Aşk. Kan. İhanet. İntikam.
İşler artık her zamankinden de karışık!

Düşmüş Melekler Şehri

Ölümcül Savaş sona erdi. On altı yaşındaki Clary Fray de nihayet New York'taki evine döndü ve halinden memnun. Gölge Avcısı olmak için eğitiliyor. Annesi hayatının aşkıyla evleniyor ve Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları sonunda barış ilan etti. En önemlisi de Jace artık Clary'nin sevgilisi.

Ancak her güzelliğin bir bedeli var.

İşler tam yoluna girdi derken biri Gölge Avcıları'nı öldürmeye başlıyor. Şimdi, Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları arasında yeni bir savaş başlaması an meselesi.

Jace de birdenbire uzaklaşmaya başlayınca Clary, büyük bir gizemin içine dalıp en korkunç kabusuyla yüzleşecek. Sevdiği her şeyi, Jace'i bile kaybetmesine yol açabilecek olaylar zincirinin başlamasının ise tek bir nedeni var. Bizzat Clary.

Cassandra Clare, ilgisini romanlara yöneltmeden önce uzun yıllar *Hollywood Reporter*'da gazetecilik yaptı. "Ölümcül Oyuncaklar" serisi birçok çoksatar listesinde yer aldı ve yazarını, genç romanın yıldızlarından birine dönüştürdü. Cassandra, Brooklyn'de yaşıyor.

Facebook Artemis Severler!
ARTEMİS
ISBN: 978-605-4482-70-2
9 786054 482702
www.artemisyayinlari.com

CASSANDRA CLARE

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR

DÖRDÜNCÜ KİTAP

Düşmüş Melekler Şehri

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR

DÖRDÜNCÜ KİTAP

CASSANDRA CLARE

New York Times Çoksatarı

Düşmüş Melekler Şehri

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR
DÖRDÜNCÜ KİTAP

DÜŞMÜŞ MELEKLER ŞEHRİ

CASSANDRA CLARE

ARTEMİS

www.twilightturk.com
Tarama - Sethra

Birinci Bölüm

Ölümcül Melekler

Karanlığı beraberinde getiren kötülükler var
ama göremesek de güçlerini hissettiğimiz
ve kılıçları karşısında diz çöktüğümüz
ölümcül melekler de var.

Jeremy Taylor, Ağıt

www.twilightturk.com
Tarama - Sethra

1

EFENDİ

"Sadece kahve lütfen."

Garson kızın kaşları çatıldı. "Yiyecek bir şey istemiyor musunuz?" diye sordu. Konuşması ağır aksanlıydı ve hayal kırıklığına uğramıştı.

Simon Lewis garsonu suçlayamazdı, bir fincan kahve için alacağından daha iyi bir bahşiş umduğu açıktı. Ama vampirlerin yemek yememesi kendisinin hatası değildi. Bazen restoranlarda otururken normal görünmek için yemek sipariş ederdi ama salı gecesi geç saatlerde, Veselka neredeyse tamamen boşken buna zahmet etmeye değmezdi. "Sadece kahve."

Garson omuz silkip lamine kaplı mönüyü Simon'ın elinden aldı ve siparişini mutfağa iletti. Simon sırtını plastik iskemlenin

www.twilightturk.com
Tarama - Sethra

arkalığına yaslayıp etrafa bakındı. Dokuzuncu Sokak'la İkinci Cadde'nin köşesindeki Veselka adlı restoran, Aşağı Batı Yakası'ndaki en sevdiği mekanlardan biriydi. Duvarları siyah-beyaz resimlerle kaplı eski restoranlardandı ve yarım saatlik aralıklarla en az bir kahve sipariş ettiğiniz sürece ne kadar isterseniz o kadar oturmanıza izin verilirdi. Ayrıca bir zamanlar favorisi olan sebzeli böreği ve borç çorbasını harika yaparlardı. Ama genç vampir için o günler çok gerilerde kalmıştı.

Ekim ortası olduğundan içeriye Cadılar Bayramı süsleri asılmıştı. Bir köşede Kont Blintzula lakaplı vampirin kartondan maketi duruyordu. Bir zamanlar Simon ve Clary uyduruk Cadılar Bayramı süslerini çok komik bulurlardı ama sahte vampir dişleri ve siyah peleriniyle Kont Blintzula artık Simon'a hiç de komik gelmiyordu.

Simon pencereden dışarı baktı. Serin bir geceydi. Rüzgar kurumuş yaprakları bir avuç konfeti gibi havaya savuruyordu. Sokakta bir kız yürüyordu, paltosunun kemerini sıkmıştı ve uzun siyah saçları rüzgarda uçuşuyordu. O kadar etkileyici bir görüntüsü vardı ki yanından geçtiği insanlar başını çevirip ona bakıyordu. Geçmişte Simon'ın da bazı kızlara öyle baktığı olmuştu. Onları gözleriyle takip eder, nereye gittiklerini, kiminle buluşacaklarını merak ederdi. O tür kızların kendisi gibi erkeklerle buluşmayacaklarını bilecek kadar akıllıydı.

Bu kız hariç. Kapının açılmasıyla beraber kapıdaki çan çaldı ve Isabelle Lightwood içeri girdi. Simon'ı görünce gülümseyip ona doğru yürüdü, oturmadan önce paltosunu çıkarıp iskemlenin arkasına bıraktı. Clary'nin *tipik Isabelle tarzı* diyeceği türden kıyafetler giymişti: Menekşe rengi mini elbise, file çorap ve çizme. Sol çizmesine sadece Simon'ın görebildiği bir bıçak iliştirilmişti. Oturup saçlarını savurduğu sırada restorandaki herkes kızı izliyordu. Isabelle ne giyerse giysin, havai fişekler gibi bütün dikkatleri üstünde toplardı.

Güzeller güzeli Isabelle Lightwood. Simon onunla tanıştığında kızın onun gibi birine bir saniyesini dahi ayırmayacağını düşünmüştü. Nitekim büyük ölçüde haklı olduğu ortaya çıktı. Ama Isabelle, ailesinin onaylamadığı oğlanlardan hoşlanıyordu ve onun dünyasında bunun anlamı Aşağı Dünyalılardı: Periler, kurtadamlar ve vampirler. Son bir-iki aydır düzenli olarak görüşüyorlardı ve ilişkileri ne zaman gerçekleşeceği belli olmayan buluşmalardan ibaret olsa da Simon hayatından memnundu. Eskiden onun gibi bir kızla çıkmayı hayal bile edemezdi. Eğer vampire dönüştürülmemiş ve hayatı tamamen değişmemiş olsaydı kızın yine de onunla çıkıp çıkmayacağını düşünmemeye çalışıyordu.

Isabelle gülümsedi ve yüzüne dökülen bir tutam saçı kulağının arkasına attı. "Hoş görünüyorsun."

Simon restoranın penceresindeki yansımasına baktı. Giysilerinde Isabelle'in etkisi açıkça görülüyordu. Genç kız onu kapüşonlu sweatshirt'ler yerine deri ceket, spor ayakkabı yerine de tasarım çizmeler giymeye zorlamıştı. (Bu çizmeler üç yüz dolardı bu arada.) Simon onun sözünü dinleyip delik deşik kotlarından da vazgeçmişti ama kendine özgü sloganlı tişörtler

Sethra

giymeye devam ediyordu. Şimdi giydiğinin üzerinde VAROLUŞÇULAR ÖYLESİNE VAR OLUR yazıyordu mesela. Bir de saçlarını göz hizasına gelecek kadar uzatmıştı. Gerçi bunun nedeni Isabelle'den çok, alnını örtmek için saçını uzatmak zorunda kalmasıydı.

Clary yeni görünüşüyle bolca dalga geçmişti ama o zaten Simon'ın aşk hayatıyla ilgili her şeyi komik bulurdu. Simon'ın Isabelle'le ciddi ciddi çıktığına inanamıyordu.

Kurtadam sürüsünden Maia Roberts'la çıktığına da inanamıyordu.

Ve Simon'ın henüz ikisine de diğerinden bahsetmemiş olmasına hiç inanamıyordu.

Simon işlerin nasıl olup da bu noktaya geldiğinden emin değildi. Maia onun evine uğrayıp bilgisayar oynamayı severdi -kurtadam sürüsünün yaşadığı terk edilmiş polis karakolunda öyle şeyler yoktu- ve üçüncü veya dördüncü gelişine kadar aralarında hiçbir şey yaşanmamıştı. Derken bir gün vedalaşırken eğilip oğlanı öpmüştü. Öpücük Simon'ın çok hoşuna gitmişti ama garip bir duruma düştüğünün farkındaydı. Bu tür konularda deneyimli olmadığından hemen Clary'yi arayıp bu olayı Isabelle'e söylemesi gerekip gerekmediğini sormuştu. "Önce Isabelle'le arandakilerin ciddi olup olmadığını çöz," demişti genç kız, "sonra ona söylersin."

Bunun kötü bir tavsiye olduğu ortaya çıktı. Aradan bir ay geçtiği halde Simon hala Isabelle'le ilişkisinin ciddiyetinden emin değildi, bu yüzden kıza hiçbir şey söylememişti. Zaman

geçtikçe de söylemek zorlaşıyordu. Şimdilik her şey yolunda gitmiş, ikisinin birbirinden haberi olmamıştı. Isabelle ve Maia arkadaş sayılmazdı ve pek sık karşılaşmıyorlardı. Ama Simon'ın şansına artık bu durum değişmek üzereydi: Clary'nin annesi, uzun zamandır sevgilisi olan Luke'la birkaç hafta içinde evlenecekti ve hem Isabelle hem de Maia düğüne davetliydi. Üstelik ikisi de büyük ihtimalle düğüne Simon'la gitme planları yapıyordu. Ve açıkçası iki kızın karşılaşması ihtimali Simon'ı, New York sokaklarını işgal etmiş öfkeli vampir avcıları sürüsünden daha çok korkutuyordu.

"Söylesene," diyen Isabelle onu düşlerinden uyandırdı. "Neden Taki'de değil de burada buluştuk? Orada kan da servis ediyorlar."

Kızın yüksek sesle konuşması Simon'ın irkilmesine yol açtı. Kimsenin duyup duymadığını kontrol etmek için etrafa bakındı, daha dikkatli davranması gerektiğini söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Isabelle insan içine karışmaktan hiçbir şey anlamıyordu. Neyse ki onları dinleyen kimse yoktu, kahve fincanını büyük bir gürültüyle Simon'ın önüne bırakan garson bile söylenenleri duymamıştı. Garson kız, Izzy'ye baktı ama ne istediğini sormadan yanlarından ayrıldı.

"Burayı seviyorum," dedi Simon. "Eskiden Clary'yle sık sık buraya gelirdik. Borç çorbaları ve börekleri harikadır. Peynirli poğaçaları da fena değildir. Ayrıca bütün gece açık."

Isabelle onun söylediklerini dinlemiyordu. Gözleri Simon'ın arkasındaki bir şeye takılmıştı. "O da ne?"

Simon onun bakışlarını takip etti. "Kont Blintzula."

"Kont Blintzula mı?"

Simon omuz silkti. "Cadılar Bayramı dekorasyonu. Kont Blintzula çocukların çok hoşuna gidiyor. Kont Çikolata veya Susam Sokağı'ndaki Kont gibi." Birden kızın hiçbir şey anlamadığını belli eden boş bakışlarını görünce sırıttı. "Susam Sokağı'nda çocuklara sayı saymasını öğreten Kont'u bilirsin herhalde."

Isabelle başını iki yana salladı. "Vampirlerin çocuklara sayı saymayı öğrettiği bir televizyon programı mı var?"

"İzleseydin bu kadar tuhaf gelmezdi," diye mırıldandı Simon.

"Bu tür uyduruk karakterlerin aslında mitolojik bir açıklaması var," dedi Isabelle. Gölge Avcısı kimliğine bürünmüş, ders verir gibi bir tonla konuşmaya başlamıştı. "Bazı efsaneler vampirlerin sayı sayma saplantısı olduğunu söyler. Önlerine bir kase pirinç dökersen yaptıkları işi bırakıp tek tek pirinç tanelerini saymaya başlarlarmış. Tıpkı sarmısak gibi bu da uydurma tabii. Ayrıca vampirler çocuklara bir şeyler öğretmekle ilgilenmez."

"Açıklaman için teşekkürler, Isabelle," dedi Simon. "Ama şaka olsun diye yaratılmış bir kukla karakterden bahsediyoruz. Sayı saymaktan hoşlanan bir kont. 'Bugün Kont kaç kurabiye yedi? Bir kurabiye, iki kurabiye, üç kurabiye...' Abartılacak bir şey değil."

Restoranın kapısı açılınca yeni müşterilerle beraber içeri soğuk hava da girdi. Ürperen Isabelle siyah ipek eşarbına uzandı. "Hiç gerçekçi değil."

"Ne olmasını tercih ederdin? Kont kurabiye saymasın da o gün yediklerini mi anlatsın? Bir çaresiz köylü, iki çaresiz köylü, üç çaresiz köylü..."

"Şşşş." Isabelle eşarbını boynuna dolamayı bırakıp öne eğildi ve elini Simon'ın bileğine koydu. Koyu renk gözleri aniden canlanmıştı. Ancak iblis avladığında veya iblis avlamayı düşündüğünde gözleri böyle parlardı. "Arka tarafa bak."

Simon o tarafa döndü. Fırından çıkan ürünlerin durduğu cam bölmenin önünde iki adam duruyordu. Adamların gözleri süslemeli pastaların, keklerin ve Danimarka kurabiyelerinin üzerindeydi ama ikisi de yiyeceklerle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Kısa boylu ve aşırı zayıftılar. O kadar zayıftılar ki elmacıkkemikleri neredeyse derilerini yırtıp dışarı fırlayacaktı. İkisinin de kır saçları seyrelmişti ve gözleri griydi. Koyu gri paltoları yere kadar uzanıyordu.

"Şu işe bak," dedi Isabelle, "onların ne olduklarını tahmin edebilir misin?"

Simon gözlerini kısıp adamlara baktı. İkisi de kafalarını çevirip gözlerini dikerek ona karşılık verdi, kirpiksiz gözleri boş delikleri andırıyordu. "Çimenlik alanlara dikilen cüce heykellerinin şeytani versiyonları gibi görünüyorlar."

"Gönüllüler. İnsan köleler," diye fısıldadı Isabelle. "Bir vampire aitler."

"Aitler derken..."

Kız homurdandı. "Türünle ilgili bir şey bilmiyor musun? En azından vampirlerin nasıl ortaya çıktığını bildiğini söyle."

"Anne vampir ve baba vampir birbirini çok sever ve..."

Isabelle suratını buruşturdu. "Vampirlerin üremek için seviş-meye ihtiyaç duymadıklarını biliyorsun, aferin. Ama işlerin tam olarak nasıl yürüdüğünü bilmediğine bahse girerim."

"Biliyorum," dedi Simon. "Ben bir vampirim çünkü ölme-den önce Rafael'in kanından içmiştim. Kan içmek artı ölüm eşittir vampir."

"Tam olarak değil," dedi Isabelle. "Vampirsin çünkü Rafael'in kanından içtikten sonra başka vampirler tarafından ısırıldın ve sonra da öldün. Dönüşebilmek için bir noktada ısırılmış olman şart."

"Neden?"

"Vampir tükürüğünün bazı... özellikleri var. Dönüşümü sağlayan özellikler."

"Iyyyy," dedi Simon.

"Öyle deme. Sonuçta sihirli tükürüğe sahip olan sensin. Vampirler etraflarında, kansız kaldıklarında beslenebilecekleri insanlar bulundurur. Yürüyen otomatlar gibi." Izzy'nin duy-duğu hoşnutsuzluk ses tonuna yansımıştı. "Sürekli kan kaybet-tikleri için o insanların zayıf düşeceklerini düşünebilirsin ama vampir tükürüğünün iyileştirici özellikleri de var. Şifalı olduğu bile söyleniyor. Alyuvar sayısını artırıp vampirlerin beslendikleri insanları diğer insanlardan daha güçlü ve daha sağlıklı kılıyor. Daha uzun yaşamalarını sağlıyor. Bu yüzden vampirlerin insan-lardan beslenmesi Yasa'ya aykırı değil. Vampirler tarafından ısırılmak insanların canını yakmıyor. Arada bir vampirlerden

biri sadece atıştırmaktan fazlasını istediğine karar veriyor ve köle istiyor. O zaman ısırdığı insana ufak miktarlarda vampir kanı veriyor, böylece onu evcilleştirip kendisine bağlıyor. Bazıları onlara 'gönüllü' de diyor ama aslında tam bir efendi-köle iliş-kisi. Köleler efendilerine tapıyor, seve seve hizmet ediyor. Tek istedikleri, efendilerine yakın olmak. Dumont'a döndüğünde senin hissettiğin gibi. Kanını içtiğin vampire doğru çekilmiştin."

"Rafael," dedi Simon zayıf bir sesle. "Son zamanlarda onunla olmayı pek arzulamadığımı rahatlıkla söyleyebilirim."

"Artık istememen normal. Tam bir vampire dönüştüğün için senin üzerindeki etkisi kayboldu. Sadece köleler efendilerine tapar. Hiçbir köle, efendisine itaatsizlik edemez. Anlamıyor musun? Dumont'a döndüğünde Rafael'in klanı senin kanını emdi, öldün ve vampire dönüştün. Kanını emmeyip sana daha fazla vampir kanı verselerdi kölelerden birine dönüşürdün."

"Anlattıkların çok ilginç ama şu ikisinin neden bize bakıp durduklarını açıklamıyor," dedi Simon.

Isabelle göz ucuyla ikiliye baktı. "Sana bakıyorlar. Belki efendileri ölmüştür ve kendilerini sahiplenecek yeni bir vam-pir arıyorlardır. İstersen onları evcil hayvan olarak alabilirsin."

"Ya da," dedi Simon, "buraya pasta almaya gelmişlerdir."

"İnsan köleler yemek yemez. Vampir ve hayvan kanıyla bes-lenirler. Bu sayede vücutları hiç yaşlanmaz. Ölümsüz değildirler ama çok yavaş yaşlanırlar."

"Fakat belli ki görünüşlerini koruyamıyorlar," dedi ikiliyi süzen Simon.

Isabelle doğruldu. "Buraya geliyorlar. Ne istediklerini öğreneceğiz anlaşılan."

Köleler sanki altlarında tekerlek varmış gibi hareket ediyordu. Adım atıyor değil de kayıyor gibiydiler. Restoranı bir baştan bir başa geçmeleri sadece saniyeler sürdü. Simon'ın masasına yaklaştıkları sırada Isabelle çizmesinden keskin bıçağı çıkarmıştı bile. Kızın masaya koyduğu bıçak, restoranın floresanlarının ışığında parladı. Kararmış gümüşten bıçağın iki tarafına ve kabzasına haç işlenmişti. *Vampirlerle savaşmakta kullanılan silahların çoğuna vampirlerin Hıristiyan olduğu varsayılarak haç işleniyor,* diye düşündü Simon. Azınlık dinlerinden birinden olmanın günün birinde büyük bir avantaja dönüşeceği kimin aklına gelirdi?

"Yeterince yaklaştınız," diyen Isabelle iki kölenin masaya daha fazla yaklaşmasına engel oldu. Parmakları bıçağın birkaç milim ötesindeydi. "Ne istediğinizi söyleyin."

"Gölge Avcısı," dedi soldaki yaratık tıslamayı andıran bir fısıltıyla. "Seninle işimiz yok."

Isabelle kaşlarını çattı. "Kiminle işiniz var?"

İkinci köle uzun gri parmağını Simon'a doğrulttu. Tırnağı sarı ve sivriydi. "Gündüzyürüyenle işimiz var."

"Hayır, yok," dedi Simon. "Kim olduğunuzu bilmiyorum. Sizi daha önce hiç görmedim."

"Ben Bay Walker," dedi ilk yaratık. "Yanımdaki de Bay Archer. New York City'deki en güçlü vampire hizmet ediyoruz. Efendimiz en büyük Manhattan klanının başı."

"Rafael Santiago," dedi Isabelle. "Bu durumda Simon'ın hiçbir klana üye olmadığını biliyor olmalısınız. O tek başına takılıyor."

Bay Walker'ın yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Efendimiz bu durumu değiştirmeyi umuyor."

Simon masanın diğer tarafındaki Isabelle'e baktı. Genç kız omuz silkti. "Rafael sana klandan uzak durmanı istediğini söylememiş miydi?"

"Belki fikrini değiştirmiştir," diye fikir yürüttü Simon. "Nasıl biri olduğunu bilirsin. Bir anı bir anına uymaz."

"Hayır, nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Onu öldürmekle tehdit ettiğim zamandan beri görüşmüşlüğümüz yok. Gerçi tehdidim onu ürkütmemişti. Kılını bile kıpırdatmadı."

"Harika," dedi Simon. İki köle ona bakıyordu. Beyazımsı gri gözleri kirli karı andırıyordu. "Rafael eğer beni klanına katılmam için çağırıyorsa benden istediği bir şey var demektir. Ne olduğunu söyleseniz iyi olur."

"Efendimiz planlarını bize anlatmaz," dedi Bay Archer kibirli bir ses tonuyla.

"O zaman pazarlık yok," dedi Simon. "Sizinle gelmiyorum."

"Kendi isteğinle gelmezsen güç kullanarak götürmemiz söylendi."

Bıçak bir anda Isabelle'in eline sıçradı sanki. Ya da, en azından görünüşte hareket etmediği halde bıçak şimdi elindeydi. Tehditkar bir tavırla bıçakla oynadı. "Yerinizde olsam buna yeltenmezdim."

Bay Archer dişlerini gıcırdattı. "Ne zamandan beri Melek'in çocukları Aşağı Dünyalıların fedailiğini yapıyor? Senin böyle bir şeye tenezzül etmeyeceğini sanırdım, Isabelle Lightwood."

"Onun fedaisi değil kız arkadaşıyım," dedi Isabelle. "Bu da bana, onu rahatsız ettiğinizde kıçınızı tekmeleme hakkı veriyor. İşler böyle yürür."

Kız arkadaş? Simon şaşkınlıkla irkildi, neyse ki genç kız o anda iki köleye bakmakla meşgul olduğundan bunu fark etmedi. Simon günün birinde Isabelle'in kendini onun kız arkadaşı olarak tanıtacağını rüyasında görse inanmazdı. Üstelik o gece onu en çok şaşırtan şeyin bu olması da hayatının ne kadar garip bir hale büründüğünün deliliydi. Ne komik, New York'taki en güçlü vampir tarafından buluşmaya çağrılmak değil de Isabelle'in *kız arkadaş* lafını kullanması oğlanın irkilmesine yol açmıştı.

"Efendimizin," dedi Bay Walker, muhtemelen yatıştırıcı olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla, "ona bir teklifi var."

"Onun adı Simon, Simon Lewis."

"Efendimizin Bay Lewis'e bir teklifi var. Bizimle gelip efendimizin söyleyeceklerini dinlemek Bay Lewis'in de işine gelecektir. Böylesinin her iki tarafın çıkarına olacağına inanabilirsiniz. Efendimizin onuru üzerine sana bir zarar gelmeyeceğine yemin ediyorum, gündüzyürüyen. Ve efendimizin teklifini reddedersen özgürce gidebileceksin."

Efendimiz aşağı, efendimiz yukarı... Bay Walker bu kelimeyi hayranlık ve huşuyla telaffuz ediyordu. Simon elinde olmadan

ürperdi. Birine bağlı olmak, kendi iradene sahip olamamak ne kadar da korkunçtu.

Isabelle başını iki yana salladı, Simon'a bakıp dudaklarını oynatarak *Hayır,* dedi. Kız büyük ihtimalle haklıydı. Isabelle mükemmel bir Gölge Avcısı'ydı. On iki yaşından beri iblisleri ve kanunları çiğneyen Aşağı Dünyalıları avlıyordu. Vampirlerle, kara büyüyle uğraşan iblis efendileriyle ve kontrolden çıkan kurtadamlarla dövüşmüştü. Kardeşi Jace sayılmazsa, kendi yaşındaki bütün Gölge Avcıları'ndan iyi olduğu kesindi. *Bir zamanlar bir de Sebastian vardı,* diye düşündü Simon, *ikisinden de iyiydi.* Ama Sebastian ölmüştü.

"Tamam," dedi. "Sizinle geleceğim."

Isabelle'in gözleri kocaman açıldı. "Simon!"

Köleler çizgi romanlardaki kötü adamlar gibi ellerini ovaladı. Aslında hareketin kendisi ürkütücü değildi ama ipleri çekilen kuklalar gibi ikisinin aynı anda aynı şeyi yapması çok rahatsız ediciydi.

"Mükemmel," dedi Bay Archer.

Duyduklarından hiç hoşlanmayan Isabelle bıçağını büyük bir gürültüyle masaya vurdu. Öne eğildiğinde parlak saçları masayı süpürdü.

"Simon," diye fısıldadı. "Aptallık etme. Onlarla gitmen için bir neden yok. Rafael pisliğin teki."

"Rafael vampir klanının lideri," dedi Simon. "Beni onun kanı vampire dönüştürdü. O benim... Her neyim diyorlarsa ben oyum işte."

"Usta, yaratıcı, hayatveren... Yaptığı şeyin milyonlarca adı var," diye karşılık verdi Isabelle. "Onun kanı seni vampire dönüştürmüş olabilir ama seni gündüzyürüyen yapan o değildi." Göz göze geldiler. *Seni Jace bir gündüzyürüyene dönüştürdü.* Ama genç kız bu kelimeleri asla yüksek sesle söylemezdi. Gerçeği bilen sadece birkaç kişi vardı. Jace'in ne olduğuyla ilgili hikayeyi ve bununla bağlantılı olarak Simon'ın yaşadıklarını kimseye anlatamazlardı. "Rafael'in söylediğini yapmak zorunda değilsin."

"Elbette değilim," dedi Simon alçak sesle. "Ama gitmeyi reddedersem Rafael'in bu işin peşini bırakacağını mı sanıyorsun? Bırakmayacak. Peşime düşecekler." Simon göz ucuyla kölelere baktığında başlarını sallayarak ona hak verdikleri izlenimine kapıldı ama hayal görmüş de olabilirdi. "Her yerde beni rahatsız edecekler. Dışarıdayken, okuldayken, Clary'deyken..."

"Ne yani, Clary'nin bunun altından kalkamayacağını mı sanıyorsun?" Isabelle pes etmişçesine ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. En azından seninle gelmeme izin ver."

"Kesinlikle olmaz," diye araya girdi Bay Archer. "Bu iş Gölge Avcıları'nı ilgilendirmiyor. Gecenin çocuklarının işi bu."

"Bana engel olamaz..."

"Yasa bize kendi işimizi kendi aramızda görme hakkını veriyor." Bay Walker'ın ses tonu ciddiydi. "Türdeşlerimizle olan işlerimiz sadece bizi ilgilendirir."

Simon kölelere baktı. "Lütfen izin verin," dedi. "Isabelle'le yalnız konuşmak istiyorum."

Bir an için bütün dünya sessizleşti. Oysa restoranda hayat akıp gidiyordu. Sokağın ucundaki sinema dağıldığı için şimdi içerisi müşterilerle dolmuştu. Garsonlar koşturuyor, dumanları tüten tabakları müşterilere taşıyordu. Etrafta artık gülüşen çiftler ve sohbet eden gruplar vardı. Aşçılar bağırarak birbiriyle konuşuyordu. Kimse Simon'ların masasına dikkat etmiyordu, garip bir şeyler döndüğünü fark eden yoktu. Simon göz boyama büyülerine alışmıştı ama bazen, özellikle de Isabelle'le birlikteyken, görünmez cam bir duvarın arkasında tuzağa düştüğünü ve insanlığın geri kalanından koparıldığını hissediyordu.

"Öyle olsun. Ama efendimiz bekletilmekten hoşlanmaz," dedi geri çekilen Bay Walker.

Kapı açıldığında içeri giren soğuk havadan etkilenmedikleri anlaşılan ikili, kapının yanına çekilip heykel gibi kıpırdamadan durdu. Simon, Isabelle'e döndü. "Her şey yolunda," dedi. "Bana zarar vermezler. Veremezler. Rafael..." Huzursuz bir el hareketiyle alnını işaret etti. "Bunu biliyor."

Isabelle masanın diğer tarafına uzanıp oğlanın saçını geriye itti, dokunuşu nazik olmaktan çok profesyonelceydi. Kaşları çatılmıştı. Simon mührü aynada sık sık incelediğinden neye benzediğini gayet iyi biliyordu. Biri fırçayı eline alıp alnına, alnının ortasına, üçüncü gözün olduğu söylenen yere, basit bir desen çizmiş gibiydi. Mühür bazen şekil değiştiriyormuş gibi oluyordu. Ama görünüşü nasıl olursa olsun her zaman oradaydı, siyah ve tehditkar bir havası vardı. Bilinmez bir dilde yazılmış bir uyarı gibiydi.

"Gerçekten işe yarıyor mu?" diye fısıldadı Isabelle.

"Rafael işe yaradığına inanıyor," dedi Simon. "Benim de işe yaramadığını düşünmek için bir nedenim yok." Kızın bileğini tutup yüzünden uzaklaştırdı. "Bana bir şey olmaz, Isabelle."

Genç kız içini çekti. "Eğitimim ve deneyimlerim bana bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylüyor."

Simon onun parmaklarını nazikçe sıktı. "Hadi ama, Rafael'in ne istediğini merak etmiyor musun?"

Isabelle nazikçe oğlanın eline vurup geri çekildi. "Döner dönmez bana her şeyi anlatırsın. İlk işin beni aramak olsun."

"Öyle yapacağım." Simon ayağa kalkıp ceketinin fermuarını çekti. "Bana bir iyilik yapar mısın? Aslında iki iyilik."

Kız hem eğlenen hem de biraz temkinli bir ifade takındı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Clary bu gece Enstitü'de antrenman yapacağını söylemişti. Karşılaşırsanız ona nereye gittiğimi söyleme. Boşuna endişelenmesin."

Isabelle gözlerini devirdi. "Tamam, öyle olsun. İkinci iyilik neymiş?"

Simon eğilip kızı yanağından öptü. "Restorandan ayrılmadan önce borç çorbasını dene. Enfestir."

Bay Walker'la Bay Archer'ın konuşmaktan hoşlanan eşlikçiler oldukları söylenemezdi. Sessizce Simon'ı Aşağı Doğu Yakası'nın

sokaklarından geçirdiler. Garip kayma hızlarıyla birkaç adım önden gidiyorlardı. Saat geç olsa da kaldırımlar insanlarla doluydu. Gece vardiyasında çalışanlar, akşam yemeğinden eve dönenler ve eğlenmek için dışarı çıkanlar soğuk rüzgardan korunmak için paltolarının yakasını kaldırıp başlarını eğmiş, dört bir yana koşturuyordu. St. Mark Meydanı'nın kaldırımlarına, ucuz çoraplardan New York çizimlerine kadar her şeyin satıldığı tezgahlar dizilmişti. Her yer uçuşan yapraklarla kaplıydı. Havada sandalotu ve egzoz kokusu vardı ve Simon bu kokuların altında insanların kokusunu, kan ve ten kokusunu da alabiliyordu.

Simon'ın midesi kasıldı. Odasında onu idare edecek kadar hayvan kanı bulundurmaya özen gösteriyordu. Artık dolabının arka tarafında, annesinin özellikle aramadığı sürece bulamayacağı ufak bir buzdolabı vardı. Böylece beslenebiliyordu. Kan iğrençti. Şimdiye kadar kan içmeye alışacağını düşünmüştü ama açlığını gidermesi dışında kanın hoşuna giden hiçbir tarafı yoktu. Bir zamanlar çikolatadan, vejetaryen yemeklerden veya dondurmalı kahveden zevk aldığı gibi kandan zevk almıyordu. Kan kandı.

Ama aç olmak çok daha kötüydü. Aç olmak demek, kokusunu almak istemediği şeylerin kokusunu almak demekti: Tendeki tuz kokusu, yabancıların damarlarında akan kanın gözeneklerden yayılan kokusu... Kokular Simon'ın kendini daha da aç hissetmesine ve bir şeylerin yanlış olduğu hissine kapılmasına yol açıyordu. Midesindeki kasılmaları bastırmaya

Sethra

çalıştı, ceplerindeki ellerini yumruk yaptı ve kokuları almamak için ağzından nefes almayı denedi.

Üçüncü Cadde'ye saptılar, levhasında KAFE CLOISTER. BAHÇEMİZ BÜTÜN YIL AÇIKTIR yazan bir restoranın kapısında durdular. Simon yazıya bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Burada ne işimiz var?"

"Efendimizin seçtiği buluşma yeri burası." Bay Walker'ın ses tonu kibardı.

"Hımm." Simon'ın kafası karışmıştı. "Rafael'in kutsallığı bozulmuş kiliselerde ya da kemiklerle dolu bir lahitte toplantı yapmayı tercih edeceğini düşünürdüm. Bana lüks restoranlardan hoşlanan biri gibi gelmemişti."

İki köle aynı anda oğlana baktı. "Bir sorun mu var, gündüz-yürüyen?" diye sordu Bay Archer sonunda.

Simon kendini azarlanan bir çocuk gibi hissetti. "Hayır, sorun yok."

Restoranın içi zifiri karanlıktı, duvarlardan birinin önünde boylu boyunca mermer bir bar uzanıyordu. Salondan geçip arka taraftaki kapıya doğru ilerledikleri sırada garsonlardan veya çalışanlardan hiçbiri onlara müdahale etmeye yeltenmedi. Bahçeye çıktılar.

Pek çok New York restoranının bahçesi vardı ama yılın bu zamanında çok azı bahçelerini açık tutardı. Buranın bahçesi binaların arasında bir avludan ibaretti. Duvarlara çiçeklerle dolu İtalyan bahçeleri çizildiği için ilk bakışta insanın gözü aldanıyordu. Aydınlatma harika sayılmazdı. Yaprakları sonbaharla

altın rengine dönmüş ağaçların dalları arasından avluya süzülen yıldızların ışığı içeriye romantik bir hava kazandırmıştı ve müşteriler soğuktan donmasın diye masaların arasında kızılımsı ışıltılar saçan ısıtıcılar yerleştirilmişti.

Masalardan yalnızca biri doluydu ve oturan kişi Rafael değildi. Koca şapkalı, ince bir kadın, duvar dibindeki masaya yerleşmişti. Simon şaşkın şaşkın ona bakarken kadın el salladı. Simon acaba başkasına mı el sallıyor diye bakmak için arkasına döndüğünde ise etrafta kendisinden başka kimse olmadığını gördü. Walker ve Archer kadına doğru yürüdü, Simon da çaresiz onları takip etmek zorunda kaldı. Kadına birkaç adım kala durdular.

Walker eğilerek kadını selamladı. "Efendimiz," dedi.

Kadın gülümsedi. "Walker," dedi, "ve Archer. Çok güzel. Simon'ı bana getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir dakika, bir dakika." Simon önce kadına, sonra iki köleye baktı. "Sen Rafael değilsin!"

"Neyse ki!" Kadın şapkasını çıkardı. Gümüşümsü sarı saçlar, parlak yılbaşı ışıkları gibi omuzlarına döküldü. Yüz hatları yumuşak, yüzü oval, teni beyazdı. Her şeyiyle çok güzel bir kadındı ama en dikkat çekici yanı yemyeşil gözleriydi. Uzun siyah eldivenler, siyah ipek bluz ve kalem etek giymiş, boynuna eşarp bağlamıştı. Yaşını kestirmek mümkün değildi. Vampire dönüştürüldüğü yaşı kestirmenin de imkanı yoktu. "Ben Camille Belcourt. Tanıştığımıza memnun oldum."

Siyah eldivenli elini uzattı.

"Burada Rafael Santiago'yla buluşacağım söylenmişti," dedi kadının elini sıkmamayı tercih eden Simon. "Onun için mi çalışıyorsun?"

Camille Belcourt bir kahkaha attı. Sesi akıp giden suyunki gibi bir enerjiyle doluydu. "Kesinlikle hayır! Ama Rafael bir zamanlar benim için çalışırdı."

Simon o zaman hatırladı. *Başvampirin başka biri olduğunu sanıyordum,* demişti Rafael'e bir keresinde. İdris'teydiler. Şimdi o günler Simon'a yüzyıllar öncesinde kalmış gibi geliyordu.

Camille henüz aramıza dönmedi, diye karşılık vermişti Rafael. *Onun yerine ben bakıyorum.*

"Sen vampirlerin liderisin," dedi Simon. "Manhattan klanının başısın." Kölelere döndü. "Beni kandırdınız. Bana Rafael'le buluşacağımı söylediniz."

"Sana efendimizle buluşacağını söyledik," dedi Bay Walker. Gözleri donuk, bakışları bomboştu. Hatta öylesine boş bakıyordu ki Simon belki de onu bilerek kandırmadıklarını düşündü. Belki de sadece efendilerinin söylemelerini istediği şeyi söylemeye programlanmış robotlardan farksızdılar. Senaryodaki değişikliklere uyum sağlamak gibi bir becerileri yoktu. "İşte efendimiz."

"Gerçekten de öyleyim." Camille kölelerini sıcak bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Lütfen bizi yalnız bırakın, Walker ve Archer. Simon'la yalnız konuşmalıyım." Onun adını ve *yalnız* kelimesini söyleyişinde, Simon'a karşı gizli bir şefkat beslediği izlenimi yaratan garip bir tını vardı.

Köleler başlarını eğip kadını saygıyla selamladıktan sonra geri çekildi. Bay Archer dönüp gitmeye hazırlanırken birdenbire Simon'ın gözü adamın boynundaki ize takıldı. Morluk veya boya izi gibiydi, o kadar koyuydu ki sanki üstüne mürekkep dökülmüş gibi görünüyordu. İçinde iki küçük delik vardı. Bu delikler diş izleriydi. Dişlerin ete saplandığı yerler. Simon baştan aşağı ürperdi.

"Lütfen otur," dedi Camille yanındaki koltuğu işaret ederek. "Şarap ister misin?"

Simon ne kadar rahatsız olduğunu saklamaya çalışarak metal iskemlenin kenarına oturdu. "İçkiyle pek aram yok."

"Ah, elbette," dedi kadın anlayışlı bir sesle. "Daha yeni dönüştün, değil mi? Bu kadar endişelenme. Zamanla kendini şarap ve diğer içecekleri sindirebilecek şekilde geliştireceksin. Yaşlı vampirlerden bazıları sadece birkaç yan etkiye katlanarak insan yiyecekleri bile yemeyi başarıyor."

Birkaç yan etki? Kulağa pek hoş gelmiyordu. "Bu görüşme uzun sürecek mi?" diye sordu Simon göz ucuyla cep telefonuna bakarak. Saat on buçuğu geçmişti. "Eve dönmeliyim."

Camille şarabından bir yudum aldı. "Öyle mi? Nedenmiş?"

Çünkü annem beni bekliyor. Hayır, kadına bunu söylemek akıllıca olmazdı. "Kız arkadaşımla randevumu böldün," dedi. "Bu kadar önemli olan neymiş, merak ettim."

"Hala annenle yaşıyorsun, değil mi?" dedi kadın. Kadehini masaya bıraktı. "Senin gibi güçlü bir vampirin evden ayrılmayı ve bir klana katılmayı reddetmesi oldukça garip."

"Randevumu hala annemle oturduğum için benimle dalga geçmek için mi böldün? Bunu randevumun olmadığı bir gece yapamaz mıydın? Ki bilmiyorsan söyleyeyim, çoğu gece boşum."

"Seninle dalga geçmek gibi bir niyetim yok, Simon." Camille az önce içtiği şarabın tadına bakarcasına dilini dudağında dolaştırdı. "Neden Rafael'in klanına katılmadığını öğrenmek istiyorum."

Yani senin klanına... Ne de olsa klanın asıl lideri sensin. "Beni klanda istemediği hissine kapıldım," dedi Simon. "Onu rahat bırakırsam beni rahat bırakacağını söyledi. Ben de onu rahat bıraktım."

"Demek öyle." Kadının yeşil gözleri ışıldadı.

"Ben vampir olmayı hiçbir zaman istemedim," dedi Simon. Bir yandan da içten içe, bunları kendisine tamamen yabancı birine neden anlattığı merak ediyordu. "Aslında gayet normal bir hayat istiyordum. Gündüzyürüyen olduğumu keşfettiğimde bunu başarabileceğimi sandım. En azından normal görünen bir hayat yaşayabilirdim. Okula gidebilir, evde kalabilir, annemle ve..."

"Onlarla yemek yemen gerekmediği sürece," dedi Camille. "Kan açlığını sakladığın sürece. Şimdiye kadar gerçek bir insandan beslendiğin hiç olmadı, yanılıyor muyum? Yalnızca şişelenmiş kan, hayvan kanı içiyorsun." Suratını buruşturdu.

Simon'ın aklına Jace'in kanını içtiği geldi ama bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı. Jace tam olarak insan sayılmazdı. "Hayır, beslenmedim."

"Ama besleneceksin. Ve bunu yaptığında asla unutamayacağın bir deneyim olacak." Kadın öne eğilince saçları oğlanın eline değdi. "Gerçek kimliğini sonsuza kadar saklayamazsın."

"Ergenlik çağındaki hangi genç, ailesine yalan söylemiyor ki?" dedi Simon. "Hem tüm bunlar senin neden umurunda? Beni neden çağırttığını hala söylemedin."

Camille biraz daha öne eğildi. Kadının siyah ipek bluzunun önü açıldı ve dekoltesi ortaya çıktı. Simon hala insan olsaydı yanakları kızarmış olurdu. "Şeyini görmeme izin verir misin?"

Simon'ın gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Neyimi görmene?"

Kadın gülümsedi. "Deseni, seni aptal çocuk. Gezginin mührünü."

Simon'ın ağzı açık kaldı. Kendini toparlamaya çalıştı. *Nereden biliyor?* İdris'te Clary'nin ona yaptığı mührü çok az kişi biliyordu. Rafael o mührü, hayatına mal olabilecek bir sır olarak görmesi gerektiğini açıkladığından beri Simon bu konuda çok dikkatliydi.

Ama Camille'in gözleri son derece yeşil ve son derece kararlıydı. Simon nedenini bilmese de kadının ondan yapmasını istediği şeyleri yapmak için karşı konulmaz bir arzu duyuyordu. Camille'in bakışlarıyla, sesinin tınısıyla ilgili bir şey olmalıydı. Alnına dökülen saçları eliyle geri itip mührü gösterdi.

Kadının gözleri kocaman açıldı, dudakları aralandı. Parmakları çoktandır var olmayan nabzını kontrol etmek istercesine boynuna kaydı.

"Ne kadar şanslısın, Simon," dedi. "Ne kadar büyük bir şans."

"Bunun bir lütuf değil lanet olduğunu biliyor olmalısın," dedi Simon.

Kadının gözleri ışıldadı. *"Ve Kabil, Tanrı'ya dedi ki, cezam katlanabileceğimden büyük.* Mühür senin katlanabileceğinden fazlası mı, Simon?"

Arkasına yaslanan Simon saçlarının yeniden alnına dökülmesine izin verdi. "Katlanabilirim."

"Ama katlanmak istemiyorsun." Kadın, eldivenli parmağını şarap kadehinin ağzında dolaştırdı, gözleri hala oğlanın üzerindeydi. "Ya sana lanetini avantaja çevirmenin bir yolunu sunarsam?"

Nihayet beni çağırtma nedenini söylemeye hazırlandığını düşünürdüm, eh bu da bir başlangıç. "Dinliyorum."

"Sana adımı söylediğimde benim kim olduğumu biliyordun," dedi Camille. "Rafael benden bahsetmiş olmalı." Kadının konuşmasında belli belirsiz bir aksan vardı. Ama Simon bunun nerenin aksanı olduğunu çözemedi.

"Klanın asıl liderinin sen olduğunu ve senin yokluğunda işleri kendisinin yürüttüğünü söyledi. Senin yerine bakıyormuş. Bir tür başkan yardımcısı gibi."

"Hah!" Kadın nazikçe alt dudağını ısırdı. "Bunun tam olarak doğru olduğu söylenemez. Sana gerçekleri anlatmak istiyorum, Simon. Ve sana bir teklifte bulunmak istiyorum. Ama önce bana söz vermelisin."

"Ne için söz vermeliyim?"

"Bu gece aramızda geçen her şeyin sır olarak kalacağına söz vermelisin. Kimse bilmemeli. Ne kızıl saçlı küçük arkadaşın Clary ne de kız arkadaşlarından biri. Lightwood'ların hiçbirine bu geceyi anlatamazsın. Kimseye."

Simon arkasına yaslandı. "Ya söz vermek istemezsem?"

"O zaman, eğer istersen gidebilirsin. Ama bu durumda sana ne söyleyeceğimi de asla öğrenemezsin. Ve bu senin için büyük bir kayıp olur."

"Meraklı biriyimdir," dedi Simon. "Ama o kadar meraklı olduğumdan emin değilim."

Simon, Camille'in gözlerinde şaşkınlık ve belki bir parça da saygı okudu. "Sana anlatacaklarımın onlarla bir ilgisi yok. Onların güvenliğini veya huzurunu etkilemeyecek. Anlatacaklarımı gizli tutmanı istememin nedeni benim kendi güvenliğim."

Simon kadını şüpheyle süzdü. Doğru mu söylüyordu? Vampirler, yalan söyleyemeyen periler gibi değildi. İtiraf etmeliydi ki merakı uyanmıştı. "Tamam. Arkadaşlarımı tehlikeye atacağını düşünmediğim sürece sırlarını saklayacağım. Ama aksini düşünürsem anlattıklarını açıklamakta tereddüt etmem."

Kadının buz gibi gülümsemesi kendisine inanılmamasından hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu. "Öyle olsun," dedi. "Yardımına ne kadar ihtiyacım olduğu düşünülürse fazla seçme şansım yok."

Camille öne eğilip dirseğini masaya yasladı, bir parmağını şarap kadehinin ağzında dolaştırdı. "Yakın zamana kadar

mutlu mesut Manhattan klanını yönetiyordum. Yukarı Batı Yakası'ndaki 40'lardan kalma bir binada güzel bir karargahımız vardı, Santiago'nun halkımı tuttuğu fare yuvasından tamamen farklıydı. Senin çağırdığın adıyla Rafael -veya Santiago- benim yardımcımdı. En sadık yoldaşımdı, en azından ben öyle düşünüyordum. Bir gece insanları öldürdüğünü keşfettim. Onları İspanyol Harlem'indeki eski otele çekiyor ve eğlence olsun diye kanlarını kurutuyordu. Kemiklerini de dışarıdaki çöp tenekesine atıyordu. Aptalca riskler alıyor ve Yasa'yı çiğniyordu." Camille şarabından bir yudum alıp devam etti. "Onunla yüzleşmeye gittim ama klanın geri kalanını katilin, Yasa'yı çiğneyen kişinin ben olduğuma ikna etmişti. Bana tuzak kurmuş. Gücü ele geçirmek için beni öldürmeyi planlıyordu. Yanıma Walker'la Archer'ı alıp kaçtım."

"Öyleyse bunca zamandır neden klanı sen dönene kadar idare ettiğini söylüyor?"

Kadın suratını buruşturdu. "Santiago başarılı bir yalancı. Beni öldürüp klanı gerçekten ele geçirebilmek için dönmemi beklediği kesin."

Simon kadının ondan ne duymak istediğini bilemiyordu. Yetişkin kadınların yaşlı gözlerle ona bakmalarına ve hayat hikayelerini anlatmalarına alışkın olduğu söylenemezdi.

"Çok üzücü," dedi sonunda.

Kadın omuz silkti. Bu hareket Simon'a Fransız kadınlarını anımsattı. Aksanı aslen Fransız olmasından kaynaklanıyor olabilir miydi? "Hepsi geçmişte kaldı," dedi kadın. "Bunca zaman-

dır Londra'da saklanmış müttefik arıyor, zamanımın gelmesini bekliyordum. Derken senden bahsedildiğini duydum." Elini kaldırdı. "Nereden duyduğumu söyleyemem, bu sırrı saklayacağıma yemin ettim. Ama bunu duyar duymaz, bunca zamandır beklediğim kişinin sen olduğunu anladım."

"Öyle miyim?"

Camille öne eğilip elini tuttu. "Rafael senden korkuyor, Simon. Korkmalı da. Sen onun yarattığı vampirlerden birisin ama öldürülmen mümkün değil. Tanrı'nın gazabını üstüne çekmeden sana karşı parmağını bile oynatamaz."

Kısa bir sessizlik oldu. Simon, Noel ışıklarından yayılan yumuşak elektriksel uğultuyu ve avlunun ortasındaki taş çeşmeden akan suyun şehrin gürültüsüne karışan sesini duyabiliyordu. "Onun adını söyledin," dedi kadına.

"Neyi, Simon?"

"O kelimeyi. Onun gazabı..." Ne yazık ki kendisi o kelimeyi canı yanmadan söyleyemiyordu.

"Ah, evet. Tanrı." Kadın elini geri çekti ama gözlerindeki ifade sıcaktı. "Bizim türümüzün sana öğretebileceğim, gösterebileceğim pek çok sırrı var. Lanetlenmiş olmadığını öğreneceksin."

"Hanımefendi..."

"Camille. Bana Camille de."

"Hala benden ne istediğini bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Kadın başını sallayınca parlak saçları yüzüne döküldü. "Bana katılmanı istiyorum, Simon. Santiago'ya

karşı gücünü benimkiyle birleştir. O fare yuvası otele birlikte gidelim. Santiago'nun takipçileri senin benimle olduğunu gördüklerinde onu bırakıp benim tarafıma geçecektir. Ondan korkmasalar zaten beni seçeceklerine inanıyorum. Bizi birlikte gördüklerinde bu korku kaybolacak, bizim tarafımıza geçecekler. Hiçbir varlık, Tanrısal olanla savaşmaya cüret etmez."

"Bundan o kadar emin değilim," dedi Simon. "İncil'de Yakup, meleklerden biriyle güreşip kazanır."

Camille kaşlarını çattı.

Simon omuz silkti. "Yahudi okuluna gittim."

"*Ve Yakup oraya Peniel adını verdi: Çünkü Tanrı'yla yüz yüze gelmişti.* Görüyorsun ya, kutsal metinleri bilen sadece sen değilsin." Camille artık gülümsüyordu. "Bunun farkında olmasan da, gündüzyürüyen, o mührü taşıdığın sürece cennetin yumruklarından birisin. Kutsalsın. Kimse karşına çıkmaya cesaret edemez. Hele de bir vampir."

"Ya sen? Sen benden korkuyor musun?" diye sordu Simon.

Hemen o anda sorduğuna pişman oldu. Kadının gözlerinde fırtına bulutları belirmişti. "Ben mi? Senden korkmak mı?" Ardından kendini toparladı, yüz ifadesi yumuşadı, yeniden sakinleşti. "Elbette korkmuyorum," dedi. "Sen zeki birisin. Teklifimdeki bilgeliği görüp benimle işbirliği yapacağına inanıyorum."

"İyi de teklifin tam olarak nedir? Rafael'le yüzleştiğimiz kısmı anladım, peki ya sonra? Rafael'den nefret ettiğim söylenemez, sırf ondan kurtulmuş olmak için ondan kurtulmak

gibi bir arzum yok. Beni rahat bıraktı. Ondan tek istediğim buydu ve bunu yaptı."

Kadın, ellerini kucağında birleştirdi. Sol elinin ortaparmağına mavi taşlı, gümüş bir yüzük takmıştı. "İstediğinin bu olduğunu sanıyorsun, Simon. Seni rahat bırakarak Rafael'in sana iyilik yaptığını düşünüyorsun. Aslında seni klandan uzaklaştırıyor, sürgün ediyor. Şu anda kendi türünden olanlara ihtiyacın olmadığını düşünüyorsun. Arkadaşların, insanlar ve Gölge Avcıları sana yetiyor. Odanda şişe şişe kan saklamaktan ve annene gerçekte ne olduğunla ilgili yalan söylemekten memnunsun."

"Tüm bunları nereden..."

Kadın onu duymazdan gelip konuşmasına devam etti. "Ya on yıl sonra ne olacak? Yirmi altı yaşına bastığında ama görünüşün hiç değişmediğinde? Yirmi yıl sonra? Otuz yıl sonra? İnsanlar senin yaşlandığını ama hiç değişmediğini fark etmeyecek mi?"

Simon bir şey söylemedi. O kadar ilerisini düşünmediğini itiraf etmeye niyeti yoktu. O kadar ilerisini düşünmek *istemiyordu.*

"Rafael sana diğer vampirlerin senin için bir tür zehir olduğunu öğretmiş olabilir. Öyle olmak zorunda değil. Sonsuzluk tek başına geçirilemeyecek kadar uzun bir zamandır. Kendi türünden kişilerle olmalısın. Seni sadece onlar anlar. Gölge Avcıları'yla arkadaşsın ama onlardan biri olamazsın. Her zaman dışarıda kalacaksın. Oysa bizim bir parçamız olabilirsin." Kadının yüzüğünden Simon'ın gözünü alan parıltılar saçılıyordu. "Seninle paylaşabileceğimiz binlerce yıllık bilgimiz var, Simon.

Sırrını saklamayı, yemek yemeyi, Tanrı kelimesini söylemeyi öğrenebilirsin. Rafael bu bilgileri senden zalimce sakladı, ancak yaşlanınca öğrenebileceğine seni inandırdı. Oysa hepsini çözebilirsin. Sana yardım edebilirim."

"Önce ben sana yardım edersem," dedi Simon.

Camille gülümsedi. Dişleri bembeyaz ve keskindi. "Birbirimize yardım edebiliriz."

Simon arkasına yaslandı. Demir iskemle sert ve rahatsız ediciydi. Aniden kendini çok yorgun hissetti. Ellerine baktığında damarlarının koyulaştığını, örümcek ağı gibi parmaklarına doğru yayıldığını gördü. Kana ihtiyacı vardı. Clary'yle konuşmaya ihtiyacı vardı. Düşünecek zamana ihtiyacı vardı.

"Söylediklerimle seni şaşırttım," dedi kadın. "İnan bana bunun farkındayım. Anlattıklarımı bir anda sindirmek zor. Sana dilediğin kadar zaman vermeye hazırım. Ama karar vermen çok uzun sürmemeli, Simon. Bu şehirde olduğum sürece tehlikedeyim. Rafael ve suç ortakları beni her an bulabilir."

"Suç ortağı mı?" Simon her şeye rağmen belli belirsiz gülümsedi.

Camille şaşırmış göründü. "Evet."

"Suç ortağı kelimesi kulağa kötü filmlerden fırlama bir kelimeymiş gibi geliyor. Gerçek hayatta çok kullanılan bir kelime değildir."

Camille belli belirsiz kaşlarını çatınca alnında ince bir çizgi belirdi. "Bana garip biri olduğunu söylemişlerdi. Belki de senin kuşağından fazla vampir tanımadığım için bana öyle geliyordur.

Ama arkadaşlığının bana iyi geleceğine eminim. Genç birinin yanında olmak çağa ayak uydurmama yardımcı olacaktır."

"Taze kan," dedi Simon.

Bu laf kadını gülümsetti. "Teklifimi kabul etmeye hazır mısın? İşbirliği yapmaya başlayacak mıyız?"

Simon gökyüzüne baktı. Yanmaya başlayan beyaz ışıklar, yıldızların ışığını bastırıyordu. "Dinle," dedi, "teklifine minnettarım. Gerçekten." *Zırvalıyorum,* diye düşündü. Söyleyeceklerini söylemenin, çıkma teklifini reddedermiş gibi konuşmaktan daha iyi bir yolu olmalıydı. *Teklifin beni çok gururlandırdı ama...* Rafael gibi Camille de peri masalından fırlamışçasına resmi ve ağdalı bir tonla konuşuyordu. Belki kendisi de bunu deneyebilirdi. "Karar vermek için zamana ihtiyacım var, eminim beni anlıyorsundur," dedi sonunda.

Kadın zarifçe, sadece dişlerinin ucu ortaya çıkacak şekilde gülümsedi. "Beş gün," dedi. "Sana tam tamına beş gün veriyorum." Eldivenli elini oğlana uzattı. Avucunda parlayan bir şey vardı. Parfüm numunelerini andıran ufak cam şişe. Ama bu şişenin içi kahverengi toprakla doluydu. "Mezar toprağı," diye açıkladı. "Şişeyi kırarsan beni çağırdığını bilirim. Eğer beş gün içinde beni çağırmazsan yanıtını öğrenmek için Walker'ı yollayacağım."

Simon şişeyi alıp cebine koydu. "Ya yanıtım hayır olursa?"

"O zaman hayal kırıklığına uğrarım ama arkadaşın olmayacağım anlamına gelmez." Şarap kadehini öne doğru itti. "Güle güle, Simon."

Simon ayağa kalktı. Geriye ittirdiği iskemleden metalik bir gıcırtı yükseldi. Bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi hissetti ama ne olduğunu bilmiyordu. Bir an duraksadı, ne yapması gerektiğini düşündü. Yeniden sohbetin içine çekilme riskine girmektense görgüsüz modern vampirlerden biri gibi görünmeyi tercih edeceğine karar verdi. Hiçbir şey söylemeksizin kadının yanından ayrıldı.

Restorandan çıkarken, mermer barın önünde duran Walker ve Archer'ın yanından geçti. Kapıya ulaştığında onu izlediklerini hissetti ve dönüp onlara el salladı. Arkadaşça bir el sallama ile küçümseme arası bir hareketti. Archer dişlerini gıcırdatıp -insan dişleri- bahçeye yöneldi. Walker da peşinden gitti. Simon onların Camille'in karşısındaki iskemlelere oturduğunu gördü. Kadın onlara bakmadı bile, ama bahçeyi aydınlatan beyaz ışıklar aniden söndü, hem de birer birer değil hepsi aynı anda. Simon'a biri yıldızları söndürmüş gibi geldi. Garsonlar sorunu çözmek için koştururken ışıklar yeniden yandı, Camille ve hizmetkarları ortadan kaybolmuştu.

Simon anahtarı kilitte çevirdi ve kapıyı hafifçe itip içeriyi dinledi. Evleri Brooklyn'deki sıradan evlerden biriydi ve iki tarafındaki birbirinin aynısı evlerden hiçbir farkı yoktu.
Annesine cumartesi günkü konser için Eric ve diğer grup üyeleriyle prova yapmaya gittiğini söylemişti. Eskiden olsa annesi

ona hemen inanırdı. Elaine Lewis her zaman gevşek bir anne olmuştu, Simon'ı ve ablasını eve belli bir saatte dönmeleri için zorlamaz veya okul zamanı dışarı çıkmalarını yasaklamazdı. Simon eskiden geç saatlere kadar Clary'yle vakit geçirdiğinden sabahın ikisinde eve dönmeye ve kimseyle konuşmadan yatağa yığılmaya alışkındı. Annesinin buna laf ettiği olmamıştı.

Ama şimdi durum farklıydı. Simon, Gölge Avcıları'nın ülkesi İdris'e gitmiş, neredeyse iki hafta ortadan kaybolmuştu. Annesine bir bahane uydurma veya açıklama yapma şansı yoktu. İblis efendisi Magnus Bane araya girip Simon'ın annesinin olanları unutmasını sağlayan bir büyü yapmıştı, artık annesi onun gittiğini hatırlamıyordu. En azından bilinçli olarak. Ama tavırları değişmişti. Kadın şimdi daima diken üstündeydi, şüpheciydi. Sürekli oğlunu izliyor, akşamları belli bir saatte eve dönmesinde ısrar ediyordu. En son, Maia'yla buluştuğu bir gece eve geç geldiğinde, annesini holde, yüzü kapıya dönük bir sandalyede oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, öfkeyle onu beklerken bulmuştu.

O gece annesini görmeden önce soluklarını duymuştu. Şimdiyse kulağına gelen tek ses salondaki televizyonun sesiydi. Annesinin onu beklediği kesindi, çok sevdiği hastane dizilerini izleyerek oyalanmıştı muhtemelen. Simon kapıyı kapattıktan sonra duvara yaslanıp yalan söyleyecek enerji toplamaya çalıştı.

Ailesinin yanında yemek yiyememek yeterince zordu. Neyse ki annesi erkenden işe gidip geç saatte dönüyordu ve Rebecca, New Jersey'de koleje gitmeye başladığından beri eve sadece

çamaşırlarını yıkamak için uğruyordu. Şimdilik ablasının, garip bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar uzun süre evde kaldığı olmamıştı. Simon uyandığında annesi işe gitmiş oluyor, oğlu için hazırladığı kahvaltı ve öğle yemeğini mutfak tezgahının üstünde bırakıyordu. Simon da okula giderken bunları çöpe atıyordu. Ama akşam yemeğini atlatmak daha zordu. Kadının evde olduğu gecelerde Simon tabağındaki yemekle oynayıp aç değilmiş gibi davranıyordu. Bazen de çalışırken yiyeceğini söyleyip yemeği yatak odasına götürüyordu. Birkaç kez annesini mutlu etmek için zorla birkaç lokma almış ve saatlerini banyoda kusarak geçirmişti. Üstelik ne zaman insan yiyecekleri yese bütün gece terliyordu. Yemek vücudundan tamamen çıkana dek hastalanıyor ve hastalandığını gizlemek için ayrıca çaba harcaması gerekiyordu.

Simon annesine yalan söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordu. Eskiden Clary için üzülürdü çünkü Jocelyn kızına hiç nefes aldırmazdı. Şimdi işler tersine dönmüştü. Valentine'ın ölümünden beri Jocelyn'in tavırları değişmişti. Artık daha rahattı, neredeyse normal bir anne gibi davranıyordu. Simon ise ne zaman eve dönse, annesinin soru soran bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Kendine çekidüzen verip çantasını kapının yanına bıraktı ve kavga gürültüyle yüzleşmek için salona gitti. Televizyonda haberler vardı. Muhabir bir hastanenin arka sokağında bulunan bebeğin hikayesini anlatıyordu. Simon televizyonda haberleri görünce şaşırdı çünkü annesi haberlerden nefret eder, sinir

bozucu olduklarını düşünürdü. Kanepeye baktığında şaşkınlığı geçti. Annesi uyuyordu. Gözlüğünü kanepenin yanındaki masaya bırakmıştı, yerde yarı dolu bir kadeh vardı. Simon durduğu yerden içkinin kokusunu aldı. Viskiydi. İçi sızladı. Annesi eskiden hiç içmezdi.

Kadının yatak odasına gidip bir battaniyeyle geri döndü. Annesi derin bir uykuya dalmıştı, uyanmadı. Elaine Lewis siyah kıvırcık saçlı, ufak tefek bir kadındı. Saçlarında beyaz teller olduğu halde boyamayı reddediyordu. Gündüzleri kar amacı gütmeyen çevreci bir organizasyonda çalışır ve hayvan desenleri işlenmiş giysiler giyerdi. Şimdi de üstünde yunus ve dalga resimleri basılmış, batik bir elbise vardı. Battaniyeyi üstüne örttüğü sırada annesinin gözleri bir an için açılıp suçlarcasına Simon'a baktı.

Ardından yeniden uykuya dalıp battaniyeye sarıldı. "Simon," diye fısıldadı uykusunda. "Simon, neredesin?"

Suçluluk duygusuyla sarsılan Simon battaniyeyi bırakıp doğruldu. Belki de kadını uyandırıp eve döndüğünü haber vermeliydi. Ama o zaman, yanıtlamak istemediği bir sürü soruyu yanıtlaması gerekirdi. Üstelik annesinin yüzündeki incinmiş ifadeye katlanabileceğini sanmıyordu. Dönüp yatak odasına gitti.

Yatağa yığılıp yan taraftaki masadan telefonu aldı, tamamen refleks olarak Clary'nin numarasını çevirecekti ki ne yaptığını fark edince duraksayıp sinyal sesini dinledi. Bu görüşmeyi sır olarak saklayacağına söz verdiği için ona Camille'den bahse-

demezdi. Camille'e bayıldığından değil ama geçen birkaç ay içerisinde doğaüstü yaratıklara verilen sözlerin tutulması gerektiğini öğrendiği için sözünü tutacaktı. Yine de Clary'nin sesini duymak istiyordu. Ne zaman kötü bir gün geçirse kız onu sakinleştirirdi. Eh, onu arayıp aşk hayatının yarattığı sorunlardan yakınabilirdi, hem bu konu Clary'yi çok eğlendiriyordu.

Yatağın kenarına yuvarlandı, yastığı başının altına çekti ve Clary'nin numarasını çevirdi.

2

DÜŞÜŞ

Sethra

"Söylesene bu gece Isabelle'le iyi vakit geçirdin mi?" Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştıran Clary bir kirişten diğerine atladı. Enstitü'nün tavan arasındaki kirişler birbirine beş metre arayla yerleştirilmişti. Antrenman odası böyle pek çok engelle doluydu. Kirişler üzerinde yürümenin insana dengesini korumayı öğreteceği düşünüldüğü için kızı bazen saatlerce kirişlerde çalıştırıyorlardı. Clary kirişlerden nefret ediyordu. Yükseklik korkusu işleri daha da zorlaştırıyordu ve düşerse yere çarpmasını engellemek amacıyla beline bağlanan ipe rağmen içinin rahat olduğu söylenemezdi. "Ona Maia'dan bahsettin mi?"

Simon zayıf bir mırıltıyla karşılık verince Clary yanıtın olumsuz olduğunu anladı. Arkadan gelen müzik sesini duyabiliyordu, Simon'ın onunla konuşurken yatağa uzanıp müziği açtığını

tahmin etti. Çocuğun sesi yorgun geliyordu. Hatta o kadar yorgundu ki neşeli ses tonu bile bunu saklamaya yetmiyordu. Clary pek çok kez iyi olup olmadığını sorduysa da Simon yanıt vermek yerine soruları geçiştirmekle yetindi.

"Umarım ateşle oynadığının farkındasındır, Simon. Sonunda zarar görmeni istemem," dedi Clary.

"Bana öyle gelmiyor," dedi oğlan. "Sence gerçekten o kadar abartılacak bir şey mi?" Simon'ın sesinden onaylanmayı umduğu anlaşılıyordu. "Isabelle'le ve Maia'yla sadece birbirimizle çıkmakla ilgili bir şey konuşmadık."

"Sana kızlarla ilgili bir şey söyleyeyim." Clary kirişe oturup ayaklarını aşağı sarkıttı. Tavan arasının yarımay şeklindeki pencereleri açık olduğu için soğuk gece havası içeri doluyor, terli vücudunun üşümesine yol açıyordu. Yine de daha fazla koşturmak istemiyordu. Clary Gölge Avcıları'nın kalın, deri giysiler içinde eğitildiklerini sanırdı ama anlaşılan o giysiler daha ileri zamanlarda başlayacak olan silahlı eğitim içindi. Şimdi yaptığı türden antrenmanlarda, yani esnekliğini, hızını ve dengesini geliştirme amacı güden çalışmalarda, tişört ve yoga pantolonunu andıran bol pantolonlardan giymesi gerekiyordu. "Sadece birbirinizle çıkmak konusunu konuşmamış olsanız da biriyle daha çıktığını ve bundan onlara bahsetmeye gerek duymadığını öğrendiklerinde deliye dönecekler. Biriyle çıkmanın en önemli kurallarından biri de o kişiye karşı dürüst olmaktır."

"Bu kuralı nereden bilebilirdim?"

"Bunu herkes bilir."

"Senin benim tarafımda olman gerekiyor."

"Senin tarafındayım!"

"Öyleyse neden daha anlayışlı davranmıyorsun?"

Clary telefonu diğer kulağına alıp karanlık salona baktı. Jace neredeydi? İp almaya giderken beş dakika içinde döneceğini söylemişti. Clary'nin telefonla konuştuğunu görürse onu öldürürdü. Kızın eğitimini ender olarak onun ellerine bırakıyorlardı, genellikle antrenmanlarından Maryse, Kadir veya New York Konklavesi'nin diğer üyelerinden biri sorumlu oluyordu. Enstitü'nün önceki eğitmeni Hodge'un yerine biri bulunana kadar bu görev onlara kalmıştı. Ama iş Jace'e düştüğünde, genç adam bu görevi çok ciddiye alıyordu. "Problem dediğin şeyler aslında gerçek sorunlar değil," dedi Clary, Simon'a. "Güzeller güzeli iki kızla birden çıkıyorsun. Düşünsene. Sorunun, rock yıldızlarınınkini andırıyor."

"Rock yıldızı olmaya da en fazla problemlerini paylaşacak kadar yaklaşabilirim."

"Gruba daha iyi bir isim bulsaydınız şansın artardı."

"Grubun adını değiştirdik ya," diye itiraz etti Simon. "Milenyum Kumaşı çok havalı bir isim."

"Dinle, düğünden önce hangisini seçeceğine karar versen iyi edersin. İkisi de onlarla gideceğini sanıyor ve eğer ikisiyle birden çıktığını düğünde keşfederlerse seni gerçekten öldürürler." Ayağa kalktı. "Ayrıca annemin düğünü mahvolur ve o da seni öldürür. İki kere ölmüş olursun. Şeyy, teknik olarak toplamda üç eder..."

"İkisine de düğüne onlarla gideceğime dair hiçbir şey söylemedim!" Simon'ın sesinden paniğe kapıldığı anlaşılıyordu.

"Yine de öyle yapmanı bekleyecekler. Kızların bu yüzden erkek arkadaşları olur. Böylece sıkıcı davetlere tek başlarına gitmeleri gerekmez." Clary kirişin kenarından sarkıp cadı ışığının aydınlattığı gölgelere baktı. Yere, hedef tahtalarındaki daireleri andıran bir antrenman çemberi çizilmişti. "Neyse, şimdi kirişten aşağı atlamam gerekiyor. Ölmez sağ kalırsam yarın konuşuruz."

"Saat ikide grupla provamız var, unutma. Orada görüşürüz."

"Görüşürüz." Clary telefonu kapayıp sutyeninin içine sıkıştırdı. Antrenman giysilerinin cebi yoktu ama bir kızın telefonundan ayrılmasını bekleyemezdiniz ya?

"Yoksa bütün gece orada kalmayı mı planlıyorsun?" Jace hedef tahtasını andıran desenin ortasında durmuş kıza dikkatle bakıyordu. Clary gibi antrenman giysisi değil dövüş giysisi giymişti ve açık renk saçları karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu. Yaz bittiğinden beri saçının rengi bir ton koyulaşmış olsa da yakışıklılığı hiç azalmamıştı. Clary altın rengi saçların ona daha çok yakıştığını düşündü. Birden, görünüşündeki ufak değişiklikleri fark edecek kadar uzun süredir onu tanıdığını bilmek kızı mutlu etti.

"Senin yukarı geleceğini sanıyordum," diye seslendi Clary. "Planlarda bir değişiklik mi oldu?"

"Uzun hikaye." Jace kıza bakıp sırıttı. "Eee? Antrenman taklaları atmak ister misin?"

Clary içini çekti. Takla demek, kendini kirişten aşağı fırlatması ve beline bağlı ipi kullanıp duvarları ittirerek yuvarlanması demekti. Böylece, düşüp bir tarafını incitme ihtimaline aldırmaksızın kendini savunmayı öğreneceği varsayılıyordu. Jace'in taklalarla aşağı inişini izlemişti. Bunu yaparken uçan bir meleği andırıyordu. Balerinlerinkini andıran bir zarafeti vardı. Clary'yse tam aksiydi, zemine yaklaşınca böcek gibi büzülüp iki büklüm oluyor ve kendini rezil ediyordu. İp sayesinde yere çarpmayacağını bilse de vücudunu sakin kalmaya ikna edemiyordu.

Clary tüm bu antrenmanların işe yaramadığını, Gölge Avcısı olarak doğmuş olsa da asla Gölge Avcısı olmayı öğrenemeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Ya da asla en iyilerden biri olamayacaktı en azından. Ya da belki onu ve Jace'i şimdi oldukları şeye dönüştüren lütuf aralarında dengesizce paylaştırılmış, bütün fiziksel zarafeti Jace almıştı. Kendisininse... pek zarif olduğu söylenemezdi.

"Hadi, Clary," dedi Jace. "Atla."

Jace gözlerini kapayıp atladı. Bir an havada asılı kaldı ve o an tamamen özgür olduğunu hissetti. Sonra yerçekimi devreye girdi ve yere doğru düşmeye başladı. İçgüdüsel olarak kollarını ve bacaklarını göğsüne çekip gözlerini kapadı. İp gerildi ve kız havada sekti, yeniden düşmeden önce biraz yükseldi ve tekrar aşağı düştü. Gözlerini açtığında Jace'in iki metre yukarısında, ipin ucunda sallanıyordu.

Jace sırıttı.

"Güzel," dedi alaycı bir sesle. "Bir kar tanesi kadar zariftin."

"Çığlık attım mı?" diye sordu Clary gerçek bir merakla. "Aşağı düşerken bağırdım mı?"

Jace başını sallayarak onayladı. "Neyse ki evde kimse yok, yoksa seni öldürdüğümü sanırlardı."

"Hah! Bana ulaşamazsın bile." Clary tembel tembel bacağını havada savurdu.

Jace'in gözleri parladı. "İddiaya var mısın?"

Clary bu ifadeyi iyi tanıyordu. "Hayır," dedi çabucak. "Ne yapacak..."

Ama genç adam çoktan harekete geçmişti. Jace hızlı hareket ettiğinde tek tek hamlelerini seçmek neredeyse imkansızdı. Clary onun elini kemerine götürdüğünü gördü ve bir şimşek çaktı. İpi oluşturan dipçiklerin yırtıldığını duymasıyla kızın düşmeye başlaması bir oldu. Çığlık bile atamayacak kadar şaşıran Clary kendini Jace'in kollarında buldu. Düşüşün etkisi genç adamın devrilmesine yol açmıştı. Clary üstte, birlikte antrenman minderlerinden birine yığıldılar. Jace kıza bakıp sırıttı.

"Böylesi çok daha iyi," dedi. "Hiç çığlık atmadın."

"Atmaya fırsatım olmadı," dedi Clary. Nefesi kesilmişti. Üstelik bunun nedeni sadece düşüş değildi. Jace'in üstünde olmak, vücudunun vücuduna değdiğini hissetmek ellerinin titremesine ve kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Bir zamanlar ona verdiği fiziksel tepkinin -birbirlerine verdikleri fiziksel tepkinin- zamanla kaybolacağını düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Birlikte zaman geçirdikçe durum daha da kötüleşti... Ya da iyileşti. Bakış açınıza göre değişir.

Jace gözlerini dikmiş Clary'ye bakıyordu. Clary onun göz renginin İdris'te Lyn Gölü kıyısında Melek Raziel'le karşılaştıklarından beri koyulaştığını düşündü. Ne var ki bu konuda fikir alışverişi yapabileceği kimse yoktu. Herkes Valentine'ın Raziel'i çağırdığını ve Raziel'in Valentine'ın Jace'te açtığı yaraları iyileştirdiğini biliyordu. Ama Clary ve Jace hariç hiç kimse Valentine'ın oğlunu yaralamaktan fazlasını yaptığını bilmiyordu. Melek çağırma ritüelinin gereklerine uyup Jace'i kalbinden bıçaklamıştı. Bıçaklamış ve ölürken onu kollarında tutmuştu. Jace'i ölümden Clary'nin dileği döndürmüştü. Genç kız, Raziel'den Jace'i geri getirmesini istemişti. Dehşet verici bir andı. Clary hala olayın etkisini üzerinden atamamıştı ve Jace'in de atamadığına emindi. Genç adamın ölüp geri geldiğinden kimseye bahsetmemeye karar vermişlerdi. İkisinin sırrıydı bu.

Jace uzanıp kızın yüzüne dökülen saçları itti. "Şaka yapıyorum," dedi. "Hiç de kötü değilsin. Zamanla daha iyi olacaksın. Alec'in ilk taklalarını görmeliydin. Hatta bir keresinde kendi kafasını tekmelemişti."

"Eminim o zamanlar on bir yaşında falandı," dedi Clary. Genç adamı süzdü. "Sana gelince, tahminen sen her zaman başarılıydın."

"Ben doğuştan muhteşemim." Jace parmaklarının ucuyla kızın yanağını okşadı, dokunuşu çok hafif olsa da Clary'nin bütün vücudu ürperdi. Jace dalga geçiyordu ama söyledikleri bir bakıma doğruydu. Jace olduğu şey olmak için doğmuştu. "Bu gece kaça kadar kalmaya iznin var?"

Clary gülümsedi. "Antrenmanımız bitti mi?"

"Yapmamız gerektiği kadarını yaptık ama çalışmak istediğim birkaç şey daha var..." Jace yuvarlanıp kızı altına alacakken kapı açıldı ve Isabelle göründü. Topuklu ayakkabılarının cilalı zeminde çıkardığı ses salonda yankılandı.

Isabelle birbirlerine sarılmış yerde yatan Jace ve Clary'yi görünce kaşlarını çattı. "Antrenman yaptığınızı sanıyordum."

"Kimse sana kapıyı çalmadan içeri girmemen gerektiğini öğretmedi mi, Iz?" Jace yerinden kımıldamadan can sıkıntısı ve sevgi karışımı bir ifadeyle Isabelle'e bakmakla yetindi ama Clary ondan kurtulup ayağa fırladı, giysilerini düzeltti.

"Burası antrenman salonu, hepimize ait." Isabelle eldiveninin tekini çıkardı. "Bunları Vaudeville'den aldım. İndirim vardı. Sizce de harika değiller mi? Böyle eldivenlerinizin olmasını istemez miydiniz?" Eldivenli elini onlara doğru uzattı.

"Bilmem ki," dedi Jace. "Dövüş giysilerime uyacaklarını sanmıyorum."

Isabelle genç adama bakıp surat astı. "Brooklyn'de ölü bulunan Gölge Avcısı'nı duydunuz mu? Ceset parçalandığı için kim olduğu henüz bilinmiyor. Annem oraya gitti galiba."

"Evet," dedi oturur pozisyona geçen Jace. "Merkez toplantısı. Çıkarken karşılaştık."

"Bana söylemedin," dedi Clary. "Bu yüzden mi ipi alman o kadar uzun sürdü?"

Jace başını salladı. "Çok özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

"Demek istediği, romantik havayı bozmak istememiş olduğu," dedi Isabelle. Dudağını ısırdı. "Umarım ölen, tanıdığımız biri değildir."

"Tanıdığımız biri olduğunu sanmıyorum. Ceset eski bir fabrikaya atılmış ve günlerdir orada olduğu sanılıyor. Tanıdığımız biri olsaydı ortadan kaybolduğunu fark ederdik."

Jace saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Yüzünde huysuz bir ifadeyle Isabelle'e bakıyordu. Clary bu konunun açılmasından Jace'in rahatsız olduğunu düşündü. Ama bu sefer ona hak vermesi mümkün değildi. Havayı bozacak olsa bile bu haberi ona önce Jace'in vermiş olmasını tercih ederdi. Jace'in, daha doğrusu tüm Gölge Avcıları'nın sürekli ölümle yüz yüze geldiğini biliyordu. Lightwood'lar hala yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için ölen küçük oğulları Max'in yasını tutuyordu. Garip bir durumdu. Jace kızın liseyi bırakıp Gölge Avcısı olmak için eğitim almakla ilgili kararını hiç ses çıkarmadan kabullenmiş olsa da hala Gölge Avcıları'nın karşılaştığı tehlikeleri ondan saklamaya çalışıyordu.

"Gidip üstümü değiştireceğim," dedi Clary ve antrenman alanının yanındaki soyunma odasına doğru hızla yürüdü. Oda oldukça sadeydi. Boş duvarlar, ayna, duş ve giysileri asmak için askılar... Havlular kapının yanındaki ahşap sıranın altına düzgün bir şekilde, özenle yerleştirilmişti. Clary duş alıp günlük giysilerini giydi. Tayt, çizme, kot etek ve yeni pembe kazağı. Aynada kendine bakınca taytında tarazlar olduğunu gördü. Kıvır kıvır ve nemli kızıl saçları darmadağınıktı. Asla

Isabelle gibi mükemmel görünmeyi başaramayacaktı ama Jace buna aldırmıyor gibiydi.

Clary antrenman salonuna döndüğünde Isabelle'le Jace ölü Gölge Avcısı konusunu kapatmış, Jace'in çok daha korkunç bulduğu bir konuya geçmişlerdi: Isabelle'in Simon'la ilişkisi.

"Seni gerçek bir restorana götürdüğüne inanamıyorum." Jace artık ayaktaydı, yerdeki minderleri ve antrenman malzemesini yerlerine kaldırmakla meşguldü. Isabelle ise duvara yaslanmış yeni eldivenleriyle oynuyordu. "Simon'ın randevudan anladığının, seni inek arkadaşlarıyla World of Warcraft oynayışını izlemeye davet etmek sanırdım."

"Bahsettiğin inek arkadaşlardan biri de benim," diye hatırlattı Clary. "Teşekkürler yani!"

Jace kıza bakıp sırıttı.

"Gerçek bir restoran değildi. Daha çok mahalle lokantasıydı. Simon restoranın pembe çorbasını içmem için ısrar etti." Isabelle bir saniye durup düşündü. "Çok tatlıydı."

Clary ona ve Jace'e Maia'dan bahsetmediği için suçluluk duydu. "Eğlendiğinizi söyledi."

Isabelle ona baktı ama yüz ifadesinde bir gariplik vardı, sanki bir şeyler saklıyor gibiydi. Clary daha gördüğü şeyden emin olamadan kızın yüzündeki ifade değişti. "Onunla konuştun mu?"

"Evet, birkaç dakika önce aradı." Clary omuz silkti.

"Anlıyorum," dedi Isabelle. Ses tonu birden mesafeli bir havaya bürünmüştü. "Dediğim gibi, çok tatlı. Ama belki biraz fazla tatlı. İleride sıkıcı olabilir." Eldivenlerini cebine kaldırdı.

"Zaten ciddi bir ilişkiden bahsetmiyoruz. Şimdilik sadece birbirimizle vakit geçiriyoruz."

Clary'nin hissettiği suçluluk duygusu kayboldu. "Yalnızca birbirinizle çıkmaktan ve başkalarıyla görüşmemekten bahsettiğiniz oldu mu hiç?"

Isabelle dehşete düşmüş gibi kıza baktı. "Elbette hayır." Ardından esneyip kedi gibi gerindi. "Tamam, benim için yatağa gitme zamanı. Sonra görüşürüz, muhabbetkuşları."

Isabelle yanlarından ayrıldığında geride yaseminli parfümünün kokusu kaldı.

Jace, Clary'yi süzdü. Üzerindeki dövüş malzemelerini çıkarmaya başladı, bileğindeki ve sırtındaki koruyucu kalkanlardan kurtuldu. "Sanırım eve gitmek istiyorsun?"

Genç kız isteksizce başını salladı. Annesine Gölge Avcısı eğitimini kabul ettirmek yeterince zor olmuş, tatsız bir tartışma yaşamışlardı. Jocelyn tüm hayatını Clary'yi, tehlikeli olduğunu bildiği Gölge Avcısı yaşantısından uzak tutmaya adadığını söyleyip itiraz etmişti. Kadına göre bu iş sadece tehlikeli değildi, aynı zamanda da insanı diğer insanlardan uzaklaştıran zalim bir doğası vardı. Bir yıl önce olsaydı, Gölge Avcısı eğitimi alması demek annesiyle bir daha asla konuşmaması demek olurdu. Clary annesine karşı çıkmış, Merkez'in bu tür kuralları değiştirmeye başladığını ve yeni Konsey'in Yasa'yı yeniden değerlendirdiğini söylemişti. Artık işler Jocelyn'in gençliğindeki gibi değildi. Üstelik Clary'nin kendini savunmayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Umarım Jace yüzünden gölge avcılığına heveslenmiyorsundur," demişti annesi sonunda. "Aşık olmanın ne demek olduğunu iyi bilirim. İnsan hep onunla olmak, onun yaptıklarını yapmak ister ama Clary..."

"Ben sen değilim," demişti öfkesini kontrol etmekte güçlük çeken Clary. "Jace de Valentine değil."

"Söylediklerimin Valentine'la bir ilgisi yok."

"Sen öyle san," demişti Clary. "Söylediğin her şey Valentine'la ilgili. Jace'i o yetiştirmiş olabilir ama Jace'in onunla ilgisi yok."

"Umarım yoktur," demişti Jocelyn yumuşak bir sesle. "Hepimizin iyiliği için." Sonunda pes etmiş ama bazı kurallar koymuştu:

Clary, Enstitü'de değil annesiyle Luke'un yanında yaşayacaktı. Jocelyn, Maryse'ten Clary'nin ne öğrendiğiyle ilgili haftalık raporlar alacaktı. *Bütün gün Jace'le oynaşmadığımızdan emin olmak istiyor,* diye düşünmüştü Clary.

Kurallardan biri de Clary'nin geceyi asla Enstitü'de geçirmemesiydi. Asla! "Erkek arkadaşının yaşadığı yerde kalmak yok," demişti Jocelyn. "Orasının Enstitü olup olmaması umurumda değil."

Erkek arkadaş. Bu kelimeleri duymak kızı şok etmişti. Jace'in erkek arkadaşı olması fikrine hala alışabilmiş değildi. O kadar uzun süre imkansız olduğunu düşünmüşlerdi ki! Kardeş olduklarını sanıyorlardı. Korkunç günlerdi. Öyle kötü durumdaydılar ki birbirleriyle asla görüşmemeye bile karar vermişlerdi. Clary için bu ölüm demekti. Derken birdenbire mucizevi bir şekilde her şey yoluna girmişti ama buna alışmak güçtü. Çıkmaya başlamalarının üstünden altı hafta geçse de Clary hala *erkek arkadaş* sözüne alışamamıştı.

"Eve dönmeliyim," dedi Clary. "Saat neredeyse on ve ne zaman onu geçirsem annem çıldırıyor."

"Tamam." Jace dövüş malzemelerini sıranın üstüne bırakmıştı. İçine ince bir tişört giydiği için Clary onun vücudundaki mühürleri görebiliyordu. "Seninle eve kadar yürüyeyim."

İçinden geçtikleri sırada Enstitü sessizdi. Başka şehirlerden gelen Gölge Avcıları yoktu. Isabelle ve Alec'in babası Robert, İdris'te yeni Konsey'in kurulmasına yardım ediyordu, Hodge ve Max artık aralarında olmadığından geriye çok az kişi kalmıştı. Alec, Magnus'un yanındaydı. Clary geride kalanların kendilerini boş bir oteldeki müşteriler gibi hissettiklerini tahmin edebiliyordu. Konklave üyelerinin daha sık uğramaları hoş olurdu ama Lightwood'lara toparlanma fırsatı tanımak için herkes biraz uzak duruyordu. Aileye Max'ı hatırlayacak ve unutacak zaman tanınıyordu.

"Alec ve Magnus'tan haber aldın mı?" diye sordu. "İyi zaman geçiriyorlar mıymış?"

"Öyle görünüyor," dedi Jace ve cebinden telefonunu çıkarıp uzattı. "Alec bana can sıkıcı fotoğraflar yollayıp duruyor. Altına da sürekli 'Keşke burada olsaydın, hayır, dalga geçiyorum,' gibi laflar yazıyor."

"Onu suçlayamazsın. Bunun romantik bir kaçamak olması gerekiyor." Clary, Jace'in telefonundaki fotoğrafları gözden

geçirdi ve kıkırdadı. Birinde Alec ve Magnus, Eyfel Kulesi'nin önündeydi. Alec her zamanki gibi kot giymişti, Magnus'un üstündeyse çizgili bir kazak ve deri pantolon vardı, başına da komik bir bere takmıştı. Boboli Bahçeleri'nde Alec yine kotluydu, Magnus ise pelerin giyip gondolcu şapkası takmıştı. *Operadaki Hayalet*'i andırıyordu. Prado'nun önündeki fotoğrafta ise parlak matador ceketi ve platform çizmeler içindeydi. Alec ise arkada güvercinleri besliyordu.

"Hindistan'a gelmeden önce telefonu elinden alıyorum," diyen Jace telefonu aldı. "Sariler içindeki Magnus insanın asla unutamayacağı bir manzara."

Clary güldü, asansörün yanına gelmişlerdi. Jace çağırma düğmesine basınca asansörün kapısı açıldı. Clary önden, Jace de peşinden içeri girdi. Asansör harekete geçtiğinde -Clary hala inişin başındaki düşme hissine alışamamıştı- Jace, Clary'ye yaklaşıp onu kendine çekti. Genç kız elini onun göğsüne yaslayıp kaslı vücudunu ve kalbinin atışlarını hissetti. Asansörün loş ışığında Jace'in gözleri parlıyordu.

"Kalamadığım için çok üzgünüm," diye fısıldadı Clary.

"Üzülme." Genç adamın sesinin tınısı kızı şaşırttı. "Jocelyn bana benzemeni istemiyor. Bunun için onu suçlayamam."

"Jace," dedi onun sesindeki bezgin tondan tedirgin olan Clary, "her şey yolunda mı?"

Jace yanıt vermek yerine onu öptü. Birbirlerine sarıldılar. Jace kızın vücudunu asansörün duvarına doğru itince Clary sırtında aynanın soğuğunu hissetti. Jace'in elleri kızın beline

dolandı, derken kazağının altına kaydı. Clary, Jace'in sarılışına bayılıyordu. Dikkatliydi ama aşırı nazik değildi, kontrolün kendinde olduğunu hissettiriyordu. Gerçi ikisinin de birbirlerine olan hislerini kontrol edebildikleri söylenemezdi. Böylesi kızın hoşuna gidiyordu. Genç adamın kalbinin deliler gibi çarptığını hissetmek baş döndürücüydü.

Asansör durdu ve kapı açıldı. Kapının diğer tarafında katedral vardı. Ortadaki koridorun iki tarafına dizilmiş şamdanların titreşen ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Clary, Jace'e sıkı sıkı sarıldı. İyi ki asansörün içi loştu, yoksa Jace onun yüzünün kıpkırmızı olduğunu görürdü.

"Belki kalabilirim," diye fısıldadı Clary. "Çok uzun süre değil, belki azıcık."

Jace hiçbir şey söylemedi ama Clary onun ne kadar gerildiğini hissetti ve bunu anladığı anda birden kendisi de gerildi. Bu gerilimin arzuyla hiçbir ilgisi yoktu. Genç adam tir tir titriyordu, yüzünü kızın boynuna gömdüğünde tüm vücudu sarsılıyordu.

"Jace?" dedi Clary.

Jace o zaman aniden kızı bırakıp geri çekildi. Yanakları kızarmıştı, gözleri her zamankinden parlaktı. "Hayır," dedi. "Annene benden hoşlanmaması için bir gerekçe daha vermek istemiyorum. Zaten babamın yeniden vücut bulmuş hali olduğumu düşünüyor."

Clary daha *Valentine senin baban değildi,* demeye fırsat bulamadan Jace oradan uzaklaşmıştı bile. Clary hemen onun peşinden gitti. Jace genelde Valentine Morgenstern'e adıyla hitap

etmemek ve asla *baba* kelimesini kullanmamak konusunda çok dikkatli davranıyordu. Valentine'dan ise hiç bahsetmemeyi tercih ediyordu. Normalde konuşmalarında bu konuya girmezlerdi ve Clary hiçbir zaman Jace'e, annesinin onun da Valentine gibi olmasından korktuğunu söylememişti. Çünkü bunun bahsinin bile onu ne denli inciteceğini çok iyi biliyordu. Clary'nin tek yaptığı, elinden geldiği kadar Jace ve annesini birbirinden mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışmaktı.

Katedralin tam ortasında birbirlerinden birkaç adım mesafede durdular. Derken, Clary ağzını açıp tek kelime edemeden, Jace tekrar geri döndü ve asansöre girdi. "Seni seviyorum," dedi dönüp kıza bakmaksızın. Kiliseye ve mumların aydınlattığı sıralara bakıyordu. Alevlerin altın ışıltısı genç adamın gözlerindeydi.

"Seni her zamankinden çok seviyorum..." Bir an sustu. "Seni bu kadar sevmemeliyim. Seni ne kadar çok sevdiğimin farkındasın, değil mi?"

Clary ona baktı. Aslında kafasında Jace'e söylemek istediği binlerce şey vardı ama Jace'in aklı çok başka bir yerde gibiydi. Genç adam asansörün düğmesine bastı. Clary buna itiraz edecek oldu ama kapılar çoktan kapanmaya başlamıştı bile. Klik sesi duyuldu ve asansör hızla harekete geçti. Clary bir an asansörün kapısına çizilmiş melek resimlerine baktı. Bunlar ona hiç de rahatlatıcı gelmedi. Çevresindeki her şeyin üstünde melek resimleri vardı.

Clary konuştuğunda sesi boş salonda yankılandı. "Ben de seni seviyorum."

3

YEDİ KATI

"Neyin harika olduğunu biliyor musun?" dedi Eric bagetleri elinden bırakıp. "Grubumuzda bir vampir olması muhteşem. Bizi zirveye taşıyacak olan bu."

Mikrofonu aşağı indiren Kirk gözlerini devirdi. Eric her zaman grubu zirveye taşımaktan bahsederdi ama şimdiye kadar bunu başaramamıştı. Çıktıkları en iyi konser, Dikiş Fabrikası diye bir mekandaydı ve onları dinlemeye topu topu dört kişi gelmişti. Üstelik dört kişiden biri Simon'ın annesiydi. "Kimseye onun vampir olduğunu söyleyemeyeceğimize göre bunun bizi zirveye taşıması mümkün değil."

"Şansınıza küsün," dedi Simon. Hoparlörün üstüne, birine mesaj atmakla meşgul olan Clary'nin yanına oturmuştu. Onun Jace'e mesaj attığını tahmin edebiliyordu. "Vampir olduğumu

söyleseniz de kimse inanmaz çünkü bakın işte buradayım, hem de gündüz vakti." Eric'in garajının tepesindeki deliklerden süzülen gün ışığını işaret etti.

"Haklısın, gündüzleri ortalıkta dolaşman inanılırlığımızı yok eder," dedi parlak kırmızı saçlarını alnından ittiren Matt. Simon'a bakıp göz kırptı. "Belki sahte vampir dişi takabilirsin."

"Sahte vampir dişine ihtiyacı yok," diye araya girdi Clary. Telefonu elinden bıraktı. "Gerçek vampir dişleri var, daha önce gördünüz."

Bu doğruydu. Simon grup üyelerine bu haberi verirken dişlerini göstermek zorunda kalmıştı. Başlangıçta oğlanın kafasını bir yere çarptığını veya aklını kaçırdığını düşünmüş, ancak vampir dişlerini gösterdiğinde ona inanmışlardı. Hatta Eric şaşırmadığını bile söylemişti.

"Vampirlerin var olduğuna baştan beri emindim, ahbap," demişti. "Bilirsin, yüz yaşında oldukları halde hiç değişmeyen, tıpatıp aynı görünen insanlar var, örneğin David Bowie. Vampir oldukları için öyleler."

Simon grup arkadaşlarını çok sevse de onlara Clary'yle Isabelle'in Gölge Avcısı olduğundan bahsetmemişti. Bu sırrı açıklamak ona düşmezdi. Maia'nın kurt kanı taşıdığını bilmelerine de gerek yoktu. Maia ve Isabelle'in, anlaşılamaz bir nedenle Simon'la çıkmayı kabul etmiş iki çok seksi kız olduğunu düşünmeleri yeterdi. Oğlanlar bunu Kirk'ün *vampir büyüsü* dediği şeye bağlıyordu. Bazen bu lafı kullanıp Simon'la dalga geçerlerdi ama Maia'ya Isabelle'den, Isabelle'e de Maia'dan

bahsetmedikleri sürece ne söyledikleri ya da ne düşündükleri Simon'ın umurunda değildi. Şimdilik farklı konserlere çağırarak kızları birbirinden uzak tutmayı başarmıştı ve gelecekte de böyle olmasını umuyordu. Aynı anda aynı konsere gelirlerse felaket olurdu.

"Belki sahnedeyken seyircilere vampir dişlerini gösterebilirsin," diye önerdi Eric. "Sadece bir kere, kanka. Kalabalığa bir kerecik dişlerini göster."

"Eğer bunu yapmaya kalkışırsa New York vampir klanının lideri hepinizi öldürür," dedi Clary. "Bunu biliyorsunuz değil mi?" Başını Simon'a doğru eğdi. "Onlara vampir olduğunu söylediğine inanamıyorum," diye devam etti sadece Simon'ın duyabileceği bir sesle. "Fark ettin mi bilmiyorum ama hepsi budala."

"Onlar benim arkadaşım," diye mırıldandı Simon.

"Evet, senin aptal arkadaşların."

"Değer verdiğim insanların benimle ilgili gerçeği bilmesini istiyorum."

"Öyle mi?" dedi Clary hiç de nazik olmayan bir ses tonuyla. "Annene ne zaman söyleyeceksin?"

Simon karşılık veremeden garaj kapısından bir gürültü yükseldi ve yavaşça yukarı kayıp yarı yarıya açılan kapı, sonbahar güneşinin içeriyi aydınlatmasına neden oldu. Simon gözlerini kırpıştırıp ışığa baktı. Aslında gözlerini kırpıştırması gereksizdi çünkü vampir olduğundan beri gözlerinin karanlıktan aydınlığa alışması bir saniyeden bile kısa sürüyordu.

Garajın girişinde bir genç duruyordu, güneş arkadan vurduğu için yüzünü görmek zordu. Elinde bir kağıt vardı. Şüpheci gözlerle kapının altındaki boşluktan garajı inceledikten sonra grup üyelerine döndü.

"Merhaba," dedi. "Tehlikeli Leke grubunu bulabileceğim yer burası mı?"

"Grubumuzun adı artık Milenyum Kumaşı," dedi Eric bir adım öne çıkarak. "Sen kimsin?"

"Ben Kyle," dedi oğlan. İki büklüm bir halde, kapının altındaki boşluktan geçti. İçeri girdiğinde, alnına dökülen kahverengi saçlarını geri itip etrafı süzdü. Sonra elindeki kağıdı Eric'e gösterdi. "Vokalist aradığınızı duydum."

"Şu işe bak," dedi Matt. "O ilanı neredeyse bir yıl önce asmıştık. Tamamen unutmuşum."

"Evet," dedi Eric. "O zamanlar farklı şarkılar çalıyorduk. Şimdi vokale gerek olmayan şarkılar çalıyoruz. Hiç deneyimin var mı?"

Uzun boylu çocuk omuz silkti. "Pek sayılmaz. Ama fena söylemediğimi söylerler." Konuşması bir garipti, kelimeleri Güneyli gibi telaffuz ediyordu.

Grup üyeleri ne yapmaları gerektiğine karar vermek için birbirine baktı. Eric kulağının arkasını kaşıdı. "Bize bir saniye verir misin, ahbap?"

"Elbette." Kyle yeniden garajdan çıktı ve garaj kapısını arkasından kapattı. Simon oğlanın dışarıda ıslıkla çocuk şarkılarından birinin melodisini çaldığını duyabiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Eric. "Yeni birini gruba alabileceğimizi sanmıyorum. Yani, ona vampir meselesini anlatamayız, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Simon, "anlatamazsınız."

"Çok kötü." Matt omuz silkti. "Bir vokaliste ihtiyacımız var. Alınma ama sen berbat söylüyorsun, Kirk."

"Kes sesini," dedi Kirk. "Hiç de berbat söylemiyorum."

"Evet, berbat," dedi Matt.

"Bence denemesine izin vermelisiniz," diye araya girdi Clary. Sesini duyurabilmek için bağırarak konuşmuştu.

Simon kıza baktı. "Neden?"

"Çünkü çocuk çok yakışıklı," dedi Clary, Simon'ı şaşırtarak. Simon, Kyle'ın çok yakışıklı olduğunu düşünmemişti ama o zaten erkek güzelliğinden ne anlardı ki. "Grubunuzun çekiciliğe ihtiyacı var. Seksi bir üyenizin olması fena olmaz."

"Aman ne güzel," dedi Simon. "Bu yorumun için hepimiz adına çok teşekkür ederim."

Clary sabırsız bir şekilde açıkladı. "Evet, evet, hepiniz pek yakışıklısınız. Özellikle de sen, Simon." Nazikçe oğlanın eline vurdu. "Ama Kyle çok seksi. Beni dinleyip dinlememek size kalmış ama bence Kyle'ı gruba alırsanız kız hayranlarınızın sayısını ikiye katlarsınız."

"Yani artık bir değil iki hayranımız olacak," dedi Kirk.

"Kimden bahsediyorsun?" Matt gerçekten merak etmişti.

"Eric'in kuzeninin arkadaşı var ya. Bildiğim kadarıyla tek hayranımız o. Adı neydi? Simon'a tutulan kızı söylüyorum.

Bütün konserlerimize geliyor ve herkese Simon'ın kız arkadaşı olduğunu söylüyor."

Simon gözlerini kırpıştırdı. "O kız daha on üç yaşında!"

"Ne yaparsın, vampir büyüsü," dedi Matt. "Kimse sana karşı koyamıyor."

"Tanrı aşkına," dedi Clary. "Vampir büyüsü diye bir şey yok." Parmağını Eric'e doğrulttu. "Sakın grubun adını Vampir Büyüsü yapmayı önerme, yoksa..."

Garaj kapısı açıldı. "Beyler?" Yine Kyle'dı. "Beni denemek istemiyorsanız önemli değil. Belki tarz değiştirmişsinizdir ya da her neyse. Söylemeniz yeterli, ortadan kaybolurum."

Eric başını yana eğdi. "İçeri gel de sana bir bakalım."

Kyle garaja girdi. Simon genci süzüp Clary'nin neden onu seksi bulduğunu anlamaya çalıştı. Uzun boyluydu, geniş omuzlu ve zayıftı, çıkık elmacıkkemikleri, uzun denebilecek siyah saçları ve yanık bir teni vardı. Uzun kalın kirpikleri ve ela-yeşil gözleriyle tam bir genç rock yıldızıydı. Üzerine oturan yeşil bir tişört ve kot giymişti, kollarında dövmeler vardı. Mühür değil, sıradan dövmeler. Tenini kaplayan bir yazıya benziyor ve tişörtünün altında gözden kayboluyorlardı.

Tamam, Simon onun çirkin olmadığını itiraf etmek zorundaydı.

"Biliyor musunuz," dedi Kirk sessizliği bölerek. "Clary'nin ne kastettiğini görebiliyorum. Çok yakışıklı."

Kyle gözlerini kırpıştırıp Eric'e döndü. "Şarkı söylememi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Eric mikrofonu yerinden çıkarıp ona uzattı. "Hadi," dedi. "Şansını dene."

"Biliyor musunuz, hiç fena değildi," dedi Clary. "Aslında Kyle'ı gruba almanız konusunda çok ciddi değildim ama onu dinledikten sonra, bilmiyorum, çocuk resmen şarkı söylüyor."

Kent Caddesi'nden Luke'un evine yürüyorlardı. Hava alacakaranlıktı, gökyüzü griye dönmüştü ve Doğu Yakası bulutluydu. Clary eldivenli elini, onları beton araziden ayıran telin üzerinde dolaştırdı.

"Böyle söylemenin tek nedeni oğlanın yakışıklı olması," dedi Simon.

Clary hafifçe kızardı. "O kadar da yakışıklı değil. Gördüğüm en yakışıklı çocuk olduğunu söyleyemem." Simon o kişinin Jace olduğunu tahmin ettiyse de Clary bunu dile getirmeyecek kadar kibardı. "Onun grupta olmasının iyi fikir olduğunu düşünüyorum. Çok ciddiyim. Ayrıca eğer Eric ve diğerleri ona senin vampir olduğunu söylememeyi başarırlarsa, o zaman kimseye söylemeyeceklerine emin olabilirsin. Böylece vampirliğini reklam amaçlı kullanmakla ilgili teoriler de ortadan kalkar." Neredeyse Luke'un evine varmışlardı. Simon sokağın diğer tarafındaki eve baktı, hava kararmaya başladığı için evin ışıkları yanıyordu. Tellerdeki boşluğa vardıklarında Clary duraksadı. "Burada bir sürü iblis öldürdüğümüz zamanı hatırlıyor musun?"

"Sen ve Jace bir sürü iblis öldürdünüz. Ben az kalsın kusacaktım."

Simon o günü hatırlıyordu ama aklı orada değildi, Camille'i ve bahçede yaptıkları konuşmayı düşünüyordu. *Gölge Avcıları'yla arkadaş olsan da asla onlardan biri olamazsın,* demişti kadın. Göz ucuyla Clary'ye baktı, ona vampirle yaptığı görüşmeyi anlatırsa arkadaşının ne söyleyeceğini merak etti. Belki de kadının teklifini ona anlatmalıydı ama Clary'nin dehşete düşeceğinden emindi.

"Artık hiçbir şeyden korkmuyor olmalısın," dedi Clary onun zihnini okumuşçasına. "Mührün seni koruyacağını düşünüyorsundur." Clary, Simon'ın yüzüne bakabilmek için döndü ve tellere yaslandı. "Mührü fark eden ve ne olduğunu soran oldu mu?"

Simon başını iki yana salladı. "Çoğu zaman saçım alnımı örtüyor ve zaten rengi oldukça soldu. Bak." Saçlarını alnından çekti.

Clary uzanıp alnına dokundu. Gözleri, Alicante'de, tarihteki en eski laneti oğlanın tenine kazırken olduğu zamanki kadar hüzünlüydü. "Canın yanıyor mu?"

"Hayır, yanmıyor." *Kabil, Tanrı'ya dedi ki cezam katlanabileceğimden büyük.* "Seni suçlamadığımı biliyorsun. Hayatımı kurtardın."

"Biliyorum." Clary'nin gözleri parlıyordu. Elini oğlanın alnından çekti ve eldiveninin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Kahretsin. Ağlamaktan nefret ediyorum."

"Alışsan iyi olur," dedi Simon. Hemen ardından cümlesinin yanlış anlaşılabileceğini fark edip ekledi. "Düğünü kastediyordum. Gelecek cumartesi değil mi? Düğünlerde herkes ağlar."

Kız burnunu çekti.

"Annen ve Luke ne durumda?"

"Birbirlerine deli gibi aşıklar. Onları izlemek korkunç. Her neyse..." Simon'ın omzuna dokundu. "İçeri girsem iyi olacak. Yarın görüşürüz?"

Simon başını salladı. "Görüşürüz."

Kızın koşarak sokağı geçmesini ve Luke'un ön kapısına çıkan basamakları tırmanmasını izledi. Yarın. En son ne zaman Clary'yi görmeden birkaç gün geçirdiğini hatırlamaya çalıştı. Camille gibi bir kaçak olmanın ve dünya üzerinde tek başına dolaşmanın nasıl olacağını gözünde canlandırmaya çalıştı.

Rafael'in söylediklerini hatırladı. *Kardeş kanı* döken cezasız kalmaz. Simon aslında kardeşini öldüren Kabil değildi ama alnındaki desenin onu bağladığı lanet onun öyle olduğuna inanıyordu. *Ne olacağını kesin olarak bilmesem de her şeyi kaybedeceğim anın gelmesini beklemek ne garip,* diye düşündü.

Kapı Clary'nin arkasından kapandı. Simon, Kent üzerinden Lorimer Sokağı'ndaki tren istasyonuna yürümeye başladı. Hava neredeyse tamamen kararmıştı, gökyüzü gri ve beyaz bulutlarla doluydu. Simon bir aracın tekerleklerinin çıkardığı gürültüyü duydu ama dönüp bakmadı. Yol bozuk olsa da arabalar burada hız yapmayı severdi. Ancak mavi bir minibüs yanına gelip aniden durunca dönüp bakmaya zahmet etti.

Minibüsün sürücüsü anahtarları kontaktan çıkardı, motor sustu, kapı açıldı. Kapüşonlu gri bir eşofman giymiş, uzun boylu bir adamdı. Ayağında spor ayakkabılar vardı. Kapüşon adamın yüzünü saklayacak şekilde öne doğru indirilmişti. Elinde uzun parlak bir bıçak tutuyordu.

Simon sonradan o anı düşündüğünde, kaçmanın yapılacak en akıllıca şey olduğu sonucuna varacaktı. O bir vampirdi, insanlardan hızlıydı. Herkesi geçebilirdi. Kaçması gerekirdi ama yerinden kımıldayamayacak kadar şaşırmıştı. Adam elinde bıçakla üzerine yürürken öylece durdu.

Yabancı, genizden gelen bir sesle Simon'ın anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Simon geri çekildi.

"Hey," dedi Simon cebine uzanırken. "Cüzdanımı alabilirsin..."

Adam, Simon'ın üstüne atlayıp onu bıçaklamaya çalıştı. Simon gözlerine inanamıyordu. Zaman yavaşlamış gibiydi, her şeyi kare kare görebildiğini fark etti. Bıçağın ucu göğsüne yaklaştı, sivri kısmı ceketinin derisini deldi ve sonra sanki biri saldırganın kolunu yakalayıp itmiş gibi bıçak geri sekti. Adam çığlık atıp iplerinden çekilen bir kukla gibi havaya sıçradı. Simon panikle etrafa bakındı. *Birileri olay çıktığını fark etmiş olmalı,* diye düşündü ama çevrede kimsecikler yoktu. Adam çığlıklar atıp deliler gibi tepinmeyi sürdürdü, görünmez bir el adamın giysilerini parçaladı. Simon dehşetle onu izliyordu. Adamın göğsünde korkunç yaralar belirdi, başı geriye devrildi ve ağzından kanlar saçıldı. Derken birdenbire çığlık atmayı kesip

yere yığıldı, sanki görünmez elin onunla işi bitmişti. Yere düşen adam, binlerce parçaya bölünen cam bir kadeh gibi parçalandı.

Simon dizlerinin üstüne düştü. Onu öldürmek için çekilen bıçak birkaç adım ötesinde, yerde duruyordu. Saldırgandan geriye kalan tek şey oydu. Rüzgar, saldırganın kaldırıma saçılan tozlarını uçuşturup sokaklara dağıttı. Simon temkinli bir şekilde toza dokundu.

Tuzdu. Ellerine baktı. Titriyorlardı. Ne olduğunu ve neden olduğunu anlamıştı.

Ve Tanrı şöyle dedi: Bundan sonra her kim Kabil'e saldırırsa ona yaptığının yedi katıyla cezalandırılacak.

Demek yedi kat ceza böyle bir şeydi.

İki büklüm olup kan kusmaya başlamadan önce kanalizasyon deliğine ucu ucuna yetişti.

Sethra

Simon kapıyı açtığı anda hesaplarında büyük bir hata yaptığını anladı. Annesinin çoktan uyuduğunu varsaymış ama yanılmıştı. Kadın uyanıktı, kapının önüne çektiği koltukta oturuyordu. Telefonu yanındaki masanın üstündeydi. İlk gördüğü, oğlanın ceketindeki kanlar oldu.

Simon'ı asıl şaşırtansa kadının çığlık atmak yerine eliyle ağzını örtmesiydi. "Simon."

"Benim kanım değil," dedi hemen. "Eric'teydik ve Matt'in burnu kanadı..."

"Duymak istemiyorum." Kadın çok seyrek kullandığı sert bir sesle konuşmuştu. Simon annesini en son babasının hasta olduğu dönemde bu kadar gergin görmüştü. "Başka yalanlar duymak istemiyorum."

Simon anahtarlarını kapının yanındaki masaya bıraktı. "Anne..."

"Bana sürekli yalan söylüyorsun. Yalanlarından bıktım usandım artık."

"Bu doğru değil," dedi Simon ama doğru olduğunu bildiği için suçluluk duydu. "Hayatımda bir sürü şey olup bitiyor. Çözmem gereken sorunlar var."

"Gayet iyi biliyorum." Annesi ayağa kalktı. Her zaman zayıf bir kadın olmuştu ama artık bir deri bir kemikti. Yüzüne dökülen saçları gittikçe ağarıyordu. "Benimle gel, genç adam. Hemen!"

Kafası karışan Simon, annesinin peşinden parlak sarı mutfağa girdi. Annesi durdu ve işaret parmağıyla masanın üstünü gösterdi.

"Bunlarla ne yaptığını açıklayabilir misin?"

Simon'ın dudakları kurudu. Masanın üzerinde sıra sıra dizilmiş kan şişeleri duruyordu. Dolabındaki mini buzdolabında sakladığı şişeler. Biri yarı doluydu, diğerleri açılmamıştı. İçlerindeki kırmızı sıvı onu suçlarcasına ışıldıyordu. Annesi ayrıca, çöpe atmadan önce yıkayıp başka torbaların içine sakladığı kan torbalarını da bulmuştu. Onlar da çirkin bir dekor gibi masanın üzerindeydi.

"Başlangıçta şarap olduğunu sandım," dedi Elaine Lewis. Sesi titriyordu. "Sonra torbaları buldum. Şişelerden birini açtım. İçindeki kan. Değil mi?"

Simon hiçbir şey söylemedi. Sesi çıkmıyordu.

"Son zamanlarda çok garip davranıyordun," diye devam etti annesi. "Sürekli dışarıdasın, yemek yemiyorsun, uyumuyorsun, hiç tanışmadığım, önceden adını bile duymadığım arkadaşların var. Bana yalan söylediğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Ne zaman yalan söylediğini ayırt edebiliyorum, Simon. Belki uyuşturucu kullanıyorsundur diye düşündüm."

Simon bu söz üzerine kendini toparlayıp konuşmayı başardı. "Odamı mı aradın?"

Annesi kıpkırmızı oldu. "Mecburdum! Uyuşturucu bulacağımı sandım! Uyuşturucuları bulursam seni yardım almaya, rehabilitasyon programına yazılmaya ikna edebileceğimi düşündüm ama bu..." Kadın çaresizce şişeleri işaret etti. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Neler oluyor, Simon? Garip bir tarikata falan mı katıldın?"

Simon başını iki yana salladı.

"O zaman bana bu şişeleri açıkla. Çünkü aklıma gelen açıklamaların hepsi birbirinden korkunç. Simon, lütfen..."

"Ben vampirim," dedi Simon. Nasıl ve neden söylediğini bilmiyordu ama söylemişti işte. Kelimeler bir süre havada asılı kaldı.

Annesinin dizleri tutmaz oldu. Kadın mutfaktaki iskemlelerden birine yığıldı. "Efendim?" dedi duymamış gibi.

"Ben bir vampirim," dedi Simon. "Yaklaşık iki aydır böyleyim. Önceden söylemediğim için özür dilerim ama nasıl açıklayacağımı bilemedim."

Elaine Lewis'in yüzü bembeyazdı. "Vampir diye bir şey yok, Simon."

"Hayır, var," dedi oğlan. "Vampir olmayı ben istemedim. Saldırıya uğradım. Seçme şansım yoktu. Elimde olsaydı..." Clary'nin uzun zaman önce ona verdiği, ailelerle nasıl konuşulacağını anlatan broşürü hatırladı. O zamanlar komik gelmişti, şimdi hiç öyle gelmiyordu.

"Vampir olduğunu sanıyorsun," dedi Simon'ın annesi. "Kan içmen gerektiğini sanıyorsun."

"Kan içmem gerekiyor," dedi Simon. "Hayvan kanı içiyorum."

"Ama sen vejetaryensin." Annesi ağlamak üzereydi.

"Öyleydim. Artık değilim. Olamam. Kanla yaşıyorum." Simon'ın boğazı kurudu. "Şimdiye kadar hiçbir insanı incitmedim. Asla bir insanın kanını içmem. Hala aynı kişiyim."

Annesi toparlanmak için elinden geleni yapıyordu. "Yeni arkadaşların... Onlar da vampir mi?"

Isabelle, Maia ve Jace'i düşündü. Annesine Gölge Avcıları'nı ve kurtadamları açıklayamazdı. Bu kadarı çok fazla olurdu. "Hayır, ama vampir olduğumu biliyorlar."

"Sana uyuşturucu mu verdiler? Bir şeyler mi içirdiler? Halüsinasyon görmene yol açan bir şey mi aldın?" Oğlunun söylediklerini duymuyormuş gibiydi.

"Hayır, anne, söylediklerim gerçek."

"Gerçek değil," diye fısıldadı annesi. "Gerçek olduğunu sanıyorsun. Ah, Tanrım. Simon, çok özür dilerim, daha önce fark etmeliydim. Sana yardım edecek birilerini bulacağız. Doktora gideceğiz. Ne kadar pahalı olursa olsun..."

"Doktora gidemem, anne."

"Gidebilirsin. Belki seni bir hastaneye yatırmalıyız. Düzenli kontrol altında olursan..."

Simon bileğini annesine uzattı. "Nabzıma bak," dedi.

Annesi bezgin gözlerle oğluna baktı. "Ne?"

"Nabzıma bak," diye tekrarladı Simon. "Nabzımı bulabilirsen tamam, seninle hastaneye geleceğim. Bulamazsan bana inanacaksın."

Annesi gözlerindeki yaşları silip oğlanın bileğine dokundu. Simon'ın babası hastayken onun nabzına sık sık baktığı için nasıl nabza bakılacağını hemşireler kadar iyi biliyordu. İşaret-parmağını oğlunun bileğine bastırdı ve bekledi.

Simon annesinin yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Çaresizliğin ve öfkenin yerini önce kafa karışıklığı, sonra korku aldı. Sonunda elini çekip oğlundan uzaklaştı. Gözleri kocaman açılmış, yüzü tebeşir beyazına dönmüştü. "Nesin sen?"

Simon'ın midesi düğümlendi. "Sana söyledim. Ben vampirim."

"Sen oğlum değilsin. Sen Simon değilsin." Kadın titriyordu. "Nabzın yok, sen canlı değilsin! Sen nasıl bir canavarsın? Çocuğuma ne yaptın?"

"Ben Simon'ım." Annesine doğru bir adım attı.

Kadın çığlığı bastı. Simon annesinin böyle bir çığlık attığını daha önce hiç duymamıştı ve bir daha da asla duymak istemiyordu. Korkunç bir sesti.

"Uzak dur." Kadının sesi çatladı. "Bana yaklaşma." Ardından sesi fısıltıya dönüştü. *"Barukh ata Adonai sho'me'a t'fila..."*

Simon dehşet içinde annesinin dua ettiğini kavradı. Oğlundan öyle korkmuştu ki gitmesi, yok olması için dua ediyordu. Daha kötüsü, Simon'ın duanın gücünü hissetmesiydi. Tanrı'nın adı midesinin kasılmasına, boğazının acımasına neden oldu.

Dua etmekte haklı, diye düşündü kendini hasta hissederek. Simon artık lanetlilerden biriydi. Bu dünyaya ait değildi. *Nabzı yoktu, canlı değildi.*

"Anne," diye fısıldadı. "Anne, dur."

Kadın gözlerini kocaman açarak oğluna baktı ama dudakları hala hareket ediyordu.

"Anne, bu kadar üzülme." Simon'ın sesi kendi kulaklarına bile yabancı geldi. Konuşurken gözleri annesinin üzerindeydi. Fareyi yakalayan kedi gibi, bakışlarıyla kadının gözlerini yakalamıştı. "Hiçbir şey olmadı. Salondaki koltukta uyuyakaldın. Kabus gördün. Eve gelip sana vampir olduğumu söylediğimi rüyanda gördün. Bu çılgınlık. Vampir diye bir şey yok."

Kadın dua etmeyi kesti. Gözlerini kırpıştırdı. "Rüya görüyorum," diye tekrarladı.

"Kötü bir kabus," dedi Simon. Annesinin yanına gidip elini omzuna koydu. Annesi geri çekilmedi. Başı bir çocuğunki gibi

önüne düşmek üzereydi. Simon devam etti. "Hepsi bir rüya. Odamda hiçbir şey bulmadın. Hiçbir şey olmadı. Uyuyakaldın, hepsi bu."

Simon sonra onu elinden tutup salona götürdü ve kanepeye yerleştirdi. Üzerine battaniyeyi örttüğünde annesi gülümsedi, gözlerini kapatıp kısa sürede derin bir uykuya daldı.

Simon mutfağa döndü ve sistemli bir şekilde şişelerle kan torbalarını çöp torbasına yerleştirdi. Torbanın ağzını bağlayıp odasına götürdü ve kanlı ceketini değiştirip başka bir ceket giydi. Torbayı sırt çantasına tıktı. Işığı kapatıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Salondan geçtiği sırada annesinin horlaması duyuluyordu. Uzanıp hafifçe annesinin eline dokundu.

"Birkaç gün uzakta olacağım," diye fısıldadı. "Ama endişelenmeyeceksin. Dönmemi beklemeyeceksin. Okulla geziye gittiğimi düşüneceksin. Kimseyi aramaya gerek yok. Her şey yolunda."

Elini çekti. Loş ışıkta annesi daha genç görünüyordu. Çocuk gibi ufak tefekti, battaniyenin altında büzülmüştü. Ama daha yakından bakınca, kadının yüzünde, Simon'ın daha önce orada olmadığını bildiği kırışıklıklar vardı.

"Anne," diye fısıldadı.

Simon eline dokunduğunda kadın titredi. Annesinin uyanmasını istemediğinden parmaklarını geri çekip anahtarlarını masadan aldı ve gürültü yapmadan evden çıktı.

Enstitü sessizdi. Aslında son zamanlarda hep sessizdi. Jace ambulansların sirenlerini, York Caddesi'nden geçen arabaların arada bir çaldıkları kornaları ve trafiğin gürültüsünü duyabilmek için camını açık bırakmayı alışkanlık haline getirmişti. Sıradanların duyamayacakları şeyler duyuyordu. Bazen o sesler geceyi aşıp genç adamın rüyalarına karışırdı. Vampir motosikletinin gürültüsü, perilerin sesleri, dolunayda kurtların uluyuşu... Şimdi yarımay vardı ama pencereden giren ay ışığı ona işini görmesine yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Yatağa uzanmış, babasının gümüş kutusunu da kucağına almıştı. İçindekileri gözden geçiriyordu. Babasının stellerinden biri oradaydı, bir de sapında SWH yazan gümüş av bıçağı vardı. Ama Jace'in asıl ilgisini çeken mektuplardı.

Son altı haftasını her gece bir mektup okuyarak geçirmişti. Biyolojik babasının nasıl biri olduğunu çözmek için çok uğraşıyordu. Böylece yavaş yavaş zihninde adama dair bir resim oluşmaya başlamıştı. Ailesi yüzünden Valentine'a katılan genç bir adam. Görülen o ki, boşanmadan sonra bile uzun süre Amatis'e yazmayı sürdürmüştü, oysa Amatis daha önce ona bundan hiç bahsetmemişti. O mektuplarda babasının Valentine'dan hoşlanmadığı açıkça ortadaydı, onun yaptıklarını onaylamadığı anlaşılıyordu.

Mektuplarda Jace'in annesi Celine'den çok az bahsediliyordu. Aslında mantıklıydı, Amatis yerini alan kişiden bahsedilmesini istemezdi. Yine de Jace bu yüzden babasından nefret etmekten kendini alamadı. Eğer Jace'in annesini sevmemişse neden onunla evlenmişti? Eğer Çember'den o kadar nefret ediyorsa neden ayrılmamıştı? Valentine delinin tekiydi ama en azından prensipleri olan bir deliydi.

Bu düşünceler Jace'in kendisine kızmasından başka bir işe yaramıyordu. Valentine'ı gerçek babasına tercih mi ediyordu? Ne tür biri böyle düşünürdü?

Kapı çalındığında suçluluk duygusundan sıyrılıp ayağa fırladı. Bir şey ödünç almak isteyen veya yakınmak için uğramış olan Isabelle'le karşılaşmayı bekleyerek kapıya gitti.

Kapıdaki Isabelle değil Clary'ydi.

Her zamankinden farklı görünüyordu. Dekolte bir bluz ve kalçalarını saran bir mini etek giymişti, kızıl saçları örgülüydü, örgüden kurtulan bukleler alnına dökülüyordu. Bazı tutamlar dışarıda yağmur yağıyormuşçasına nemli olduğundan şakaklarına yapışmıştı. Clary onu görünce gülümsedi. Kaşları da yeşil gözlerini çerçeveleyen kirpikleri gibi bakır rengiydi. "Beni içeri almayacak mısın?"

Jace koridoru kontrol etti. Neyse ki başka kimse yoktu. Clary'yi kolundan tutup içeri çektikten sonra kapıyı kapattı. Duvara yaslandı. "Burada ne işin var? Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Clary ayakkabılarından kurtulup yatağın kenarına oturdu. Geriye yaslanınca eteği yukarı kaydı ve Jace'in

dikkati iyice dağıldı. "Seni özledim. Annemle Luke uyuyordu. Gittiğimi fark etmezler."

"Burada olmamalısın." Kelimeler Jace'in dudaklarından güçlükle dökülüyordu. Bunu söylemekten nefret ediyordu ama mecburdu. "Burada olmaman lazım."

"Gitmemi söylersen giderim." Kız ayağa kalktı. Yeşil gözleri parlıyordu. Jace'e yaklaştı. "Ama buraya kadar geldim, en azından bana bir iyi geceler öpücüğü verebilirsin."

Jace uzanıp onu öptü. Bazı şeyleri, çok kötü bir fikir olduğunu bildiğiniz halde yine de yapardınız. Clary narin bir ipek gibi oğlanın kollarına yığıldı. Jace elini onun saçlarında dolaştırdı, saçları omuzlarına dökülsün diye örgülerini açtı. Onu ilk gördüğünde bunu yapmayı ne kadar arzuladığını ve bu fikri ne kadar çılgınca bulduğunu hatırlıyordu. Kız sıradanın tekiydi, yabancıydı, onu arzulaması anlamsızdı. Sonra ilk öpüştükleri zamanı ve o öpücüğün ne kadar güzel olduğunu hatırladı. Öpüşmeleri Simon tarafından bölündüğünde oğlanı öldürebilirdi. Gerçi içten içe Simon'ın yanlış bir şey yapmadığını biliyordu ama bilmek bir şeyi değiştirmiyordu. Kızı Simon'la bırakmak zorunda kaldığında kendini hasta gibi hissetmişti.

Sonra Valentine onlara kardeş olduklarını söylemişti. Jace o zaman Clary'nin onu başka biri için terk etmesinden daha korkunç, çok daha korkunç şeyler olduğunu anlamıştı. Kıza olan aşkının kozmik bir hata olduğunun ortaya çıkması kesinlikle daha korkunçtu. O ana kadar karşılaştığı en saf, en karşı konulmaz şey olan bu aşk büyük bir günahtı. Babasının, düşmüş

meleklerin acı çektiğini söyleyişini hatırladı. Tanrı'nın yüzünü görmüş olmanın ve bir daha asla göremeyeceklerini bilmenin acısını çekerlerdi. Kardeş olduklarını duyduğunda Jace de benzer bir acı hissetmişti.

Kardeş olduklarını öğrenmek Clary'yi daha az arzulamasına yol açmamış, ama bu arzuyu adeta büyük bir işkenceye dönüştürmüştü. O işkencenin gölgesi hala bazen zihninde belirliveriyordu. Jace, tıpkı şimdi olduğu gibi bazı öpüşmelerde geçmişi hatırlıyor ve Clary'ye bir daha bırakmamacasına sarılmak istiyordu.

Jace sarıldığında Clary şaşkınlığını belli eden bir ses çıkardı ama itiraz etmedi. Onu kucağına alıp yatağa taşıdığında da sesini çıkarmadı. Yan yana yatağa uzandılar, mektuplardan bazılarını ezdiler. Jace ikisine yer açmak için kutuyu yataktan attı. Kalbi göğüskafesinden fırlayacak gibi atıyordu. Daha önce hiç bu şekilde aynı yatağı paylaşmamışlardı. İdris'te kızın odasında geçirdikleri gece hariç. Ama o gece birbirlerine dokunmuş sayılmazlardı. Jocelyn ikisinin aynı yerde gecelememesine özen gösteriyordu. Jocelyn'in ondan hoşlandığı söylenemezdi ama Jace bu yüzden onu suçlamıyordu. Kadının yerinde olsa o da kendinden hoşlanmazdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Clary. Jace'in gömleğini çıkardı, sonra parmaklarını sırtındaki yaraların üstünde dolaştırmaya başladı. Omzundaki yıldız şeklindeki yaranın aynısı kızda da vardı, kanını paylaştıkları meleğin iziydi. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Jace elini kızın bluzunun altına soktu. Yatağa yaslanmış olan eli kayıp av bıçağının soğuk kabzasına değdi. Kutuyu ittirdiğinde yatağa düşmüş olmalıydı. "Beni asla kaybetmeyeceksin."

Kız ışıldayan gözlerle Jace'e baktı. "Nasıl emin olabiliyorsun peki?"

Jace bıçağı kabzasından tuttu. Elini havaya kaldırdığında, pencereden giren ay ışığı bıçağı aydınlattı.

"Eminim," dedi Jace bıçağı indirirken. Bıçak, kağıdı kesercesine kızın etine saplandı. Clary'nin dudakları şaşkınlıkla aralanırken bluzu kanla kaplandı. *Tanrım, yine mi?* diye düşündü Jace dehşetle.

Ter içinde uyandı.

Kabustan uyanmak son hızla cama çarpmak gibiydi. Cam kırıkları Jace'in her yanına saplanıyor, kurtulmaya çalıştıkça daha çok canını yakıyordu. Yataktan yuvarlandı, refleks olarak pencereden uzaklaşmaya çalıştı. İki büklüm taş zemine yığıldı. Pencereden süzülen soğuk hava titremesine yol açsa da zihninden rüyanın son kırıntılarını da temizledi.

Jace ellerine baktı. Kan yoktu. Yatak dağınıktı, örtüler ve battaniyeler birbirine girmişti ama babasının eşyalarını koyduğu kutu hala uyumadan önce bıraktığı yerdeydi.

Aynı kabusu ilk gördüğünde uyanıp kusmuştu. Artık uyumadan önce yemek yememeye özen gösteriyordu. Yine de

vücudu kramplar içindeydi ve ateşi çıkmıştı. Midesi kasıldı, iki büklüm olup nefes almaya çalıştı.

Kriz sona erdiğinde alnını taş zemine yasladı. Vücudunu saran ter soğumaya başladığından gömleği vücuduna yapışmıştı. Ölümüm bu rüyadan olacak, diye düşündü. Uyku ilaçları ve iksirlerle rüyayı durdurmayı denemiş, uyku işaretlerinin, huzur işaretlerinin ve şifalı otların yardımına başvurmuştu. Hiçbiri işe yaramıyordu. Rüya zehirli sarmaşık gibi zihnine kök salmıştı ve onu durdurmanın yolu yoktu.

Uyanık olduğu zamanlarda bile Clary'ye bakmakta güçlük çekiyordu. Bazen Clary'nin onun düşüncelerini okuyabildiği hissine kapılırdı. Rüyasında neler gördüğünü bilse ne söyleyeceğini merak etti. Yan dönüp yatağın yanındaki kutuya baktı ve sevdiği tek kadını hapsedip işkence eden, iki oğluna da sevmenin yok etmek olduğunu öğreten Valentine'ı düşündü.

Bir mantrayı, kutsal sözleri veya güçlü bir büyüyü tekrarlarcasına aynı şeyi tekrarlamaya başladı. Kelimeler anlamlarını yitirene kadar durmadı çünkü kendini ikna etmeye ihtiyacı vardı.

Valentine gibi değilim. Onun gibi olmak istemiyorum. Olmayacağım.

Kardeşi sayılabilecek Sebastian -ya da Jonathan- gözünün önüne geldi. Gözlerinde acımasız bir ışıltıyla Jace'e sırıtıyordu. Bıçağını Jonathan'a saplayışını, Jonathan'ın cesedinin aşağıdaki nehre düşüşünü, kanının nehir kenarındaki otlara nasıl bulaştığını hatırladı.

Ben Valentine değilim.

Jonathan'ı öldürdüğüne pişman değildi. Yine olsa yine yapardı.

Ona dönüşmek istemiyorum.

Ama birini öldürmek -hele de üvey kardeşinizi öldürmek- ve hiçbir şey hissetmemek normal olamazdı.

Onun gibi olmayacağım.

Babası ona öldürürken merhamet göstermemenin bir erdem olduğunu öğretmişti ve belki de ailenizin küçükken size öğrettiklerini ne kadar isterseniz isteyin asla unutamıyordunuz.

Onun gibi olmayacağım.

Belki de insanlar asla değişemezdi.

Olmayacağım.

4

SEKİZ EKLEM SANATI

BURADA YÜCE KALPLERİN ÖZLEMLERİ VE GÖKYÜZÜNÜ HEDEFLEYEN SOYLU DÜŞÜNCELER SAKLIDIR, MUCİZELER YARATAN SİHİRLİ KELİMELER VE SONSUZ BİLGELİĞİN SIRRI BURADADIR.

Grand Army Meydanı'ndaki kütüphanenin girişinde bu sözler yazıyordu. Simon kütüphanenin merdivenlerinde durup binaya baktı. Taşa kazınmış olan yazı belli belirsiz ışıldadı, geçip giden arabaların farları sırayla kelimeleri aydınlatıyor, ardından her biri teker teker karanlığa gömülüyordu.

Simon'ın çocukken en sevdiği mekanlardan biri kütüphaneydi. Kütüphanenin yan tarafında çocukların girmesi için ayrı bir kapı vardı. Yıllar boyunca her cumartesi günü Clary'yle orada buluşmuşlardı. Bir sürü kitap alır ve binaya komşu olan

botanik bahçesine gidip çimenlerin üzerine uzanarak saatlerce kitap okurlardı.

Bu gece nasıl olup da kendini burada bulduğunu bilmiyordu. Olabildiğince çabuk evden çıkmış ama sokağa adım attığında gidecek yeri olmadığını kavramıştı. Clary'ye gitmeyi göze alamazdı çünkü yaptığını anlatırsa kız dehşete düşer ve hemen gidip düzeltmesini isterdi. Eric ve diğerleri de olanları anlamazdı. Jace ondan hoşlanmıyordu, ayrıca Simon, Enstitü'ye giremezdi. Orası bir kiliseydi ve Nefilimlerin orada yaşamasının nedeni Simon gibi yaratıkları dışarıda tutmaktı. Sonunda arayabileceği tek kişinin kim olduğunu bulmuştu ama bunun düşüncesi bile o kadar rahatsız ediciydi ki yapabilmek için bütün cesaretini toplaması gerekmişti.

Motosikleti görmeden önce sesini duydu. Vampir motorunun gürültüsü Grand Army Meydanı'ndaki az sayıdaki aracın gürültüsünü bastırıyordu. Ardından araç önce kaldırıma çıktı, sonra büyük bir gürültüyle basamakları tırmanıp önüne kadar geldi. Simon kenara çekildiğinde Rafael ilerlemeyi kesti.

Rafael'in elini çekmesiyle birlikte motor bir anda sessizleşti. Vampirlerin motosikletleri iblis gücüyle çalışır ve evcil hayvanlar gibi sahiplerinin arzularını yerine getirirdi. Simon bunu oldukça ürkütücü buluyordu.

"Beni mi görmek istedin, gündüzyürüyen?" Rafael siyah ceketi ve pahalı görünüşlü kotu içinde her zamanki gibi şıktı. Motordan inip aracı kütüphanenin tırabzanına yasladı. "Umarım iyi bir gerekçen vardır," diye ekledi. "Brooklyn'e kadar

boşu boşuna gelmiş olmayı istemem. Rafael Santiago'ya kenar mahallelerde dolaşmak yakışmaz."

"Ah, Tanrım, şimdi de kendinden üçüncü tekil şahısla bahsetmeye mi başladın sen? Bu da megalomani işareti değilse nedir."

Rafael omuz silkti. "Bana ne istediğini söyle, yoksa gideceğim. Hangisi olacağı sana kalmış." Saatine baktı. "Otuz saniyen var."

"Anneme vampir olduğumu söyledim."

Rafael kaşlarını çattı. Kaşları ipince ve kapkaraydı. Simon bazen adamın onları kalemle çizip çizmediğini merak ederdi. "Neler oldu?"

"Bana canavar olduğumu söyledi ve dua ederek beni uzaklaştırmaya çalıştı." Yaşananları hatırlamak Simon'ın ağzında kötü bir tat bıraktı.

"Sonra?"

"Sonra neler olduğundan emin değilim. Annemle konuşmaya başladım, kulaklarıma yabancı gelen garip, rahatlatıcı bir sesle konuşuyordum. Ona hiçbir şey yaşanmadığını, hepsinin rüya olduğunu söyledim."

"O da sana inandı."

"Bana inandı," dedi Simon isteksizce.

"Elbette inanır," dedi Rafael. "Sen vampirsin. Sahip olduğumuz güçlerden biri de bu. *Encanto*. İkna gücü. Sıradan insanları neye istersen ikna edebilirsin, hele de bu gücü doğru düzgün kullanmayı biliyorsan."

"Ama bu gücü annemin üzerinde kullanmak istemedim. O benim annem! İkna'yı tersine çevirmenin, her şeyi düzeltmenin bir yolu yok mu?"

"Yeniden senden nefret etsin diye mi? Canavar olduğunu düşünsün diye mi? Buna her şeyi düzeltmek deneceğini sanmıyorum."

"Umurumda değil," dedi Simon. "Bir yolu var mı?"

"Hayır," dedi Rafael neşeli bir sesle. "Yok. Kendi türünden bu kadar nefret etmeseydin bunları sen de bilirdin."

"Dilediğin kadar seni reddeden benmişim gibi davranabilirsin ama beni dışlayan sendin! Sanki beni öldürtmeyi hiç denemedin."

Rafael omuz silkti. "O tamamen politikayla ilgiliydi. Üzerine alınma." Tırabzana yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Siyah motosiklet eldiveni giymişti. Simon onun çok havalı göründüğünü düşünmeden edemedi. "Lütfen beni buraya ablanla ilgili sıkıcı bir hikaye anlatmak için çağırdığını söyleme."

"Annem," diye düzeltti Simon.

Rafael konunun önemsizliğini belirtmek istercesine elini salladı. "Her neyse. Hayatındaki dişilerden biri seni reddetti. Bunun son olmayacağını garanti ederim. Beni neden rahatsız ediyorsun?"

"Gelip Dumont'ta kalabilir miyim diye sormak istedim," dedi Simon. Son anda fikrini değiştirmemek için çok hızlı konuşmuştu. Bunu sorduğuna inanamıyordu, ne de olsa vampir oteliyle ilgili anıları kan, dehşet ve acıdan ibaretti. Ama gidecek

yeri yoktu ve onu kimsenin aramayacağı bir yere ihtiyacı vardı. Böylece eve gitmek zorunda kalmayacaktı. Artık o da vampirdi. Vampirlerle dolu bir otelde kalmaktan korkması aptalcaydı. "Gidecek başka yerim yok."

Rafael'in gözleri ışıldadı. "A ha!" dedi zafer edasıyla. Ses tonu Simon'ın hiç hoşuna gitmedi. "Demek benden istediğin bir şey var."

"Sanırım öyle de diyebilirsin. Gerçi sözlerimin seni bu kadar eğlendirmesini ürkütücü bulduğumu söylemeliyim."

Rafael burnunu çekti. "Eğer Dumont'a gelirsen bana Rafael diye değil Efendi, Usta veya Büyük Lider diye hitap edeceksin."

Simon kendini güçlükle tuttu. "Ya Camille?"

Rafael şaşırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana vampirlerin asıl liderinin sen olmadığını söylemiştin," dedi Simon kayıtsız bir ses tonuyla. "İdris'te bana gerçek liderin Camille olduğunu söyledin. *Henüz New York'a dönmedi*, dedin. Geri döndüğünde Efendi -ya da siz ona her ne diyorsanız onun- sen değil de Camille olacağını düşünmem normal değil mi sence?"

Rafael'in yüz ifadesi ciddileşti. "Sorularından hoşlanmadım, gündüzyürüyen."

"Bilmeye hakkım var."

"Hayır, yok," dedi Rafael. "Gidecek yerin olmadığı için otelimde kalıp kalamayacağını soruyorsun, sonra da kabalık ediyorsun. Aslında bizimle olmayı istediğin için beni aramadın, çaresiz kaldığın için aradın. Bizi sen dışlıyorsun."

"Tekrar hatırlatayım, bunun temelinde beni öldürmeye çalışmış olman yatıyor."

"Dumont isteksiz vampirlerin konaklama yeri değil," diye devam etti Rafael. "İnsanlar arasında yaşıyorsun, gündüzleri ortalıkta dolaşıyorsun, aptal bir grupta müzik yapıyorsun... Evet, onu da bilmediğimi sanma. Kim olduğunu bir türlü kabullenmiyorsun. Durum böyle olduğu sürece Dumont'ta hoş karşılanmayacaksın."

Simon, Camille'in söylediklerini düşündü. *O fare yuvası otele birlikte gidelim, Santiago'nun takipçileri senin benimle olduğunu gördüklerinde kesinlikle onu bırakacak ve benim tarafıma geçecektir. Ondan korkmasalar zaten beni seçeceklerine inanıyorum. Bizi birlikte gördüklerinde de bu korku kaybolacak, bizim tarafımıza geçecekler.* "Aslına bakarsan başka teklifler de almadım değil," dedi.

Rafael ona çılgınca bir şey söylemiş gibi baktı. "Ne teklifi?"

"Sadece... bir teklif," dedi Simon zayıf bir sesle.

"Pazarlık konusunda çok beceriksizsin, Simon Lewis. Bir daha bu tür oyunlara girişmemeni öneririm."

"Öyle olsun," dedi Simon. "Buraya sana bir şey söylemeye gelmiştim ama artık söylemeyeceğim."

"Herhalde bana aldığın doğum günü hediyesini de atacaksın," dedi Rafael. "Ne trajik." Motorunu çekip üstüne atladı. Egzozdan kızıl kıvılcımlar saçıldı. "Umarım gelecek sefer beni rahatsız ettiğinde daha iyi gerekçelerin olur, gündüzyürüyen. Bir daha kabalığını affetmeyeceğim."

Bu sözün ardından gaza basıp havalandı. Simon onun, adını aldığı melek gibi alevler içerisinde gökyüzüne süzülüp ufukta kaybolmasını izledi.

Clary çizim defterini dizlerine koymuş, kaleminin arkasını kemiriyordu. Onlarca kez Jace'in resmini çizmişti. Çoğu kız, erkek arkadaşlarının adını günlüklerine yazmayı tercih ederdi ama Clary çizmeyi seviyordu. Yine de resimlerin hiçbiri yeterince iyi değildi. Bunun pek çok nedeni vardı. Öncelikle Jace'in ona poz vermesini sağlayamıyordu. Jace'in o kadar uzun süre hareketsiz kalması imkansızdı. Clary, Jace'i uyurken çizmeyi başarsa mükemmel olurdu ve şu anda yaptığı da buydu ama yine de hiçbir resim kızın arzuladığı gibi olmuyordu. Çizdiği resimlerin hiçbiri ona tam olarak benzemiyordu.

Clary defteri battaniyeye fırlatıp çaresizce içini çektikten sonra dizlerini göğsüne çekti ve uyuyan genç adama baktı. Hava çok güzeldi, öğle yemeğini Central Park'ta yemişlerdi. Bir süre dışarıda antrenman yapmayı umuyorlardı. Şu ana kadar yemek yeme ve antrenman yapma işlerinden sadece bir tanesini gerçekleştirebilmişlerdi.

Taki'den aldıkları yiyeceklerin kutuları battaniyenin yanına saçılmıştı. Susamlı makarnayı yemeye başladıktan kısa süre sonra Jace kutuyu bir kenara bırakmış, fazla bir şey yememişti. Sonrasında battaniyeye uzanıp gökyüzünü seyretmişti. Clary

ise yanına oturup onu, bulutların gözlerindeki yansımasını, kollarındaki kasların çizgilerini ve tişörtünün bittiği yerle kemeri arasında görünen tenin mükemmelliğini izlemişti. Uzanıp genç adamın karnına dokunmak istemişse de bunu yapmak yerine gözlerini kaçırmayı tercih etmişti. Dönüp yeniden ona baktığında Jace gözlerini yummuş uyuyordu.

Uyuduğunu fark ettiğinde çizmeye başlamış ve üç ayrı çizim yapmıştı. Ama hiçbiri iyi değildi. Neden Jace'i bir türlü düzgün çizemediğini merak ediyordu. Işık mükemmeldi, ekim güneşi genç adamın altın rengi saçlarını aydınlatıyor, tenine canlılık veriyordu. Jace'in ellerinden biri göğsünün üzerinde, diğeri vücudunun yanındaydı. Yüz ifadesi rahat, hatta kırılgandı. Bu halde, uyanıkken olduğundan çok daha zararsız bir görüntüsü vardı. Belki de sorun buydu. Rahat ve kırılgan görünmesi öyle ender rastlanan bir şeydi ki bu halini kağıda aktarmak garipti. Uyurken... Clary'nin alışık olduğundan çok farklı bir havası vardı.

Tam o anda Jace hareket etti. İnlemeyi andıran bir ses çıkardı, gözleri ileri geri oynamaya başladı, eli kasıldı ve aniden doğrulduğunda az kalsın Clary'yi devirecekti. Gözleri birdenbire açıldı. Bir an şaşkındı, sonra beti benzi attı.

"Jace?" Clary şaşkınlığını saklayamadı.

Genç adamın gözleri ona odaklandı. Bir an sonra onu kendine çekmişti ama dokunuşunda her zamanki şefkatten eser yoktu. Onu kucağına oturtup ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Elleri kızın saçlarında dolaşıyordu. İkisinin de kalp atışları hızlandı.

Clary yanaklarının kızardığını hissetti. Herkese açık, insanlarla dolu bir parktaydılar. Birilerinin onları gördüğü kesindi.

"Özür dilerim," dedi Jace geri çekilirken. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım bunu beklemiyordun."

"Hoş bir sürpriz oldu." Sesi kendi kulağına bile boğuk geldi. "Rüyanda ne gördün?"

"Seni." Parmaklarını kızın buklelerinin arasından geçirdi. "Rüyamda her zaman seni görüyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Clary. Hala onun kucağındaydı. "Kabus gördüğünü sandım."

Jace nazikçe onun saçlarını okşadı. "Bazen rüyamda gittiğini görüyorum," dedi. "Benden çok daha iyilerine layık olduğunu fark edip beni terk etmenden korkuyorum."

Clary ellerini onun yüzünde gezdirdi, parmaklarını elmacıkkemiklerinin ve dudaklarının üstünde dolaştırdı. Jace daha önce hiç kimseye böyle şeyler söylememişti. Alec ve Isabelle onunla yaşadıkları ve onu sevdikleri için, alay ve kibir zırhının altında sarsılmış bir çocuk olduğunu biliyorlardı. Ama bunları yüksek sesle söylediği ilk kişi Clary'ydi.

Clary başını iki yana sallarken saçları alnına döküldü. Sabırsızca bukleleri itti. "Keşke ben de hislerimi senin gibi ifade edebilsem," dedi. "Söylediğin her şey, seçtiğin kelimeler ve söyleyiş biçimin o kadar mükemmel ki. Her zaman en doğru sözleri buluyorsun. Her zaman beni sevdiğine inanmamı sağlayan şeyler söylüyorsun. Ama ben seni asla terk etmeyeceğime seni inandırmanın bir yolunu bulamıyorum..."

Jace uzanıp elini tuttu. "Bir daha söyle."

"Seni asla terk etmeyeceğim," dedi Clary.

"Ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım?"

"Senden asla vazgeçmem," dedi Clary. "Asla. Sana olan hislerim..." Kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. "Şimdiye kadar hiç böyle hissetmemiştim."

Kahretsin, diye düşündü içinden. Söyledikleri kulağa çok aptalca geliyordu. Ama Jace öyle düşünmedi. Kıza bakıp gülümsedi. *"L'amor che move il sole e l'altre stelle."*

"Latince mi?"

"İtalyanca," dedi Jace. "Dante'den."

Parmağını tekrar oğlanın dudaklarında dolaştırdı. "İtalyanca bilmiyorum," dedi alçak sesle.

"Dünyadaki en büyük gücün aşk olduğu anlamına geliyor," dedi Jace. "Aşkın her şeyi yeneceği anlamına geliyor."

Clary elini genç adamın elinden çekti ve bunu yaparken Jace'in onu izlediğinin farkına vardı. Ellerini genç adamın ensesinde birleştirdi, öne eğildi ve dudaklarıyla dudaklarına dokundu. Bir öpücük değildi, sadece dudakları birbirine değdi. Ama bu kadarı bile yetti, kalp atışları hızlandı. Jace öne eğilip dudaklarına ulaşmaya çalıştı ama Clary başını iki yana salladı. Saçları onları gözlerden saklayan bir perde gibi iki yanlarını sardı. "Yorgunsan Enstitü'ye dönebiliriz," diye fısıldadı Jace'e. "Kısa bir uyku çekeriz. İdris'ten beri aynı yatakta uyumadık."

Gözleri birbirine kilitlendi. Jace'in de o geceyi düşündüğünü anladı. Amatis'in misafir odasının penceresinden süzülen

ışığı ve Jace'in sesindeki çaresizliği çok net hatırlıyordu. *Bir kez olsun yanında yatmak ve sabah seninle uyanmak istiyorum. Hayatımda bir kez olsun bunu yaşamak istiyorum.* Bütün gece el ele tutuşup yan yana yatmışlardı. Ama o geceden sonra pek çok kez birbirlerine dokunsalar da asla geceyi birlikte geçirmemişlerdi. Jace kızın teklifinin uyumaktan fazlasını içerdiğinin farkındaydı. Clary'nin kendisi bile ne sunduğundan emin olmasa da Jace onun gözlerindeki arzuyu okuyabiliyordu. Ama bir önemi yoktu. Jace ondan hazır olmadığı bir şeyi yapmasını asla istemezdi.

"Çok isterdim ama yapamayız," dedi Jace. Bakışları ve sesinin tınısı yalan söylediğini ele veriyordu. Clary'nin bileklerini tutup ellerini aşağı indirdi.

Clary gerçekten şaşırmıştı. "Neden?"

Jace derin bir nefes aldı. "Buraya antrenman yapmaya geldik ve antrenman yapacağız. Eğer antrenman yapmak yerine birbirimizle oynaşıp durursak bir daha seni eğitmeme izin vermezler."

"Zaten beni eğitmesi için başka birini tutmayacaklar mı?"

"Evet," dedi Jace onun ayağa kalkmasına yardım ederken. "Eğitmeninle oynaşmayı alışkanlık haline getirmenden de endişeleniyorum. Böyle gidersek ve yeni öğretmenin yakışıklı biri olursa, kendini onunla yerlerde yuvarlanırken bulabilirsin."

"Amma dar kafalısın. Bana bir kadın eğitmen de bulabilirler."

"O zaman, izlememe izin verdiğin sürece onunla ne istersen yapmanda bir sakınca görmüyorum."

"Aman ne hoş." Clary sırıtıp battaniyeyi toplamak için eğildi. "Tutacakları eğitmen senden yakışıklı olur diye endişeleniyorsun."

Jace kaşlarını çattı. "Nasıl benden yakışıklı olabilir?"

"Her şey mümkün," dedi Clary. "Teoride bile olsa."

"Teorik olarak gezegen bir anda ikiye bölünebilir, sen ve ben sonsuza kadar ayrı taraflarda kalabiliriz ama bunu düşünüp endişelenmiyorum. Bazı şeyler o kadar düşük ihtimaldir ki," dedi Jace sırıtarak, "üzerinde durmaya değmez."

Ardından elini uzattı, Clary uzatılan eli tuttu ve birlikte çayırı geçip sadece Gölge Avcıları'nın gittiği Doğu Ormanı'na yürüdüler. Clary o bölgeye büyü yapıldığından şüpheleniyordu çünkü Jace'le sık sık orada antrenman yaptıkları halde şimdiye kadar hiç insanla karşılaşmamışlardı. Elbette Isabelle veya Maryse dışında.

Sonbaharda Central Park tam bir renk cümbüşüydü. Çayırın kenarındaki ağaçlar kahverenginin tonlarına bürünmüştü ve altın, kızıl, bakır rengi ve turuncu tonlarındaki yapraklarıyla yeşilliği çerçeveliyorlardı. Parkta romantik bir yürüyüş yapıp taş köprülerden birinde öpüşmek için çok uygun bir gündü. Ama onların planları arasında romantik yürüyüşler yoktu. Parkın Jace'in zihninde Enstitü'nün antrenman salonunun bir parçası olduğu açıktı ve orada bulunmalarının yegane nedeni Clary'ye boş arazide yön bulma ve kaçış tekniklerini öğretmekti. Hazır oradayken kızın bir de karşısına çıkan şeyleri elleriyle öldürmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Normalde elleriyle bir şeyleri öldürmeyi öğrenme fikri kızı heyecanlandırırdı ama bugün Jace'te onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Bir şeylerin yanlış olduğu hissini içinden atamıyordu. *Keşke gerçek hislerini söylemesini sağlayacak bir işaret olsa,* diye düşündü Clary. *Ama asla öyle bir işaret yaratmamalıyım,* diye hatırlattı kendi kendine. Gücünü başkalarını kontrol etmek için kullanmak ahlaki açıdan yanlış olurdu. Ayrıca İdris'te bağlayıcı işareti yarattığından beri güçleri pasif durumdaydı. Artık işaret çizmek için karşı konulmaz arzular duymuyor veya yeni işaretler yaratmasını sağlayan hayaller görmüyordu. Maryse ona işaretleri öğretecek bir uzman getirmeyi deneyeceklerini söylemişti ama önce antrenmanlarına devam etmesi ve fiziksel olarak kendini geliştirmesi gerekiyordu. Ne yazık ki şimdilik ne kendini geliştirebilmiş ne de bir işaret uzmanı getirilmişti. Gerçi bunu umursadığı yoktu. Jace yanında olduğu sürece gücünü tamamen kaybetse bile umurunda olmazdı.

"Bazen iblislerle karşılaştığında yanında silah olmayabilir," diyordu Jace altın rengi yapraklı ağaçların altından geçtikleri sırada. "Asla paniğe kapılmamalısın. Öncelikle her şeyin silah olarak kullanılabileceğini hatırla. Ağaç dalları, bir avuç bozuk para, ayakkabı, ne olursa. İkincisi, vücudunun bir silah olduğunu unutmamalısın. Her şey yolunda giderse eğitimin sona erdiğinde yumruk atıp duvarda delik açabilecek veya tek darbede bir ren geyiğini bayıltabilecek duruma gelmiş olacaksın."

"Asla bir ren geyiğine vurmam," dedi Clary. "Soyları tehlike altında."

Jace hafifçe gülümseyip karşısına geçti. Ağaçların ortasındaki açıklığa varmışlardı. Çevrelerindeki ağaçlara işlenen mühürler buranın Gölge Avcıları'na ait olduğunu gösteriyordu.

"*Muay thai* denen eski bir dövüş tarzı vardır," dedi Jace. "Hiç duymuş muydun?"

Clary başını iki yana salladı. Güneş bütün gücüyle parlıyordu ve eşofman giymek zorunda olduğundan fazlasıyla terlemişti. Jace ceketini çıkarıp yeniden kıza döndü, piyanistlerinkini andıran ellerini esnetti. Gözleri sonbahar ışığında canlı bir altın rengiydi. Bileklerinden yukarı doğru uzanan hız, çeviklik ve güç mühürleri tişörtünün altında kayboluyordu. Clary dövüşmeye hazırlanırken onun neden kendine mühür çizmeye zahmet ettiğini merak etti.

"Önümüzdeki hafta gelecek olan yeni eğitmenin *muay thai* uzmanı olduğunu duydum," dedi Jace. "Ayrıca sambo let wei, tomoi, krav maga, jujitsu ve adını hatırlamadığım başka bir sürü dövüş türünde ustaymış. Şunu söylemeye çalışıyorum: Eğitmenin kadın mı, erkek mi bilmiyorum ama kendi yaşında biriyle yaptığın antrenmanlardan çok farklı olacağı kesin. Sana en azından temel hareketleri gösterirsem işin biraz kolaylaşır belki." Uzanıp ellerini kızın kalçalarına koydu. "Şimdi, yüzüme bak."

Clary söyleneni yaptı. Karşı karşıya durduklarında kafası Jace'in çenesine geliyordu. Ellerini onun kollarına koydu.

"Muay thai'ye sekiz eklem sanatı denir. Çünkü saldırı için sadece yumruklarını ve ayaklarını değil dizlerini ve dirseklerini

de kullanırsın. Önce düşmanını kendine doğru çekersin, sonra da yıkılana kadar ona vurursun."

"Bu teknik iblisler üzerinde işe yarıyor mu?"

"Küçük olanlar üzerinde, evet." Jace ona yaklaştı. "Tamam. Uzanıp bir elinle beni ensemden yakala."

Parmak uçlarında kalkmadan bu talimatı yerine getirmesi imkansızdı. Clary çok kısa boylu olduğu için şansına küfretti.

"Şimdi diğer elinle aynı şeyi yap, böylece ellerin ensemde birleşsin."

Clary söyleneni yaptı. Jace'in ensesi güneşten ısınmıştı, yumuşak saçları kızın parmaklarını gıdıklıyordu. Vücutlarını birbirine öylesine büyük bir güçle bastırıyorlardı ki Clary boynundaki zincirin ucunda asılı olan yüzüğün ikisi arasında sıkıştığını hissetti.

"Gerçek bir dövüşte çok daha hızlı hareket etmen gerekir," dedi Jace. Clary tam olarak emin olmasa da onun sesinin titrediği hissine kapıldı. "Beni bu şekilde tutmak sana avantaj sağlıyor. Şimdi bu avantajı kullanıp kendini yukarı çekecek ve dizinle bana sert bir darbe..."

"Şu işe bak," dedi buz gibi bir ses. "Sadece altı hafta oldu ama şimdiden birbirinizin gırtlağına mı yapıştınız? Ölümlülerin aşkı ne kadar da çabuk soluyor."

Jace'i bırakan Clary sesin geldiği yöne döndü ama görmeden önce de kim olduğunu biliyordu. Periler Kraliçesi ağaçların arasında durmuş onları izliyordu. Clary onun orada olduğunu bilmese, görü yeteneğine sahip olsa bile onu göremeyebilirdi.

Kraliçe çimen yeşili bir elbise giymişti ve omuzlarına dökülen saçları, sonbaharda ağaçlardan dökülen yaprakların rengindeydi. Clary ona asla güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Kraliçe ölüm mevsimi kadar güzel ve korkunçtu.

"Burada ne işin var?" diye sordu Jace gözlerini kısarak. "Ormanın bu kısmı Gölge Avcıları'na ait."

"Gölge Avcıları'nı ilgilendiren haberler getirdim." Kraliçe zarifçe öne çıktığında, ağaçların arasından süzülerek açıklığı aydınlatan gün ışığı, taç niyetine başına taktığı altın böğürtlenleri parlattı. Clary, Kraliçe'nin bu tür dramatik girişler yapmak için hamlelerini önceden planlayıp planlamadığını merak etti. Eğer öyleyse, Periler Kraliçesi bunda gerçekten çok başarılıydı.

"Bir ölüm daha gerçekleşti."

"Ne tür bir ölüm?"

"Sizden biri, bir Nefilim daha öldü." Kraliçe'nin haberi verişinden, bu ölümden çok da rahatsız olmadığı anlaşılıyordu. "Ceset şafak vakti meşe köprünün altında bulundu. Bildiğiniz gibi park benim bölgem. İnsanların öldürülmesi normalde beni ilgilendirmiyor. Ama bu ölüm sıradanlardan birinin ölümüne benzemediği için ceset benim sarayıma getirildi. Ve ölenin sizden biri olduğunu tespit ettik."

Clary, Jace'e baktı. İki gün önce ölüm haberi gelen diğer Gölge Avcısı'nı düşündü. Jace de aynı şeyi düşünüyor olacak ki beti benzi atmıştı. "Ceset nerede?" diye sordu.

"Ona iyi bakmayacağımdan mı endişeleniyorsun? Ceset sarayımda ve ona yaşayan bir Gölge Avcısı'na göstereceğimiz

saygıyı gösteriyoruz. Artık Konsey'de bizden biri de yer aldığı için iyi niyetimizden şüphe edemezsiniz."

"Evet, ne kadar iyi niyetli olduğunuzu iyi bilirim." Jace'in sesindeki alaycılık açıkça ortadaydı, Kraliçe yine de gülümsedi. Clary perinin Jace'ten hoşlandığını düşünüyordu çünkü periler güzel görünüşlü şeylerden hoşlanırdı. Ama Kraliçe'nin kendisinden hoşlanmadığını biliyordu ve hisleri karşılıklıydı. "Bu mesajı neden Maryse'e değil de bize iletiyorsun? Geleneklere göre..."

"Gelenekmiş." Kraliçe elini havada salladı. "Şu anda burada siz varsınız. Durumun acil olduğunu düşündüm."

Jace, Kraliçe'ye tekrar bir göz attıktan sonra cep telefonunu çıkardı. Clary'ye olduğu yerde kalmasını işaret edip birkaç adım uzaklaştı. Clary karşı taraftaki kişi telefona yanıt verdiğinde Jace'in "Maryse?" dediğini duydu. Ardından, yakınlarda oyun oynayan çocukların bağırışları genç adamın sesini bastırdı.

Clary hafif bir ürpertiyle Kraliçe'ye döndü. Onun bu kadar yakınında durmaktan hoşlanmıyordu. İdris'teki son gecelerinden beri Periler Kraliçesi'ni görmemişti ve o gece Kraliçe'ye karşı oldukça kaba davranmıştı. Kraliçe'nin o tavırları unuttuğunu veya affettiğini sanmıyordu. *Gerçekten Periler Kraliçesi'nin lütfunu reddedecek misin?*

"Konsey'e Meliorne'un da katıldığını duydum," dedi Clary. "Bu habere sevinmiş olmalısın."

"Evet, sevindim." Kraliçe eğlenerek baktı. "Şimdilik durumdan yeterince memnunum."

"Öyleyse bana kızgın değilsin?" diye sordu Clary.

Kraliçe'nin buz gibi gülümsemesi Clary'nin duymayı arzuladığı yanıta kavuşamayacağının ispatıydı. "Kabaca reddettiğin teklifimi kastediyorsan," dedi Kraliçe, "senin de bildiğin gibi sonuçta amacıma ulaştım. Kaybeden, kabul edeceğin üzere, sen oldun."

"Seninle anlaşma yapmak istemedim." Clary normal bir ses tonuyla konuşmak için çabaladıysa da bunu başaramadı, Kraliçe onu gerçekten çok tedirgin ediyordu. "Her istediğini elde edemezsin."

"Bana nutuk atmaya kalkma, çocuk." Kraliçe'nin gözleri, elinde telefonla ormanın kenarını arşınlayan Jace'e kaydı. "O çok yakışıklı," dedi. "Senin neden ona aşık olduğunu görebiliyorum. Ama o neden sana aşık?"

Clary'nin buna verecek yanıtı yoktu, Jace'in neden onu sevdiğini bilmiyordu.

"Cennetin kanı sizi birleştiriyor," dedi Kraliçe. "Kan kanı çeker ama aşk ve kan aynı şey değildir."

"Yine bilmeceler," dedi Clary öfkeyle. "Bu şekilde konuştuğunda gerçekten bir şey kastediyor musun?"

"Duyana bağlı," dedi Kraliçe. "Ama asıl soru şu: O seni gerçekten seviyor mu?"

Clary bu soru karşısında elinde olmadan irkildi. Yeni öğrendiği dövüş hareketlerinden bazılarını Kraliçe üzerinde kullanmayı ne kadar çok isterdi. Ama bunun akıllıca olmayacağını biliyordu. "Evet, beni seviyor."

"Peki seni arzuluyor mu? Sevgi ve arzu aynı şey değildir."

"Orası seni ilgilendirmez," diye kestirip attı Clary. Ama bıçak gibi keskin gözlü Kraliçe aradığı zaafı yakaladığını anlamıştı.

"Onu daha önce hiçbir şeyi arzulamadığın gibi arzuluyorsun ama o da aynı şeyleri hissediyor mu?" Kraliçe'nin sesinden kaçmanın imkanı yoktu. "Dilediği kişiye, dilediği her şeye sahip olabilir. Acaba neden seni seçti? Pişman olup olmadığını hiç merak ediyor musun? Sana olan hisleri değişmiştir belki?"

Clary gözlerinin yaşlarla dolmak üzere olduğunu hissetti. "Hayır, bana olan hisleri değişmedi."

Ama kelimeler boştu çünkü zihninde asansördeki gece Jace'in yüzünde gördüğü ifade ve kalmayı teklif ettiğinde gitmesi gerektiğini söyleyişi vardı.

"Bana anlaşma yapmak istemediğini çünkü sana sunabileceğim hiçbir şey olmadığını söylemiştin. 'Şu dünyada sahip olmayı istediğim her şeye sahibim,' dedin." Kraliçe'nin gözleri parlıyordu. "Onsuz bir hayat gözünün önüne geldiğinde hala aynı şeyleri mi hissediyorsun?"

Bana bunu neden yapıyorsun? diye bağırmak istedi Clary ama hiçbir şey söylemedi çünkü Periler Kraliçesi artık ona değil ormana bakıyordu. "Gözyaşlarını sil, arkadaşın geri geliyor. Seni ağlarken görmesi iyi olmaz."

Clary elinin tersiyle çabucak gözlerini sildi ve arkaya baktı. Jace onlara doğru yürüyordu. Yanlarına vardığında kaşlarını çattı. "Maryse saraya gidiyor," dedi. "Kraliçe nereye kayboldu?"

Bu soru Clary'yi şaşırttı. "Orada duruyor," diye söze başlayacak oldu, döndü... Ve sustu. Jace haklıydı. Kraliçe gitmişti.

Az önce durduğu yerde rengarenk yapraklardan başka bir şey yoktu.

Simon ceketini başının altına yastık yapmış, Eric'in garajının tavanındaki deliklere bakıyordu. Durumun hiç iyi olmadığının farkındaydı. Çantası ayaklarının dibinde, telefonu kulağındaydı. O anda tamamen çıldırmasına engel olan tek şey, telefonun diğer ucundaki Clary'nin rahatlatıcı sesiydi.

"Simon, çok üzgünüm." Fondaki seslerden kızın şehirde bir yerlerde olduğu anlaşılıyordu. "Gerçekten Eric'in garajında mısın? Eric orada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," dedi Simon hemen. "Evde hiç kimse yok. Bende garajın yedek anahtarı vardı, içeri onunla girdim. Sen neredesin peki?"

"Şehirdeyim." Brooklyn'de oturanlar Manhattan'a, sanki dünyada başka şehir yokmuş gibi şehir derdi. "Jace'le antrenman yapıyorduk ama Merkez'in işleri için onun Enstitü'ye dönmesi gerekti. Ben de Luke'un evine gidiyorum." Simon arkadan gelen korna seslerini duydu. "Bizimle kalmak ister misin? Luke'un kanepesinde uyuyabilirsin."

Simon tereddüt etti. Luke'la güzel anıları vardı. Clary'yle ilk tanıştıklarından beri onu da tanıyordu. Luke yıllardır kitapçının üstündeki aynı harap ama hoş evde yaşardı. Clary'de evin anahtarı olduğundan pek çok kez eve gidip kitapları karıştırarak

hoş zaman geçirmişlerdi. Bazen de alt kattaki dükkandan ödünç aldıkları kitapları okur veya televizyonda eski filmleri izlerlerdi.

Ama artık her şey değişmişti.

"Annem belki annenle konuşabilir," dedi Clary. Simon'ın sessizliği onu endişelendirmişti. "Olup biteni anlamasını sağlayabilir."

"Vampir olduğumu anlamasını mı sağlayacak? Clary, annem bunu gayet iyi anlıyor. Sorun şu ki bu gerçeği kabullenmesi ve bununla yaşaması mümkün değil. Bendeki değişimi asla onaylamayacak."

"Her şeyi unutmasını sağlayamazsın, Simon," dedi Clary. "Sonsuza kadar gerçekleri annenden saklayarak yaşayamazsın. Er ya da geç ona doğruyu söylemen gerekecek."

"Neden?" Oğlan mantıksız konuştuğunun farkındaydı ama örümcekler ve gaz kokusuyla dolu garajın sert zemininde yatarken kendini her zamankinden yalnız hissediyordu. Mantık onu çoktan terk etmişti.

"Çünkü aksi takdirde bütün ilişkiniz yalanlar üzerine kurulu olur. Asla eve dönemezsin..."

"Eee?" diye araya girdi Simon. "Lanetin bir parçası da bu değil mi? Kaçak bir gezgin olmam gerekmiyor mu?"

Simon trafiğin yoğun gürültüsüne ve arkadan gelen kaynağı belirsiz tıkırtılara rağmen Clary'nin derin derin iç geçirdiğini duydu.

"Sence ona bundan da bahsetmeli miyim?" dedi Simon. "Bana nasıl Kabil'in mührünü vurduğunu anlatmalı mıyım?

Ayaklı bir lanet olduğumu da bilsin mi? Evinde lanetli birini isteyeceğini mi sanıyorsun?"

Clary kapı eşiklerinden birine sığınmış olacaktı ki fondaki sesler kayboldu. Konuştuğunda kızın gözyaşlarına boğulduğu belliydi. "Simon, çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun..."

"Senin suçun değil." Simon aniden kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı. *Evet, anneni dehşete düşürdün ve en yakın arkadaşını da ağlattın. Aferin sana, Simon.* "Dinle bak, şu ara insanlarla görüşmemin iyi bir fikir olduğunu pek sanmıyorum. Ben bir süre burada kalacağım. Eve döndüğünde Eric'le konuşurum."

Clary hıçkırıklarının arasında bir kahkaha attı. "Eric'i insandan saymıyor musun?"

"Sonra konuşuruz," dedi Simon, ardından tereddütle ekledi. "Seni yarın ararım."

"Yarın zaten görüşeceğiz. Benimle giysi provasına geleceğine söz verdin, unuttun mu?"

"Ah," dedi Simon. "Buna söz verdiysem seni gerçekten seviyor olmalıyım."

"Biliyorum, ben de seni seviyorum," dedi Clary.

Simon telefonu kapayıp göğsüne bıraktı. *Ne komik*, diye düşündü. Yıllarca bu kelimeleri söyleyebilmek için kendiyle mücadele etmişti, oysa şimdi rahatlıkla Clary'ye onu sevdiğini söyleyebiliyordu. Artık aynı şeyi kastetmediğinden kelimeleri söylemek kolaydı.

Bazen, Jace Wayland diye biri olmasa olayların nasıl gelişeceğini merak ederdi. Eğer Clary Gölge Avcısı olduğunu keşfetmese ne olurdu? Ama şu anda bunu düşünmek anlamsızdı. Geçmişi değiştiremezdiniz. Sadece gelecek vardı. Gerçi Simon'ın geleceğin neler getireceği konusunda da en ufak bir fikri yoktu. Sonsuza kadar Eric'in garajında kalamazdı. Bir kere burası korkunç bir yerdi. Vampir olduğu için normal bir insan kadar rahatsız olmuyor, örneğin soğuktan etkilenmiyordu ama garaj cidden rezildi. Zemin sertti ve uyumakta güçlük çekiyordu. Duyularını kapatabilmeyi diledi. Dışarıdaki trafiğin gürültüsü uyumasına engel oluyordu, gaz kokusu da cabasıydı. Ama onu asıl rahatsız eden, bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilememekti.

Kan stokunun çoğunu atmıştı, geri kalanlar çantasındaydı ama ancak birkaç gün yetecek kadar kanı vardı. Sonra başı büyük belada olacaktı. Eric, her neredeyse, Simon'ın evinde kalmasından rahatsız olmazdı ama bunu öğrenecek olurlarsa Eric'in annesiyle babası Simon'ın annesini ararlardı. Annesi onun okul gezisinde olduğunu zannettiğinden böyle bir telefon konuşması başına büyük bela açabilirdi. *Birkaç gün,* diye düşündü. Elinde o kadarlık kan vardı. Elindeki kan tükenmeden ve annesi onun nerede olduğunu merak etmeye başlayıp okulu aramadan bir çözüm bulmak zorundaydı. Kadın her an her şeyi hatırlayabilirdi.

Simon artık bir vampirdi. Hesapta sonsuza kadar zamanı vardı ama şimdi baktığında, önünde sadece günler olduğunu görüyordu.

Şimdiye dek çok dikkatli davranmıştı. Normal bir hayat olduğunu düşündüğü şeye sahip olmak için çok çalışmış, okula gitmiş, arkadaşlarıyla teması kaybetmemiş, kendi evinde, kendi yatak odasında kalmıştı. Sınırlı bir hayattı ama hayat dediğiniz böyle olurdu. Diğer seçenekler, düşünmek istemediği kadar belirsiz ve yalnızdı. Yine de Camille'in sözlerini unutamıyordu. On yıl sonra ne olacaktı? Yirmi altı yaşına basması gerekirken hala on altısında göründüğünde insanlar ne diyecekti? Otuz yıl sonra? *Kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?* demişti kadın.

Kendisi için yarattığı, eski hayatının bir kopyası olan yeni hayatı kalıcı olamazdı. Şimdi bunu bütün netliğiyle görüyordu. Baştan beri hepsi bir hayaldi. Gölgelere ve anılara tutunmaya çalışmış, sonuçta başaramamıştı. Yeniden Camille'i ve teklifini düşündü. Şimdi kulağa öncekinden çok daha iyi geliyordu. Vampirler ille de üyesi olmayı arzuladığı bir grup değildi ama bir topluluğun parçası olmaya ihtiyacı vardı. Kadın üç gün içerisinde yanıtını öğrenmeye gelecekti. Simon ona ne söyleyeceğini hala bilmiyordu. Başlangıçta bildiğini sanmıştı ama artık bundan o kadar emin değildi.

Bir gıcırtı onu düşüncelerinden uyandırdı. Garaj kapısı açıldı ve karanlık garaja parlak bir ışık doldu. Simon'ın bütün vücudu anında alarma geçti.

"Eric?"

"Hayır, benim. Kyle."

"Kyle mı?" Simon bir an onun kim olduğunu hatırlayamadı. Sonra onu vokalist olarak gruba almayı kabul ettikleri

aklına geldi. "Tamam, diğerleri burada değil, prova yapmayı umuyorsan..." Yeniden yere uzandı.

"Sorun değil. Prova yapmaya gelmedim." Kyle garaja girdi, karanlığa alışabilmek için gözlerini kırpıştırdı, elleri kotunun ceplerindeydi. "Sen... Adını hatırlamıyorum ama basçısın, yanılıyor muyum?"

Simon ayağa kalkıp giysilerinin tozunu silkeledi. "Ben Simon."

Kyle kaşlarını çatıp etrafa bakındı. "Dün anahtarlarımı burada unutmuşum. Her yerde onları arıyordum. İşte oradalar." Baterinin arkasına geçti ve bir saniye sonra anahtarları elinde zaferle sallayarak çıktı. Kıyafeti önceki günle aynıydı. Üzerinde mavi tişört ve deri ceket, boynundaysa aziz madalyonu vardı. Saçları karmakarışıktı.

"Söylesene, burada mı uyuyorsun?" dedi Kyle hoparlörlerden birine yaslanarak. "Üstelik yerde?"

Simon başını salladı. "Evden atıldım." Söylediği tam olarak doğru sayılmazdı ama başka detay vermek istememişti.

Kyle anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Annen evde esrar falan mı buldu? Ne kadar kötü olduğunu bilirim."

"Hayır, uyuşturucuyla ilgisi yok." Simon omuz silkti. "Hayat tarzımla ilgili farklı görüşlere sahibiz."

"Aynı anda iki kız arkadaşın olduğunu mu keşfetti?" Kyle sırıttı. Yakışıklıydı ama Simon'ın görebildiği kadarıyla, Jace'in aksine, ne kadar yakışıklı olduğunun farkında değildi. Örneğin saçları belli ki haftalardır taranmamıştı. Yine de çocukta yavru

köpeklerdeki sevimliliği andıran bir şeyler vardı. "Kirk bana senden ve kızlardan bahsetti. Aferin, ahbap."

Simon başını iki yana salladı. "Sorun bu da değil."

Kısa süren sessizliğin ardından ilk konuşan Kyle oldu. "Ben de ailemle yaşamıyorum," dedi Kyle. "Birkaç yıl önce evden ayrıldım." Kollarını birleştirip başını önüne eğdi. Alçak sesle devam etti. "O zamandan beri ailemle konuşmadım. Kendi başıma idare edebiliyorum. Yani seni anlıyorum."

"Dövmelerin," dedi Simon hafifçe çocuğun koluna dokunarak. "Ne anlama geliyor?"

Kyle kollarını öne uzattı. "Shaantih, Shaantih, Shaantih," dedi. "Sanskritçe tekerlemeler. Barış duaları oldukları söylenebilir."

Simon normalde insanın vücuduna Sanskritçe dövme yaptırmasının sonradan görmelik olduğunu düşünürdü. Ama şimdi öyle düşünmüyordu. "Şalom," dedi.

Kyle gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne?"

"İbranicede barış anlamına gelir. Kelimelerin birbirine benzediğini düşündüm."

Kyle karar vermeye çalışıyormuş gibi oğlanı uzun uzun süzdü. "Kulağa çılgınca geleceğini biliyorum ama..." dedi sonunda.

"O kadar emin olma. Çılgın kelimesinin tanımı geçtiğimiz birkaç ay içerisinde benim için çok değişti."

"...Alphabet City'de bir dairem var. Ev arkadaşım yeni taşındı. İki yatak odası var, yani kendi odan olacak. İçinde yatak falan her şey var."

Simon tereddüt etti. Öncelikle Kyle'ı hiç tanımıyordu ve bir yabancıyla eve çıkmak fikri son derece aptalcaydı. Kyle vücudundaki barış dövmelerine rağmen seri katil bile olabilirdi. Diğer taraftan Kyle'ı başka kimse de tanımıyordu. Yani hiç kimsenin, hem de hiç kimsenin aklına, onu Kyle'ın yanında aramak gelmezdi. *Ayrıca Kyle seri katil olsa ne çıkar?* diye geçirdi içinden. Öylesi kendisi için değil, tıpkı dün geceki soyguncu gibi, Kyle için kötü olurdu.

"Galiba teklifini kabul edeceğim," dedi Kyle'a.

Kyle başını salladı. "Benimle şehre gelmek istersen kamyonetim kapının önünde."

Simon çantasını alıp omzuna astı, telefonunu cebine koydu ve hazır olduğunu göstermek için ellerini iki yana açtı. "Hadi gidelim."

5

KÖTÜLÜK KÖTÜLÜĞÜ DOĞURUR

Kyle'ın dairesi hoş bir sürpriz oldu. Simon zemin katta, etrafta karafatmaların dolaştığı pis bir daireyle karşılaşmayı bekliyordu. Oysa iki yatak odası, ufak bir salonu, bir sürü rafı ve duvarlarında meşhur sörf plajlarının fotoğrafları olan temiz bir daireyle karşılaştı. Evet, anlaşılan Kyle yangın çıkışında marihuana yetiştiriyordu ama o kadar kusur kadı kızında da olurdu.

Simon'a sunulan oda adeta boş bir kutuyu andırıyordu. Ama yatak, başlangıçta beklediği gibi süt kutularından ve plastikten yapılma değildi, hatta gayet düzgün bir yatak olduğu söylenebilirdi. Odada ondan önce her kim kalıyorsa geride yataktan başka bir şey bırakmamıştı. Duvarlar boştu, yerler temizdi ve harika bir manzarası olmasa da en azından sokağın diğer tarafındaki Çin lokantasının neon ışıklı levhasına bakan orta karar bir penceresi vardı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu kapının eşiğinde duran Kyle. Kahverengi gözleri arkadaş canlısı, duruşu güven vericiydi.

"Burası harika," diye yanıt verdi Simon dürüstçe. "Tam aradığım yer.".

Dairedeki en pahalı şey salondaki LCD televizyondu. Televizyonun karşısındaki koltuğa yığılıp güneş batana kadar kötü televizyon programlarını izlediler. Simon, Kyle'ın fena biri olmadığına karar verdi. Soru sormuyor, ne olup bittiğini öğrenmek için çabalamıyor, onu rahatsız etmiyordu. Odanın karşılığında tek istediği, Simon'ın evin masraflarına ortak olmasıydı. Arkadaş canlısı biriydi. *Acaba normal insanlar böyleydi de ben mi unuttum,* diye düşündü Simon.

Sethra

Kyle gece vardiyasında çalıştığı için akşama doğru evden ayrıldığında Simon odasına dönüp yatağa yığıldı ve B Caddesi'nin trafiğinin gürültüsünü dinledi.

Yanından ayrıldığından beri annesinin yüzü gözünün önünden gitmemiş, Eric'in garajındayken sürekli onu düşünmüştü. Kadın ona korku ve iğrenmeyle bakmış, evine bir yabancı girmiş gibi davranmıştı. Gerçekte nefes almıyor olsa da o anı hatırlamak göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Ama şimdi...

Çocukken seyahat etmeyi severdi, yeni bir yerde olmak bütün sorunlardan uzaklaşmak demekti. Burada, Brooklyn'den çok uzak olmasa bile içini kemiren anılar, saldırganın ölümü, annesinin gerçeğe verdiği tepki çok uzakta kalmış gibi geliyordu.

Belki de işin sırrı budur, diye düşündü. Sürekli hareket etmek. Köpekbalıkları gibi olmak. Kimsenin seni bulamayacağı yerlere gitmek. Dünyayı dolaşan bir gezgin ve kaçak olmak.

Ama geride bırakmaktan hoşlanmayacağınız birileri olduğu sürece bunu yapamazdınız.

Doğal dürtüleri ona gündüz uyumasını gece uyanmasını söylese de o gece yorgunluktan hemen uykuya daldı. Vampir doğası gündüzyürüyen güçlerine aldırmıyordu ama Simon insan olduğu zamanki alışkanlıklarını korumayı tercih etmişti. Sabaha karşı kabuslarla boğuştuğu sırada pencereden süzülen gün ışığı onu uyandırdı. Çantasından çıkardığı temiz giysileri giyip banyoya gitmek için odadan çıktığında Kyle'ın salondan ince uzun bir tezgahla ayrılan Amerikan mutfakta kahvaltı hazırladığını gördü.

"Merhaba, ev arkadaşım," diye seslendi Kyle. "Kahvaltı ister misin?"

Yemeği görmek bile Simon'ın midesinin bulanmasına yol açtı. "Hayır, teşekkürler. Ama kahve fena olmaz." Bar taburelerinden birine oturdu. Kyle fincanı tezgaha bıraktı. "Kahvaltı günün en önemli öğünüdür, ahbap. Öğlen olmuş olsa bile."

Ellerini fincanın etrafına dolayan Simon ısının vücuduna yayıldığını hissetti. Konuyu yemekten uzaklaştırmak için konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştı. "Dün sorma şansım olmadı. Ne iş yapıyorsun?"

Kyle tavadan bir parça jambon alıp ısırdı. Simon oğlanın boynundaki madalyonda yaprak işlemeleri olduğunu gördü.

Altında *Beati Bellicosi* yazıyordu. Simon, Beati'nin azizlerle ilgili bir kelime olduğunu biliyordu, Kyle büyük ihtimalle Katolik olmalıydı.

"Motorlu kuryeyim," dedi Kyle yemeğini yerken. "Harika bir iş. Şehirde dolaşıp her şeyi görüyor, herkesle konuşuyorum. Liseden çok daha iyi."

"Okulu bıraktın mı?"

"Geçen yıl mezun oldum. Hayat okulunu tercih ediyorum." Eğer hayat okulu lafını geri kalan her şeyi söylediği gibi bir dürüstlükle söylememiş olsa Simon onun saçmaladığını düşünürdü. "Ya sen? Herhangi bir planın var mı?"

Bilirsin, dünyayı dolaşmak, ölüme ve yıkıma yol açmak, masumları mahvetmek... Belki biraz kan içmek. Sonsuza kadar yaşamak ama hiç eğlenmemek. Her zamanki şeyler. "Şu ara seçeneklerimi değerlendiriyorum."

"Ne yani, müzisyen olmak istemiyor musun?" diye sordu Kyle.

Neyse ki Simon bu soruya yanıt verme fırsatı bulamadan telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Maia arıyordu.

"Merhaba," dedi kıza. "Ne var ne yok?"

"Sen öğleden sonra Clary'yle giysi provasına gidiyor musun?" diye sordu Maia. Sesi hattan kesik kesik geliyordu. Çin Mahallesi'ndeki sürü karargahından arıyor olmalıydı, oralarda telefonların iyi çektiği söylenemezdi. "Bana senin onunla gideceğini söyledi."

"Efendim? Ah, evet. Orada olacağım." Clary nedime giysisinin provasına Simon'ın da gelmesini istemişti. Sonra da çizgi roman dükkanına uğrayacaklardı. Clary'nin bu provadan sonra kendini *daha az Barbi* hissetmeye ihtiyacı olacaktı.

"O zaman ben de geliyorum. Luke'a sürüden mesaj götürmem gerek. Ayrıca yüzyıllardır seninle görüşmedik."

"Biliyorum. Özür dilerim..."

"Önemli değil," dedi Maia. "Ama bana düğünde ne giyeceğini haber vermelisin. Yoksa giysilerimiz birbirine uymaz."

Maia telefonu kapattığında Simon ekrana bakakaldı. Clary haklıydı, düğün günü kıyamet kopacaktı. Ve buna kesinlikle hazırlıklı değildi.

"Kız arkadaşlarından biri mi?" diye sordu Kyle merakla. "Garajdaki kızıl saçlı piliç de onlardan biri miydi? Çok tatlı bir kızdı."

"Hayır. Clary benim en yakın arkadaşım." Simon telefonu cebine soktu. "Onun bir erkek arkadaşı var. Hem de pek erkek bir erkek arkadaş. Füze gibi bir erkek arkadaş. Ona bulaşmak istemezsin, inan bana."

Kyle sırıttı. "Öylesine sordum." Jambonların tamamını yediği için artık boşalan tavayı lavaboya bıraktı. "Ee, bana çıktığın iki kızdan bahset. Nasıllar?"

"Çok çok çok... farklılar." Çoğu açıdan birbirlerinin zıttıydılar. Maia sakin ve mantıklıydı, Isabelle ise heyecanın doruklarında yaşıyordu. Maia karanlıktaki sabit bir ışık, Isabelle ise tüm gücüyle yanan bir yıldızdı. "İkisi de harika. Güzel, akıllı..."

"Birbirlerinden hiç mi haberleri yok?" Kyle tezgaha yaslandı. "Hem de hiç!"

Simon kendini açıklama yaparken buldu. İdris'ten geldiği zaman (gerçi isim vermedi) ikisinin de onu arayıp çıkmak istediklerini söyledi. İkisinden de hoşlandığı için ikisiyle de çıkmıştı. Derken arkadaşlıkları romantizme dönüşmüş ama oğlanın iki kıza da diğerinden bahsetmeye fırsatı olmamıştı. Zaman geçtikçe her şey daha da zorlaşmıştı. Şimdi ikisini de incitmek istemiyor ama bu işten nasıl sıyrılacağını da bilemiyordu.

"Bana soracak olursan," dedi kahvesinin kalanını lavaboya döken Kyle, "oyalanmayı bırakıp ikisinden birini seçmelisin. Yoksa ikisini de kaybedersin."

Simon sırtı ona dönük olduğundan oğlanın yüzünü göremiyordu ama her nedense Kyle'ın öfkeli olduğu hissine kapılmıştı. Sesi her zamankinden huysuz çıkmıştı. Gerçi Simon'a döndüğünde yüzündeki ifade her zamanki gibi aydınlık ve arkadaş canlısıydı.

"Haklısın," dedi Simon. Yatak odasından tarafa baktı. "Orada kalmamın senin için sorun olmayacağına emin misin? Ne zaman istersen ayrılabilirim..."

"Sorun değil. Dilediğin kadar kalmakta özgürsün." Kyle mutfak çekmecelerinden birini açıp içini karıştırdı. Yedek anahtarları bulup çıkardı. "İşte anahtarların. Burada kendini evinde say. Ben şimdi işe gitmek zorundayım ama sen dilediğini yapmakta özgürsün. Halo falan oyna. Döndüğümde evde olacak mısın?"

Simon omuz silkti. "Büyük ihtimalle hayır. Saat üçte giysi provam var."

"İyi," dedi Kyle. Çantasını omzuna atıp kapıya yöneldi. "Sana kırmızı bir şeyler dikmelerini söyle. Tenine yakışır."

"Eee," dedi soyunma odasından çıkan Clary. "Ne düşünüyorsun bakalım?"

Elbiselerden birini giyip soyunma kabininden çıkmıştı. Simon, Karyn'in gelinlik mağazasındaki rahatsız iskemlede kıpırdandı. "Hoş görünüyorsun."

Aslında hoştan daha güzel görünüyordu. Clary annesinin tek nedimesi olduğu için dilediği elbiseyi seçmekte özgürdü. Bakır rengi sade bir ipek elbise seçmişti. Tek mücevheri, boynuna astığı Morgenstern yüzüğüydü. Sade gümüş zincir, güzel boynunu ortaya çıkarmıştı.

Birkaç ay önce olsa Clary'nin düğün hazırlıklarını izlemek Simon'ın bir sürü duyguyla boğuşmasına yol açardı: Çaresizlik (beni asla sevmeyecek) ve heyecan (ya da belki sever, ona onu sevdiğimi söyleyebilirsem). Oysa şimdi tek hissettiği, eski günlere duyduğu özlemdi.

"Hoş mu?" diye tekrarladı Clary. "Hepsi bu mu?" Maia'ya döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Maia rahatsız iskemleye oturmaktan bir süre önce vazgeçip yere çökmüş, sırtını duvaklarla süslü duvara yaslamıştı. Kucağında Simon'ın bilgisayarı vardı ve dikkati kısmen araba hırsızlığı oyunundaydı. "Bana sorma," dedi kız. "Elbiselerden nefret ederim. Elimde olsa düğüne kotla giderdim."

Söylediği doğruydu. Simon, Maia'yı kot ve tişört dışında bir şey giyerken görmemişti. Sürekli elbise ve topuklu ayakkabı giyen Isabelle'in tam tersine. (Gerçi Isabelle bir keresinde stilettosunun sivri topuğuyla Vermis iblislerinden birini yok etmişti, yani şık giyinmenin işe yaradığı zamanlar da oluyordu.)

Dükkanın kapısındaki çan çıngırdadı, Jocelyn peşinde Luke'la içeri girdi. İkisinin de ellerinde birer kahve vardı. Eşikten geçmelerinden hemen önce Jocelyn başını kaldırıp Luke'a baktı. Yanakları kıpkırmızıydı ve gözleri parlıyordu. Simon, Clary'nin söylediklerini hatırladı. Evet, ikisinin birbirine aşık olduğu gün gibi ortadaydı. Çok mutlu görünüyorlardı.

Clary'yi görünce Jocelyn'in gözleri kocaman açıldı. "Tatlım, muhteşem görünüyorsun!"

"Sen elbette öyle söylersin, ne de olsa annemsin," dedi Clary gülümseyerek. "Hey, elindeki kahve sade mi?"

"Evet. Sana 'özür dileriz, geç kaldık hediyesi' getirdik." Luke kahveyi kıza uzattı. "Halletmemiz gereken başka işler çıktı." Ardından Simon'la Maia'ya bakıp başını salladı. "Selam, çocuklar."

Maia başını öne eğdi. Luke, Maia'nın da üyesi olduğu sürünün lideriydi. Genç kızı ona "Efendim" veya "Usta" dememeye ikna etmişti ama Maia yine de saygılı davranmaya özen gösteriyordu.

"Sürüden bir mesaj getirdim," dedi oyunu bir kenara bırakan Maia. "Partiyle ilgili soruları var..."

Maia ve Luke sürünün onların düğünü şerefine vereceği partiyi tartışırken gelinlik mağazasının sahibi olan uzun boylu kadın da düğün sahiplerinin geldiğini fark edip yanlarına koştu. "Elbisen harika oldu," dedi Clary'nin annesinin koluna girip onu mağazanın arka tarafına sürükleyerek. "Gelip hemen denemelisin." Luke müstakbel eşine baktı. Kadın tehdit edercesine parmağını salladı. "Sen burada kalacaksın."

Luke nişanlısının düğün çanlarıyla süslü beyaz kapılardan geçip gözden kayboluşunu izledi. Kadının tepkisine şaşırmıştı.

"Sıradanların dünyasında gelini düğünden önce gelinliği içinde görmenin uğursuzluk getireceğine inanılır," diye hatırlattı Clary. "Kadın senin buraya gelmenin bile garip olduğunu düşünmüş olmalı."

"Ama Jocelyn fikrimi almak istediğini söylemişti..." Luke başını iki yana salladı. "Sıradanların gelenekleri çok acayip." İskemlelerden birine oturdu. Gül işlemesi sırtına batınca öne kaydı. "Ayy."

"Ya Gölge Avcısı düğünleri?" diye sordu Maia. "Gölge Avcıları'nın da gelenekleri var mı?"

"Var," dedi Luke alçak sesle, "ama bu klasik bir Gölge Avcısı töreni olmayacak. Eşlerden birinin Gölge Avcısı olmadığı durumlarda Gölge Avcısı töreni yapılamaz."

"Gerçekten mi?" Maia çok şaşırmıştı. "Ben bunu hiç bilmiyordum."

"Gölge Avcısı düğün töreni, iki tarafın birbirinin vücuduna kalıcı mühürler işlemesi ritüelini içerir," dedi Luke. Sesi sakin, gözleri ise hüzünle doluydu. "Aşk ve bağlılık mühürleri işlenir. Ama Gölge Avcısı olmayanların Melek'in işaretlerini taşıması imkansızdır. Bu yüzden Jocelyn ve ben yüzük takmakla yetineceğiz."

"Ne kötü," dedi Maia.

Luke gülümsedi. "Hiç de değil. Tek istediğim Jocelyn'le evlenmek, gerisi kimin umurunda ki? Ayrıca her şey sürekli değişiyor. Konsey üyeleri Merkez'i yeni kurallara ikna etmek için..."

"Clary!" Jocelyn mağazanın arka tarafından kızına sesleniyordu. "Bir saniye gelebilir misin?"

"Geliyorum!" diye seslendi Clary. Kalan kahvesini bitirdi. "Anlaşılan elbiseyle ilgili acil bir durum var."

"İyi şanslar." Maia ayağa kalkıp bilgisayarı Simon'ın çantasına bıraktı ve onu yanağından öptü. "Gitmeliyim. Avcı Ay'da arkadaşlarla buluşacağım."

Maia vanilya kokuyordu. Ama Simon daha derinlerden gelen tuzlu kan kokusunu ve kurt kanı taşıyanlara özgü limonumsu kokuyu da alabiliyordu. Bütün Aşağı Dünyalıların kanı farklı kokardı. Periler ölü çiçekler gibi, iblis efendileri yanık kibrit ve vampirler metal gibi kokuyordu.

Clary bir keresinde ona Gölge Avcıları'nın nasıl koktuğunu sormuştu.

"Gün ışığı gibi," demişti Simon.

Maia, Simon'ın saçlarını karıştırdı, "Sonra görüşürüz, tatlım," deyip yanlarından ayrıldı. Kapı Maia'nın arkasından kapanırken Clary öfkeyle Simon'a baktı.

"Cumartesi gününden önce aşk hayatını yoluna koymalısın," dedi. "Ciddiyim, Simon. Sen söylemezsen onlara ben söyleyeceğim."

Bu sözler Luke'u çok şaşırttı. "Kime neyi söyleyeceksin?"

Clary başını sallayarak Simon'a baktı. "Ateşle oynuyorsun, Lewis."

Bunun ardından ipek eteklerini savurarak arka tarafa, annesinin yanına gitti. Simon kızın nedime elbisesinin altındaki yeşil spor ayakkabıları görünce gülümsemekten kendini alamadı.

"Anlaşılan bilmediğim şeyler dönüyor," dedi Luke.

Simon ona baktı. "Söylediğin bu şey, benim hayatımın sloganı olabilir."

Luke kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu?"

Simon tereddüt etti. Luke'a aşk hayatından bahsedemezdi çünkü Luke ve Maia aynı sürüdendi. Sürüdeki kurtlar birbirine sokak çetelerinin üyeleri kadar sadık olurdu. Simon, Luke'u zor durumda bırakmak istemiyordu.

Ayrıca Luke'a danışmak istediği başka konular vardı. Kurtadamın önemli bir bilgi kaynağı olduğu açıktı. Manhattan kurt sürüsünün lideri olduğu için, pek çok konuda bilgisi vardı ve Aşağı Dünya politikalarının yabancısı değildi.

"Sen hiç Camille adında bir vampirden bahsedildiğini duydun mu?"

Luke bir ıslık çaldı. "Ben onun kim olduğunu biliyorum ama senin bilmene şaşırdım."

"New York vampir klanının lideri. Onlarla ilgili birkaç şey biliyorum," diye kestirip attı Simon.

"New York klanı hakkında bilgi topladığından haberim yoktu. Elinden geldiğince insan gibi yaşamak istediğini sanıyordum." Luke'un ses tonu yargılayıcı değil meraklıydı. "Sürünün lideri olduğum dönemde Camille çoktan gitmiş, idareyi Rafael'e bırakmıştı. Kimse nereye gittiğini bilmiyor. O bir tür efsane. Anladığım kadarıyla olağanüstü güçlü ve çok yaşlı bir vampir. Zalimliği ve kurnazlığıyla meşhur. Peri halkını bile kandırabileceği söylenir."

"Onu hiç gördün mü?"

Luke başını salladı. "Gördüğümü sanmıyorum. Bu merak neden?"

"Rafael ondan bahsetti," dedi Simon.

Luke'un alnında kırışıklıklar belirdi. "Rafael'le mi görüştün?"

Simon yanıt veremeden mağazanın kapısındaki çan çaldı ve Jace içeri girdi. Simon gayriihtiyarı irkildi. Clary onun da geleceğinden bahsetmemişti.

Aslında, şöyle bir düşünecek olursa, Clary son zamanlarda Jace'ten hiç bahsetmiyordu.

Jace de Luke'la Simon'a onları gördüğüne şaşırmışçasına baktı. Ne düşündüğünü kestirmek güçtü. Simon'a göre Jace'in yüzünü okumak zordu çünkü Clary'yle birlikteyken farklı dav-

ransa da başkalarının yanında yüzü bir maskeden farksızdı. "Sürekli derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor," demişti bir keresinde Simon, Isabelle'e. "Ama ne düşündüğünü soracak olsan suratına bir yumruk atar."

"O zaman sen de sorma," demişti Isabelle. Simon'ın saçmaladığını düşündüğü açıktı. "İkinizin arkadaş olması gerekmiyor."

"Clary burada mı?" diye sordu Jace kapıyı arkasından kapatırken. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı çökmüştü. Rüzgarlı bir gün olmasına rağmen ceket giymemişti. Simon soğuktan eskisi kadar etkilenmese de Jace'i kot ve tişörtle görmek üşümesine yol açtı.

"Jocelyn'e yardım ediyor," diye açıkladı Luke. "Bizimle bekleyebilirsin."

Jace huzursuzca yelpazeler, taçlar ve incilerle süslenmiş duvaklarla dolu duvara baktı. "Her şey çok... beyaz."

"Elbette beyaz olacak," dedi Simon. "Bu bir düğün."

"Gölge Avcıları için beyaz cenaze rengidir," diye açıkladı Luke, ardından Jace'e döndü. "Ama sıradanlar için beyaz düğün rengidir, Jace. Gelin, saflığını gösteren beyaz bir elbise giyer."

"Jocelyn'in elbisesinin beyaz değilmiş galiba," dedi Simon.

"Sanırım beyaz elbise giyme zamanı geçti," dedi Jace.

Luke hafifçe öksürdü. Ama herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan Clary geri geldi. Saçları topuz yapılmış, ışıltılı tokalar takmıştı. Birkaç bukle gevşekçe yüzüne dökülüyordu. "Bilmiyorum," dedi ötekilere yaklaşırken. "Karyn'den kurtulamadım, saçımı yaptı. Ama bu kadar ışıltılı..."

Jace'i görünce sustu. Yüzündeki ifadeden onu orada görmeyi beklemediği anlaşılıyordu. Dudakları şaşkınlıkla aralandı ama hiçbir şey söylemedi. Jace ise gözlerini kızdan alamıyordu. Simon hayatında ilk kez Jace'in yüz ifadesini okumayı başardı. Jace için dünyadaki her şey silinmişti, gözü şimdi sadece Clary'yi görüyordu. O bakışlarda öyle bir arzu ve özlem vardı ki Simon kendini mahrem bir ana şahit olmuş gibi garip hissetti. Utandığı bile söylenebilirdi.

Jace hafifçe öksürdü. "Çok güzel görünüyorsun."

"Jace." Clary herhangi bir şey düşünemeyecek kadar şaşkındı. "Her şey yolunda mı? Toplantı yüzünden gelemeyeceğini söylemiştin."

"Doğru ya," dedi Luke. "Parkta ölü bulunan Gölge Avcısı'nı duydum. Yeni bir haber var mı?"

Jace gözlerini Clary'den ayırmadan başını salladı. "Hayır. New York Konklavesi'nden değil ve kim olduğunu tespit edemedik. İki cesedin de kimliği bilinmiyor. Sessiz Kardeşler konuyu araştırıyor."

"Bu iyi haber. Sessiz Kardeşler ölenlerin kim olduğunu bulur mutlaka," dedi Luke.

Jace hiçbir şey söylemedi, hala Clary'ye bakıyordu. Simon onun yüzündeki ifadenin garip yanları da olduğunu düşündü. Sanki sevdiği ama asla sahip olamayacağı birine bakıyordu. Jace'in eskiden böyle hissetmesi normaldi. Fakat şimdi neden böyle hissediyordu ki?

"Jace?" Clary ona doğru bir adım attı.

Jace bakışlarını kaçırdı. "Dün parkta benden ödünç aldığın ceket hala sende mi?" diye sordu.

Bu soruyla iyice şaşıran Clary eliyle ceketin durduğu tarafı işaret etti. Sıradan bir kahverengi süet ceketti, iskemlelerden birinin arkasına asılmıştı. "Orada. Ben de işim bitince sana getirecektim."

"Artık bana getirmene gerek kalmadı," dedi Jace ve acelesi varmış gibi ceketi giydi.

"Jace," dedi Luke her zamanki sakin sesiyle. "Buradaki işimiz bitince akşam yemeğine gideceğiz. Bize katılmak ister misin?"

"Hayır." Jace ceketinin fermuarını çekti. "Bu öğleden sonra antrenmanım var. Gitsem iyi olacak."

"Antrenman mı?" diye tekrarladı Clary. "Daha dün antrenman yaptık."

"Bazılarımızın her gün antrenman yapması gerekiyor, Clary." Jace'in ses tonu öfkeli olmasa da her zamankinden sertti. Clary kızardı.

"Sonra görüşürüz," dedi Jace ve dönüp son bir kez kıza bakmaya gerek duymadan yanlarından ayrıldı.

Kapı arkasından kapandığında Clary öfkeyle saçındaki tokalara uzanıp birer birer yere attı. Saçları bukle bukle omuzlarına döküldü.

"Clary," dedi Luke nazik bir sesle. Ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun?"

"Saçımı düzletiyorum." Genç kız son tokayı da çıkarıp yere fırlattı. Gözleri öfkeden alev alevdi. Simon onun ağlamamak

için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. "Bir daha asla saçımı toplamayacağım. Böyle çok aptal görünüyorum."

"Hayır, aptal görünmüyorsun." Luke tokaları toplayıp kenardaki beyaz masaya bıraktı. "Düğünlerin erkekleri tedirgin ettiğini anlamalısın. Ona da, kendine de bu kadar kızmamalısın."

"Haklısın." Clary gülümsemeyi denedi. Hatta neredeyse başardı ama Simon onun Luke'a inanmadığını görebiliyordu. Onu suçlayamazdı. Jace'in yüzündeki ifadeyi gördükten sonra Simon da sorunun Luke'un söylediği kadar basit olduğuna inanmıyordu.

Sethra

Güneş batarken Beşinci Cadde'deki lokantaya vardılar. Simon, Clary'nin yanında yürümeye özen gösteriyordu, Jocelyn ve Luke da onların birkaç adım önlerindeydi. Clary üstünü değiştirmiş, siyah bir kot ve üstüne de siyah bir kazak giymişti. Boynunda beyaz bir eşarp ve Morgernstern yüzüğü vardı. Arada bir uzanıp zincirin ucundaki yüzükle oynuyordu. Simon onun endişeli olduğu zamanlarda farkında olmadan bu hareketi yaptığını biliyordu.

Gelinlik mağazasından çıktıklarında kıza Jace'le aralarında neler olduğunu sormuş ama bir yanıt alamamıştı. Clary omuz silkmiş, "Senin hayatın nasıl gidiyor?" diye sorusuna soruyla karşılık vermişti. Annesiyle konuşup konuşmadığını, Eric'in

garajında kalmanın nasıl olduğunu sormuştu. Simon artık Kyle'la kaldığını söyleyince Clary çok şaşırdı.

"Onu tanımıyorsun bile," dedi. "Ya seri katilse?"

"Aynı şey benim de aklıma geldi. Daireyi kontrol ettim ama içinde insan organlarını sakladığı bir dondurucu varsa bile henüz bulamadım. Ayrıca dürüst birine benziyor."

"Dairesi nasıl?"

"Alfhabet City için hoş bir daire. Bir ara gelip görmelisin."

"Bu gece olmaz," dedi Clary. Aklı başka yerdeydi, yine yüzükle oynuyordu. "Yarına ne dersin?"

Jace'i görmeye mi gidecek? diye düşündü Simon ama üstünde durmadı. Eğer Clary neler olduğundan bahsetmek istemiyorsa Simon'ın onu zorlamaya niyeti yoktu. "İşte geldik." Clary'ye lokantanın kapısını açtığında Yunan yemeklerinin birbirine giren kokuları yüzlerine çarptı.

Büyük ekran televizyonun yanındaki masalardan birine geçtiler. Oturduklarında Jocelyn ve Luke hala düğün planlarından bahsediyordu. Anlaşılan Luke'un sürüsü düğüne davet edilmemekten hoşlanmamıştı. Davetli sayısı çok az olsa da kendilerine haksızlık edildiğini düşünüyorlardı. Bu yüzden de Queens'teki Ironworks fabrikasında gelin ve damat onuruna bir kutlama düzenlemekte ısrar ediyorlardı. Clary anlatılanları dinledi ama bir şey söylemedi. Garson yanlarına gelip sert plastikle kaplanmış mönüleri uzattıktan sonra diğer müşterilerle ilgilenmeye döndü. Simon mönüyü masaya bırakıp pencereden dışarı baktı. Sokağın karşısında bir spor salonu vardı. Salonun ön tarafını

kaplayan camdan, spor yapan insanlar görülebiliyordu. Büyük kısmı koşu bantlarında koşuyordu. *Koşup koşup hiçbir yere varmamak,* diye düşündü Simon. İşte benim hayatım.

Karanlık düşünceleri zihninden uzaklaştırmayı denedi ve az kalsın başarıyordu. *En normal anlarımdan birini yaşıyorum,* diye geçirdi içinden. Lokantada Clary ve ailesiyle oturuyorlardı. (Luke'u Clary'nin annesiyle nişanlanmadan önce de ailenin üyesi olarak görürlerdi.) Simon'ın kendini evinde hissetmesi gerekirdi. Gülümsemeyi denedi ama dikkatini yeniden masaya verdiğinde Clary'nin annesinin ona bir şeyler sorduğunu kavradı. Dikkati başka yerde olduğu için kadını duymamıştı. Masadaki herkes yanıtını bekleyerek ona bakıyordu.

"Pardon," dedi. "Neden bahsediyorduk?"

Jocelyn sabırla gülümsedi. "Clary grubunuzun yeni bir üyesi olduğundan bahsetti."

Simon kadının nezaketen yeni üyeyle ilgili sorular sorduğunu biliyordu. Anne babalar çocukların hobilerini ciddiye alıyormuş gibi davranma ihtiyacı duyardı. Kadın sırf dinleyici sayıları fazla görünsün diye birkaç konserlerine gelmişti. Simon'ı severdi, baştan beri ona iyi davranıyordu. Simon, Jocelyn'in onun bir zamanlar Clary'ye aşık olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu. Belki de kızının farklı bir seçim yapmış olmasını tercih ederdi. Jocelyn'in Jace'ten çok hoşlanmadığına emindi. Jace'in adını söyleyişinden bile onu pek sevmediği anlaşılıyordu.

"Evet," dedi. "Kyle. Garip biri ama çok nazik." Luke, Kyle'ı neden garip bulduğunu açıklamasını istediğinde Simon onlara

gencin dairesini, motorlu kurye olarak çalıştığını ve hurdaya çıkmış kamyonetini anlattı. "Balkonda garip otlar yetiştiriyor," diye ekledi. "Başlangıçta marihuana sandım ama değil. Gümüşümsü yaprakları var..."

Luke kaşlarını çattı ama herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan garson elinde kahve sürahisiyle yanlarına döndü. Sahte sarışın, genç bir kızdı. Saçlarını örgü yapmıştı. Simon'ın fincanına kahve koymak için eğildiğinde örgülerden biri oğlanın koluna değdi. Simon kızdan yayılan ter kokusunu ve hatta kanının kokusunu alabiliyordu. İnsan kanının kokusu bütün kokuların en tatlısıydı. Simon midesindeki tanıdık kasılmayı hissetti. Bütün vücudu buz gibi oldu. Acıkmıştı. Kyle'ın dairesinde bıraktığı kanlar da bozulmaya başlamıştı. Kısa zamanda bir çözüm üretemezse başı belaya girecekti.

Şimdiye kadar gerçek bir insandan beslendiğin hiç olmadı, yanılıyor muyum? Ama besleneceksin. Ve bunu yaptığında asla unutamayacağın bir deneyim olacak.

Gözlerini kapatıp Camille'in sözlerini zihninden uzaklaştırdı. Gözlerini yeniden açtığında garson gitmişti ve Clary meraklı gözlerle ona bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Ellerini kahve fincanının etrafında birleştirdi, titremelerine engel olmaya çalışıyordu. Televizyonda haberler vardı. Bakışlarını ekrana çevirip kafasını dağıtmaya çalıştı.

"Iyy," dedi ekrana bakan Clary. "Anlatılanları dinliyor musunuz?"

Simon kızı iğrendiren habere odaklandı. Sunucunun yüzünde, deneyimsiz muhabirlerin acı bir haber verirken takındıkları ifade vardı. "Kimse günler önce Beth Israel Hastanesi'nin arka sokağında bulunan bebeği sahiplenmedi," diyordu sunucu. "Bebek üç kilo ve sağlıklı. Sokaktaki çöplüğe bırakılan çocuk arabasında bulundu. Daha da kötüsü, bebeğin battaniyesinin altına sıkıştırılan nottu. Yetkililere çocuğun öldürülmesi için yalvaran notta 'Ben kendimde bunu yapacak gücü bulamadım ama biri yapmalı,' deniyordu. Polis, çocuğun annesinin akli dengesinin yerinde olmadığını düşünüyor. Aldığımız son haberlere göre polisin elinde sağlam ipuçları var. Çocukla ilgili herhangi bir bilgisi olanlar bizi aramaktan..."

"Çok korkunç," dedi başını çeviren Clary. "İnsanların bebeklerini nasıl olup da çöpmüş gibi fırlattıklarını..."

"Jocelyn," dedi Luke endişeli bir sesle. Simon, Clary'nin annesine baktı. Bembeyaz kesilen kadın her an kusacakmış gibi görünüyordu, ki öyle de oldu. Tabağı önünden itip ayağa fırlayan Jocelyn tuvalete koştu, Luke da peşinden gitti.

"Kahretsin." Clary eliyle ağzını örttü. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Çok aptalım."

Simon'ın kafası karışmıştı. "Neler oluyor?"

Clary iskemlesine gömüldü. "Sebastian'ı hatırladı," dedi. "Jonathan'ı demek istiyorum. Kardeşimi. Eminim onu hatırlıyorsundur."

Alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu. Hiçbirinin gerçek adı Jonathan olan ve Hodge ile Max'i öldürüp Valentine'ın savaşı

kazanması için uğraşan Sebastian'ı unutmasına imkan yoktu. Oğlan az kalsın Gölge Avcıları'nın sonunu getirecekti. Kapkara gözleri ve bıçak gibi bir gülümsemesi olan Jonathan. Simon'ın, ısırdığında kanının asit tadı taşıdığını keşfettiği Jonathan. Simon onu ısırdığına kesinlikle pişman değildi.

"Annen onu terk etmedi," dedi Simon. "Onda korkunç bir şeyler olduğunu bildiği halde oğlunu yetiştirdi."

"Ama ondan nefret etti," dedi Clary. "Bence annem o günlerin acısını hiç atlatamadı. Kendi bebeğinden nefret etmek korkunç bir şey. Eskiden ağabeyimin her doğum gününde bebeklik eşyalarını koyduğu kutuyu çıkarıp ağlardı. Sanırım Valentine yaptığını yapmasa, sahip olacağı oğulun yasını tutuyordu."

"Senin de gerçek bir ağabeyin olurdu," dedi Simon. "Ailende cani bir psikopat olmazdı."

Ağlayacakmış gibi görünen Clary de tabağını itti. "Midem bulanıyor," dedi. "Aç olduğun ama bir türlü yemek yiyemediğin zamanlar olur ya, aynen öyle hissediyorum."

Simon lokantanın tezgahına yaslanan boyalı sarışın garsona baktı, kızın damarlarındaki kanın kokusu hala burnundaydı. "Evet," dedi, "aç olup yemek yiyememenin nasıl olduğunu bilirim."

Luke sonunda masaya geri döndü ama Clary ve Simon'a Jocelyn'i eve götüreceğini söylemek için. Onlara hesabı ödemeleri için biraz para bıraktı. Clary'yle Simon da yemek yemek istemediklerinden lokantadan çıkıp Yedinci Cadde'deki çizgi roman dükkanına gittiler. Ama ikisinin de aklı başka yerlerdeydi. Sonunda eğlenmeye çalışmaktan vazgeçip ertesi gün görüşmek için sözleşip ayrıldılar.

Simon kapüşonunu kafasına çekip iPod'unu takarak yürümeye başladı. Müzik onun için geri kalan her şeyden kurtulmanın yoluydu. İkinci Cadde'yi geçip Houston'a yürümeye başladığında hafif bir rüzgar başlamıştı. Oğlanın açlığı gittikçe güçleniyordu.

Simon kimseciklerin olmadığı Birinci Cadde'ye saptı. Sokak karanlıktı ve iPod'undan müzik dinlediği için arkasından gelenlerin çıkardığı gürültüleri duymadı. Bir sorun olduğunu, ancak kaldırıma düşen gölgeleri fark ettiğinde anladı. Bir gölge onunkinin üstüne bindi. Sonra diğer taraftan başka bir gölge ona katıldı. Dönüp baktığında...

Arkasında iki adam vardı. İkisi de aynı önceki gece ona saldıran soyguncu gibi giyinmişti. Eşofman ve yüzlerini örten kapüşonlar... Dokunacak kadar yakındılar. Simon kendisini şaşırtan bir hızla geri çekildi. Vampir olmaya hala alışamadığından sahip olduğu güçler onu hazırlıksız yakalıyordu. Bir saniye sonra kendini saldırganların üç metre ötesindeki çıkıntıya tünemiş bulduğunda kendi hızına o kadar şaşırmıştı ki donup kaldı.

Saldırganlar yine de ilerlemeyi sürdürdü. İlk saldırganla aynı dili konuşuyorlardı. Simon ilk adamın da sıradan bir soyguncu olmayabileceğini düşündü. Kapkaççılar ve hırsızlar çeteler halin-

de çalışmazdı ve ilk soyguncunun intikamını almak isteyecek arkadaşları olması düşük ihtimaldi. Başka bir şeyler dönüyordu.

Adamlar onu duvarın dibinde köşeye sıkıştırdı. Simon iPod'un kulaklıklarını kulağından çekip teslim oluyormuşçasına ellerini kaldırdı.

"Bakın," dedi, "konunun ne olduğunu bilmiyorum ama inanın beni rahat bırakırsanız sizin için daha iyi olur."

Soyguncular ona bakmakla yetindi. Ya da en azından Simon böyle düşündü. Çünkü kapüşonları yüzünden suratlarını göremiyordu.

"Birinin sizi peşimden yolladığı hissine kapılıyorum," dedi Simon. "Ama bu bir intihar görevi. Gerçekten. Size ne ödediklerini bilmiyorum ama hiçbir şey ölmeye değmez."

Adamlardan biri kahkaha attı. Diğeri cebine uzanıp sokak lambasının ışığında parlayan bir şey çıkardı.

Silah.

"Ah, hayır," dedi Simon. "İnan bana bunu yapmayı hiç istemezsin. Dalga geçmiyorum." Geri çekildi. Belki aralarından geçip koşarak kaçmanın bir yolunu bulabilirdi. Ona saldırmalarına izin vermek istemiyordu. Olacaklarla bir daha yüzleşemezdi.

Adam silahı kaldırdı. Horozu çektiğinde klik sesi duyuldu.

Simon dudağını ısırdı. Panik anında ortaya çıkan vampir dişleri yine yanlışlıkla alt dudağına saplanmıştı. Acaba bütün vampirler, alışana kadar onun gibi kendi kendilerini ısırıyor muydu? "Yapma!" diye bağırdı saldırgana.

Gökyüzünden koyu renk bir şey düştü. Başlangıçta Simon üst kat pencerelerinden birinden aşağıya bir şey attıklarını ya da havalandırmanın falan düştüğünü zannetti. Sonra düşen şeyin *bir nesne* değil bir insan olduğunu gördü. Zarif ve kararlı bir şekilde hareket ediyordu. Soyguncuyu yere devirdi. Silah elinden fırladığında, eşofmanlı adamdan tiz perdeden bir çığlık yükseldi.

İkinci soyguncu yerdeki silahı kaptı. Simon tepki veremeden silahı doğrultup tetiği çekti. Namluda kıvılcımlar oluştu.

Ve silah parçalandı. Silahla beraber soyguncu da parçalandı. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki adam çığlık bile atamamıştı. Adamın parçaları cam kırıkları gibi etrafa saçıldı, yumuşak patlama sesinden sonra geriye tuzdan başka bir şey kalmadı.

Gözü kararan Simon yere yığıldı. Kulakları uğulduyordu. Biri bileğinden tutup onu sarstı. "Simon. Simon!"

Başını kaldırdı. Omuzlarından tutup onu sarsan kişi Jace'ti. Üstünde savaş giysileri yoktu, kot ve Clary'den geri aldığı ceketi giymişti. Giysileri ve yüzü pislik içindeydi, saçı yağmurdan ıslanmıştı.

"Bu da neydi?" diye sordu Jace.

Simon sokağı kontrol etti. Hala boştu. Islak asfalt parlıyordu. Öteki saldırgan gitmişti.

"Sendin," dedi şaşkınlıkla, "soyguncular dan beni kurtardın."

"Onlar soyguncu değildi, uzun süredir seni takip ediyorlar. Onları biri yollamış olmalı." Jace ne söylediğinden eminmiş gibi konuşuyordu.

"Öteki saldırgana ne oldu?" diye sordu Simon.

"Ortadan kayboldu." Jace parmaklarını şıklattı. "Arkadaşının başına gelenleri görünce kaçtı. Tam olarak ne olduklarını bilmiyorum. İblis olmasalar da insan değillerdi."

"O kadarını ben de çözmüştüm."

Jace, Simon'ı inceledi. "Diğer soyguncunun başına gelenlerin sorumlusu sensin, değil mi? Mühür yüzünden." Simon'ın alnını işaret etti. "Adam toza dönüşmeden önce şu işaretin parladığını gördüm."

Simon hiçbir şey söylemedi.

"Bir sürü şey gördüm ve yaşadım," dedi Jace. Sesinde alaycılık veya ironi yoktu. "Ama hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Simon. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yapman gerekmiyor," dedi Jace. Genç adamın altın rengi gözleri, pislik içindeki yüzünde iki alev parçası gibi ışıldıyordu. "Kutsal kitapta dendiği gibi: *Gelecek çoktan yazıldı, intikam benim olacak ve günahlarımın bedelini ödeyeceğim.*"

6

ÖLÜLERİ UYANDIRMAK

Jace'in odası her zamanki gibi düzgündü. Yatak mükemmel bir şekilde yapılmıştı, raflardaki kitaplar alfabetik sırayla dizilmişti, masanın üstü defterler ve ders kitaplarıyla doluydu. Silahları bile büyüklüklerine göre duvara asılmıştı. Büyük kılıçlardan ufak hançerlere kadar her şey bir düzen içindeydi.

Kapının eşiğinde duran Clary içini çekmekten kendini alamadı. Jace'in düzenli olmasına alışmıştı. Jace etrafındaki kaosu biraz olsun kontrol edebilmek için hayatında düzen olmasından hoşlanıyordu. Kim olduğunu ve hatta ne olduğunu bilmeden yıllar geçirmiş olan birini düzen tutkusu yüzünden suçlamak haksızlık olurdu. Varsın şiir kitaplarını alfabetik sırayla dizsin.

Ama orada olmadığı için Jace'i suçlamaya hakkı vardı. Gelinlik mağazasından çıktıktan sonra eğer Enstitü'ye dönmemişse

nereye gitmişti? Odayı incelediğinde Clary bir şeylerin ters gittiği hissine kapıldı. Belki de olanların hiçbiri gerçek değildi. Başka kızların yakınmalarından, ayrılıkların nasıl yaşandığını biliyordu. Önce çiftler birbirinden uzaklaşır, birbirlerinin telefonlarına çıkmaz, mesajlarına karşılık vermezlerdi. Bunu her şeyin yolunda olduğunu söyleyen, zamana ve uzaklaşmaya ihtiyaçları olduğunu açıklayan mesajlar izlerdi. Sonra "Sorun sen değilsin benim," konuşması ve gözyaşları gelirdi.

Bunların Jace'le onun da başına gelebileceğini hiç düşünmemişti. Onlar sıradan bir çift değildi, ilişkiler ve ayrılıklarla ilgili sıradan kurallar onlar için geçerli olamazdı. Onlar birbirine aitti. Hep öyle olmuştu, hep öyle olacaktı.

Ama ya bütün çiftler başlangıçta böyle hissediyorsa? O ana kadar geri kalan herkes gibi olabileceklerini düşünmemişti. Gerçek zannettiği her şey parçalanmaya başladı. Belki de Clary baştan beri yanılıyordu ve gerçek aşk diye bir şey yoktu.

Odanın köşesinde gümüşümsü bir parıltı olduğunu fark etti. Amatis'in Jace'e verdiği, kenarlarında zarif kuş desenleri olan kutu. Jace'in bu kutuyu incelediğini, mektupları okuduğunu, notlara ve fotoğraflara baktığını biliyordu. Jace ona fazla bir şey anlatmamış, o da üstelememişti. Biyolojik babasıyla ilgili konular Jace'in kendi başına halletmesi gereken sorunlardı.

Ama her nedense kutu bir anda merakını uyandırmıştı. İdris'te merdivenlerde otururken Jace'in kutuyu kucağında nasıl tuttuğunu hatırladı. *Sanki seni sevmeyi bırakabilirmişim gibi,* demişti Jace. Genç kız dürtülerine karşı koyamadı, parmakları

kutunun kapağına yavaşça dokundu, sonra kilidi bulup kolayca açtı. Kutunun içi kağıtlar ve eski fotoğraflarla doluydu. Birini çıkarıp büyülenmiş gözlerle fotoğrafa baktı. Fotoğrafta genç bir kadın ve genç bir adam vardı. Kadını hemen tanıdı. Amatis'ti. Genç adama olan aşkı bakışlarından açıkça okunabiliyordu. Fotoğraftaki adam uzun boylu, sarışın ve yakışıklıydı. Gözleri altın rengi değil, maviydi ama hatları aynı Jace'inkileri andırıyordu... Jace'in babasına bakarken Clary'nin birden midesi kasıldı.

Stephen Herondale'in fotoğrafını çabucak yerine bırakırken yanlışlıkla kutudaki hançerin kenarına sürtünen parmağı kanamaya başladı. Bıçağın kabzasına da kuşlar işlenmişti. Paslıydı ya da pas gibi görünen bir şeyle kaplıydı. Uzun süredir doğru düzgün temizlenmediği belliydi. Clary yaptığından utandı, kutuyu kapatıp yerine bıraktı ve içini karıştırdığı için suçluluk duyarak ayağa kalktı.

Ona bir not yazmayı düşündüyse de sonra Jace'le yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağına karar verip asansöre gitmek için koridora çıktı. Önünden geçerken Isabelle'in de kapısını çaldı ama o da evde yoktu. Cadı ışıkları bile her zamankinden kısıktı. Kendini iyice kötü hisseden Clary asansörün düğmesine bastı ve ışığın zaten yandığını fark etti. Biri Enstitü'nün birinci katına çıkıyordu.

Gelenin Jace olabileceğini düşününce kalp atışları hızlandı. *Belki de o değildir,* dedi kendi kendine. *Isabelle olabilir, Maryse olabilir veya...*

"Luke?" dedi asansörün kapısı açıldığında şaşkınlıkla. "Burada ne işin var?"

"Aynı soruyu ben sana sormalıyım." Luke asansörden çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Jocelyn'in çöpe atması için yalvardığı ceketi giymişti. *O kadar da kötü durmuyor*, diye düşündü Clary.

Luke ne giyerse giysin aynıydı. Hiçbir şeyin hayatını değiştirmesine izin vermezdi. Sevdiği şeyleri severdi ve hepsi buydu. Söz konusu olan eski püskü bir ceket bile olsa ondan vazgeçmezdi. "Ama sanırım neden burada olduğunu biliyorum. Jace'i bulabildin mi?"

"Jace'i mi? Hayır." Clary aldırmıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaparak omuz silkti. "Önemli değil. Onunla yarın konuşurum."

Luke tereddüt etti. "Clary..."

"Lucian." Arkalarından gelen buz gibi ses Maryse'e aitti. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler."

Adam dönüp kadını selamladı. "Maryse."

Maryse Lightwood kapının önünde durmuş, elini kapının eşiğine yaslamıştı. Üstündeki gri takım elbiseye uygun gri eldivenler giymişti. Clary, Maryse'in hiç kot giyip giymediğini merak etti. Isabelle'le Alec'in annesini takım elbise veya savaş kostümü dışında bir giysiyle görmemişti. "Clary," dedi kadın. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Clary'nin yüzü kızardı. Maryse onun Enstitü'ye gelip gitmesine bir şey demiyordu ve Jace'le ilişkileriyle ilgili herhangi bir yorum yapmamıştı ama bunlar durumu onayladığı anlamına gelmezdi. Hala Max'in ölümünü atlatmaya çalışıyordu, şu sıralar kafasının Jace'in aşk hayatından daha önemli şeylerle meşgul olduğu kesindi.

"Ben de tam gidiyordum," dedi Clary.

"Bekle istersen, işim bittiğinde benimle dönersin," dedi Luke elini onun omzuna koyarak. "Maryse, Clary'nin kalmasında bir sakınca var mı? Açıkçası kalmasını tercih ederim."

Maryse başını iki yana salladı. "Bir sakıncası yok, sanırım." Kadın sıkıntıyla içini çekip ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. "Luke, inan seni rahatsız etmek istemezdim. Bir hafta içinde evleneceğini biliyorum... Bu arada tebrikler. Önceden söylemiş miydim emin değilim."

"Hayır, tebrik etmemiştin," dedi Luke. "Teşekkür ederim."

"Sadece altı hafta." Maryse'in yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Hızlı bir flört dönemi."

Luke'un canının sıkıldığını belli eden tek şey, Clary'nin omzunu tutan elinin gerilmesiydi. "Sanırım beni buraya tebrik etmek için çağırmadın, yanılıyor muyum?"

Maryse başını iki yana salladı. Clary kadının çok yorgun göründüğünü düşündü, üstelik saçlarına da ak düşmeye başlamıştı. "Hayır. Geçtiğimiz haftalarda bulunan cesetleri duydun mu?"

"Ölü Gölge Avcıları'nı soruyorsan, evet, duydum."

"Bu gece bir ceset daha bulduk. Kolombus'taki bir çöplükte. Senin sürünün bölgesi."

Luke kaşlarını çattı. "Evet, ama diğerleri..."

"İlk ceset Green Point'teydi, iblis efendilerinin bölgesi. İkincisi Central Park'ta bulundu, perilerin bölgesi. Şimdi de kurtadamların bölgesinde bir ceset bulundu." Maryse bakışlarını Luke'a dikti. "Ne düşünüyorsun?"

"Biri yeni Anlaşma'dan memnun değil ve Aşağı Dünyalıları birbirine düşürmeye çalışıyor," dedi Luke. "Ama seni temin ederim sürümün olanlarla bir ilgisi yok. Cinayetlerin arkasında kimin olduğunu bilmiyorum ama bence çok beceriksizce bir girişim. Umarım Merkez de bunu fark eder."

"Dahası var," dedi Maryse. "Cesetlerin kimlikleri tespit edildi. İlk ceset tanınamayacak kadar kötü yandığı ve ikincisi de iyice çürüdüğü için işimiz çok zor oldu. Kim olduklarını tahmin etmeyi denesene?"

"Maryse..."

"Anson Pangborn," dedi kadın, "ve Charles Freeman. Dikkatini çekerim, Valentine'ın ölümünden beri ikisinden de haber alınamamıştı."

"İmkansız," diye araya girdi Clary. "Luke, Pangborn'u ağustosta Renwick'te öldürdü."

"Onun öldürdüğü Emil Pangborn'du," dedi Maryse hiç tereddütsüz. "Anson, Emil'in küçük kardeşi. İkisi de Çember üyesiydi."

"Freeman da öyleydi," dedi Luke. "Yani biri sıradan Gölge Avcıları'nı değil eski Çember üyelerini öldürüyor. Ve cesetleri Aşağı Dünyalılara ait bölgelere bırakıyor." Başını iki yana salladı. "Birilerinin Merkez'in kararsız üyelerini sarsmayı planladığı

açık. Yeni Anlaşma'yı gözden geçirmeleri için çaba harcıyor olabilirler. Böyle şeyler olmasını beklemeliydik."

"Periler Kraliçesi'yle görüştüm," dedi Maryse. "Magnus'a da haber yolladım. Nerede olduğunu bilmiyorum ama haberi aldığına eminim." Gözlerini devirdi, Maryse ve Robert, Alec'in Magnus'la ilişkisini kabullenmiş olsalar da en azından Maryse bu ilişkiyi geçici bir heves olarak görüyordu. "Düşündüm ki, belki de..." Sıkıntıyla iç geçirdi. "Son zamanlarda sürekli yorgunum. Düzgün düşünemiyorum. Belki senin aklına bir şey gelir, benim düşünemediğim bir detayı görürsün dedim."

Luke başını iki yana salladı. "Yeni sistemden hoşlanmayan biri. Kin tutan biri. Herkes olabilir. Cesetlerden bir şey çıktı mı?"

Maryse tekrar içini çekti. "Kesin bir şey yok. Keşke ölüler konuşabilseydi..."

Sanki Maryse elini uzatıp Clary'nin önüne bir perde çekmişti. Bir anda her şey kararda, kızın gözlerinin önünde tek bir sembol belirdi. Karanlığın içinde parlayan bir sembol.

Demek güçleri kaybolmamıştı.

"Ya..." dedi Clary, Maryse'in gözlerinin içine bakarak, "ya ölüleri konuşturmanın bir yolu varsa?"

Kyle'ın ufak dairesindeki banyonun aynasında kendini inceleyen Simon, vampirlerin yansımalarının olmadığı teorisinin

nereden çıkmış olabileceğini düşündü. Kendini gayet net görüyordu. Saçları karmakarışık, gözleri kahverengi, teni bembeyazdı. Süngerle dudağındaki kanı silmişti ama teni zaten iyileşmek üzereydi.

Vampir olmanın onu daha çekici birine dönüştüreceğini biliyordu. Isabelle ona hareketlerinin daha zarif olacağını ve bu sayede daha az sersem görüneceğini açıklamıştı. Yine de aynada kendine baktığında hiç de çekici birini görmüyordu. Kendine baktığı zaman gördüğü tek şey, teninin baştan beri onu rahatsız eden beyazlığı ve şakaklarında belirmeye başlayan örümcek ağını andıran damarlardı. Beslenmeyi ihmal ettiğinde damarlar ortaya çıkıyordu. Bir yabancı gibi görünüyordu, kendi gibi değil. Belki de vampir olduktan sonra aynada kendini görememek, Simon gibi görüntüsünden rahatsız olan bir vampirin uydurmasıydı. Belki de görememeniz değil, aynada gördüğünüz kişiyi tanıyamamanız anlamına geliyordu.

Simon banyodan çıktı ve kanepeye yayılmış, Kyle'ın *Yüzüklerin Efendisi* kitabını okuyan Jace'in yanına, salona döndü. Simon içeri girdiğinde Jace kitabı ortadaki sehpaya bıraktı.

"Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedi Jace, Kyle'ın film afişi ve bilimkurgu kitap koleksiyonunu işaret ederek. "Her yerden ineklik akıyor."

"İltifatına teşekkürler." Simon, Jace'e ters ters baktı. Yakından bakıldığında Jace hasta gibi görünüyordu. Gözlerinin altındaki morluklar daha da koyulaşmıştı, derisi kemiklerine yapışmıştı ve elleri hafifçe titriyordu.

Simon başını sallayıp bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Jace'i bir gariplik olduğunu sezebilecek kadar yakından tanımıyordu. Arkadaş oldukları söylenemezdi.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Jace'e.

Jace gözlerini kırpıştırdı. "Birbirimize hakaret etmeye başlamak için garip bir zaman ama ısrar ediyorsan ben de sana söyleyecek bir şeyler bulabilirim."

"Ciddiyim. İyi görünmüyorsun."

"Bunu söyleyen de en fazla penguenler kadar seksi olan biri. Beni kıskanmanı anlayabilirim ama hakaret etmen..."

"Sana hakaret etmeye çalışmıyorum," diye bağırdı Simon. "Hasta görünüyorsun. En son ne zaman bir şey yedin?"

Jace şöyle bir düşündü. "Dün?"

"Demek dün bir şey yedin. Emin misin?"

Jace omuz silkti. "Belki, bilmiyorum. Sanırım dündü."

Simon önceden Kyle'ın buzdolabını gözden geçirmiş ve içinde fazla bir şey olmadığını keşfetmişti. Limon, kola, biftek ve buzlukta bir parça kek. Hepsi bundan ibaretti ama kekin neden orada olduğunu çözememişti. Mutfak tezgahından anahtarlarını kaptı. "Hadi," dedi. "Köşede bir süpermarket var, sana yiyecek bir şeyler bulalım."

Jace bir an itiraz edecekmiş gibi göründüyse de omuz silkti. "Tamam," dedi ne olacağına aldırmayan birinin ses tonuyla. "Gidelim."

Dışarı çıktıklarında Simon hala alışmaya çalıştığı anahtarlarla kapıyı kilitledi. Jace apartmanın girişindeki zilleri inceliyordu.

"Sizinki şu mu?" diye sorup 3A'yı işaret etti. "Neden sadece Kyle yazıyor? Çocuğun bir soyadı yok mu?"

"Kyle rock yıldızı olmak istiyor," dedi Simon. "Sanırım Rihanna gibi tek isim kullanma taraftarı."

Jace rüzgardan rahatsız olmasına karşın süet ceketinin fermuarını kapatmakla uğraşmadı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Simon'ın peşinden giderken.

"Olmadığına eminim."

Köşeyi dönüp B Caddesi'ne saptıklarında Simon göz ucuyla Jace'e baktı. "Beni takip mi ediyordun? Yoksa saldırıya uğradığımda tesadüfen mi apartmanın çatısındaydın?"

Jace trafik ışığının değişmesini beklemek için durdu. Anlaşılan Gölge Avcıları bile trafik kurallarına uyuyordu. "Seni takip ediyordum."

"Şimdi de gizliden gizliye bana aşık olduğunu mu söyleyeceksin? Vampir sihri yeniden işbaşında."

"Vampir sihri diye bir şey yok," dedi Jace. "Aslında Clary'yi takip ediyordum ama taksiye bindi. Taksiyi takip edemezdim. Ben de bir şey yapmış olmak için seni takip ettim."

"Clary'yi mi takip ediyordun?" diye sordu Simon. "Sana bir ipucu vereyim, çoğu kız bundan hoşlanmaz."

"Telefonunu ceketin cebinde unutmuş," dedi Jace ceketinin cebine dokunarak. "Nereye gittiğini öğrenirsem, telefonu bulabileceği bir yere bırakabileceğimi düşündüm."

"Ya da," dedi Simon, "evine telefon açıp telefonunun sende kaldığını söyleyebilirdin. Gelip alırdı."

Jace bir şey söylemedi. Yeşil yandı ve sokağı geçip markete gittiler. Hala açıktı. *Manhattan'daki marketler hiç kapanmıyor,* diye düşündü Simon. Brooklyn'le Manhattan arasındaki farklardan biri de buydu. Burası vampirler için iyiydi, gece yarısı alışveriş yaptığınızda kimse garipsemiyordu.

"Clary'yle karşılaşmaktan kaçınıyorsun demek?" dedi Simon. "Sanırım sorsam da nedenini söylemezsin?"

"Söylemem," dedi Jace. "Seni takip ettiğim için kendini şanslı saymalısın. Yoksa..."

"Yoksa ne? Bir saldırgan daha mı ölürdü?" Simon'ın ses tonu kabaydı. "Neler olduğunu gördün."

"Evet. Yüzünde beliren ifadeyi de gördüm." Jace'in ses tonu suçlayıcı değildi. "Bu durumla ilk kez karşılaşmıyorsun, değil mi?"

Simon kendini Jace'e ilk saldırganı anlatırken buldu. O zaman sıradan bir soygun vakası olduğunu düşünmüştü. "Ölünce tuza dönüştü," diye sözünü tamamladı. "Tıpkı bugünkü adam gibi. İncil'le bir ilgisi olmalı."

Jace alışveriş arabasını koridorlarda dolaştırırken Simon'ın anlattıklarını düşündü. "Sanırım asıl soru şu," dedi. "Seni kim öldürmeye çalışıyor?"

Simon omuz silkti. Etrafındaki onca yiyeceğe bakmak midesinin bulanmasına yol açıyor, bir yandan da ne kadar aç olduğunu hatırlatıyordu. Ama markette satılanlar bir işine yaramazdı. "Belki Rafael. Benden nefret ediyor. Daha önce de beni öldürmeye..."

"Rafael değil," diye sözünü kesti Jace.

"Nereden biliyorsun?"

"Rafael'in mühürden haberi var, sana doğrudan saldırmaz. Neler olacağını bilir. Peşindeki her kimse, seni nerede olacağını bilecek kadar tanıyan ama mührü bilmeyen biri."

"Yani herkes olabilir."

"Kesinlikle," dedi Jace sırıtarak. Bir anlığına eskisi gibi görünmüştü: Alaycı ve kibirli.

Simon başını iki yana salladı. "Dinle, ne yemek istediğini biliyor musun, yoksa sırf seni eğlendirdiği için mi alışveriş arabasını koridorlarda dolaştırıp duruyorsun?"

"Sıradanların marketlerinde satılan şeylere alışkın değilim. Bizde ya Maryse yemek yapar ya da yemek sipariş ederiz." Omuz silkip eline bir meyve aldı. "Bu ne?"

"O bir mango." Simon, Jace'i süzdü. Bazen Gölge Avcıları'nın başka bir gezegenden olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Daha önce hiç dilimlenmemiş halini görmemiştim," dedi Jace. "Mango severim. "

Simon mangoyu alıp arabaya attı. "Başka ne seversin?"

Jace bir an düşündü. "Domates çorbası," dedi sonunda.

"Domates çorbası mı? Akşam yemeği için domates çorbası ve mango mu istiyorsun?"

Jace omuz silkti. "Ne yediğime çok aldırmam."

"Tamam, her neyse, sen burada kal. Hemen döneceğim."

Ah şu Gölge Avcıları... Simon kendi kendine söylenerek diğer koridora geçti ve çorba konservelerini inceledi. Gölge

Avcıları'nın hayatları bazen eksantrik milyonerlerin hayatını andırıyordu. En basit şeylerden haberleri yoktu, alışveriş yapmayı veya metrodaki jeton makinelerini kullanmayı bilmezlerdi. Belki böylesi onlar için daha kolaydı. Çorbalardan birini aldı. *Belki sıradan şeylerle uğraşmayınca bütün dikkatlerini işlerine verebiliyorlardır,* diye düşündü. İşlerinin dünyayı kötülüklerden kurtarmak olduğu düşünülürse böylesi daha mantıklı bile olabilirdi.

Simon, Jace'e neredeyse sempati duymaya başlamıştı. Onu bıraktığı koridora doğru ilerledi... Ve aniden durdu. Jace alışveriş arabasına yaslanmış elindeki bir şeyle oynuyordu. Simon uzaktan ne olduğunu seçemedi ama daha fazla yaklaşması mümkün değildi çünkü iki genç kız onun önünü kesmişti, birbirlerinin kulağına bir şeyler fısıldayarak kızlara özgü bir şekilde kıkırdıyorlardı. Yirmi bir yaşından büyük görünecek şekilde giyinmeye çalıştıkları açıktı. Yüksek topuklu ayakkabılar, kısacık etekler, takviyeli sutyenler... Üstelik üzerlerinde onları soğuktan koruyacak ceket bile yoktu.

Dudak parlatıcı kokuyorlardı. Dudak parlatıcı, bebek pudrası ve kan.

Fısıldaşıyor olsalar da Simon elbette onları duyabiliyordu. Jace'ten ve ne kadar seksi olduğundan bahsediyor, birbirlerini gidip onunla konuşmak için kışkırtıyorlardı. Oğlanın saçları ve kaslarıyla ilgili kendi aralarında tartıştıklarını duyan Simon, üzerinde tişört varken Jace'in kaslarını nasıl görebildiklerini merak etti. *Bir bu eksikti,* diye düşündü. Çok saçma. Tam

Özür dilerim, geçebilir miyim? diyecekken kızlardan biri, uzun boylu ve koyu renk saçlı olan, diğerinin yanından ayrılıp yüksek topukları üzerinde dengesini korumaya çalışarak Jace'e doğru yürüdü. Jace temkinli gözlerle ona yaklaşan kızı izledi. Simon bir an, Jace'in kızı vampir, bir tür iblis veya diğer Aşağı Dünyalılardan biri zannedip seraf bıçağını çekerek oracıkta bıçaklamasından korktu.

Oysa endişelenmesine hiç gerek yoktu. Jace bir kaşını kaldırıp kızı süzmekle yetindi. Kız ona bir şeyler söyleyince omuz silkerek karşılık verdi. Sonra kız Jace'in eline bir şeyler tutuşturdu ve arkadaşının yanına geri döndü. Gülüşerek marketten çıktılar.

Simon, Jace'in yanına gidip çorbayı alışveriş arabasına bıraktı. "Bu da neydi böyle?"

"Mangoma dokunup dokunamayacağını sordu," dedi Jace.

"Ne?"

Jace omuz silkti. "Ve telefon numarasını bıraktı." Kayıtsız bir ifadeyle Simon'a kızın verdiği kağıt parçasını gösterdi, ardından kağıdı buruşturup alışveriş arabasının içine attı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Onu aramayacaksın değil mi?"

Jace hayretle ona baktı.

"Bunu sorduğumu unut," dedi Simon. "Bu tür şeyler senin başına her zaman geliyordur, değil mi? Eminim kızlar kendini senin kollarına atıp duruyordur."

"Yalnızca üzerimde göz boyama büyüsü olmadığında."

"Elbette, üzerinde göz boyama büyüsü olduğunda kızlar seni göremedikleri için üstüne de atlayamazlar haliyle." Simon başını iki yana salladı. "Senin kesinlikle yalnız başına halk arasına bırakılmaman gerek. Dünya kadınları için büyük bir tehlikesin."

"Kıskançlık çirkin bir duygu, Lewis." Jace'in yüzünde her zamanki serseri sırıtış belirdi. Normalde bu şekilde baktığında Simon onun suratına bir tane indirmek isterdi ama bu sefer değil. Jace'in elindeki şeyin ne olduğunu görmüştü. Hem kıymetli hem de tehlikeli bir şeymiş gibi parmakları arasında çevirdiği şey, Clary'nin telefonuydu.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim," dedi Luke.

Clary, Sessiz Şehir'in soğuğundan korunmak için ellerini göğsünde kavuşturup yan gözle ona baktı. "Bunu biz buraya gelmeden önce söylemeliydin."

"Söylediğime eminim. Hem de kaç kere." Gökyüzüne uzanan taş sütunlarda Luke'un sesi yankılandı. Sütunlar siyah oniks, yeşim ve mavi lapis gibi yarı değerli taşlarla süslenmişti. Cadı ışığının gümüşümsü parıltısı sütunları aydınlatarak duvarlardaki mezarları ortaya çıkarıyordu. Beyaz duvarların gözü acıtan bir ışıltısı vardı.

Clary'nin son gelişinden bu yana Sessiz Şehir'de fazla bir değişiklik olmamıştı. Hala yabancısı olduğu garip bir yerdi ama artık yere yazılmış işaretlerin ve diğer şekillerin anlamlarını zih-

ninin derinliklerinde hissedebiliyordu. Maryse onunla Luke'u giriş holünde bırakıp Sessiz Kardeşlerle tek başına görüşmeyi tercih etmişti. "Üçümüzün birden girmesine izin vermezler," demişti Clary'ye. Nefilimlerin ölüleri Kemikler Şehri'nin nöbetçilerinin elindeydi ve kimsenin onlara emir verme yetkisi yoktu.

Gerçi nöbetçilerin sayısı çok azalmıştı. Valentine kılıcı ararken neredeyse hepsini öldürmüş olduğu için, sadece o sırada Sessiz Şehir'de olmayanlar hayatta kalmıştı. O günden bu yana yeni üyeler nöbetçilere katılmış olsa da Clary dünyada sadece on-on beş Sessiz Kardeş kaldığından şüpheleniyordu.

Maryse'in topuklarının taş zeminde çıkardığı sesi duydukları nda dönüp sesin geldiği yöne baktılar ve peşinde Sessiz Kardeşlerden biriyle yanlarına gelen kadını gördüler.

"İşte buradasınız," dedi sanki Clary ve Luke'u bıraktığı yerde bulmayı beklemiyormuş gibi. "Bu, Kardeş Zacharia. Kardeş Zacharia, bu da size anlattığım kız."

Sessiz Kardeş cüppesinin kapüşonunu hafifçe geriye itip yüzünü ortaya çıkardı. Clary elinde olmadan irkildi. Karşısındaki adam, gözleri boşluk ve ağzı dikili olan Kardeş Jeremiah'a benzemiyordu. Kardeş Zacharia'nın gözleri kapalıydı, elmacık kemiklerine birer siyah mühür işlenmişti ama ağzı dikili değildi. Kapüşon yüzünden emin olmak zordu ama koyu renk saçların gölgesini gördüğünü sanan Clary, adamın saçlarının kazınmış olduğundan da emin olamadı.

Clary zihnine dokunan sesi duydu. *Gerçekten bunu yapabileceğine inanıyor musun, Valentine'ın kızı?*

Genç kızın yanakları kızardı. Kimin kızı olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyordu.

"Eminim Clary'nin diğer başarılarını duymuşsunuzdur," dedi Luke. "Onun bağlama mühürleri sayesinde Ölümcül Savaş'ı sonlandırdık."

Kardeş Zacharia kapüşonunu öne çekip yüzünü tekrar örttü. *Benimle Büyük Salon'a gelin.*

Clary soru sorarcasına Luke'a baktı ama adam önüne bakıyor, gergin olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi gözlüğüyle oynuyordu. Clary çareyi söyleneni yapmakta buldu, Maryse ve Zacharia Kardeş'in arkasından soğuk koridora ilerledi. Sessiz Kardeş sis kadar sessizdi, Maryse'in topuklu ayakkabılarının sesi ise mermer zeminde tabanca sesi gibi yankılanıyordu. Clary, Isabelle'in ayakkabı seçiminin genetik olup olmadığını merak etti.

Sütunlar arasındaki dolambaçlı yollardan ve Sessiz Kardeş'in Clary'ye ilk defa Magnus Bane'den bahsettiği Konuşan Yıldızlar Meydanı'ndan geçtiler. Meydanın arka tarafında iki demir kapıyla sona eren kemerli bir geçit vardı. Kapılara Clary'nin barış ve ölüm işaretleri olduğunu tanıdığı mühürler işlenmişti. Kapıların üstünde Latince bir şeyler yazıyordu ama cümleyi ilk bakışta çözemedi. Kızın Latincesi diğer Gölge Avcıları'na kıyasla çok kötüydü, diğerlerinin bu dili anadili gibi konuşmasını kıskanmadan edemiyordu.

Taceant Colloquia. Effugiat risus. Hic locus est ubi mors gaudet succurrere vitae.

"Sohbetler dursun, kahkahalar kesilsin," diye okudu Luke yüksek sesle. "Burası ölülerin canlılara ders verdiği yerdir."

Kardeş Zacharia elini kapıya koydu. *En son öldürülen Nefilim'in cesedi senin için hazırlandı. Peki sen hazır mısın?*

Clary yutkunup nasıl bir işe bulaştığını düşündü. "Hazırım."

Kapılar iki yana açılınca içeri girdiler. Arkada büyük, duvarları beyaz mermerden penceresiz bir oda vardı. Duvarlara gümüş aletler asılmıştı: Parlak bıçaklar, çekici andıran nesneler, kemik testereleri ve kaburgaları ayırmaya yarayan kıskaçlar. Daha yukarılarda, onlardan da garip araçlar vardı: Elektrikli testereyi andıran bir alet, kum kağıdına benzeyen kağıtlar ve kavanozlar dolusu garip renkli sıvı. Bir tanesinin üzerinde asit yazıyordu. Ve dikkatli baktığınızda buhar tüttüğünü görebiliyordunuz.

Odanın ortasında mermerden masalar vardı. Çoğu boştu. Üçünün üstü doluydu ve ikisinde beyaz örtüyle örtülmüş insanlar yatıyordu. Üçüncü masadaki cesedin üzerindeki örtü, vücudunun üst kısmını ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı. Adamın belden yukarısı çıplaktı ve Gölge Avcısı olduğu belliydi. Cesedin derisi mühürlerle kaplıydı. Ölünün gözleri, Gölge Avcısı geleneklerine uygun olarak beyaz ipekle bağlanmıştı.

Clary mide bulantısını güçlükle bastırıp cesedin yanına gitti. Luke da onunla gelip korumak istercesine elini kızın omzuna koydu. Maryse karşılarında durdu, rengi Alec'inkini andıran mavi gözleriyle olup bitenleri izlemekle yetindi.

Clary cebinden stelini çıkardı. Ölüye doğru eğildiğinde mermerden yükselen soğuğu hissetti. Cesede çok yakın durduğundan bütün detayları seçebiliyordu. Kızıl kahverengi saçlı adamın boğazında kesikler vardı. Boğazı dev bir pençe tarafından parçalanmış gibiydi.

Kardeş Zacharia uzanıp ölünün gözündeki ipek bağı çekti. Cesedin gözleri kapalıydı. *Başlayabilirsin.*

Clary derin bir nefes alıp steli ölü Gölge Avcısı'nın derisine batırdı. Enstitü'deyken zihninde beliren işaret bütün açıklığıyla yeniden gözlerinin önünde belirdi. Çizmeye başladı.

Stelin ucunda mührün siyah spiralleri oluştu. Clary her çizgiyle beraber elinin ağırlaştığını, stelin kendi kendine hareket ediyormuşçasına kımıldamayı sürdürdüğünü ama yazmanın deriye değil de çamura yazıyormuş gibi güçleştiğini hissetti. Sanki stelin kafası karışmıştı, Gölge Avcısı'nın artık orada olmayan ruhuna ulaşmaya çalışıyordu. Çizimi tamamladığı sırada Clary'nin mide bulantısı iyice güçlendi. Son çizgiyi de çekip steli Gölge Avcısı'nın teninden uzaklaştırdığında alnı ter içindeydi.

Uzun süre hiçbir şey olmadı. Ardından, hiç beklenmedik bir anda, ölü Gölge Avcısı'nın gözleri açıldı. Kanlı mavi gözleri dehşetle odadakilere baktı.

Maryse farkında olmadan bir çığlık attı. İşaretin işe yaramasını beklemiyordu anlaşılan. "Melek aşkına!"

Ölü derin bir nefes aldı, daha doğrusu nefes almayı denedi ama bu çabasının yegane sonucu boğazından yükselen hırıltılardı. Boynunun kenarları balıkların solungaçları gibi titreşti. Gölge Avcısı yeniden konuşmayı denedi. Göğsü kabardı ve dudaklarından ilk kelimeler döküldü.

"Çok acıyor."

Luke küfredip Zacharia'ya baktı ama Sessiz Kardeş'in yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkansızdı.

İlk, yüzünde vahşi hayvanlara özgü bir ifade beliren Maryse harekete geçti. Masaya yaklaşıp keskin bakışlarını ölüye dikti. "Gölge Avcısı," dedi. "Kimsin? Adını öğrenmeyi talep ediyorum."

Ölü adamın başı bir o yana bir bu yana döndü. Elleri havaya kalkıp yeniden vücudunun iki yanına düştü. "Acı... Acıya son verin."

Clary'nin karşısındaki manzara, hayal edebileceğinden çok daha korkunçtu. Yüzünde büyük bir dehşetle masadan uzaklaşmakta olan Luke'a baktı.

"Gölge Avcısı." Maryse emir tonuyla konuşuyordu. "Sana bunu kim yaptı?"

"Lütfen..."

Luke, Clary'ye sırtını dönüp duvardaki aletleri inceledi. Sessiz Kardeşlerin eşyaları arasında, adamın acısına son vermesini sağlayacak bir şeyler arıyordu. Clary donup kalmıştı. Maryse'in gri eldivenli elinin cesedin omzunu kavramasını, parmaklarının ölünün tenine saplanmasını izledi. "Melek adına sana emrediyorum, sorumu yanıtla!"

Gölge Avcısı'nın gırtlağından boğuluyormuş gibi bir ses yükseldi. "Aşağı Dünyalı... Vampir..."

"Hangi vampir?" diye sordu Maryse.

"En eski vampirlerden biri. Camille..." Bu kelimelerle birlikte cesedin dudaklarından kara kanlar akmaya başladı.

Maryse inleyip elini çekti. Aynı anda yanlarında beliren Luke, Clary'nin odaya girdiğinde gördüğü yeşil asidi cesedin koluna işlenen mührün üstüne döktü. Bu hareketle beraber mühür silindi, ceset son bir çığlık savurdu ve yeniden ölü bakan gözlerle mermer masaya yığıldı. Onu canlandıran her ne ise artık gitmişti.

Luke asit kavanozunu masaya bıraktı. "Maryse." Tereddütlü bir sesle devam etti. "Ölülerimize böyle muamele etmemeliyiz. Yaptığımız çok yanlıştı."

"Ölülerimize nasıl davranacağımıza ben karar veririm, Aşağı Dünyalı." Yüzü bembeyaz olan Maryse'in yanakları kızardı. "Artık elimizde bir isim var. Camille. Belki daha fazla cinayet işlenmesini engelleyebiliriz."

"Ölümden kötü şeyler de vardır." Luke dönüp orada olup olmadığını kontrol etmeye gerek duymaksızın Clary'ye elini uzattı. "Hadi, Clary. Gitme zamanı."

"Gerçekten seni öldürmek isteyebilecek kimseyi tanımıyor musun?" diye sordu Jace tekrar. Listedeki isimleri defalarca gözden geçirmişlerdi ve Simon tekrar tekrar aynı soruları duymaktan sıkılmıştı. Üstelik Jace'in, söylediği hiçbir şeye dikkat etmediğinden şüpheleniyordu. Simon'ın hazırladığı çorbayı içip bitirmiş, pencereye yaslanmış, hafifçe kenara çektiği perdenin arkasından B Caddesi'nin trafiğini ve karşı apartman-

daki daireleri izliyordu. Simon pencereden baktığında yemek yiyen, televizyon izleyen ve masa başına toplanmış sohbet eden insanlar gördü. Sıradan insanların yaptıkları sıradan şeyler. Bir kere daha kendine acıdı.

"Senin aksine benden nefret eden fazla kişi yok," dedi Simon.

Jace bunu duymazdan geldi. "Bana anlatmadığın bir şeyler var."

Simon içini çekti. Camille'in teklifinden bahsetmek istememişti ama birilerinin onu öldürmeyi denediği düşünülecek olursa belki de o teklifi sır olarak saklamak yanlıştı. Simon ona vampirle buluşmasında yaşananları anlatırken Jace herhangi bir tepki vermeden konuşmasını bitirmesini bekledi.

Simon anlatmayı bitirdiğinde de "İlginç," demekle yetindi. "Ama seni öldürmeye çalışanın o olduğunu sanmıyorum. Öncelikle mühürden haberi var. Ayrıca Anlaşmalar'ı bozmaya hevesli olacağını sanmıyorum. Onun kadar yaşlı olan Aşağı Dünyalılar beladan uzak durmayı tercih eder." Çorba kasesiyle oynadı. "Listeyi bir daha gözden geçirebiliriz," diye önerdi. "Ya da üçüncü kez şanslarını deneyip denemeyeceklerine bakarız. Bir tanesini canlı ele geçirebilirsek, belki..."

"Hayır," dedi Simon. "Neden sürekli kendini öldürtmeye çalışıyorsun?"

"İşim bu."

"İşinin sakıncalarından biri bu. Çoğu Gölge Avcısı için ölüm, karşılaşabilecekleri ihtimallerden biridir. Ama senin hareketlerine bakan, amacının ölmek olduğunu düşünür."

Jace omuz silkti. "Babam hep derdi ki..." Cümlesini yarım bıraktı, yüz ifadesi değişti. "Özür dilerim, Valentine demek istedim. Melek aşkına. Ne zaman ona baba desem, gerçek babama ihanet ettiğim hissine kapılıyorum."

Simon, Jace'e üzülmeden edemedi. "On altı yıl boyunca onun baban olduğunu zannettin, bir günde bunu değiştiremezsin. Üstelik gerçek babanı hiç tanımadın. Öldüğüne göre tanıma şansın da olmayacak. Yani ona ihanet etmiyorsun. Kendini iki babası olan biri gibi düşün."

"İnsanın iki babası olamaz."

"Elbette olur," dedi Simon. "Olamayacağını kim söylemiş? Sana çocuklar için yazılmış kitaplardan alabiliriz. Mesela *Timmy'nin İki Babası Var*. Ama *Timmy'nin İki Babası Var ve Biri Şeytani* diye bir kitap bulabileceğimizi sanmıyorum. İşin o kısmını kendi başına çözmen gerekecek."

Jace gözlerini devirdi. "İnanılmaz," dedi. "Aynı dili konuşuyoruz ama söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum." Pencerenin perdesini çekiştirdi. "Durumumu anlamanı beklemiyorum."

"Benim de babam yok," dedi Simon.

Jace ona döndü. "Ne?"

"Bilmediğini tahmin etmiştim," dedi Simon. "Bugüne dek benimle ilgili herhangi bir şeyi öğrenmekle ilgilendiğini sanmıyorum, o yüzden bunu da hiç sormadığını tahmin ettim. Benim babam da öldü. Yani bir ortak noktamız var." Kendini aniden çok yorgun hissederek kanepeye yaslandı. Hastaydı, başı

dönüyordu ve yorgundu. Kemiklerine işleyen bir yorgunluktu. Diğer taraftan Jace'in, Simon'ın çok rahatsız edici bulduğu, bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi vardı. Ayrıca domates çorbasını içmesini izlemek de Simon'ı rahatsız etmişti çünkü çorba fazlasıyla kana benziyordu.

Jace onu süzdü. "En son ne zaman... yemek yedin? Çok kötü görünüyorsun."

Simon sıkıntıyla içini çekti. Jace'e bir şeyler yemesi için baskı yapmışken şimdi bu soruyu savuşturamazdı. "Bekle," dedi. "Hemen döneceğim."

Güçlükle kanepeden kalkıp yatak odasına gitti ve yatağın altından son kan şişesini aldı. Şişeye bakmamaya çalıştı çünkü pıhtılaşmış kan iğrenç bir görüntüydü. Şişeyi iyice sallayıp Jace'in pencerenin kenarında onu beklediği oturma odasına döndü.

Simon mutfakla salon arasındaki tezgaha yaslandı, kan şişesinin ağzını açıp bir yudum aldı. Genellikle başkalarının yanında kan içmezdi ama karşısındaki Jace'ti ve doğrusu Jace'in ne düşündüğünü umursamıyordu. Hem Jace nasılsa onu daha önce de kan içerken görmüştü. Kyle da evde değildi. Ev arkadaşı evde olsaydı ona durumu açıklamak daha zor olurdu. Kimse buzdolabında kan torbaları saklayan bir ev arkadaşı istemezdi herhalde.

İki Jace oğlanı süzdü; gerçek Jace ve penceredeki yansıması. "Bu şekilde beslenmeyi sürdüremezsin."

Simon omuz silkti. "Besleniyorum ya, bu kadarı yeter."

"Evet, ama sen bir vampirsin," dedi Jace. "Kan senin için yiyecek değil, kan sadece kan demek."

"Çok aydınlatıcı bir cümleydi." Simon televizyonun karşısındaki koltuğa geçti. Bir zamanlar morumsu bir rengi olduğu anlaşılan koltuk zamanla griye dönmüştü. "Başka derin düşüncelerin de var mı? Kan kandır? Tost tosttur? Soya sosu soya sosudur?"

Jace omuz silkti. "Nasıl istersen. Öğüdümü şimdi görmezden gelebilirsin ama sonra çok üzüleceksin."

Simon yanıt vermeye fırsat bulamadı çünkü tam o sırada ön kapının açıldığını duydu. Endişeli gözlerle Jace'e baktı. "Ev arkadaşım Kyle olmalı. Nazik davran."

Jace'in yüzünde etkileyici bir gülümseme belirdi. "Ben her zaman naziğimdir."

Bir saniye sonra da, her zamanki gibi enerji dolu olan Kyle içeri girdi. "Bugün şehrin her tarafını dolaştım," dedi. "Az kalsın kayboluyordum ama nasıl olduğunu bilirsin, Bronx'a in, Manhattan'a çık..." Derken içeride birinin daha olduğunu fark etti ve Jace'e döndü. "Merhaba. Arkadaşın olduğunu bilmiyordum." Elini uzattı. "Ben Kyle."

Jace aynı şekilde karşılık vermedi. Simon şaşkınlıkla onun vücudunun gerildiğini, gözlerinin kısıldığını ve Gölge Avcıları'na özgü tehditkar duruşa büründüğünü gördü. Sıradan genç gitmiş, yerini başka bir şey almıştı.

"Çok ilginç," dedi Jace. "Simon ev arkadaşının kurtadam olduğundan bahsetmemişti."

Clary'yle Luke arabayla Brooklyn'e dönerken fazla konuşmadılar. Clary camdan dışarıyı izliyordu. Çin Mahallesi'ni geride bırakıp Williamsburg Köprüsü'nden karşıya geçtiler. Köprünün ışıkları, gecenin ortasında parlayan elmaslarla süslü bir kolye gibiydi. Uzakta, nehrin kara sularının ötesinde Renwick'in ışıklarını da görebiliyordu. Pencerelerin olması gereken yerlerdeki siyah delikler yüzünden kafatasını andıran bina, o mesafeden eski harabeleri andırıyordu. Clary zihninde yeniden ölü Gölge Avcısı'nın yalvarışını duydu: *Acı... Acıya son verin.*

Ürperip ceketine sıkı sıkı sarındı. Luke göz ucuyla kıza baktıysa da bir şey söylemedi. Ancak arabayı evin önüne park edip motoru durdurduğunda dönüp konuştu.

"Clary," dedi. "Az önce yaptığın..."

"Çok yanlıştı," dedi Clary. "Yanlış olduğunu biliyorum. Ben de oradaydım." Eliyle gözyaşlarını sildi. "Durma, beni azarla, bağıracaksan bağır."

Luke camdan dışarı baktı. "Sana bağırmayacağım. Ne olacağını bilmiyordun. Ben bile mührün işe yarayabileceğini düşünmüştüm. Öyle düşünmeseydim seninle gelmezdim."

Clary bu sözlerin ona kendini iyi hissettirmesi gerektiğini bilse de iyi hissetmedi. "Eğer mührün üstüne asit atmasaydın..."

"Ama attım."

"Mühürlerin asit dökülerek yok edilebileceğini bilmiyordum. Tek başıma olsam hiçbir şey yapamazdım."

"Çizilmiş bir mührü, bir işareti bozabilirsen gücünü azaltabilir veya yok edebilirsin. Savaşlarda düşmanlar bazen Gölge Avcıları'nın derilerini yakmaya veya kesmeye çalışarak vücutlarındaki mühürlerin gücünü azaltmayı denerler."

Clary'nin dudakları titremeye başladı, titremeye engel olmak umuduyla onları sıkı sıkı birbirine bastırdı. Gölge Avcısı olmanın kötü yanlarını unutuyordu bazen. Bir keresinde Hodge'un ifade ettiği şekliyle, *yaraları ve ölümleri.*

"Bir daha bunu yapmayacağım," dedi Clary.

"Bunu yapmayacak mısın? Bir tek bu mührü mü kastediyorsun, yoksa yeni mühürler yapmayı mı? Bu mührü bir daha yapmayacağına eminim ama doğruyu söylemek gerekirse bunun sorunu çözmeye yeteceğini sanmıyorum." Luke parmaklarını direksiyona vurdu. "Yeni mühürler çizmek senin yeteneğin, Clary. Önemli bir yetenek. Ama yeteneğinin ne anlama geldiğini kavrayamıyorsun. Bunun altından kalkacak eğitimin yok. İşaretlerin tarihini veya yüzyıllar boyunca Nefilimler için ne anlama geldiklerini bilmiyorsun. İyilik için tasarlanmış bir mühürle kötülük için tasarlanmış bir mührün arasındaki farkı söyleyebilecek durumda değilsin."

"Bağlama işaretini çizerken gücümü kullanmama itirazın yoktu," dedi Clary öfkeyle. "O zaman yeni işaretler yaratmamamı söylemiyordun."

"Beni yanlış anladın. Sana gücünü kullanmamanı söylemiyorum. Bence sorun onu çok az kullanman. Gücünü tırnak rengini değiştirmek veya metronun dilediğin zaman gelmesini sağlamak için kullanmaman güzel ama şimdiki kadar ender kullanmanın da bazı sakıncaları var. Ancak ölüm kalım durumlarında onları kullanıyorsun."

"İşaretler ancak öyle anlarda zihnimde beliriyor."

"Belki de gücün konusunda eğitilmediğin için öyledir. Magnus'u düşün, gücü onun bir parçası. Sen kendi gücünü senden ayrı bir şey gibi düşünüyorsun. Başına gelen bir şeymiş gibi davranıyorsun. Oysa öyle değil. Kullanmayı öğrenmen gereken bir araç."

"Jace, Maryse'in beni eğitmesi için bir mühür uzmanı tutacağını söyledi ama daha herhangi birini bulmadılar."

"Maryse'in aklının başka yerlerde olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi Luke. Anahtarı kontaktan çıkarıp bir süre konuşmadan oturdu. "Çocuğunu kaybetmek kolay olmasa gerek," dedi. "Belki de Maryse'in son zamanlarda yaptığı hataları daha anlayışlı karşılamalıyım. Senin başına bir şey gelecek olsaydı, ben..."

Cümlesini tamamlamadı.

"Keşke Robert, İdris'ten dönse," dedi Clary. "Maryse keşke acısıyla bu kadar baş başa kalmasa. Korkunç bir dönem geçirdiğine eminim."

"Çocuklar öldüğünde evlilikler çoğunlukla parçalanır. Evli çiftler çocuklarının ölümü için kendilerini veya birbirlerini suçlar. Robert'ın düşünmeye ve Maryse'ten uzak kalmaya ihtiyacı olduğu için gittiğini sanıyorum. Ya da Maryse ona gitmesini söylemiştir."

"Ama birbirlerine aşıklar," diye itiraz etti Clary. "Aşk zor zamanlarda sevdiğin kişinin yanında olmak değil midir? Ne olursa olsun diğerine destek olman gerekmez mi?"

Luke nehre baktı. Karanlık sular ay ışığının altında yavaşça akıp gidiyordu. "Bazen sadece aşk yetmez, Clary."

7

PRAETOR LUPUS

Şişe Simon'ın elinden kayıp yere düştü ve bin bir parçaya ayrıldı. "Kyle kurtadam mı?"

"Elbette kurtadam, seni moron," dedi Jace. Kyle'a döndü. "Değil misin?"

Kyle hiçbir şey söylemedi. Rahat tavırları kaybolmuş, yüz ifadesi değişmişti. Kahverengi gözleri cam gibi sertti. "Kim soruyor?"

Jace pencerenin önünden çekildi. Hareketleri düşmanca değildi ama tehditkar bir havası vardı. Vücudu rahattı ama bu sahte bir rahatlıktı. Simon, Jace'in daha önce de birdenbire patladığını görmüştü. Genç adam bazen düşünmeden hareke-te geçmesiyle tanınırdı. "Jace Lightwood," dedi. "Lightwood Enstitüsü'nden. Kimin sürüsündensin?"

"Olamaz," dedi Kyle. "Ne yani, Gölge Avcısı mısın?" Simon'a döndü. "Garajda yanında olan o şirin kızıl da Gölge Avcısı'ydı, değil mi?"

Hazırlıksız yakalanan Simon başını salladı.

"Biliyor musun, bazıları Gölge Avcıları'nın efsane olduğunu düşünüyor. Mumyalar ve cinler gibi..." Kyle, Jace'e bakıp sırıttı. "Dilek dilesem yerine getirebilir misin?"

Kyle'ın Clary'yi şirin kızıl olarak tanımlaması Jace'in hoşuna gitmemişti. Yüzü rahatsız edici bir şekilde gerildi. "Duruma göre değişir," dedi. "Suratına yumruk yemeyi mi dileyeceksin?"

"Ah, şu işe bak," dedi Kyle. "Oysa ben son zamanlarda hepinizin Anlaşmalar'ın üstüne titrediğinizi sanıyordum..."

"Anlaşmalar kime bağlı olduğu belli vampirler ve likantroplar için geçerli," diye araya girdi Jace. "Hangi sürüye bağlı olduğunu söylemezsen senin başıboşlardan biri olduğunu varsayacağım."

"Bu kadar yeter," dedi Simon. "İkiniz de birbirinize yumruk atacakmış gibi davranmayı kesin." Kyle'a döndü. "Bana kurtadam olduğunu söylemeliydin."

"Sen de bana vampir olduğunu söylemedin. Belki kurtadam olmamın seni ilgilendirmeyeceğini düşünmüşümdür."

Simon şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Ne?" Kırılan şişeye ve yere dökülen kana baktı. "Söylemedim, çünkü..."

"Açıklamaya uğraşma," dedi Jace alçak sesle. "Senin vampir olduğunu baştan beri biliyordu. Zamanla sen de kurtadamları ve diğer Aşağı Dünyalıları sezebileceksin. Senin ne olduğunu

tanıştığınız andan beri biliyor. Yanılıyor muyum?" Gözlerini Kyle'ın ela gözlerine dikti. Kyle hiçbir şey söylemedi. "Balkondaki bitki de kurtotu. Artık her şeyi biliyorsun," diye devam etti Jace.

Simon kollarını göğsünde kavuşturup öfkeyle Kyle'a baktı. "Bu da ne demek oluyor? Bir tür tuzak mı? Neden seninle yaşamamı istedin? Kurtlar, vampirlerden nefret eder."

"Vampirlerden nefret etmiyorum," dedi Kyle. "Ama onun türünü sevdiğim söylenemez." Parmağıyla Jace'i işaret etti. "Kendilerini herkesten üstün görürler."

"Hayır," dedi Jace. "Ben kendimi herkesten üstün görmüyorum, zaten öyleyim. Bunu pek çok kez ispatladım."

Kyle, Simon'a döndü. "Hep böyle midir?"

"Evet."

"Onu kimse susturmuyor mu? Bir temiz döverek falan?"

Jace dövüş pozisyonu aldı. "Umarım şansını denersin."

Simon aralarına girdi. "Dövüşmenize izin vermeyeceğim."

"Ne yapabileceğini sanıyorsun?" Jace'in bakışları Simon'ın alnına kaydı. Genç adam isteksizce gülümsedi. "Söylediğini yapmazsam, patlamış mısırın üzerine serpiştirilen şeye dönüşeceğimi mi kastediyorsun?"

Kyle şaşırmış görünüyordu. "Ne demek..."

"Bir sorun varsa konuşarak çözmelisiniz," diye araya girdi Simon. "Kyle kurtadam. Ben vampirim. Sen de komşunun masum oğlu sayılmazsın," dedi Jace'e. "Şimdi bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Aptallığın sınır tanımıyor," dedi Jace. "Herkese çabucak güveniyorsun." Yine de kollarını kavuşturup pencerenin kenarına oturdu. Bir saniye sonra Kyle da kanepeye geçmişti. Hala birbirlerine öfkeli bakışlar fırlatıyorlardı.

Bu da bir gelişme, diye düşündü Simon.

"Tamam," dedi Kyle. "Kurtadamım. Herhangi bir sürünün parçası değilim ama sadakatimin nereye olduğu belli. Praetor Lupus'tan bahsedildiğini duydun mu?"

"Lupus'tan bahsedildiğini duymuştum," dedi Simon. "Bir tür hastalık değil mi?"

Jace bezgin gözlerle oğlana baktı. "Lupus kurt demektir," diye açıkladı. "Praetoryanlar da seçkin bir Roma askeri birliğiydi. Sanırım terimin tam tercümesi, Kurt Gardiyan." Omuz silkti. "Şimdiye kadar pek fazla kurt gardiyana rastlamadım ama zaten gizli çalışmayı severler."

"Sanki Gölge Avcıları gizli çalışmayı sevmiyor," dedi Kyle.

"Geçerli nedenlerimiz var."

"Bizim de." Kyle öne eğildi. Dirseklerini dizlerine yasladığında kollarındaki kaslar gevşedi. "İki tür kurtadam vardır," diye açıkladı. "Kurtadam olarak doğanlar, yani annesi ve babası kurtadam olanlar ve bir de ısırık yoluyla likantropiye yakalananlar." Simon şaşkın şaşkın ev arkadaşına baktı. Aklı sürekli bir karış havada görünen motorlu kurye Kyle'ın, likantropi kelimesini bileceğini dahi düşünmezdi. Ama şimdi karşısındaki çok farklı bir Kyle'dı. Dikkatli, kararlı ve lafını esirgemeyen bir Kyle. "Isırılarak dönüştürülenler için ilk birkaç yıl hayati önem

taşır. Likantropiye yol açan iblis geni bir sürü başka sorunu da beraberinde getirir. Kontrol edilemez öfke krizleri, şiddet eğilimi, intihar arzusu ve çaresizlik. Sürü onların bu sorunların üstesinden gelmesine yardım eder ama yeni dönüşenlerin çoğu kolay kolay bir sürü bulamaz. Tek başlarına bu korkunç değişimle baş etmeleri gerekir. Çoğu vahşileşir, kendilerine ve başkalarına düşman olurlar. İntihar ve cinayete eğilimlidirler." Simon'a döndü. "Aynısı vampirler için de geçerli ama söz konusu olan vampirlerse işler iyice kötüye gidebilir. Yeni dönüşmüş yetim bir vampir neler olduğunu bilmez. Ona yol gösterecek kimse olmazsa nasıl güven içinde besleneceğini ve hatta gün ışığından uzak durması gerektiğini bile öğrenemez. Bu durumda biz devreye gireriz. Yetim Aşağı Dünyalıları, yeni dönüştürülmüş ama henüz ne olduklarını çözememiş vampirleri ve kurtadamları takip ederiz. Bazen iblis efendilerini bile izlememiz gerekir, kimisi yıllarca ne olduklarını bilmeden yaşar. Müdahale edip bir sürüye veya klana katılmalarını sağlamaya çalışırız, güçlerini kontrol altına almasını öğretiriz."

"Aman ne iyi yürekliymişsiniz." Jace'in gözleri parlıyordu.

"Gerçekten öyleyiz." Kyle'ın sakin kalmak için bütün iradesini kullandığı belliydi. "Aşağı Dünyalılar şiddet eğilimlerine kapılıp kendilerini veya başkalarını incitmeden duruma müdahale ederiz. Eğer Praetor Lupus olmasaydı bana ne olurdu bilmiyorum. Kötü şeyler yaptım. Çok kötü şeyler."

"Ne kadar kötü şeyler?" diye sordu Jace. "Yasa'yı mı çiğnedin?"

"Kes sesini, Jace!" dedi Simon. "Şimdi görev başında değilsin, tamam mı? Bir saniyeliğine de olsa gölge avcılığı yapmayı bırak." Kyle'a döndü. "Öyleyse nasıl oldu da benim uyduruk müzik grubuma düştün?"

"Grubun uyduruk olduğunu fark ettiğini bilmiyordum."

"Soruyu yanıtla."

"Yeni bir vampirden bahsedildiğini duyduk. Kendi başına yaşayan, klansız bir gündüzyürüyen. Sırrın senin sandığın kadar gizli değil. Yetim vampirler çok tehlikeli olabilir. Beni sana göz kulak olmam için yolladılar."

"Yani vampir olduğumu öğrendiğin için beni evden atmamakla kalmayacak, hatta istesem bile gitmeme izin vermeyecek misin?" diye sordu Simon.

"Bir bakıma," dedi Kyle. "İstersen taşınabilirsin ama ben de seninle gelirim."

"Sana gerek yok," dedi Jace. "Ben Simon'a gayet iyi göz kulak oluyorum. Onu sadece ben itip kakabilirim, bu herife başka kimse dokunamaz."

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı Simon. "Dün biri beni öldürmeye çalıştığında ikiniz de ortalıkta yoktunuz."

"Seni kurtardığımı unutma," dedi Jace.

Kyle'ın gözleri kurtların gözleri gibi parladı. "Biri seni öldürmeye mi çalıştı? Neler oldu?"

Simon odanın diğer ucundaki Jace'e baktı. Kabil'in mühründen bahsetmemek konusunda gözleriyle anlaştılar. "İki gün önce ve bugün birilerinin saldırısına uğradım."

"Saldıranlar insan mıydı?"

"Emin değiliz."

"Senden ne istediklerini biliyor musun?"

"Ölmemi istiyorlar," dedi Simon. "Başka ne istiyorlar bilmiyorum."

"Elimizde birkaç ipucu var," dedi Jace. "Konuyu araştıracağız."

Kyle başını iki yana salladı. "Öyle olsun. Bana söylemediğiniz her neyse, nasılsa sonunda öğreneceğim." Ayağa kalktı. "Şimdi odama gidiyorum. Uyumam gerek. Sabaha görüşürüz," dedi Simon'a. "Sana gelince," dedi Jace'e. "Sanırım seninle de görüşeceğiz. Tanıştığım ilk Gölge Avcısı sensin."

"Çok kötü," dedi Jace. "Bundan sonra tanışacaklarının hepsi seni hayal kırıklığına uğratacak."

Kyle gözlerini devirip odadan çıktı ve çıkarken kapıyı arkasından çarptı.

Simon, Jace'e baktı. "Enstitü'ye dönmeyeceksin anlaşılan," dedi soru sorarcasına.

Jace başını iki yana salladı. "Birinin seni mutlaka koruması gerekiyor. Bir daha ne zaman seni öldürmeye çalışacakları hiç belli olmaz."

"Clary'den kaçma çabaların efsanevi boyutlara ulaştı," dedi Simon ayağa kalkarken. "Hiç eve uğruyor musun?"

Jace ona baktı. "Ya sen?"

Simon mutfağa gidip süpürgeyi aldı ve cam parçalarını süpürdü. Son şişesi de kırılmıştı. Kırıkları çöpe atıp Jace'in

yanından geçti ve küçük yatak odasına gitti. Ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp kendini yatağa bıraktı.

Bir saniye sonra Jace de odaya girdi. Kaşlarını çatıp etrafa bakındı. "Demek odan burası. Minimalist. Hoşuma gitti."

Simon döndü, bıkkın gözlerle Jace'e baktı. "Lütfen bana odamda kalmayı planladığını söyleme!"

Jace pencerenin pervazına tüneyip oğlana tepeden baktı. "Fedailiğin ne olduğunu bir türlü kafan almıyor, değil mi?"

"Koruyacak kadar beni sevdiğini sanmıyorum," dedi Simon. "Yoksa yaptığın şu 'dostunu yakınında, düşmanını daha yakınında tut' örneklerinden biri mi?"

"O lafın aslında 'dostunu yakınında tut ki gece gizlice düşmanının evine gidip posta kutusuna kusman gerekirse arabayı kullanacak birileri olsun' olduğunu sanıyordum."

"Öyle olmadığına eminim. Üstelik beni koruma arzun dokunaklı olmaktan çok ürkütücü. Ben gayet iyiyim. Bana bir şey olacağı yok. Deneyenlerin başına ne geldiğini gördün."

"Evet, gördüm," dedi Jace. "Ama seni öldürmeye çalışan kişi er ya da geç Kabil'in mührünü öğrenecek. O zaman ya pes edecekler ya da seni alt etmenin başka bir yolunu bulacaklar." Pencerenin kenarına yaslandı. "Ben de bu yüzden buradayım."

Simon buna itiraz edemedi. Jace haklıydı. Yüzüstü dönüp kafasını kollarına gömdü. Birkaç dakika sonra da uykuya dalmıştı.

Çölde, ayaklarını yakan kumlar üzerinde yürüyordu. Güneşin ağarttığı kemiklerin yanından geçti. Hayatında hiç bu kadar susamamıştı. Yutkunduğunda ağzı kumla doluymuş gibi geldi, sanki gırtlağına bıçaklar saplanıyordu.

Cep telefonunun keskin sesi Simon'ı uyandırdı. Yana yuvarlanıp ceketine ulaşmayı denedi ama ceketine ulaştığında telefon çoktan susmuştu.

Telefonu açıp arayanın kim olduğuna baktı. Luke'tu.

Kahretsin. Eminim annem beni bulmak için Clary'lerin evini aramıştır, diye düşündü doğrulurken. Hala uyku sersemi olduğundan nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Derken odayı ve odada yalnız olmadığını hatırladı.

Çabucak pencereye baktı. Jace hala oradaydı ama uyanık değildi. Pencereye yaslanmış uyuyordu. Şafağın ilk ışıkları Jace'in yüzünü aydınlatıyordu. *Bu açıdan bakıldığında ne kadar genç görünüyor,* diye düşündü Simon. Yüzünde alaycılık ya da ironiden eser yoktu. Bu masum haline bakıldığında, Clary'nin onda ne bulduğunu anlamak bile mümkündü.

Jace'in fedailik görevini o kadar da ciddiye almadığı ortadaydı ama Simon zaten en başından beri asıl amacının onu korumak olduğuna inanmakta zorlanmıştı. Simon belki de birinci kez içten içe, Clary'yle Jace arasında neler olup bittiğini merak etti.

Telefon yeniden çalmaya başladı. Kendini ayağa kalkmaya zorlayıp telefonu açtı. "Luke?"

"Seni uyandırdığım için özür dilerim, Simon," dedi Luke her zamanki nezaketiyle.

"Zaten uyanıktım," diye yalan söyledi Simon.

"Yarım saat içinde benimle Washington Meydanı'nda buluşman gerekiyor," dedi Luke. "Çeşmenin orada."

Simon iyice endişelenmişti. "Her şey yolunda mı? Clary iyi mi?"

"Clary iyi. Bu onunla ilgili bir konu değil." Arkadan gürültüler duyuldu. Simon, Luke'un arabasını çalıştırdığını tahmin etti. "Parkta benimle buluş. Yanında kimseyi getirme."

Telefonu kapadı.

Clary, Luke'un kamyonetinin sesiyle uyandı. Zaten hoş rüyalar görmüyordu. Doğrulup gözlerini kırpıştırdı. Boynundaki zincir, uyuduğu sırada saçlarına takılmıştı. Kolyeyi buklelerden kurtarmaya çalıştı.

Yüzüğü avucuna kaydırdı ve zincirin etrafına dolanmasını seyretti. Yıldız işlemeli gümüş halka alay edercesine kıza bakıyordu. Jace'in yüzüğü verdiği zamanı hatırladı. Jonathan'ı avlamaya giderken bu yüzüğü bir notla beraber kıza bırakmıştı. *Her şeye rağmen seni de, bu yüzüğü de sonsuza kadar kaybetmenin düşüncesine dahi katlanamıyorum,* diyordu notta.

Bu sadece iki ay önceydi. O zamanlar Jace'in onu sevdiğine, Periler Kraliçesi'nin onu asla baştan çıkaramayacağına emindi.

Ne de olsa Clary, Jace'ten başka bir şey istemiyordu ve ona da sahipti.

Belki de birine sahip olmak mümkün değildir, diye düşündü. *Kimseye asla gerçekten sahip olamazsın. Belki de ne kadar seversen sev, sonunda parmaklarının arasından su gibi akıp gider ve elinden hiçbir şey gelmez.* İnsanların neden kalplerinin kırıldığından bahsettiğini artık anlayabiliyordu. Kendini şu anda kalbi sanki camdan yapılmış ve her seferinde cam kırıkları göğsüne saplanıyormuş gibi hissediyordu. *Dilediği kişiye, dilediği her şeye sahip olabilir. Acaba neden seni seçti? Pişman olup olmadığını hiç merak ediyor musun? Sana olan hisleri değişti mi? Onsuz bir hayatı gözünün önüne getir,* demişti Periler Kraliçesi.

Telefon çaldığında Clary'nin içi rahatladı çünkü telefonun sesi onu korkunç düşüncelerden uzaklaştırmıştı. Rahatlama hissini arayanın Jace olabileceği düşüncesi takip etti. Cep telefonundan ona ulaşamadığı için evden arıyor olabilirdi. Yüzüğü yatağın yanındaki masaya bırakıp telefona uzandı. Karşıdan gelen sesleri duyduğunda telefonun çoktan açıldığını anladı, konuşan annesiydi. Jocelyn kendi odasındaki telefonu açmıştı.

"Alo?" Annesinin sesi gergindi ve sabahın bu saatinde uyanık olması şaşırtıcıydı.

Diğer taraftaki ses aksanlı bir İngilizce'ydi. "Ben Beth Israel Hastanesi'nden Catarina. Jocelyn'le görüşebilir miyim?"

Clary donup kaldı. Hastane mi? Kötü bir şey mi olmuştu? Luke'un başına bir şey mi gelmişti? Kamyoneti son hızla sürerken...

"Ben Jocelyn." Annesinin sesi korkmuş gibi değildi. Bu telefonu bekliyordu anlaşılan. "Beni hemen aradığın için teşekkür ederim."

"Elbette. Senden haber almak beni sevindirdi. Seninki gibi bir lanetten kurtulan insanlara sık rastlanmıyor." *Doğru ya,* diye düşündü Clary. Annesi, Valentine'ın onu sorguya çekmesini engellemek için içtiği iksir yüzünden Beth Israel'e kaldırılmıştı. "Magnus Bane'in arkadaşı benim de arkadaşımdır."

Jocelyn'in sesinden tedirginliği açıkça anlaşılıyordu. "Mesajım kulağına anlamlı geldi mi? Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Bebekle ilgili bilgi edinmek istiyorsun," dedi telefonun öbür ucundaki kadın. Clary telefonu kapaması gerektiğini bilse de yapamadı. Ne bebeği? Neler oluyordu? "Terk edilen bebek."

Jocelyn'in sesi titredi. "E-evet. Düşündüm ki..."

"Üzgünüm ama bebek öldü. Dün gece onu kaybettik."

Jocelyn bir an konuşamadı. Clary telefonun diğer ucunda olmasına karşın annesinin yaşadığı şoku hissetti. "Öldü mü? Ama nasıl?"

"Ben de bilmiyorum. Kimse bir şey anlamadı. Rahip bebeği vaftiz etmeye geldi ve..."

"Aman Tanrım!" Jocelyn'in sesi artık kontrolsüzce titriyordu. "Ben, ıı, gelip cesede bakabilir miyim?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Bunun mümkün olacağını sanmıyorum," dedi hemşire. "Ceset morga götürüldü. Adli tıbba nakledilmeyi bekliyor."

"Catarina, sanırım bebeğe ne olduğunu biliyorum." Jocelyn güçlükle konuşuyordu. "Eğer ne olduğuna kesin emin olabilirsem belki bir daha olmasını engelleyebilirim."

"Jocelyn..."

"Oraya geliyorum," dedi Jocelyn ve telefonu kapadı.

Clary telefonu kapamadan önce bir süre boş gözlerle ahizeye baktı. Ayağa fırladı, saçlarını şöyle bir fırçaladı, kotunu ve kazağını giyip annesini evden çıkmadan hemen önce yakaladı. Jocelyn telefonun yanındaki not defterine bir şeyler karalıyordu, Clary'yi karşısında görünce soru sorarcasına baktı. Clary'nin yüzünde de aynı şekilde soru soran bir ifade vardı.

"Son dakikada çıkan düğün işlerinden birini halletmek için dışarı çıkacaktım," dedi annesi. "Bilirsin, her zamanki şeyler..."

"Boşuna yalan söyleme," dedi Clary. "Telefon konuşmanızı dinledim. Nereye gittiğini biliyorum."

Jocelyn bembeyaz oldu. Yavaşça kalemi bıraktı. "Clary..."

"Beni korumaya çalışmayı bırak," dedi Clary. "Eminim Luke'a da hastaneyi aradığından söz etmemişsindir."

Jocelyn tedirgin bir tavırla saçlarını geriye attı. "Ona haksızlık olurdu. Düğün yaklaşıyor, bir sürü işi var."

"Doğru ya. Düğün. Bir düğün olacak. Neden? Çünkü evleniyorsun! Sence Luke'a, yani evleneceğin adama güvenmenin zamanı gelmedi mi? Ya da bana?"

"Sana güveniyorum," dedi Jocelyn alçak sesle.

"O zaman bana neden hastaneye gittiğini açıklasan iyi olur," dedi Clary.

"Clary, bence..."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Bebeğin başına gelenlerin Sebastian'ın -yani Jonathan'ın- başına gelenlerle aynı olduğunu sanıyorsun. Birinin, Valentine'ın kardeşime yaptığı şeyi başka bebeklere yaptığını düşünüyorsun."

Jocelyn güçlükle konuştu. "Valentine öldü. Ama Çember'in hala yakalanamayan üyeleri var."

Ve Jonathan'ın cesedi hiç bulunamadı. Bunlar Clary'nin düşünmekten hoşlandığı konular değildi. Ama dövüş sırasında Isabelle de oradaydı ve Jace'in bıçakla Jonathan'ın omurgasını ikiye böldüğünü gördüğüne yemin etmişti. Sonuç olarak Jonathan kesinlikle ölmüştü. *Suya girip kontrol ettim, nabzı atmıyordu,* demişti Isabelle. Sebastian ölmüştü.

"Anne," dedi Clary, "ağabeyim benim kanımdandı. Seninle gelmeye hakkım var."

Jocelyn yavaşça başını salladı. "Haklısın. Sanırım buna hakkın var." Çantasını kapının yanındaki askıdan aldı. "Gel hadi, paltonu giy. Hava durumunda yağmur yağabilir dediler."

Sabahın ilk saatlerinde Washington Meydanı Parkı bomboştu. Hava serin ve temizdi, yapraklar çoktan kaldırımda kızıl-sarı renklerde bir örtü oluşturmuştu. Ama Simon yaprakların oluşturduğu kızıl halının güzelliğine dikkat edecek havada değildi, doğrudan parkın güneyindeki kemerli taş yapıya yürüdü.

Etrafta birkaç kişi vardı ama çoğunluk, çöp kutularına veya paramparça olmuş battaniyelere sarınmış uyuyan evsizler ve çöpleri boşaltan belediye işçileriydi. Satıcının biri, kahve ve sandviçlerle dolu seyyar tezgahını iterek parkta dolanıyordu. Luke üzerinde yeşil rüzgarlığıyla parkın ortasındaki yuvarlak çeşmenin önündeydi. Simon'ı görünce el salladı.

Simon çekingence el sallayarak karşılık verdi. Hala başının belada olup olmadığından emin değildi. Luke'un yüz ifadesi Simon'ın tedirginliğini daha da güçlendirdi. Luke yorgun ve oldukça gergin görünüyordu. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

"Simon," dedi. "Geldiğin için teşekkürler."

"Dert değil." Simon üşümese de ellerini ceketinin cebine soktu çünkü aklına yapacak daha iyi bir şey gelmedi. "Sorun ne?"

"Bir sorun olduğunu söylemedim."

"Sorun olmasa beni şafak vakti buraya çağırmazdın," dedi Simon. "Konu Clary değilse, o zaman..."

"Dün mağazadayken bana Camille diye birini sordun," dedi Luke.

Yakındaki bir ağaçtan kuşlar havalandı. Simon kuşlarla ilgili annesinin sık sık söylediği bir tekerlemeyi hatırladı. Onları sayıp ne işe yaradıklarını söylediğiniz aptal bir tekerlemeydi: *Hüzün için bir kuş, neşe için iki, düğün için üç, doğum için dört, gümüş için beş, altın için altı...*

"Evet, sordum," dedi Simon. Kuşları saymayı kesmiş, daha doğrusu kaçta kaldığını unutmuştu.

"Son günlerde şehrin her tarafında Gölge Avcıları'nın cesetlerinin bulunduğunu da duymuşsundur," dedi Luke.

Simon yavaşça başını salladı. Bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmamıştı.

"Anlaşılan cinayetlerin sorumlusu Camille'miş," dedi Luke. "Bunu öğrenince bana onu sorduğunu hatırladım. Yıllarca o ismi hiç duymadıktan sonra aynı günde iki kere duymak pek tesadüf gibi gelmedi."

"Tesadüfler hep gariptir."

"Normalde olsa haklısın derdim," dedi Luke. "Ama doğaüstü yaratıklar söz konusu olduğunda tesadüf diye bir şey söz konusu değildir. Bu akşam Maryse, Rafael'i çağırıp Camille'in cinayetlerle ne ilgisi olduğunu soracak. Eğer Camille'le ilgili bir şeyler biliyorsan, eğer onunla bir şekilde temasa geçtiysen, başının belaya girmesini istemiyorum, Simon. Tuzağa düşmeni istemem."

"Ben de tuzağa düşmek istemiyorum." Simon hafifçe başını salladı, yine beyni zonklamaya başlamıştı. Vampirlerin başının ağrıması normal miydi? En son ne zaman başının ağrıdığını hatırlamaya çalıştı. "Camille'le tanıştım," dedi. "Dört gün önceydi. Beni çağıranın Rafael olduğunu sandığım için gittim ama karşıma Camille çıktı. İşbirliği yapmayı teklif etti. Onun için çalışırsam beni şehirdeki en önemli ikinci vampir yapacakmış."

"Neden onun için çalışmanı istedi?" Luke'un ses tonu ne düşündüğünü ele vermiyordu.

"Mührü biliyor," dedi Simon. "Rafael'in ona ihanet ettiğini ve benim sayemde klanın kontrolünü geri almayı umduğunu söyledi. Rafael'i pek sevmediği izlenimine kapıldım."

"Anlattıkların gerçekten çok ilginç," dedi Luke. "Benim duyduğum hikaye seninkinden farklı. Bana anlatıldığı kadarıyla Camille bir yıl önce klanı yönetmekten vazgeçip yerine Rafael'i atamış. Eğer Rafael'i seçen kendisiyse neden ona karşı mücadele etsin?"

Simon omuz silkti. "Bilmiyorum. Sana Camille'in bana anlattıklarını aktardım, yalan söylemişse bilemem."

"Neden bize ondan bahsetmedin, Simon?" dedi Luke sakin bir ses tonuyla.

"Anlatmamamı söyledi." Simon sözlerinin kulağa ne kadar aptalca geldiğini kavradı. "Daha önce onun gibi bir vampirle karşılaşmamıştım," diye ekledi. "Sadece Rafael'i ve Dumont'taki diğerlerini biliyorum. Camille'i tarif etmek zor. Bir yanım o ne söylerse inanmak istiyor, ne söylerse yapmak istiyordu. Onunla görüştüğüm sırada içimde, o ne emrederse yapmak için dayanılmaz bir arzu vardı."

Seyyar satıcı yeniden yanlarından geçti. Luke kahve ve sandviç alıp çeşmenin kenarına oturdu. Kısa süre sonra Simon da ona katıldı.

"Bize Camille'in adını veren adam onun eski vampirlerden olduğunu söyledi," dedi Luke. "Sanırım dünyadaki en yaşlı vampirlerden biri. Pek çok kişiye kendini yetersiz hissettirdiğine eminim."

"Onun yanında kendimi ufak bir böcek gibi hissettim," dedi Simon. "Beş gün içerisinde onun için çalışıp çalışmamaya karar vermem gerektiğini söyledi. Onunla işbirliği yapmak istemezsem beni bir daha rahatsız etmeyecekmiş. Ona bunu düşüneceğimi söyledim."

"Peki düşündün mü?"

"Gölge Avcıları'nı öldürüyorsa onunla bir ilgim olmasını istemiyorum," dedi Simon. "Bu kadarını kesin olarak söyleyebilirim."

"Eminim Maryse bunu duyduğuna sevinecektir."

"Alaycı konuşmana gerek yok."

"Dalga geçmiyorum," dedi Luke ve gerçekten de ciddi görünüyordu. Böyle zamanlarda Simon, Luke'la olan anılarını -geçmişte onu eve bıraktığı zamanları veya sinema bileti alması için borç verişini- bir tarafa bırakır ve adamın şehirdeki en büyük kurt sürüsünün lideri olduğunu hatırlardı. Luke hayati önem taşıyan konularda Merkez'in dahi kulak verdiği biriydi.

"*Ne* olduğunu unutuyorsun, Simon. Sahip olduğun gücü unutuyorsun," dedi Luke.

"Keşke unutabilsem," dedi Simon acı bir sesle. "Keşke gücüm, kullanmadığım için kaybolup gitse."

Luke başını iki yana salladı. "Güç, mıknatıs gibidir. Onu arzulayanları kendine çeker. Camille onlardan biri ama başkaları da olacak. Seni bulmaları bu kadar uzun sürdüğü için şanslıyız." Simon'a baktı. "Camille seni çağırttığında bana veya Merkez'e haber uçurup onu nerede bulacağımızı söyler misin?"

"Elbette," dedi Simon alçak sesle. "Benim onunla temasa geçmemin de bir yolu var. Ama aniden karşımda belireceğini sanmıyorum. Geçen sefer adamlarını kullanıp beni ayağına götürtmüştü. Yani etrafımda birileri varken benimle temasa geçeceğini sanmıyorum. Kendisi değil köleleri gelecektir."

"Hımm." Luke anlatılanları gözden geçirdi. "O zaman başka bir yol bulmalıyız."

"Acele etseniz iyi olur. Bana beş gün süre verdi. Yani en geç yarın benden haber bekliyor."

"Eğer gerçekten senden haber bekliyorsa," dedi Luke, "onu yakalamak için bir şansımız var demektir."

Simon, Kyle'ın dairesinin kapısını dikkatli davranmaya özen göstererek açtı. "Merhaba," diye seslendi içeri girerken. Ceketini askıya astı. "Evde kimse yok mu?"

Kimse yanıt vermedi ama Simon salondan gelen tanıdık bilgisayar oyunu seslerini duyabiliyordu. A Caddesi'ndeki sandviççiden aldığı sandviçleri salona götürdü. "Kahvaltı için..."

Cümlesini tamamlayamadı. Ne görmeyi beklediğini bilmiyordu ama karşısındaki manzarayla karşılaşmayı kesinlikle beklemiyordu. Onu korumayı kendine görev edinmiş iki arkadaşının, gizlice evden çıkmasına kızacağına, *Bunu bir daha yaparsan canına okurum,* benzeri şeyler söyleyeceğine emindi. En beklemediği şey ise Kyle ve Jace'in kanepeye oturmuş yüz

yıllık arkadaşlar gibi bilgisayar oyunu oynadıklarını görmekti. Oyun konsolu Kyle'ın elindeydi, Jace öne eğilmiş bütün dikkatiyle onu izliyordu. İkisi de Simon'a dikkat bile etmedi.

"Köşedeki adam diğer tarafa bakıyor," diye uyardı Jace. Televizyon ekranını işaret etti. "Ters tekme atarsan işini bitirirsin."

"Bu oyunda ters tekme yok. Onlara sadece ateş edebilirim. İşte böyle." Kyle konsolun düğmelerine bastı.

"Çok aptalca." Jace başını çevirdiğinde Simon'ı gördü. "Kahvaltı toplantından dönmüşsün bakıyorum," dedi hiç de hoş olmayan bir ses tonuyla. "Eminim gizlice evden çıkabildiğin için kendini çok zeki sanıyorsundur."

"Azıcık zeki olduğumu düşünüyorum, evet," dedi Simon. "*Ocean's Eleven* filmindeki George Clooney ile *Hayalet Avcıları* arası bir zeka örneği sergiledim. Elbette onlardan daha yakışıklıyım."

"Neden bahsettiğini hiçbir zaman anlamıyorum," dedi Jace. "Ve bu şeyleri bilmemek bana kesinlikle huzur veriyor."

Kyle oyunu dondurup konsolu elinden bıraktı. "Ben sandviçlerden birini alırım."

Simon ona bir sandviç fırlattı. Kyle salondan ince uzun tezgahla ayrılan mutfağa geçti. Sandviçin ekmeğini yağlayıp tost makinesine koydu. Simon elindeki diğer sandviçleri Jace'e uzattı.

Jace sandviçlere bakıp başını salladı. "İstemez."

"Bir şeyler yemelisin."

"Söyleyene bak."

"Elimdeki kanlar tükendi," dedi Simon. "Kendi kanını teklif etmiyorsan şimdilik yapabileceğim bir şey yok."

"O yoldan bir kere gittik, sanırım sadece arkadaşken daha huzurluyuz." Jace'in ses tonu alaycıydı ama dikkatli bakan biri renginin iyice solduğunu görebilirdi. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Yüzü çöktüğü için elmacıkkemikleri iyice ortaya çıkmıştı.

"Bir şey yemek zorundasın," dedi Simon sandviç torbasını tekrar Jace'e uzatırken. "Dalga geçmiyorum."

Jace sandviçlere bakıp gözlerini kırpıştırdı. Gözkapakları yorgunluktan morarmıştı. "Doğruyu söylemem gerekirse düşüncesi bile beni hasta ediyor."

"Dün gece uyuyakaldın," dedi Simon. "Beni korurken uyuyakalmaman gerekirdi. Fedailik işini ciddiye almadığını biliyorum ama yine de... En son ne zaman düzgün bir uyku çektin?"

"En son ne zaman bütün gece süren derin bir uyku çektiğimi soruyorsan en az iki hafta oldu. Belki üç."

Simon'ın ağzı açık kaldı. "Neden? Neler oluyor?"

Jace'in yüzünde neşeli olmayan bir gülümseme belirdi. "Kabuslar yüzünden."

"Kabus mu görüyorsun?"

"Hayal bile edemeyeceğin kabuslar," dedi Jace.

"Hey." Kyle mutfaktan salona dönüp koltuğa yığıldı. Sandviçini ısırdı. "Sabah nereye gittin?"

"Luke'la buluştum." Simon olup bitenleri anlattı. Öğrendiklerini onlardan saklaması için bir neden yoktu. Yalnızca

Camille'in onu çağırma nedenini biraz değiştirdi, Kabil'in mühründen bahsetmedi. "Gündüzyürüyen olduğum için beni istiyor," dedi.

Simon anlatmayı bitirince Kyle başını salladı. "Luke Garrowey. Şehir merkezindeki sürünün lideri. Ondan bahsedildiğini duymuştum. Önemli liderlerden."

"Gerçek adı Garrowey değil," dedi Jace. "Eskiden o da Gölge Avcısı'ydı."

"Doğru ya. Bunu da duymuştum. Anlaşmalarda anahtar bir rol oynuyormuş." Kyle, Simon'ı süzdü. "Bir sürü önemli insan tanıyorsun."

"Önemli insanlar bela demektir," dedi Simon. "Mesela Camille."

"Luke olup bitenleri Maryse'e anlattığında Merkez onun işini görecektir," dedi Jace. "Başıboş Aşağı Dünyalılarla ilgilenmek konusunda kesinlikle takip edilmesi gereken prosedürler var." Kyle göz ucuyla Jace'e baktı ama Jace bu bakışı fark etmemiş gibi davranmayı tercih etti. "Sana söyledim, seni öldürmeye çalışan kişi o olamaz." Kyle orada olduğu için mühürden hiç bahsetmemeyi tercih etti. "Bunu yapmayacak kadar akıllıdır, emin olabilirsin."

"Ayrıca seni kullanmak istiyor," dedi Kyle.

"Güzel bir noktaya değindin," dedi Jace. "Kimse değerli bir kaynaktan vazgeçmez."

Simon ikisine bakıp başını salladı. "Ne zaman arkadaş oldunuz? Dün gece *En üstün savaşçı benim! Hayır, en üstün savaşçı*

benim! diye birbirinizin boğazına sarılmak üzereydiniz ve bu sabah bir bakıyoum, Halo oynayıp birbirinizin fikirlerini takdir ediyorsunuz."

"Ortak bir noktamız olduğunu kavradık, ikimizin de canını sıkıyorsun," dedi Jace.

"O zaman söyleyeceklerim daha da canınızı sıkacak," dedi Simon. "Aklıma bir fikir geldi."

Kyle kaşlarını çattı. "Neymiş?"

"Sürekli yanımda olmanızın yarattığı en büyük sorun şu," diye söze başladı Simon, "siz yanımdayken beni öldürmeye çalışan her kimse, bunu yeniden denemeyecektir. Beni öldürmeye çalışmadıkları sürece kim olduğunu veya kim olduklarını öğrenemeyiz. Ayrıca sürekli beni izlemekten daha iyi işleriniz vardır. Şeey," dedi Jace'e dönüp, "ya da belki yoktur."

"Önerin ne?" diye sordu Kyle.

"Onları ortaya çıkaralım. Saldırmalarını sağlayalım. Birini yakalayıp onları kimin yolladığını öğrenmeye çalışalım."

"Yanlış hatırlamıyorsam aynı şeyi dün önermiştim ve senin pek hoşuna gitmemişti," dedi Jace.

"Dün çok yorgundum," dedi Simon. "Şimdi daha iyi düşünüyorum. Şeytani yaratıklarla olan deneyimlerim onları görmezden gelirseniz ortadan kaybolmadıkları yönünde. Farklı yönlerden saldırıya geçip duruyorlar. Ya bu adamların bana gelmelerini sağlayacağım ya da tüm hayatım bana saldırmalarını beklemekle geçecek."

"Ben varım," dedi Jace ama Kyle ikna olmuş görünmüyordu.

"Ne yani, ortalıkta dolanıp yeniden ortaya çıkmalarını mı bekleyeceksin?"

"Onlar için işleri kolaylaştırmaya karar verdim. Herkesin olmamı beklediği bir yerde olacağım."

"Yani?" dedi Kyle.

Simon buzdolabına iliştirilmiş broşürü işaret etti. MİLENYUM KUMAŞI, 16 EKİM, ALTO BAR, BROOKLYN, 21.00. "Konseri kastediyorum. Neden olmasın?" Başı korkunç ağrıyordu. Baş ağrısını unutmaya, ne kadar yorgun olduğunu ve konsere kadar nasıl dayanacağını düşünmemeye çalıştı. Bir yerlerden kan bulmalıydı. Mecburdu.

Jace'in gözleri parladı. "Biliyor musun, vampir, aslında oldukça iyi bir fikir."

"Sana sahnedeyken saldırmalarını mı istiyorsun?" diye sordu Kyle.

"Fena mı, heyecan verici bir gösteri olur," dedi Simon cesur davranmaya çalışarak. Oysa kendini hiç de o kadar cesur hissetmiyordu. Saldırıya uğramanın düşüncesi bile katlanılmazdı. Kendi güvenliğinden endişe etmiyordu ama Kabil'in mührünün işleyişini izlemeye tekrar katlanabileceğinden emin değildi.

Jace başını iki yana salladı. "İnsan içinde saldırmazlar. Gösteri bitene kadar beklerler. Biz de tetikte oluruz."

Kyle başını iki yana salladı. "Akıllıca gelmiyor..."

Bir süre daha tartıştılar. Jace ve Simon bir taraftaydı, Kyle diğer tarafta. Simon suçluluk duydu. Kyle'a Kabil'in mühründen bahsedebilse onu ikna etmek çok daha kolay olurdu. Kur-

tadam sonunda pes etti ve aptalca bir plan olduğunu söylese de isteksizce plana dahil oldu.

"Kabul etmemin yegane nedeni ben ne dersem diyeyim aklınıza eseni yapacağınızı bilmem," dedi Kyle tişörtüne dökülen ekmek kırıntılarını silkelerken. "En azından şimdi ben de orada olacağım." Simon'a döndü. "Seni kendinden korumanın bu kadar zor olacağı kimin aklına gelirdi?"

"Sorsaydın söylerdim," dedi Jace, ceketini giyen Kyle'ın kapıya gidişini izlerken. Kyle işe gitmek zorundaydı. Gerçekten motorlu kurye olarak çalışıyordu. Fiyakalı bir adı olsa da Praetor Lupus iyi maaş veren bir kurum değildi. Dışarı çıkıp kapıyı kapattığında Jace, Simon'a döndü. "Konser dokuzda, değil mi? Günün kalanında ne yapacağız?"

"Biz mi ne yapacağız?" Simon ona inanamayan gözlerle bakıp. "Sen hiç eve gitmez misin?"

"Niye soruyorsun, benden şimdiden sıkıldın mı?"

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Simon. "Yanımda olmaktan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Ne dedin? Özür dilerim tekrarlar mısın?" dedi Jace. "O kadar sıkıcısın ki bir an uyuyakalmışım."

"Kes şunu," dedi Simon. "Kaba ve alaycı davranmayı bir saniyeliğine olsun bırak. Yemek yemiyorsun, uyumuyorsun. Başka kim yemek yemiyor ve uyumuyor biliyor musun? Clary. Aranızda neler yaşandığını bilmiyorum çünkü Clary bana bir şey anlatmadı. Ama kavga ettiğiniz belli. Eğer ondan ayrılacaksan..."

"Ondan ayrılmak mı?" Jace bakışlarını ona dikti. "Delirdin mi?"

"Onunla karşılaşmaktan kaçınıp duruyorsun," dedi Simon. "Sen ondan ayrılmasan bile, bu gidişle o senden ayrılacak."

Jace ayağa fırladı. Artık hiç de rahat değildi, öfkeli bir kedi gibi gergindi. Pencerenin kenarına gidip huzursuzca perdelerle oynadı.

"Yaptıklarımı yapmamın bir nedeni var," dedi sonunda.

"Harika," dedi Simon. "Bunu Clary de biliyor mu?"

Jace cevap vermedi.

"Seni seviyor ve sana güveniyor," dedi Simon. "Sen de onu sevmeli ve ona güvenmelisin."

"Bir ilişkide dürüstlükten daha önemli şeyler de var," dedi Jace. "Sence onu incitmek hoşuma mı gidiyor? Onu kızdırdığımı, belki de benden nefret etmesine yol açtığımı bilmek hoşuma mı gidiyor? Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Yüzünde kontrol edilemez bir öfkeyle Simon'a baktı. "Onunla olamam," dedi. "Ve onunla olmadığım sürece nerede olduğumun bir önemi yok. Seninle olsam da fark etmez. En azından seni korumaya çalıştığımı bilmek onu mutlu edecektir."

"Yani onu mutsuz eden senin tavırların ve bunun farkındasın ama yaptıklarını yaparak aslında onu mutlu etmeye çalıştığını iddia ediyorsun," dedi Simon hiç de nazik olmayan bir sesle. "Sence de biraz çelişkili bir açıklama değil mi?"

"Aşk çelişkilerle dolu," dedi Jace ve yeniden pencereye döndü.

8

KARANLIKTA YÜRÜMEK

Clary, Beth Israel'in kapılarından içeri girene kadar hastanelerin nasıl koktuğunu unutmuştu. Metal, çiş, kahve ve hastalık kokusunu örtmek için her yana sürülen çamaşır suyunun yaydığı hijyen kokusu. Annesinin hastalandığı zamanı, Jocelyn'in her yanından çıkan tüplerle bilinçsizce yatışını hatırlamak suratına tokat yemek gibiydi. Kendine gelmek için derin bir nefes aldı ve kokuları zihninden uzaklaştırmayı denedi.

"İyi misin?" Jocelyn ceketinin kapüşonunu indirip yeşil gözlerinde tedirgin bir ifadeyle Clary'ye baktı.

Clary başını sallayıp daha dik durmayı denedi ve etrafa bakındı. Lobi soğuk mermerden, metal ve plastikten oluşuyordu. Hemşire olduklarını tahmin ettiği kadınların durduğu danışma masasını gördü. İleride onkoloji, pediatri ve röntgen

ünitelerine giden yolları gösteren tabelalar vardı. Kafeteryayı gözü kapalı bulabilirdi, annesinin başında bekledikleri günlerde oradan Luke'a sayısız kahve getirmişti.

"İzin verir misiniz lütfen?" Zayıf bir hemşire bir tekerlekli sandalyeyi iterek yanlarından geçip gitti. Az kalsın Clary'nin ayaklarını ezecekti. Clary arkalarından baktı. Bir şey vardı... Bir ışıltı...

"Gözünü dikip bakma, Clary!" dedi Jocelyn alçak sesle. Kolunu kızının omzuna doladı. Böylece ikisi birlikte, insanların kanlarının alındığı laboratuvarın kapılarının olduğu yöne döndüler. Clary kapının koyu renk camında annesiyle kendisinin yansımasını gördü. Hala annesinden kısaydı ama birbirlerine gerçekten çok benziyorlardı. Eskiden insanlar ne zaman böyle söylese omuz silkmekle yetinirdi. Jocelyn çok güzeldi, kendisi değildi. Ama ağızlarının ve gözlerinin şekli aynıydı. Kızıl saçları, yeşil gözleri ve elleri de birbirine benziyordu. Kendisi nasıl olmuş da Valentine'a hiç benzememiş, onun bütün özelliklerini kardeşi almıştı? Gerçi dikkatli baktığında yüzüne inatçı bir ifade veren çenesinde Valentine'ın izlerini görebiliyordu...

"Jocelyn." İkisi aynı anda dönüp baktı. Tekerlekli sandalyeyi iten hemşire önlerinde duruyordu. Zayıftı, genç görünüyordu, esmer tenli ve koyu renk gözlüydü... Tam o anda kadının üstündeki göz boyama büyüsü kayboldu. Hala zayıf, genç görünüşlü bir kadındı ama artık teni mavi, saçları bembeyazdı. Teninin mavisiyle üzerindeki hastane önlüğünün pembesi tam bir kontrast oluşturuyordu.

"Clary," dedi Jocelyn. "Bu, Catarina Loss. Buradayken benimle o ilgilenmişti. Aynı zamanda Magnus'un arkadaşıdır."

"Sen iblis efendisisin." Kelimeler Clary'nin ağzından farkında olmadan dökülmüştü.

"Şşşş," dedi kadın dehşetle. Jocelyn'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Yanında kızını da getireceğini söylediğini hatırlamıyorum. O daha çocuk."

"Clarissa kendini kontrol altında tutabilir." Jocelyn azarlarcasına Clary'ye baktı. "Yanılıyor muyum?"

Clary başını salladı. İdris'teki savaşta Magnus'tan başka iblis efendileri de görmüştü. Bütün iblis efendilerinin insan olmadıklarını belli eden özellikleri olurdu. Magnus kedi gözlüydü. Bazılarının kanatları veya perdeli parmakları vardı. Yine de teni masmavi birine rastlamak her gün görülecek bir şey değildi. Catarina Loss anlaşılan her gün göz boyama büyüsü yapmak zorundaydı, hele de normal bir hastanede çalıştığı düşünülürse başka çaresi yoktu.

İblis efendisi onlara asansörü işaret etti. "Hadi. Benimle gelin. Bu işi hemen halledelim."

Clary'yle Jocelyn kadının peşinden asansöre yürüdü, gelen ilk asansöre bindiler. Kapılar tıslayarak arkalarından kapanırken Catarina üstünde M yazan düğmeye bastı. Düğmenin yanında duran metal kutudaki anahtar deliği, o kata ancak izni olanların inebileceğini gösteriyordu. Ama kadın düğmeye dokunurken parmağından çıkan mavi ışık, anahtar sorununu çözmüş olacak ki asansör hareket etti.

Catarina başını iki yana sallıyordu. "Eğer Magnus Bane'in arkadaşı olmasaydın, Jocelyn Fairchild..."

"Fray," diye düzeltti Jocelyn. "Artık Jocelyn Fray'im."

"Artık Gölge Avcısı değil misin?" Catarina sırıttığında dudaklarının kırmızısı iyice ön plana çıktı. Ya sen küçük kız? Baban gibi Gölge Avcısı olacak mısın?"

Clary can sıkıntısını gizlemeye çalıştı. "Gölge Avcısı olacağım ama babam gibi olmaya niyetim yok. Adım Clarissa ama bana Clary diyebilirsin."

Asansör durdu, kapılar açıldı. İblis efendisi kadının mavi gözleri Clary'nin üstünde dolaştı. "Kim olduğunu gayet iyi biliyorum," dedi. "Clarissa Morgenstern. Savaşı durduran küçük kız."

"Öyle de denebilir." Clary peşinde annesiyle Catarina'nın ardından asansörden indi. "Orada mıydın? Seni gördüğümü hatırlamıyorum."

"Catarina buradaydı," dedi Jocelyn. Diğerlerine yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı. Penceresi ve kapısı olmayan, kişiliksiz bir koridordan geçtiler. Duvarlar hastalıklı bir yeşile boyanmıştı. "Magnus'un beni uyandırmasına yardım etti ve Magnus, İdris'e döndüğünde kullandığı büyü kitabını korumak için burada kaldı."

"Sadece bir kitabı korumak için mi?"

"O çok önemli bir kitap," dedi Catarina.

"Bizimki de önemli bir savaştı," diye mırıldandı Clary. Koridorun sonuna ulaştıklarında üzerinde MORG yazan, buzlu

camlı kapılarla karşılaştılar. Catarina elini kapının koluna koydu ve eğlendiğini belli eden bir ifadeyle Clary'ye baktı.

"Hayatımın erken dönemlerinde şifa büyüsüne sahip olduğumu keşfettim," dedi. "Ben o tür büyüler yaparım. Bu yüzden maaş berbat olsa da hastanede çalışıp gerçek görüntümü görseler çığlıklar atarak kaçacak sıradanları iyileştiriyorum. Yeteneklerimi Gölge Avcıları'nın hizmetine sunsam bir servet kazanabilir ve budala sıradanlardan kurtulurum ama yapmıyorum. Burada çalışmayı sürdürüyorum. Bu yüzden sakın bir daha bana büyüklük taslama, küçük kız. Sırf ünlü olduğun için benden daha iyi olduğunu zannetme."

Clary'nin yanakları kızardı. Daha önce kendini hiç ünlü biri olarak düşünmemişti. "Haklısın," dedi. "Özür dilerim."

İblis efendisinin mavi gözleri, bembeyaz olan ve gergin görünen Jocelyn'e döndü. "Hazır mısın?"

Jocelyn başını salladı, Clary'ye döndü. Clary de başını salladı. Catarina kapıları açtı ve morga girdiler.

Clary'nin ilk dikkatini çeken, soğuk oldu. Odanın içi buz gibiydi. Ceketinin önünü kapattı. Dikkatini çeken ikinci şeyse temizlik ürünlerinin kokusunun bastıramadığı çürüme kokusuydu. Tepedeki floresanlardan sarımtırak bir ışık geliyordu. Odanın ortasında iki muayene masası vardı. Köşede bir lavabo ve organların tartıldığı metal terazi duruyordu. Bir duvar, bankalardaki kasaları andıran çelik bölmelerle doluydu. Catarina bölmelerden birinin başına gitti, kenarından tutup çekti. Metal bölmenin içinde bir bebek cesedi vardı. Jocelyn'in gırtlağından

hırıltıyı andıran bir ses yükseldi. Bir saniye sonra Catarina'nın yanındaydı. Clary daha ağır adımlarla annesini takip etmeye başladı.

Jocelyn daha önce de ceset görmüştü. Max Lightwood'un ölüsünü görmüştü, üstelik Max'i tanırdı. Çocuk daha dokuz yaşındaydı. Ama bir bebek... Eliyle ağzını örttü. Bebeğin cesedine diktiği gözleri kocaman açılmıştı. Clary metal bölmeye bakınca annesinin neden dehşete düştüğünü anladı. Bebek ilk bakışta normal görünüyordu. Ama daha yakından bakıldığında çocuğun ellerinin el değil pençe olduğu fark ediliyordu. Teni griydi ve gözleri kapkaraydı. Sadece iris değil, beyaz olması gereken kısımlar da karaydı.

"Jonathan'ın gözleri de doğduğunda böyleydi. Siyah tüneller gibi... Sonradan değiştiler. Görünümü insanileşti ama ben hiçbir zaman unutmadım."

Her an bayılacakmış gibi görünen Jocelyn koşarak morgdan çıktı. Kapılar büyük bir gürültüyle arkasından kapandı.

Clary annesinin peşinden gitmektense kayıtsız görünen Catarina'ya döndü. "Doktorlar durumu anlamadı mı?" diye sordu. "Şu gözlere, şu ellere bak..."

Catarina başını iki yana salladı. "İnsanlar ne görmek istiyorlarsa onu görür," dedikten sonra omuz silkti. "Bebeğin üzerinde daha önce görmediğim türde bir büyü var. Gerçek iblis büyüsü. Kara büyü." Cebinden bir şey çıkardı. Plastik torbaya konmuş bir kumaş parçasıydı. "Onu getirdiklerinde sarılı olduğu kumaşın parçası. İblis büyüsü kokuyor. Bunu annene ver. Kenarında

bir yazı var, belki Sessiz Kardeşler bundan bir şeyler çıkarabilir. Bu büyüyü yapanı bulmak kolay olmayacaktır."

Clary hiç düşünmeden kumaşı aldı. Plastik torbaya dokunduğu anda gözünün önünde bir işaret belirdi. Karmaşık çizgilerden ve kıvrımlardan oluşuyordu. Torbayı ceketinin cebine kaldırdığında görüntü kayboldu.

Ama kalbi deli gibi çarpıyordu. *O işaretin ne işe yaradığını öğrenmeden bunu Sessiz Kardeşlere vermeyeceğim,* diye düşündü.

"Magnus'la konuşacak mısın?" dedi Catarina. "Eğer konuşursan ona annene yardım ettiğimi söyle."

Clary bir bez bebek gibi başını salladı. O anda tek yapmak istediği, hastalıklı sarı ışıklı odadan ve ölüm kokusundan uzaklaşmaktı. Her yıl Jonathan'ın doğum gününde kutuyu çıkarıp oğlanın saçlarına bakarak ağlayan annesini düşündü. Kadının sahip olması gereken oğlanın yerini, az önce gördüğüne benzeyen bir yaratık almıştı. *Annemin görmek istediği bu değildi, yanılmış olmayı umuyordu,* diye düşündü Clary.

"Magnus'u gördüğümde ona söyleyeceğim," dedi hemşireye.

Alto Bar gençlerin gittiği klasik Brooklyn barlarındandı. Ama cumartesi günleri her yaştan insan gelirdi. Barın sahibi, Eric'in yakın bir arkadaşı olduğundan, Simon'ın grubu canları ne zaman isterse orada çalabiliyordu. Barın sahibi, grubun adının sürekli değişmesine ve izleyici çekmemesine aldırmıyordu.

Kyle ve diğer grup üyeleri çoktan sahneye çıkmış son kontrolleri yapıyorlardı. Önceden belirledikleri bir dizi şarkıyı çalacaklardı. Yeni vokalistleri Kyle şarkıların sözlerini çabuk öğrenmişti ve hepsi konserin başarılı geçeceğine inanıyordu. Simon gösteri başlayana kadar sahne arkasında kalmayı kabul etti. Kyle'ı biraz olsun rahatlatmak için en azından bu kadarını yapabilirdi. Tozlu kadife perdelerin arkasından sahneye bakıp onu neyin beklediğini kestirmeye çalıştı.

Barın içi bir zamanlar zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Tavandan ve duvarlardan eskiden şık bir yer olduğu anlaşılıyordu. Ama şimdi bakımsızdı, eski şatafatından eser kalmamıştı. Duvarlar isten kararmıştı. Zeminse dökülen biraları ve daha iğrenç şeyleri örtmek için serpilen talaşla kaplıydı.

İyi tarafından bakılacak olursa duvarın dibindeki masaların çoğu doluydu. Simon, nefes kesici gümüş rengi bir elbise giyen Isabelle'in masalardan birinde tek başına oturduğunu gördü. Ayaklarında bıçaklı çizmeler vardı. Saçı dağınık bir topuzla toplanmış, gümüş çubuklarla tutturulmuştu. Simon o çubukların, metali veya kemiği kesecek kadar sağlam olduğunu biliyordu. Kızın dudakları kan kırmızısıydı.

Kendine gel, dedi Simon kendi kendine. Kanı düşünmeyi bırakmalıydı.

Masaların çoğu, grup üyelerinin arkadaşlarıyla doluydu. Kirk'ün kız arkadaşı Blythe ve Matt'in kız arkadaşı Kate yan yana oturmuş cips yiyordu. Eric'in arkadaşları çeşitli masalara dağılmıştı. Ve okuldan pek çok arkadaşları da konsere gelmişti.

Onlar sayesinde salon ağzına kadar dolu görünüyordu. Köşedeki masada Simon'ın yegane hayranı Maureen tek başına oturuyordu. On altı yaşında olduğunu iddia eden ama on iki yaşındaymış gibi görünen sarışın kızı artık her konserde görmeye alışmışlardı. *Belki de on dördündedir,* diye düşündü Simon. Başını perdelerin arasından uzattığında kız onu hemen fark etti ve ona kocaman gülümsedi.

Simon utangaç bir kaplumbağa gibi başını geri çekip perdeleri kapattı.

"Hey," dedi Jace. Hoparlörün üstüne oturmuş cep telefonuna bakıyordu. "Alec'le Magnus'un Berlin'de çektirdikleri fotoğrafları görmek ister misin?"

"Hayır," dedi Simon.

"Magnus, Alman biracıların kıyafetlerinden giymiş."

"Cevabım hala hayır."

Jace telefonu cebine kaldırıp soru sorarcasına Simon'a baktı. "İyi misin?"

"Evet," dedi Simon. Ama iyi değildi. Başı dönüyordu, midesi bulanıyordu ve gergindi. Tüm bunları o gece yaşanabilecek olayların verdiği tedirginliğe bağlıyordu. Beslenmemiş olması işleri daha da kötüleştirmişti. En kısa zamanda bu soruna bir çözüm bulmalıydı. Clary'nin orada olmasını diledi ama kızın gelemeyeceğini biliyordu. Düğünle ilgili halletmesi gereken işler vardı ve konsere gelemeyeceğini daha baştan söylemişti. Simon bu haberi Jace'e verdiğinde genç adam hem rahatlamış hem hayal kırıklığına uğramıştı. *Jace'in birbiriyle çelişkili duyguları*

sürekli bir arada yaşayabilme becerisini takdir etmek gerek, diye geçirdi Simon içinden.

"Hazır mısın?" diye sordu Kyle. "Birazdan çıkıyoruz." Simon'ı dikkatle inceledi. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Simon'ın bakışları Kyle'dan Jace'e kaydı. "Giysilerinizin ne kadar uyduğunun farkında mısınız?"

Önce şöyle bir kendilerine, sonra birbirlerine baktılar. İkisi de kot ve uzun kollu penye giymişti. Jace farkında olmadan üstündekileri çekiştirdi. "Bunu Kyle'dan ödünç aldım. Giysilerim çok kirlenmişti."

"Demek artık birbirinizin giysilerini de giyiyorsunuz? Neredeyse canciğer kuzu sarması olacaksınız."

"Kendini dışlanmış mı hissettin?" dedi Kyle. "İstersen sana da ödünç verebileceğim siyah bir tişörtüm var."

Simon boşu boşuna Kyle'a veya Jace'e uyan herhangi bir giysinin asla kendisine uymayacağını belirtme zahmetine girmedi. Onlarla kıyaslandığında son derece cılız kalıyordu. "Herkes kendi pantolonunu giydiği sürece benim için sorun yok."

"Harika sohbetinizi bölmek istemem ama konser zamanı geldi," dedi Eric başını perdelerin arasından içeri uzatarak. "Hadi, başlıyoruz."

Kyle'la Simon sahneye çıkarken Jace ayağa fırladı. Simon onun belindeki bıçağı gördü. "Şeytanın bacağını kırın," diye seslendi Jace. "Ben de başkalarının bacağını kırmak umuduyla burada bekliyorum."

Rafael'in aslında gece yarısı gelmesi gerekiyordu ama yansımasının Enstitü'nün kütüphanesinde belirmesi sabahın üçünü buldu.

Vampir politikaları, ne olacak, diye düşündü içinden Luke. New York vampir klanının lideri, Gölge Avcıları tarafından çağrıldığında, ille gelmesi gerekiyorsa gelirdi ama çağrılmaktan hoşlanmadığı için dakik olması da beklenemezdi. Luke son birkaç saati kütüphanede kitap okuyarak geçirmişti. Maryse konuşmak istemediğini belli etmek istercesine pencerenin önünde duruyor, York Caddesi'nin trafiğini izliyordu.

Maryse, Rafael'in görüntüsü kütüphanede belirdiğinde bakışlarını trafikten ayırdı. Vampirin önce yüzü, sonra elleri göründü. Ardından giysileri ve saçları belirginleşti. Bir süre sonra neredeyse gerçekmiş gibi karşılarında duruyordu. Kendisine doğru gelen Maryse'e baktı.

"Beni mi çağırdın, Gölge Avcısı?" Sonra dönüp Luke'u baştan aşağı süzdü. "Bakıyorum kurt-insan da burada. Konsey toplantısına mı çağrıldım?"

"Pek sayılmaz. Yakın zamandaki ölümleri duydun mu, Rafael? Durmadan şehrin her tarafında Gölge Avcıları'nın cesetleri bulunuyor."

Rafael bir kaşını kaldırdı. "Duydum. Duyulmayacak bir haber değil zaten. Ama benim klanımın bu işle bir ilgisi yok."

"Cesetlerden biri iblis efendilerinin bölgesinde, diğeri kurtların, bir diğeri perilerin bölgesinde bulundu," dedi Luke. "Sırada sizin bölgeniz olduğunu kestirmek güç değil. Biri Aşağı Dünyalılar arasında anlaşmazlık yaratmaya çalışıyor. Buraya iyi niyetimi göstermeye geldim, cinayetlerden senin sorumlu olmadığına inanıyorum, Rafael."

"Aman ne rahatladım," dedi Rafael ama yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Neden cinayetlerden benim sorumlu olabileceğim izlenimine kapıldınız?"

"Ölülerden biri ona kimin saldırdığını söyledi," dedi Maryse. "Ölmeden hemen önce, bize cinayetten Camille'in sorumlu olduğunu söyledi."

"Camille." Rafael ses tonunun duygularını ele vermemesi için elinden geleni yaptıysa da yüzündeki şaşkınlık kaçırılacak gibi değildi. "İmkansız."

"Neden imkansız olsun, Rafael?" diye sordu Luke. "O senin klanının lideri. Çok güçlü ve zalimliğiyle meşhur. Ortadan kaybolmuştu. Savaşmak için İdris'e gelmedi. Hiçbir zaman yeni Anlaşmalar'ı kabul etmedi. Gölge Avcıları'nın aylardır onu ne görmüşlüğü ne duymuşluğu var. En azından şimdiye kadar."

Rafael cevap vermedi.

"Bir şeyler dönüyor," dedi Maryse. "Merkez'e Camille'den bahsetmeden önce sana bu olanları açıklama fırsatı vermek istedik. İyi niyetimizin göstergesi de diyebilirsin."

"Beni buraya çağırmanızın bir şeyin göstergesi olduğu kesin ama o şeyin iyi niyet olduğundan emin değilim," dedi Rafael.

"Rafael, onu korumana gerek yok," dedi Luke kaba olmayan bir sesle. "Onu seviyorsan..."

"Onu sevmek mi?" Rafael dönüp yere tükürdü. Gerçi odadaki sadece bir yansıma olduğundan aslında gösteri yaptığı söylenebilirdi. "Ondan nefret ediyorum. İğreniyorum. Her gece uyandığımda ölmüş olmasını diliyorum."

"Ah," dedi Maryse, "o zaman belki de..."

"Yıllarca bizi yönetti," dedi Rafael. "Ben vampire dönüştüğümde klanın lideri oydu. En az elli yıl öncesinden bahsediyorum. Ondan önce de Londra'daydı. New York'a ilk geldiğinde tanıdığı kimse yokmuş ama o kadar acımasızmış ki birkaç ay içinde Manhattan klanının başına geçmiş. Geçen yıl beni yardımcısı seçti. Derken, aylar önce, insanları öldürdüğünü keşfettim. Zevk olsun diye onları öldürüp kanlarını içiyordu. Yasa'yı çiğniyordu. Bu bazen olur. Vampirler yoldan çıkar ve kimsenin yapabileceği bir şey yoktur. Ama böyle bir şey asla bir klan liderinin başına gelmemeli." Öylece durup bakışlarını boşluğa dikti, zihninin anılarda yol almasına izin verdi. "Bizler kurt denilen o vahşi yaratıklar gibi değiliz. Yeni bir lider seçmek için eski lideri öldürmeyiz. Bir vampirin başka bir vampire el kaldırması, işlenebilecek en kötü suçlardan biridir. Öteki vampir Yasa'yı çiğnemiş bile olsa bizim için kurallar değişmez. Camille'in pek çok müttefiki, pek çok takipçisi var. Onu öldürmeyi deneme riskine giremezdim. Bunu yapmak yerine ona

bizi bırakması, şehirden gitmesi ve bir daha asla dönmemesi gerektiğini söyledim. Yoksa yaptıklarını Merkez'e haber vermek zorunda kalacağımı açıkladım. Elbette Merkez'e gitmeyi istemiyordum. Bu bizi küçük düşürürdü."

"Küçük düşmekten kötü şeyler de vardır," diye karşılık verdi Maryse sabırsızca.

"Vampirler için onur, yaşam ya da ölüm anlamına gelir." Rafael alçak sesle devam etti. "Merkez'e gideceğime inanması ihtimali üstüne kumar oynadım. Bana inandı. Gitmeyi kabul etti. Ama gittiğinde arkasında büyük bir karmaşa bıraktı. Camille'in yerini alamazdım çünkü liderlikten çekilmemişti. İnsanları öldürdüğünü söylemeden gidişini açıklamam imkansızdı. Ben de bir seyahate çıktığını söyledim. Türümüzün yaşlıları arasında sık rastlanan bir eğilimdir, bazen hepimiz yeniden dünyayı dolaşmak isteriz. Sonsuza kadar yaşayan yaratıklar uzun süre aynı yerde duramaz. Hep aynı yerde kalırsak kendimizi hapiste hissederiz."

"Bu olay ne zaman yaşandı?" diye sordu Luke. "Tüm bunları daha ne kadar sır olarak saklamayı umuyordun?"

"Saklayabildiğim kadar," dedi Rafael. "Yani şimdiye kadar." Bu sözün ardından bakışlarını kaçırdı, pencereden dışarıdaki aydınlık geceye baktı.

Luke raflardan birine yaslandı. Sonra birden şekil-değiştiricilerle ilgili bölüme yaslandığını farkedince elinde olmadan gülümsedi. Dirseği kurtadamlar üzerine yazılmış kitaplara değiyordu.

"Onun da senin hakkında aynı hikayeyi anlattığını bilmek ilgini çekecektir," dedi Luke ama Camille'in kiminle konuştuğunu söylemedi.

"Dediğim gibi, şehirden ayrıldığını sanıyordum."

"Belki ayrılmıştı ama anlaşılan geri dönmüş," dedi Maryse. "Ve anlaşılan artık insan kanıyla tatmin olmuyor."

"Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum," dedi Rafael. "Klanımı korumaya çalışıyordum. Yasa beni cezalandırmanızı öngörüyorsa cezamı kabul ederim."

"Seni cezalandırmakla ilgilenmiyoruz, Rafael," dedi Luke. "İşbirliği yapmak istiyoruz."

Rafael bakışlarını Luke'a dikti. "Nasıl bir işbirliği?"

"Camille'i yakalamak istiyoruz," dedi Maryse. "Onu sorguya çekmeliyiz. Neden Gölge Avcıları'nı öldürdüğünü bilmek istiyoruz."

"Onu yakalamayı istiyorsanız umarım gerçekten zekice bir plan yapmışsınızdır." Rafael'in ses tonundan bu fikrin onu eğlendirdiği anlaşılıyordu. "Biz vampirler kurnaz yaratıklarız ama Camille türümüzün en kurnaz örneklerinden biridir."

"Bir planım var," dedi Luke. "Gündüzyürüyen de bize yardım edecek. Simon Lewis."

Rafael suratını buruşturdu. "Onu sevmem," dedi. "Onu içeren bir planın parçası olmamayı tercih ederim."

"Üzgünüm ama başka çaren yok." dedi Luke.

Ne aptalım, yanıma şemsiye *almayı akıl edemedim,* diye düşündü Clary. Annesi sabah yağmurun çiseleyeceğini söylemişti ama şimdi dışarıda tam bir fırtına vardı. Clary, Lorimer Sokağı'ndaki Alto Bar'a doğru hızlı adımlarla yürüdü. Kaldırımda sigara içen insanları itip kendini barın sıcağına attı.

Milenyum Kumaşı çoktan sahneye çıkmıştı, grup üyeleri enstrümanlarını çalıyor, Kyle bütün seksiliğiyle şarkısını söylüyordu. Clary kendinden memnun bir şekilde barı izledi. Kyle'ı gruba almaları onun fikriydi ve genç adamın varlığının seyirci sayısını artırdığı açıktı.

Maia veya Isabelle'i görmek umuduyla salonu taradı. İkisini birden görmeyeceğini biliyordu çünkü Simon ikisini aynı konsere çağırmamaya dikkat ediyordu. Nihayet, ön taraftaki masada oturan siyah saçlı zarif figürü gördü. Ona doğru ilerlerken yarı yolda durdu. Karşısındaki Isabelle değil ondan yaşça çok daha büyük bir kadındı, gözlerinin çevresine koyu bir makyaj yapmıştı. Üstünde takım elbise vardı ve müziğe aldırmaksızın gazete okuyordu.

"Clary! Buradayım!" Clary dönüp baktığında, sahneye daha yakın olan masalardan birindeki Isabelle'i gördü. Gümüş ışıltılar saçan bir elbise giymişti. Clary seyircileri iterek kızın yanına gitti ve karşısındaki iskemleye oturdu.

"Bakıyorum yağmura yakalanmışsın," dedi Isabelle.

Clary ıslak saçlarını arkaya doğru taradı. "Doğayla kumar oynanmıyor."

Isabelle kaşlarını çattı. "Bu akşam gelmeyeceğini sanıyordum. Simon düğün işleriyle meşgul olduğunu söyledi."

Clary'nin gördüğü kadarıyla Isabelle düğün veya aşkla ilgili diğer romantik tuzaklarla ilgilenmiyor, diğer genç kızlar gibi düğün hayalleri kurmuyordu.

"Annem kendini iyi hissetmediği için bugünkü işlerimizi iptal ettik," dedi Clary.

Söyledikleri bir noktaya kadar doğruydu. Hastaneden eve döndüklerinde Jocelyn kendini odasına kapatmıştı. Clary onun ağladığını duymuş ama annesi odaya girmesine izin vermemişti. Çaresizce kapının önünde oturup ne yapabileceğini düşünüp dururken Luke eve dönmüş, Clary de sorunu çözme işini ona bırakmıştı. Yapacak başka bir işi olmadığından da Simon'ın konserine gelmeye karar vermişti. Hem Simon'la konuşmak ona iyi gelirdi.

"Hımm." Isabelle başka soru sormadı. Başkalarının sorunlarını dinlemeye en ufak bir ilgi duymaması bazen çok rahatlatıcı olabiliyordu. "Eminim Simon gelmene çok sevinecektir."

Clary sahneye baktı. "Konser nasıl gidiyor?"

"İyi." Isabelle düşünceli bir tavırla başını salladı. "Yeni vokalistleri gerçekten çok seksi. Bir sevgilisi var mı? Onunla biraz vakit geçirmek isterdim."

"Isabelle!"

"Ne var?" Isabelle, Clary'ye bakıp omuz silkti. "Ah, her neyse. Simon ve ben sadece birbirimizle çıkacağız diye bir şey konuşmadık. Sana bunu daha önce de söyledim."

İçinde bulundukları durum düşünülecek olursa Clary'nin Simon'ı savunmaya yüzü yoktu. Yine de Simon onun arkadaşıydı ve onu savunmamak elinde değildi. Tam onun lehine bir şeyler söyleyecekti ki bakışları yeniden sahneye kaydı. Gözüne bir şey ilişti. Sahne arkasının kapısında biri duruyordu. Tanıdık biri. Her zaman, her yerde, oda çok karanlık da olsa, onu görmeyi hiç beklemese de anında tanıyacağı biri.

Jace. Sıradanlar gibi giyinmişti. Üstünde kot ve kaslarını ortaya çıkaran siyah bir penye vardı. Saçları neredeyse parlıyordu. Duvara doğru yürüyüp yaslandığında, bardaki pek çok kişi çaktırmamaya çalışarak onu izledi. Clary'nin kalbi deliler gibi çarpmaya başlamıştı. Genç adamı son görüşünden bu yana yüzyıllar geçmiş gibiydi. Gerçi daha iki gün bile olmamıştı. Yine de uzaktan ona baktığında bir yabancıya baktığı hissine kapıldı. Hem Jace'in konserde ne işi vardı ki? Simon'dan hoşlanmazdı! Şimdiye kadar grubun konserlerinden bir tekine bile gelmemişti.

"Clary!" dedi Isabelle karşısındakini suçlayan bir ses tonuyla. Clary dönüp baktığında yanlışlıkla Isabelle'in bardağını devirdiğini ve suyun kızın güzelim gümüş rengi elbisesine döküldüğünü gördü.

Isabelle bir peçete alıp öfkeyle Clary'ye baktı. "Gidip onunla konuşsana," dedi. "Yapmak istediğinin bu olduğunu biliyorum."

"Çok özür dilerim," dedi Clary bardağı işaret ederek.

Isabelle *git* dercesine elini salladı.

Clary ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. Eğer Jace'in konsere geleceğini bilse kırmızı tayt, çizme ve pembe Betsey Johnson elbisesinden daha şık bir şeyler giyerdi. Bir zamanlar elbiseyi süsleyen çiçek şeklindeki düğmelerin çok havalı olduğunu düşünmüştü ama Isabelle'in giysilerine bakınca kendini çok sıradan hissediyordu.

Kalabalığın arasından Jace'e doğru ilerledi. Dans eden, bira içen ve müzik eşliğinde sallanan insanları aşması kolay olmadı. Elinde olmadan, Jace'i ilk gördüğü zamanı hatırladı. Yine bir kulüpteydiler. Pistin diğer tarafından genç adamı, parlak saçlarını ve kibirli omuzlarını izlemişti. Jace'in çok yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Kendisi kesinlikle o kadar güzel değildi. *Benim* çıkabileceğim gençlerden değil, diye geçirmişti aklından. Kızın dünyasının tamamen dışındaydı.

Clary karşısında belirene kadar Jace onu fark etmedi. Clary daha yakından bakınca Jace'in ne kadar yorgun göründüğünü fark etti. Günlerdir uyumamış gibiydi. Yüzü yorgunluktan gerilmişti ve elmacıkkemikleri bıçak gibi fırlamıştı. Duvara yaslanmış dururken parmakları kemerinde dolaşıyor, altın rengi gözleriyle kalabalığı tarıyordu.

"Jace," dedi Clary.

Jace dönüp baktı. İlk önce, Clary'yi her gördüğünde olduğu gibi yüzü aydınlandı. Clary içinin umutla dolduğunu hissetti.

Ama neşe geldiği gibi gitti. Jace'in aniden beti benzi atmış, tavırları tedirginleşmişti. "Simon dedi ki... Simon gelmeyeceğini söylemişti."

Clary midesi bulanıyormuş gibi hissetti, düşmemek için duvara tutundu. "Gelmeyeceğimi düşündüğün için mi geldin?"

Jace başını iki yana salladı. "Ben..."

"Benimle bir daha ne zaman konuşmayı planlıyordun?" Clary elinde olmadan bağırmaya başladığını fark etti, iradesini kullanıp öfkesini bastırdı. İki yandaki ellerini yumruk yapmıştı ve tırnakları avucuna batıyordu. "Eğer benden ayrılacaksan benimle konuşmayı ve görüşmeyi kesmek yerine karşıma geçip bunu bana söyleyecek kadar nazik davranabilirsin en azından."

"Neden herkes senden ayrılıp ayrılmayacağımı soruyor? Önce Simon, şimdi de sen?"

"Simon'la bizim hakkımızda mı konuştun?" Clary başını iki yana salladı. "Neden? Neden benimle konuşmuyorsun?"

"Çünkü seninle konuşamam," dedi Jace. "Seninle konuşamam, seninle olamam, sana bakamam bile."

Clary bu sözleri sindirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Ne?"

Jace ne söylediğini yeni kavramışçasına aniden sustu. Bir an öylece birbirlerine baktılar. Ardından Clary dönüp kalabalığa daldı, önüne çıkanları dirsekleyerek geçti. Tek istediği, olabildiğince çabuk kapıya ulaşmaktı.

"Şimdi yeni bir şarkıyı seslendireceğiz," dedi Eric mikrofona. "Yeni yazdığımız bir şarkı. Kız arkadaşıma gidiyor. Üç hafta-

dır çıkıyoruz ama bizimkisi gerçek aşk. Sonsuza kadar birlikte olacağız, tatlım. Şarkının adı, Davula Vurur Gibi."

Şarkının adı kahkahalara yol açtı, seyircilerin alkışlarıyla beraber müzik başladı. Seyirciler Eric'in espri yaptığını düşünmüştü, oysa gayet ciddiydi. Eric her zaman o ara kiminle çıkıyorsa ona aşık olduğunu sanır ve son derece uygunsuz şarkılar yazardı. Normalde bu durum Simon'ın umurunda olmazdı ama artık sahneden inmek istiyordu. Başı dönmeye başlamıştı, ter içindeydi ve ağzında pıhtılaşmış kanın tadını andıran metalik bir tat vardı.

Müziğin ortasında olmak, beynine çiviler çakılmasına katlanmak gibiydi. Parmakları teller üzerinde dolaşırken notaları kaçırıyordu. Kirk'ün soru sorarcasına ona baktığını görünce kendini konsantre olmaya zorladı. Ama bitmiş bir aküyle arabayı çalıştırmayı denemekten farksızdı. Zihninde *gırrr* sesi vardı ama bir türlü düzgün çalışmıyordu.

Bara baktı, nedenini bilmeden gözleriyle Isabelle'i aradı ama tek görebildiği ona bakan yüzler denizi oldu. Dumont Oteli'ndeki ilk geceyi ve vampirlerin karanlıkta parlayan, kağıt gibi bembeyaz yüzlerini hatırladı. İçi yeniden acı verici bir mide bulantısıyla doldu. Olduğu yerde sallandı, ellerini gitardan çekti. Deprem oluyormuş gibi hissetti. Grubun diğer üyeleri kendilerini müziğe kaptırdıkları için olup bitenin farkında değildi. Simon gitarı çıkardı ve Matt'in yanından geçip sahne arkasına gitti. Perdelerin arkasına geçmesiyle birlikte dizlerinin üzerine yığılması bir oldu.

Öğürdü ama midesinden hiçbir şey çıkmadı. Ne çıkacaktı ki, uzun zamandır beslenmemişti. Doğrulup duvara yaslandı, buz gibi elleriyle yüzünü örttü. Haftalardır ya çok üşüyor ya çok terliyordu ama şimdi ateşi çıkmış gibiydi ve korkuyordu. Ona neler oluyordu böyle?

Jace'in söylediklerini hatırladı. *Sen vampirsin. Kan senin için yiyecek değil. Kan kandır.* Tüm bunlar, beslenmediği için başına geliyor olabilir miydi? Ama kendini aç hissetmiyor, hatta susuzluk bile çekmiyordu. Kendini ölmek üzereymiş gibi hissediyordu. Belki de zehirlenmişti. Belki Kabil'in mührü onu zehirden koruyamamıştı.

Kulübün arka tarafındaki, sokağa açılan yangın çıkışına doğru ilerledi. Belki açık havaya çıkarsa kendine gelirdi. Belki hastalığının nedeni yorgunluk ve sinir bozukluğuydu.

"Simon?" Kuşlarınkini andıran ince bir ses...

Sesin nereden geldiğine baktığında dirseğinin dibinde duran Maureen'i gördü. Yakından bakıldığında kız daha da ufak tefekti. Kuşlarınkini andıran incecik kemikleri ve sapsarı saçları vardı. Gökkuşağı desenli kolluklar ve beyaz bir tişört giymişti.

"Beni çok kötü bir zamanda yakaladın, Maureen," dedi kıza.

"Tek istediğim senin bir fotoğrafını çekmek," dedi kız. "Böylece fotoğrafını arkadaşlarıma gösterebileceğim. Bir sakıncası var mı?"

"Tamam, çek." Beyni zonkluyordu. Tüm bunlar çok saçmaydı. Hayranlar onun peşinde dolaşıp hayatını cehenneme çeviriyor değildi. Bildikleri kadarıyla Maureen grubun sahip

olduğu yegane hayrandı. *Tek hayranımızı da kaybedemeyiz*, diye düşündü. "Ama çabuk ol."

Maureen telefonunu kaldırıp düğmesine bastı. Ardından duraksadı. "Şimdi bir tane de birlikte çektirelim, olur mu?" Yanıt vermesini beklemeden ona sarıldı, vücudunu onunkine bastırdı. Simon kızın sürdüğü çilekli dudak parlatıcının kokusunu aldı. Daha derinlerde tuzlu ter kokusu ve daha da tuzlu olan insan kanının kokusu vardı. Maureen ona bakıp telefonu havaya kaldırdı ve objektife gülümsedi. İki ön dişinin arasında ufak bir boşluk ve gırtlağında kanın hızla aktığı kalın mavi bir damar vardı. Kızın kalp atışlarının hızlanmasıyla kanın akışı da hızlandı.

"Gülümse," dedi kız.

Vampir dişleri çıktığı anda, Simon dudağına saplanan dişlerin verdiği acıyı hissetti. Maureen'in çığlık attığını duydu. Telefon diğer tarafa uçarken Simon kızı yakalayıp kendine çevirdi ve dişlerini Maureen'in boynuna sapladı.

Ağzı kanla doldu. Tadı o güne kadar tattığı her şeyden farklıydı. Sanki günlerdir boğuluyordu ve ancak şimdi gerçekten nefes almayı başarmıştı. Oksijeni ciğerlerine doldurur gibi Maureen'in kanını damarlarına doldurdu. Genç kızın çırpınıp ondan kurtulmaya çalıştığını fark etmedi bile. Hiçbir şeye aldıracak durumda değildi. Açlık katlanılmaz bir hal almıştı. Kızın vücudunun hissizleştiğini de fark etmedi. Maureen'in vücudu yere yığılırken kızın omuzlarından tutup damarlarındaki kanı emmeye devam etti.

Şimdiye kadar gerçek bir insandan beslendiğin hiç olmadı, yanılıyor muyum? Ama besleneceksin. Ve bunu yaptığında asla unutamayacağın bir deneyim olacak, demişti Camille.

9

BİR ATEŞTEN DİĞERİNE

Clary akşam soğuğuna ve yağmura aldırmaksızın kendini bardan dışarı attı. Sağanak artık o kadar şiddetlenmişti ki dışarı çıkmasıyla sırılsıklam olması bir oldu. Gözyaşları yağmur damlalarına karışıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak Eric'in sarı minibüsünün yanından geçti. Tam koşmaya başlayacaktı ki biri kolundan tutup onu durdurdu.

Jace'ti. O da sırılsıklam olmuştu. Yağmur yüzünden saçları kafasına yapışmış, üstündeki penyenin altında kasları ortaya çıkmıştı. "Clary, sana seslendiğimi duymadın mı?"

"Bırak beni," dedi Clary titreyen bir sesle.

"Hayır. Konuşmadan olmaz." Etrafa bakınıp onları duyabilecek kimse olup olmadığını kontrol etti. Sokak bomboştu ama yağmurun altında duramazlardı. "Hadi gel."

Clary'yi kolundan tutarak minibüsün diğer tarafındaki ara sokağa sürükledi. Şimdi Alto Bar'ın duvarının diğer tarafındaydılar. Yukarıdaki pencerelerden müzik sesi geliyordu. Sokak bir süredir müzik aletleri mezarlığı olarak kullanılıyordu. Etraf kırık hoparlörler, eski mikrofonlar, cam kırıkları ve sigara izmaritleriyle doluydu.

Clary kolunu Jace'ten kurtarıp onun suratına baktı. "Özür dilemeyi planlıyorsan zahmet etme." Islak saçlarını yüzünden çekti. "Söyleyeceklerini duymak bile istemiyorum."

"Sana Simon'a yardım etmeye çalıştığımı söyleyecektim," dedi. Kirpikleri yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Jace'i tanımayan biri ağladığını sanırdı. "Onun yanından ayrılamazdım..."

"Neden bana haber vermeye zahmet etmedin? Mesaj atıp nerede olduğunu söyleyemez miydin? Ah, bekle bir dakika, söyleyemezdin. Çünkü kahrolası telefonum hala sende. Telefonumu geri ver."

Jace itiraz etmeksizin kotunun cebine uzanıp telefonu çıkardı. Telefon sağlam görünüyordu. Clary yağmurda ıslanmasın diye telefonu hemen çantasına attı. Jace onun telefonu alıp çantaya atmasını izlerken suratına tokat yemiş gibi görünüyordu. Clary buna daha da öfkelendi. Jace'in alınganlık yapmaya hakkı yoktu!

"Sana yakın olamıyorsam yapabileceğim en iyi şeyin Simon'ın yakınlarında kalmak olduğunu düşündüm," dedi Jace. "Ona göz kulak olmak istedim. Bunu yaptığımı bilirsen beni affedeceğini..."

Clary o anda öfkeden patladı. Artık kendini kontrol edemiyordu. "Seni neden affetmem gerektiğini dahi bilmiyorum," diye bağırdı. "Artık beni sevmediğin için mi seni affetmemi istiyorsun? Çünkü istediğin buysa, Jace Lightwood, cehenneme kadar yolun var!"

Clary ondan uzaklaşmak için birkaç adım geriledi, az kalsın sokağa atılmış hoparlörlerden birine takılıp düşecekti. Dengesini korumak için elini öne uzattığında çantası yere düştü ama Jace her zamanki gibi onun yanındaydı, asla düşmesine izin vermezdi. Kızı yakalamak için harekete geçti ve Clary'nin sırtı duvara değdiğinde kollarını çoktan kıza dolamış onu öpücüklere boğuyordu.

Clary, Jace'i itmesi gerektiğini biliyordu, zihni ona yapılması gereken en mantıklı hareketin onu itmek olduğunu söylüyordu ama vücudunun geri kalanı mantıklı davranmakla ilgilenmiyordu. Jace onu öperken dünya umurunda değildi.

Parmaklarını genç adamın omuzlarına sapladı, elinin altındaki penye kumaşı ve kumaşın altındaki kasları hissetti. Son birkaç gün boyunca yaşadığı umutsuzluk öpücüklere karıştı. Jace'in nerede olduğunu ve ne hissettiğini bilememek kalbini parçalayan bir acıya dönüşmüştü ve şimdi tüm bu duygular sel halinde öpüşmelerine karışıp kayboluyor, kızı nefessiz bırakıyordu.

"Bana söylemelisin," dedi öpücüklerin arasından Jace'e. Islak yüzleri birbirine değiyordu. "Bana sorunun ne olduğunu söylemelisin, yoksa..."

Jace inleyerek ondan uzaklaştı ama fazla uzağa gitmedi, bir elini kızın beline doladı ve onu kaldırıp kırık hoparlörlerden birinin üstüne oturttu. Böylece başları aynı hizaya geldi. Sonra Clary'nin yüzünü iki eliyle kavrayıp öne eğildi, vücutları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı ama hala birbirlerine değmiyorlardı. Clary kendini sinir harbindeymiş gibi hissetti. Genç adamdan yayılan sıcaklığı hissediyordu. Elleri artık Jace'in omuzlarındaydı ama bu kadarı yeterli değildi. Jace'in ona sımsıkı sarılmasını istiyordu.

"Neden... Neden benimle konuşmuyorsun?" diye kekeledi Clary. "Neden bana bakamıyorsun?"

Jace onun yüzüne baktığında gözlerinden altın ışıltılar saçılıyordu.

"Çünkü seni seviyorum."

Clary buna daha fazla dayanamayacaktı. Ellerini onun omuzlarından indirip parmaklarını kemerinin tokasına doladı ve onu kendine çekti. Jace karşı koymadı, ellerini duvara yaslayıp vücudunun ona değmesine izin verdi. Gövdeleri, kalçaları, bacakları... Ellerini kızın beline kaydırıp onu öptü.

Clary öpüşmeyi böldü. "Hiçbir şey anlamıyorum. Tüm bunlar çok anlamsız."

"Umurumda değil," dedi Jace. "Sensiz yaşayabilirmişim gibi yapmaktan sıkıldım. Anlamıyor musun? Seni görememenin beni öldürdüğünü anlamıyor musun?"

Clary, Jace'e bakakaldı. Doğru söylediğini bakışlarından, gözlerinden anlıyordu. İyi durumda olmadığı gözlerinin altın-

daki halkalardan ve yüzündeki çizgilerden belliydi. Kendisi de aynı durumdaydı. Zihnindeki mantıklı bölüm ve sorularına yanıt alma arzusu ilkel içgüdüleriyle savaştı. İçgüdüleri galip geldi. "Öp beni," dedi. Jace bunu ikiletmedi. Dudakları tekrar birleşti. Kalpleri onları ayıran kumaş parçalarına rağmen birleşti. Clary kendini bu harika hissin kollarına bıraktı. Jace'in elleri kızın ıslak giysisinde dolaşırken Clary yağan yağmurun kirpiklerini ıslatmasına aldırmaksızın gülümsedi. O anda mutluluktan ölebilirdi. Elbisesi ıslandığı için Jace'in elleri doğrudan tenine değiyormuş gibiydi. Göğsü, beli, karnı... Jace'in elleri elbisesinin altına girip bacaklarını tuttu. Clary bacaklarını kaldırıp onun gövdesine doladı. Jace ona yaslandığında, sırtının duvara dayandığını hissetti.

Clary'nin bacaklarını ona dolaması Jace'i şaşırtmıştı, boğazından hafif bir inleme döküldü. Parmakları çorabını parçaladığında Jace'in elleri artık Clary'nin tenine değiyordu. Clary de ellerini Jace'in ıslak penyesinin altına soktu ve parmaklarını kaslarının üzerinde dolaştırdı. Kızın elleri genç adamın sırtındaki yara izlerini takip ederek pantolonuna doğru indi. Orası Clary için keşfedilmemiş bölgeydi. Beline yaklaştığı anda Jace heyecandan deliye döndü. İnleyip kızı daha da şiddetli öpmeye başladı, sanki ne kadar öpse yetmiyordu...

Clary bir gürültü duydu, bu ses onu rüyadan ve öpüşmeden kopardı. Jace'i itti, onu hazırlıksız yakaladığı için kurtulmayı başardı ve hoparlörden inip elbisesini düzeltti. Dengesini bulmaya çalışırken kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Kahretsin." Isabelle sokağın başındaydı, ıslak saçları omuzlarına dökülüyordu ama umurunda olmadığı belliydi. Ayağının takıldığı tenekeyi tekmeledi. "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Size inanamıyorum! Gidip bir yatak bulsanıza! Hiç mi utanmanız yok!"

Clary, Jace'e baktı. Sırılsıklamdı, üzerinden sular akıyordu ve saçları yüzüne yapışmıştı. Onu o halde görmek bile Clary'nin yeniden öpüşmek istemesine yol açıyordu. Isabelle orada olsun olmasın, Jace'e dokunmanın özlemini duyuyordu. Kimin onları göreceği hiç umurunda değildi.

Jace ise Isabelle'e, onu enfes bir rüyadan uyandırmış gibi bakıyordu. O bakışlarda bezginlik, öfke ve ne yaptığını yeni fark ediyor olmanın verdiği şaşkınlık vardı.

"Simon'ı arıyordum," dedi Jace'in yüz ifadesini gören Isabelle kendini savunmak istercesine. "Sahneden kaçtı ve nerede olduğunu bilmiyorum." Clary müziğin kesildiğini o zaman fark etti ama ne zamandır müzik sesi duymadığını bilemiyordu. "Neyse, burada olmadığı belli. Ne yapıyorsanız onu yapmaya dönebilirsiniz. Çöpe atılmış hoparlörleri ve tuğla duvarları ziyan etmemek lazım. Hep söylerim, çamur içindeki sokaklarda sevişmek gibisi yoktur." Isabelle bu sözlerin ardından hızlı adımlarla bara döndü.

Clary, Jace'e baktı. Başka zaman olsa Isabelle'in alaycı sözlerine gülüp geçerlerdi ama Jace'in yüzünde eğlendiğini gösteren en ufak bir işaret yoktu. Clary aralarındaki her neyse, o anın geçtiğini anladı. İkisinin de kontrollerini kaybettikleri o

an geride kalmıştı. Clary ağzında kan tadı aldığında dudağını kendisinin mi, yoksa Jace'in mi ısırdığını merak etti.

"Jace..." dedi ona doğru bir adım atarak.

"Yapma," dedi Jace. "Yapamam."

Sonra Jace koşarak sokaktan çıktı ve Clary kendini toplayıp ona seslenemeden gözden kayboldu.

"Simon!"

Öfke dolu ses az kalsın Simon'ın kulaklarının zarını patlatacaktı. O an Maureen'i bırakabilirdi -en azından kendi kendine öyle söyledi- ama fırsat bulamadı. Güçlü eller onu kollarından yakalayıp kızdan uzaklaştırdı. Yüzü bembeyaz, giysileri az önceki konserden ötürü ter içinde olan Kyle onu sürükledi. "Kahretsin, Simon! Sen ne..."

"İstemeden oldu," dedi Simon. Sesi kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. Vampir dişleri hala açıktaydı ve onlarla düzgün konuşmayı beceremiyordu. Derken yerde yatan Maureen'i gördü. Korkunç bir manzaraydı. "Bir anda oldu..."

"Sana söylemiştim. Sana söylemiştim." Kyle öfkeden küplere binmiş bağırıyordu. Simon'ı öyle bir itti ki çocuk yere düştü. Fakat tam o anda alnı yanmaya başladı ve görünmez bir el Kyle'ı sarsıp yan taraftaki duvara yapıştırdı. Kyle sert bir darbe yemişçesine dört ayağı üstüne düştü. Yalpalayarak ayağa kalktı. "Tanrı aşkına, Simon!"

Ama Simon çoktan Maureen'in yanına koşmuştu, ellerini kızın boynunda dolaştırıp nabzını bulmaya çalışıyordu. Kızın nabzının güçsüz de olsa hala attığını fark ettiğinde rahat bir nefes aldı. En azından onu öldürmemişti.

"Ondan uzaklaş!" diye bağırdı Kyle. Simon'ın üzerine yürüdü. "Ayağa kalk ve ondan uzaklaş."

Simon isteksizce ayağa kalktı ve Maureen'in diğer tarafından Kyle'a baktı. Sahne ile sahne arkasını ayıran perdenin diğer tarafından ışık süzülüyordu. Diğer grup üyeleri hala sahnedeydi, birbirlerini tebrik ediyorlardı ama gelmeleri an meselesiydi.

"Az önce bana ne yaptın?" diye soru Kyle. "Beni ittin mi? Hareket ettiğini bile görmedim."

"İstemeden oldu," dedi Simon. Son zamanlarda her şeye verdiği yanıt buydu.

Kyle başını iki yana salladığında saçları da iki yana sallandı. "Git buradan. Minibüsün yanında bekle. Ben kızla ilgilenirim." Kyle eğilip Maureen'i kollarına aldı. Kız bez bebek gibi cansız ve ufacık görünüyordu. Kyle, Simon'a öfkeli bir bakış fırlatıp söylediklerini tekrarladı. "Git! Umarım kendini gerçekten de berbat hissediyorsundur!"

Simon söyleneni yaptı. Yangın çıkışına gidip kapıyı açtı. Alarm falan çalmadı, aylar önce bozulmuştu. Kapı arkasından büyük bir gürültüyle kapandığında barın duvarına yaslanıp vücudunu sarsan titremelerin geçmesini bekledi.

Barın arka sokağı depolarla dolu dar bir sokaktı. Bir ucunda demir parmaklıkla sokaktan ayrılan boş bir arsa vardı. Taşlar

arasındaki çatlakları çirkin otlar bürümüştü. Yağmur bütün gücüyle yağıyor, çöplerle dolu sokaktaki bira kutularını tıka basa dolmuş kanalizasyon ızgaralarına sürüklüyordu.

Simon bunun o güne kadar gördüğü en muhteşem manzara olduğunu düşündü. Gecenin ışıkları bir prizmadan yansıyormuşçasına gözünün önünde katman katman açılıyordu. Sokağın ucundaki parmaklığa takılan zincire düşen damlaların sesi müzik gibiydi. Çatlaklardan çıkan sararmış otlar, asfaltın üzerine adeta alev parçaları dökülmüş gibi görünmesine neden oluyordu.

Umarım kendini gerçekten de berbat hissediyorsundur! demişti Kyle ama böylesi çok daha kötüydü. Simon kendini harika hissediyordu. Üstelik hiç olmadığı kadar iyiydi. Enerji, elektrik akımı gibi vücudunda dolaşıyordu. Başındaki ağrı, zihnindeki zonklama... Hepsi geçmişti. Binlerce kilometre koşsa bana mısın demezdi.

Korkunç bir histi!

"Hey, sen! İyi misin?" Konuşan kişinin tonlamasından kültürlü biri olduğu belliydi ve anlaşılan oğlanın hali onu çok eğlendirmişti. Simon dönüp baktığında uzun siyah paltolu, sarı şemsiyeli kadını gördü. Oğlanın yeni prizmatik görüşüyle bakıldığında sarı şemsiyeli kadın, parlayan bir ayçiçeğiydi. Zaten güzel bir kadındı muhtemelen ama Simon'a o an her şey olduğundan daha güzel görünüyordu. Kadının kan kırmızısı dudaklarında bir gülümseme belirdi. Simon sahnede çalarken ön masalardan birinde kadını gördüğünü hayal meyal hatırladı.

Başını salladı ama konuşacak gücü yoktu. Yabancılar gelip nasıl olduğunu sorduğuna göre berbat görünüyor olmalıydı.

"Kafanı mı çarptın?" dedi kadın. Oğlanın alnını işaret etti. "Kötü bir morluk. Birini çağırmamı istemediğine emin misin?"

Simon saçlarının yüzüne dökülüp mührü örtmesini sağladı. "İyiyim. Bir şeyim yok."

"Tamam. Öyle diyorsan..." Kadının sesinden ona hiç mi hiç inanmadığı anlaşılıyordu. Cebine uzanıp bir kart çıkardı ve Simon'a verdi. Üzerinde SATRINA KENDALL yazıyordu, altında da unvanı vardı: MENAJER. En alta küçük harflerle kadının adresi ve telefonu yazılmıştı. "İşte kartım," dedi. "Sahnedeki performansınızı sevdim. İlgilenirseniz daha büyük konserler ayarlayabilirim. Beni arayın."

Ardından başka tek kelime etmeden çekip gitti. Simon kadının arkasından bakakaldı. *Bu gece daha da garipleşemez,* diye geçiriyordu içinden. Elbette yanılıyordu.

Simon başını iki yana salladığında yağmur damlaları etrafa saçıldı. Göz ucuyla sokağa park etmiş minibüsü gördü. Barın kapısı açıktı ve insanlar dışarı çıkıyordu. Her şey her zamankinden parlak olsa da yavaş yavaş görme yetisi normalde dönmeye başlamıştı. Karşısındaki manzaranın son derece sıradan olduğunu düşündü. Biten bir konser, boşalan bir bar, sokağa dökülen müşteriler... Minibüsün arka kapıları açıktı, Matt ve Kirk eşyaları minibüse yüklüyordu. Yanlarında da arkadaşları vardı. Simon biraz daha yaklaştığında Isabelle'i gördü. Minibüsün kenarına yaslanmış, ayağını aracın kaportasına yaslamıştı.

Isabelle onun yaklaştığını gördüğünde gözlerini üzerine dikti. Yağmur azalmıştı ama saçlarının ıslaklığına bakılırsa kız uzun süredir dışarıdaydı. "Hey, sen!" diye seslendi. Kendini ittirerek minibüsten uzaklaştı. "Koşarak sahneden kaçtın! Her yerde seni aradım!"

"Kendimi iyi hissetmiyordum, özür dilerim."

"Umarım şimdi iyisindir." Isabelle ona sarıldı. Kızı ısıtmak için en ufak bir arzu duymadığını fark etmek Simon'ın içini rahatlattı. Ardından neden öyle bir arzu duymadığını hatırladı ve içi suçluluk duygusuyla doldu.

"Jace'i gördün mü?" diye sordu Isabelle'e.

Kız gözlerini devirdi. "Onları Clary'yle sevişirken yakaladım. Sonra ne yaptılar bilmiyorum. O ikisi artık bir oda tutsa iyi olacak."

"Clary'nin konsere gelmeyeceğini sanıyordum," dedi Simon. Ama kızın gelmesini garipsememişti. Pasta randevusu iptal edilmiş olmalıydı. O an hiçbir şeye aldıracak veya Jace'in ne kadar kötü bir fedai olduğunu düşünecek enerjisi ve isteği yoktu. Zaten Jace'in onun güvenliğini ön planda tuttuğuna hiç inanmamıştı. Jace ve Clary'nin aralarındaki sorunu çözmelerini umdu.

"Her neyse," dedi Isabelle gülümseyerek. "Biz bize olduğumuza göre bir yerlere gidip..."

Bir ses -çok tanıdık bir ses- en yakındaki sokak lambasının arkasındaki gölgelerin arasından Simon'a seslendi. "Simon?"

Ah, hayır, şimdi olmaz.

Yavaşça o tarafa döndü. Isabelle'in eli Simon'ın beline dolanmıştı. Simon ilişkilerinin sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu ama konuşan kişi eğer tahmin ettiği kişiyse bu ilişki tahmin ettiğinden de kısa sürecek demekti.

Tahmin ettiği kişiydi.

Maia lambanın yanından geçti, gördüklerine inanamadığını belli eden bir ifadeyle onlara baktı. Normalde dalgalı olan saçları yağmurdan düzleşmişti. Amber rengi gözlerini kocaman açmış Simon'ı süzüyordu. Kotu ve kot ceketi sırılsıklamdı. Elinde bir kağıt parçası tutuyordu.

Simon grup üyelerinin de donup kaldığını hayal meyal fark etti. Herkes ağzı açık, olacakları izliyordu. Isabelle elini oğlanın belinden çekti.

"Simon?" diye sordu. "Neler oluyor?"

"Bana bu gece çok meşgul olacağını söylemiştin," dedi Maia. "Derken biri konser broşürünü gösterdi." Broşürlerden birini Simon'a fırlattı.

Isabelle bir Simon'a bir Maia'ya bakıyordu. Yavaş yavaş neler olduğunu anlayınca onun da yüzünde önce şaşkın, sonra öfkeli bir ifade belirdi. "Bekle bir dakika, siz çıkıyor muydunuz?"

Maia ona baktı. "Ya siz?"

"Evet, birkaç haftadır," dedi Isabelle.

Maia gözlerini kısıp Simon'a baktı. "Biz de. Eylülden beri."

"İnanamıyorum," dedi Isabelle. Bakışlarından gerçekten de inanamadığı anlaşılıyordu. "Simon?" Ellerini kalçalarına koyup oğlana döndü. "Nasıl bir açıklama yapacaksın?"

Grup üyeleri enstrümanları minibüse yükleme işini çabucak tamamlayıp aracın arkasına dizildi. Açık açık karşılarındaki sahneyi izlemeye başladılar. Eric bir ara duruma müdahale etmeyi denedi. "Hanımlar, hanımlar," dedi ellerini megafon gibi ağzının etrafında birleştirip. "Kavgaya gerek yok, Simon herkese yeter."

Isabelle, Eric'e öyle bir bakış fırlattı ki oğlan korkup geri çekildi ve grup üyeleri minibüse atlayıp kaçmayı tercih etti. *Hainler!* diye düşündü Simon arkalarından. Gerçi dürüst olması gerekirse onun Kyle'ın arabasıyla eve döneceğini varsaymaları doğaldı. Elbette o kadar uzun yaşarsa.

"Sana inanamıyorum, Simon," dedi Maia. O da Isabelle'i taklit edip ellerini beline koymuştu. "Ne düşünüyordun? Nasıl bunca zamandır utanmadan yalan söyleyebildin?"

"Yalan söylemedim," diye itiraz etti Simon. "İkinizle de ilişkimiz o kadar ciddi değildi!" Isabelle'e döndü. "Senin de başkalarıyla çıktığını biliyorum."

"Senin tanıdığın kişilerle değil," dedi Isabelle öfkeyle. "Arkadaşlarınla, senin çevrenden insanlarla değil. Eric'le çıksam ne hissederdin?"

"Şaşırırdım," dedi Simon. "Senin tipin olduğu söylenemez."

"Konuyu dağıtma, Simon," dedi Maia. Isabelle'in yanına geçti ve ikisi birlikte Simon'a baktı. İki kızın öfkeleri birleşmişti. Bar tamamen boşaldığından şimdi sokakta sadece üçü kalmıştı. Simon kaçmayı denerse başarıp başaramayacağını hesapladı. Kurtlar hızlı olurdu ve Isabelle de eğitimli bir vampir avcısıydı.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Simon. Kan içmenin verdiği coşku geçiyordu. Artık başı dönmüyordu. Sarhoşluk hissi gitmiş, yerini panik duygusu almıştı. Zihninin Maureen'e kayıp durması işleri daha da kötüleştiriyordu. *Lütfen ona bir şey olmasın.* "İkinizden de özür dilerim. İkinizden de çok hoşlanıyorum ve kimseyi kırmak istemezdim."

Daha bu kelimeler dudaklarından dökülürken ne kadar aptalca olduklarının farkına vardı. Adi tavırları için özür dileyen diğer pisliklerden farksızdı. Simon hiçbir zaman bir gün öyle birine dönüşeceğini düşünmemişti. Kendisi hep küçümsenen, nazik çocuk tipiydi. Bu tür adiliklere, seksi kötü çocuk havalarındaki popüler tiplerde veya acı çeken artist havasındakilerde rastlanırdı. Simon ne zaman öyle birine dönüşmüştü? İki kızla birden çıkmak belki yalan söylemek değildi ama doğruyu söylemek de sayılmazdı.

"Kahretsin," dedi kendi kendine. "Ben tam bir pisliğim."

"Bu belki de yanına geldiğimden beri söylediğin ilk doğru söz," dedi Maia.

"Katılıyorum," dedi Isabelle. "Ama bana soracak olursan artık bunun için çok geç derim."

Barın kapısı açıldı ve biri dışarı çıktı. Kyle'dı. Simon, Kyle'ı görünce rahatladı. Kyle'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı ama Maureen ölmüş olsaydı tavırlarının çok daha farklı olacağı kesindi.

Kyle onlara doğru birkaç adım attı. Sağanak yağmur hafiflemiş ve artık çiselemeye dönüşmüştü. Maia ve Isabelle'in

sırtı Kyle'a dönüktü, bütün dikkatleriyse öfkelerini kustukları Simon'ın üzerindeydi. "Umarım ikimizin de bir daha seninle konuşmamızı beklemiyorsundur," dedi Isabelle. "Clary'yle de arkadaş seçimi konusunda ciddi bir konuşma yapmam gerekecek."

"Kyle," dedi. Simon'ın sesinden, onun yanlarına gelmesine sevindiği anlaşılıyordu. "Maureen... O?"

Simon, Maia ve Isabelle'e neler olduğunu çaktırmadan soruyu nasıl sorabileceğini bilmiyordu. Ama anlaşılan bir önemi yoktu çünkü cümlesini tamamlayamadı. Maia ve Isabelle de yeni gelen gence döndü. Isabelle'in canı sıkılmış gibiydi. Maia ise şaşırmıştı, yüzünde çok garip bir ifade vardı ve sanki Kyle'ın gerçek olup olmadığını çözmeye çalışıyordu.

Maia, Kyle'ın gerçek olduğunu anladığında yüzündeki ifade değişti, gözleri büyüdü, beti benzi attı. Kyle ise bir kabustan uyanıp başka bir kabusun içine düşmüş gibi kıza bakıp başını salladı. Dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı.

"İnanılmaz," dedi Isabelle bir ona bir ötekine bakıp. "Siz ikiniz... Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Maia'nın dudakları aralandı. Hala Kyle'a bakıyordu. Simon'ın tek düşünebildiği, kızın ona hiçbir zaman böyle yoğun bakışlarla bakmamış olduğuydu. Maia sonunda "Jordan," diye fısıldadı ve pençelerini çıkarıp Kyle'ın üstüne atladı. Tırnaklarını onun gırtlağına saplarken bir saniye bile tereddüt etmedi.

İkinci Bölüm

Her Yaşam İçin

Hiçbir şey bedava değildir. Her şeyin bedeli er ya da geç ödenir. Her kar zararla dengelenir, her yaşam bir ölümle... Sürekli dinlediğimiz müziğin bile bedelinin ödenmesi gerekir. Eşin senin müziğinin bedeliydi.

Cehennem artık tatmin oldu.

Ted Hughes, Kaplan'ın Kemikleri

10

232 RIVERSIDE YOLU

Simon, Kyle'ın salonundaki koltuğa çöküp odanın köşesindeki televizyonda donup kalmış görüntüye baktı. Kyle'ın Jace'le oynadığı oyun dondurulmuş olduğu için cesetler ve son derece gerçekçi tasarlanmış kan birikintileriyle dolu tünelin görüntüsü ekranda öylece duruyordu. Rahatsız edici bir manzaraydı ama Simon'ın televizyonu kapamaya ne enerjisi ne de isteği vardı. Zihnindeki görüntüler ekrandakinden çok daha korkunçtu.

Sabahın ilk ışıkları pencereden süzülmeye başlamış, salon yarı yarıya aydınlanmıştı ama Simon bunu fark etmedi. Maureen'in yarı cansız yerde yatan hali gözünün önünden hiç gitmiyordu. Sarı saçları kanla ıslanmıştı. Damarlarında kızın kanıyla, gecenin içinde yalpalayışını hatırladı. Ve Maia'nın pençelerini çıkarıp Kyle'a saldırışı, kendini savunmak için en ufak bir giri-

şimde bulunmayan Kyle'ın kanlar içinde yerde yatışı... Eğer Isabelle araya girmemiş olsaydı Maia onu çoktan öldürmüş olurdu. Sonunda Maia öfkeli gözyaşlarına boğulmuş, Simon onu sakinleştirmek için yanına gitmeyi denediğinde Isabelle tarafından oradan kovulmuştu. Isabelle diğer kızın ayakta durmasına yardım etmek için elini onun beline dolamış ve Simon'a bağırmıştı.

"Git buradan. Onu da yanında götür. Onun Maia'ya ne yaptığını bilmiyorum ama gerçekten kötü bir şey olmalı."

Öyleydi. Simon kızın söylediği ismi biliyordu. Jordan. Daha önce de bu ismi duymuştu. Nasıl kurda dönüştüğünü sorduğunda Maia "Eski erkek arkadaşım yaptı," demişti. Sevgilisi kıza vahşice saldırmış, sonra kaçıp gitmiş ve onu tek başına bırakmıştı.

Ve o sevgilinin adı Jordan'dı.

Demek Kyle'ın zilinde tek isim yazmasının nedeni buydu. Yazan sadece soyadıydı. Tam adı Jordan Kyle olmalıydı. *Ne kadar aptalım,* diye düşündü Simon. Nasıl olmuş da daha önce akıl edememişti? Gerçi şu sıralar kendinden nefret etmek için bir nedene daha ihtiyacı yoktu.

Kyle -veya Jordan- kurtadamdı, dolayısıyla çabuk iyileşmişti. Simon onu kaldırıp arabaya yasladığında boğazındaki ve vücudundaki derin pençe izleri iyileşip sıradan yaralara dönüşmüştü bile. Üstündeki giysiler paramparça ve kanlar içindeydi ama bu sorunu eve dönünce de çözebilirlerdi. Simon onun cebinden anahtarları almıştı. Arabaya atlayıp Manhattan'a kadar neredeyse hiç konuşmadan gitmişlerdi. Jordan yolcu koltuğunda oturmuş, gözlerini kanlı ellerine dikmişti.

"Maureen iyi," demişti sonunda, Williamsburg Köprüsü'nden geçerlerken. "Göründüğü kadar kötü durumda değilmiş. Henüz insanlardan beslenmekte başarılı değilsin, fazla kan kaybetmemişti. Onu bir taksiye bindirdim. Hiçbir şey hatırlamıyor. Senin önünde bayıldığını sanıyor. Çok utanmıştı."

Simon, Jordan'a teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmayı başaramadı. "Sen Jordan'sın," dedi bunun yerine. "Maia'nın eski erkek arkadaşısın, onu kurda dönüştüren kişisin."

Bu arada Kenmare'e varmışlardı. Simon kuzeye dönüp ucuz otellerle dolu olan Bowery'ye yöneldi. "Evet," dedi Jordan. "Kyle benim soyadım. Praetor'a katıldığımda onu kullanmaya başladım."

"Isabelle engel olmasaydı Maia seni öldürecekti."

"Beni öldürmeye hakkı var," dedi Jordan. Başka da bir şey söylemedi. Simon arabayı park edecek bir yer buldu, daireye giden merdivenleri çıktılar. Eve vardıklarında Kyle kanlı ceketini çıkarıp odasına kapandı.

Simon eşyalarını çantasına doldurmuş evden çıkmaya hazırlanıyordu ki tereddüt etti. Sonradan düşündüğünde bile, neden evden ayrılmak yerine çantasını yere bırakıp koltuğa çöktüğünü çözemeyecekti. Bütün gece o koltukta oturdu.

Clary'yi arayabilmeyi isterdi ama sabahın erken saatleriydi ve Isabelle, Jace'le gittiklerini söylemişti, yani onları rahatsız etmesi

yakışık almazdı. Annesinin nasıl olduğunu merak etti. Annesi onun dün gece Maureen'e yaptıklarını bilseydi, oğlunun tıpkı düşündüğü gibi bir canavara dönüştüğüne kesin emin olurdu.

Belki de gerçekten öyleyim, diye düşündü Simon.

Jordan'ın odasının kapısının aralandığını ve çocuğun dışarı çıktığını gördü. Ayakları çıplaktı, üzerinde hala aynı kot ve tişört vardı. Boğazındaki yaralar iyileşip ince kırmızı çizgilere dönüşmüştü. Simon'a baktığında, normalde parlak ve neşeli olan ela gözlerinin altında mor halkalar göze çarpıyordu. "Çoktan gittiğini düşünmüştüm," dedi.

"Gidecektim," dedi Simon. "Sonra sana bir açıklama yapma şansı tanımam gerektiğine karar verdim."

Jordan mutfağa girmeden önce bir an donup kaldı. Ne yapacağına karar vermeye çalışırcasına uzun uzun kahve filtresini süzdü.

"Maia birkaç ay çıktığınızı ve her şeyin harika olduğunu söylemişti," diye devam etti Simon. "Sonra vahşi birine dönüşmüşsün, aşırı kıskançlaşmışsın. Sana bunları söylediğinde ona vurmuşsun. Senden ayrılmış ve bir gece evine döndüğü sırada bir şey ona saldırmış. Neredeyse öldürüyormuş. Ve sen sonra şehirden kaçmışsın. Ne bir özür ne bir açıklama..."

Jordan kahve filtresini tezgaha bıraktı. "Nasıl buraya geldi? Nasıl oldu da Luke Garroway'in sürüsüne katıldı?"

Simon başını iki yana salladı. "New York trenine binip sürünün izini sürmüş. O güçlü bir kız. Yaptığın şeyin onu yıkmasına izin vermemiş. Başkası olsa yıkılırdı."

"Bu yüzden mi kaldın?" diye sordu Jordan. "Pisliğin biri olduğumu söylemek için mi? Öyleyse kalmana gerek yoktu, bunu zaten biliyorum."

"Kaldım çünkü dün gece ben de az kalsın birini öldürüyordum," dedi Simon. "Dün geceden önce bunu öğrenmiş olsaydım bu evde bir saniye dahi durmazdım ama Maureen'e yaptıklarımdan sonra..." Dudağını ısırdı. "Olanları kontrol edebileceğimi sandım ama edemedim. Zarar görmeyi hiç hak etmeyen birini incittim. Bu yüzden kaldım ve neler olduğunu sana sormak istedim."

"Eğer ben bir canavar değilsem kendinin de canavar olmadığını ispatlamış olacaksın."

"Hayır, hayatıma nasıl devam edeceğimi, bu olayı nasıl aşacağımı öğrenmek istiyorum." Simon öne doğru eğildi. "Seni tanıdığım kadarıyla artık iyi birisin. Öfkelendiğini veya kimseye kötü davrandığını görmedim. O zaman Praetor Lupus'u hatırladım. Kötü şeyler yaptığın için onlara katıldığını söylemiştin. Maia'ya saldırmanı kastediyor olabileceğini düşündüm."

"Onu kastediyordum," dedi Jordan.

Clary, Luke'un evindeki boş odalardan birinde masanın başına geçmiş, karşısına yaydığı kumaş parçasına bakıyordu. Beth Israel'deki kadından onu aldığından beri, zihninin bir parçası hep kumaştaydı. Kıvrılmasın diye kumaşın iki kenarına kalemler

yerleştirmişti. Yazıya bakıyor, elinde stel, hastanede gördüğü işareti hatırlamaya çalışıyordu.

Konsantre olmak zordu. Aklı sürekli Jace'e ve önceki geceye kayıp duruyordu. Jace'in nereye gitmiş olabileceğini, neden o kadar mutsuz olduğunu düşünüp duruyordu. Ne kadar berbat durumda olduğunu görene dek onun da acı çektiğini anlamamıştı. Jace'in halini düşünmek bile kalbini parçalıyordu. Onu aramak istedi ama kendine engel oldu. Jace sorunun ne olduğunu anlatacaksa bile bunu onun zorlamasıyla yapmayacaktı. Clary onu tanıyordu.

Gözlerini kapayıp gördüğü işarete konsantre oldu. Kendi yarattığı işaretlerden değildi. O işaretin gerçekten var olduğuna bütün kalbiyle emindi. Onu Gri Kitap'ta görmemiş olması bunu değiştirmezdi. Şeklinden anlaşıldığı kadarıyla çeviri değil de açığa çıkarma işaretiydi, sanki altta yazanı okumak için üstündeki tozu ittirmek gerekiyordu...

Parmaklarının arasındaki stel kıpırdadı ve gözlerini açtığında kumaşın kenarına ufak bir şekil çizmeyi başardığını gördü. Ama şekil ufacık bir noktacığı, hatta mürekkep lekesini andırdığı için bir an yeteneğini kaybetmiş olmaktan korktu. Derken kumaş parladı ve üzerinden kızgın kor parçalarının ısısı gibi bir sıcaklık yayıldı. Görünmez bir elin kumaşa yazdığı kelimeleri izledi:

Talto Kilisesi'nin Malı. 232, Riverside Yolu.

Yazıyı okuduğu anda Clary'nin içi büyük bir heyecanla doldu. Bir ipucu ele geçirmişti, hem de gerçek bir ipucu. Üstelik onu kimsenin yardımı olmadan kendi başına bulmuştu.

Riverside Yolu, No: 232. Yukarı Batı New York'ta bir adresti. Riverside Parkı tarafında olabilirdi. Suyun diğer tarafı. New Jersey. Uzak değildi. Talto Kilisesi. Clary steli bırakıp kaşlarını çattı. Kilise pek iyi haber sayılmazdı. Luke'un eski bilgisayarının başına geçip internete bağlandı. Talto Kilisesi yazıp da herhangi bir sonuca ulaşamadığında buna pek şaşırmadı. Ne de olsa kumaşın kenarında yazan kelimeler Purgatik, Cthonian veya ona benzer iblis dillerinden birinde yazılmıştı.

Tek bir şeyden emindi: Talto Kilisesi gizli bir yerdi ve büyük ihtimalle kötüydü. Eğer insanların pençeli bebekler doğurmasına yol açıyorlarsa gerçek bir din olmalarına imkan yoktu. Clary bebeği çöpe bırakanın Talto Kilisesi'nin üyelerinden biri olup olmadığını merak etti. Acaba kadın neye bulaştığını bebeğini doğurmadan önce de biliyor muydu?

Telefona uzanırken tepeden tırnağa ürperdi ve bir an durakladı. Annesini aramak üzereydi ama Jocelyn'e bundan bahsedemezdi. Jocelyn daha yeni ağlamayı kesmiş ve Luke'la yüzük bakmaya gitmek için odasından çıkmaya razı olmuştu. Annesi güçlü bir kadındı ama bu olay onu çok sarsıyordu. Onlara haber vermeden araştırmayı ilerlettiği ortaya çıkarsa Merkez'le başı belaya girerdi ve kesin bir şey öğrenmeden annesini bu işe daha fazla karıştırmak istemiyordu.

Luke. Ama Luke annesiyleydi. Onu da arayamazdı.

Belki Maryse. Ama onu aramanın fikri dahi ürkütücüydü. Ayrıca Clary kendine itiraf etmek istemese de araştırmayı Merkez'e devredecek olursa devre dışı bırakılacağını bildiğinden

onlara olabildiğince geç haber vermek istiyordu. Onunla ilgili bir hikayenin dipnotu olmaya niyeti yoktu. Ayrıca Merkez'e haber vermek, annesine ihanet etmek demek olurdu.

Ama neyle karşılaşacağını bilmediği bir yere tek başına gitmek... Gerçi eğitimliydi ama o kadar da eğitimli değildi. Ayrıca düşünmeden hareket etme eğiliminde olduğunun farkındaydı. İsteksizce telefonu eline aldı, bir saniye tereddüt ettikten sonra kısa mesaj yolladı: 232, RIVERSIDE YOLU. HEMEN BENİMLE ORADA BULUŞ. ÇOK ÖNEMLİ. Gönder düğmesine bastıktan sonra bir saniye bekledi ve istediği yanıta kavuştu. TAMAM.

Clary telefonu bırakıp silahlarını almaya gitti.

"Maia'ya aşıktım," dedi Jordan. Artık kanepede oturuyordu, kahveyi yapmayı başarmış olsa da bir yudum bile içmemişti. Elinde tuttuğu fincanla oynayıp duruyordu. "Geri kalan her şeyden önce bunu bilmen lazım. İkimiz de New Jersey'deki bir cehennem çukurundanız. Kasabamızda Maia'nın sürekli canına okurlardı çünkü babası zenci, annesi beyazdı. Bir de ağabeyi vardı, tam bir psikopattı. Bilmem sana ondan bahsetti mi. Adı Daniel."

"Onunla ilgili bir şey anlatmadı," dedi Simon.

"Tüm bunlar düşünülürse Maia'nın cehennemden çıkma bir hayatı vardı ama zor koşulların onu ezmesine izin vermiyordu. Bir müzik markette eski albümlere bakarken tanıştık.

Sohbet etmeye başladığımızda onun kasabadaki en muhteşem kız olduğunu keşfettim. Güzeldi, çok tatlıydı." Jordan dalgınlaştı. "Birkaç kere çıktık, her şey muhteşemdi. Birbirimize deliler gibi aşık olduk. On altı yaşındayken nasıl aşık olursan öyle işte. Sonra ısırıldım. Bir gece kulübünde kavgaya karıştım. Zaten sürekli kavgalara karışıp dururdum. Tekmelenmeye ve yumruklanmaya alışıktım ama ısırılmak? Dövüştüğüm adamın kafayı sıyırdığını düşündüm, çok da umursamadım. Hastaneye gittim, dikiş atıldı, her şeyi unuttum.

Üç hafta sonra ısırık etkisini göstermeye başladı. Kontrol edilemez öfke krizleri başladı. Gözüm kararıyordu, ne yaptığımı bilemez hale geliyordum. Çekmecelerden birini açamadığım için mutfak camına yumruk attım. Kıskançlık krizlerine giriyordum. Maia'yı kıskanıyordum çünkü başkalarıyla ilgilendiğine emindim... Beni aldattığını düşündüm. Nedenini bilmiyorum ama böyle düşündüm. Bir keresinde kontrolümü kaybettim. Ona vurdum. Hatırlamıyorum diyebilmek isterdim ama hatırlıyorum. O zaman benden ayrıl..." Jordan cümlesini tamamlayamadı. Kahvesinden bir yudum aldı. Anlattıklarının onu hasta ettiği belliydi. *Bu hikayeyi daha önce kimseye anlatmamış olmalı,* diye düşündü Simon. Kısa bir suskunluktan sonra Jordan anlatmaya devam etti.

"Birkaç gece sonra gittiğim partilerden birinde Maia'yı gördüm. Başka bir erkekle dans ediyor, bana her şeyin bittiğini ispatlamak istercesine onunla öpüşüyordu. Bunu bilemezdi ama seçebileceği en kötü geceyi seçmişti. Isırılışımdan sonraki ilk

dolunaydı." Elindeki fincanı o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. "İlk kez o gece dönüştüm. Değişim vücudumu parçaladı, kemiklerimi kırdı ve derim yırtılıyormuş gibi hissettim. Çok büyük bir acı çekiyordum ve sadece bu da değil, Maia'yı istiyordum. Bana geri dönmesini, ona her şeyi açıklamayı istiyordum ama tek yapabildiğim ulumaktı. Sokaklarda delice koşmaya başladım. Sonra evinin yakınlarındaki parkta onu gördüm. Eve dönüyordum..."

"Ve ona saldırdın," dedi Simon. "Onu ısırdın."

"Evet."

Jordan gözlerini boşluğa dikmiş halde geçmişi hatırlamayı sürdürdü. "Ertesi sabah uyandığımda ne yaptığımı fark ettim. Evine gidip durumu açıklamayı denedim ama yarı yolda iriyarı bir adam yolumu kesip beni durdurdu. Kim olduğumu ve benimle ilgili her şeyi biliyordu. Bana Praetor Lupus'un üyesi olduğunu ve bundan sonra benden sorumlu olacağını söyledi. Maia'nın yanına gitmeme izin vermeyeceğini, bunun işleri daha da kötüleştireceğini söyledi. Başka bir insanı ısırdığım için cezadan kurtulmamın tek yolunun onlara katılmak ve kendimi kontrol etmeyi öğrenmek olduğunu anlattı.

"Normalde yapmazdım. Suratına tükürür ve ne ceza isterlerse vermelerini söylerdim. Kendimden o kadar nefret ediyordum. Ama bana benim gibilere yardım edeceğimi, Maia'nın başına gelen şeyin tekrarlanmasına engel olacağımı söylediğinde bir umut ışığı gördüğümü düşündüm. Belki günahlarımı affettirebilirdim."

"Tamam, ama seni bana atamaları fazlasıyla garip bir tesadüf değil mi?" diye sordu Simon. "Sonuçta kurda dönüştürdüğün kızla çıkıyorum."

"Tesadüf diye bir şey yoktur," dedi Jordan. "Dosyan bana verilen bir sürü dosya arasındaydı. Notlarda Maia'dan bahsedildiği için seni seçtim. Bir kurtla vampirin çıkması büyük olaydır. Ancak o zaman Maia'nın da kurda dönüştüğünü öğrendim."

"Hiç kontrol etmemiş miydin? Biraz garip..."

"Denedim. Praetor, Maia'yla ilgili bilgi edinmemi istemiyordu ama elimden geleni yaptım. Evden kaçtığını öğrendiğimde sonunda o berbat hayattan kurtulduğu için sevindim. Ne yazık ki ulusal kurtadam kayıtları diye bir şey yok, kontrol etme imkanım yoktu. Dönüşmediğini umdum."

"Maia yüzünden mi benden sorumlu olmayı kabul ettin?"

Jordan kızardı. "Seninle tanışırsam ona neler olduğunu öğrenebileceğimi düşündüm. İyi olup olmadığını anlayabilirdim."

"Bu yüzden hem onunla hem Isabelle'le çıktığım için beni azarladın demek," dedi önceki konuşmalarını hatırlayan Simon. "Onu koruyordun."

Jordan kahve fincanının üzerinden baktı. "Yaptığın serserilikti."

"Ya konser broşürünü ona ulaştırmak? Broşürümüzü Maia'ya sen mi yolladın?" Simon başını iki yana salladı. "Aşk hayatımı mahvetmek de görevinin bir parçası mıydı?"

"Ben Maia'nın canına okudum," dedi Jordan. "Birinin daha bunu yapmasını seyretmeye katlanamazdım."

"Konsere gelip seni görecek olursa suratını dağıtmak isteyeceğini düşünmedin mi? Eğer geç kalmamış olsaydı sahnedeyken bile sana saldırabilirdi. Seyircilerimiz için heyecan verici bir gösteri olurdu."

"Böyle olacağını bilmiyordum," dedi Jordan. "Benden bu kadar nefret ettiğinin farkında değildim. Ben beni dönüştüren adamdan nefret etmiyorum, kendini kontrol edemediği için beni ısırdığını anlıyorum."

"Evet, ama seni aşık olduğun kişi dönüştürmedi," dedi Simon. "O adamla aranda bir bağ yoktu. Maia ise sana aşıktı. Onu ısırdığını, terk ettiğini ve bir daha onu aklına bile getirmediğini zannediyor. Bir zamanlar sana ne kadar aşıksa şimdi de senden o kadar nefret ediyor."

Jordan herhangi bir şey söyleyemeden kapının zili çaldı. Ana kapının zili değildi, biri her nasılsa apartman kapısından girip dairenin kapısına ulaşmayı başarmıştı. Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. "Birini mi bekliyorsun?" diye sordu Simon.

Jordan başını iki yana sallayıp fincanı bıraktı. Birlikte kapının önüne geçtiler. Jordan, Simon'a arkasında durmasını işaret etti ve kapıyı açtı.

Kapıda kimse yoktu. Ama paspasın üzerine bir not bırakılmıştı. Jordan kağıdı aldı ve üstünde yazanı okudu.

"Sana," diye Simon'a uzattı.

Kafası karışan Simon kağıdı açtı. Büyük harflerle söyle yazıyordu:

SIMON LEWIS. KIZ ARKADAŞIN ELİMİZDE. RIVERSIDE YOLU, 232 NUMARAYA GEL. HAVA KARARMADAN GELMİŞ OL, YOKSA KIZIN GIRTLAĞINI KESERİZ.

"Şaka olmalı," dedi uyuşmuşçasına nota bakan Simon. "Başka bir şey olamaz."

Jordan tek kelime etmeden Simon'ı kolundan yakalayıp salona sürükledi, ancak telefonun başına geldiklerinde bıraktı. "Ara onu," dedi telsiz telefonu Simon'a uzatırken. "Maia'yı arayıp iyi olduğuna emin ol."

"Bahsettikleri Maia olmayabilir." Simon durumun korkunçluğu yavaş yavaş zihnine dank ederken dehşetle telefona baktı. Kendini toplamalıydı. Şimdi paniğe kapılamazdı. "Isabelle'den de bahsediyor olabilirler."

"Tanrım." Jordan öfkeyle baktı. "Başka kız arkadaşların da var mı? Yoksa arayacaklarımızın bir listesini mi yapmamız gerekiyor?"

Simon telefonu alıp Maia'nın numarasını tuşladı.

Maia ikinci çalışta açtı. "Alo?"

"Maia, ben Simon."

Kızın sesindeki sıcak ton anında kayboldu. "Ne istiyorsun?"

"İyi olup olmadığına bir bakmak istedim," dedi Simon.

"İyiyim." Kızın uzun konuşmak istemediği belliydi. "Aramızda yaşananlar o kadar da ciddi değildi. Mutlu olduğum söylenemez ama idare ederim. Hala bir pislik olduğunu düşünüyorum."

"Hayır," dedi Simon. "Aslında başına kötü bir şey gelip gelmediğini kontrol etmek için aradığımı söylemeye çalışıyorum."

"Jordan yüzünden mi arıyorsun?" Onun adını söylerken kızın sesinde bariz bir öfke tınısı belirmişti. "Doğru ya, birlikte yanımızdan ayrılmıştınız. Arkadaş falan mısınız? Ona söyle, benden uzak dursun. Aslında ikiniz de benden uzak durun."

Maia telefonu kapattı. Geriye sadece öfkeli bir arı gibi vızıldayan sinyal sesi kaldı.

Simon, Jordan'a döndü. "Maia iyi. İkimizden de nefret ediyor ama başka bir sorunu olduğunu sanmıyorum."

"Tamam," dedi Jordan. "Isabelle'i ara."

Izzy'nin telefonu açması için birkaç kere şanslarını denemeleri gerekti. Simon neredeyse paniğe kapılmak üzereydi ki telefonun diğer ucunda kızın canı sıkkın sesi duyuldu. "Her kimsen, umarım beni aramak için iyi bir nedenin vardır."

Simon'ın içi rahatladı. "Isabelle. Ben Simon."

"Tanrı aşkına, şimdi ne istiyorsun?"

"İyi olduğuna emin olmak..."

"Beni aldattığın için, yalan söyleyen pisliğin teki olduğun için yıkılacağımı mı sanıyordun?"

"Hayır." Bu iş Simon'ın sinirine dokunmaya başlamıştı. "İyi olup olmadığını öğrenmek istedim. Kaçırıldın mı veya ona benzer bir şey oldu mu diye?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Simon, bugüne kadar duyduğum en aptal barışma bahanesi bu," dedi Isabelle sonunda. "Senin derdin ne?"

"Emin değilim," dedi Simon ve kız onun suratına kapatmadan telefonu kendi kapattı. Jordan'a döndü. "O da iyi."

"Anlamıyorum." Jordan'ın gözlerinde soru işaretleri vardı. "Kim bu kadar boş bir tehdit savurur ki? Kontrol etmek ve gerçek olup olmadığını anlamak hiç zor değil."

"Aptal olduğumu düşünüyor olmalılar," diye söze başladı Simon ama birden sustu, aklına korkunç bir ihtimal gelmişti. Biraz önce Jordan'a geri verdiği telefonu genç adamın elinden kaptı ve hissizleşmiş parmaklarla numarayı çevirdi.

"Şimdi kimi arıyorsun?" diye sordu Jordan.

Clary, Doksan Altıncı Sokak'tan Riverside Yolu'na döndüğü sırada telefonu çaldı. Yağmur şehrin her zamanki pisliğini temizlemişti, güneş masmavi gökyüzünde parlıyor, nehir boyunca uzanan parkın yeşilinin iyice öne çıkmasını sağlıyordu. Clary çantasında telefonunu arandı, buldu ve telefonu açtı. "Alo?"

Diğer tarafta Simon'ın sesi duyuldu. "Şükürler..." Cümlesini tamamlamadı. "İyi misin? Kaçırılmadın ya?"

"Kaçırılmak mı?" Clary binaların numaralarına bakarak yürümeyi sürdürdü. 220, 224. Ne aradığını bilmiyordu. Gideceği yer normal bir kiliseye benziyor muydu? Yoksa üstüne göz boyama büyüsü yerleştirilmiş terk edilmiş bir arsa mıydı? "Sarhoş falan mısın, Simon?"

"Sarhoş olmak için biraz erken." Sesinden rahatladığı anlaşılıyordu. "Hayır, garip bir not bırakılmış. Biri kız arkadaşımın peşindeymiş."

"Hangisinin?"

"Aman ne komik." Simon hiç eğlenmiyordu. "Maia ve Isabelle'i aradım, ikisi de iyi. Sonra aklıma sen geldin. Birlikte çok zaman geçiriyoruz, belki de biri bizi görüp yanlış anlamış olabilir diye düşündüm. Ama şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Ben de anlamadım." Riverside Yolu, 232 Numara, Clary'nin karşısında belirdi. Sivri çatılı, büyük bir taş yapıydı. Bir zamanlar gerçekten kilise olması mümkündü ama şimdi kiliseye benzemiyordu.

"Dün gece Isabelle ve Maia birbirini öğrendi. Hoş olmadı," diye ekledi Simon. "Ateşle oynadığımı söylerken haklıymışsın."

Clary binayı inceledi. Yoldaki binaların çoğu pahalı yapılardı. Hemen hepsinin kapıcısı vardı. Ama bu binanın büyük ahşap kapılarının önünde kimse durmuyordu. Üstelik kapısında diğer evlerdeki eski moda tokmaklardan değil metal bir kapı kolu vardı.

"Senin adına üzüldüm, Simon. Hala seninle konuşuyorlar mı?"

"Pek sayılmaz."

Clary kapı kolunu çevirdi ve kapıyı itti. Kilitli değildi. Kapının açılmasıyla beraber Clary'nin sesi fısıltıya dönüştü. "Belki notu ikisinden biri bırakmıştır."

"Onların yapacağı bir şey değil," dedi bu teoriye şaşırmış görünen Simon. "Sence Jace yapmış olabilir mi?"

Onun adını duymak bile karnına yumruk yemek gibiydi. Clary bir an nefessiz kaldı. "Çok çok öfkelense bile bunu yapacağını sanmıyorum."

Telefonu kulağından çekip başını yarı aralık kapıdan içeri uzattı, normal bir kilisenin içi gibiydi. Uzun koridor ve mumların titreşen ışığı. *Şöyle bir göz atmanın bir sakıncası olmaz,* diye düşündü Clary.

"Şimdi kapatmalıyım, Simon," dedi. "Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıp içeri girdi.

"Gerçekten birinin şaka yaptığını mı düşünüyorsun?" Jordan kafesteki bir kaplan gibi daireyi turluyordu. "Bana hiç de şakaymış gibi gelmedi. Öyleyse bile, hastalıklı bir şaka."

"Hasta birinin işi olduğuna katılıyorum." Simon kahve masasındaki nota baktı. Yanına gitmeden de büyük harflerle yazılan kelimeleri okuyabiliyordu. Yalan olduğunu bilse de nota bakmak midesinin düğümlenmesine yol açtı. "Onu kimin ve neden yolladığını anlamaya çalışıyorum."

"Belki bugünlük seni boş verip Maia'yı gözetlemeliyim," dedi Jordan. "Bilirsin, her ihtimale karşı."

"Sen bilirsin," dedi Simon. "Ama Maia'nın, amacın ne olursa olsun seni etrafında görmek istediğini sanmıyorum."

Jordan çenesini sıktı. "Ben de beni göremeyeceği bir yerlerden onu izlerim."

"Vay be. Hala ona aşıksın, değil mi?"

"O benim sorumluluğumda." Jordan soruyu doğrudan yanıtlamaktan kaçınmıştı. "Ne hissettiğimin bir önemi yok."

"Ne istersen yapabilirsin," dedi Simon. "Bence..."

Kapı tekrar çaldı. Yeniden birbirlerine bakıp aynı anda kapıya koştular. İlk varan Jordan oldu. Kapının yanındaki askılığı aldı, üstündeki paltoları yere fırlattı ve kapıyı sonuna kadar açıp askılığı kapının diğer tarafındaki kişiye doğrulttu.

Diğer taraftaki Jace'ti. Neler olduğunu anlamaya çalışırcasına gözlerini kırpıştırdı. "Elindeki palto askısı mı?"

Jordan askılığı yere fırlatıp içini çekti. "Vampir olsaydın askılık çok işe yarar bir silah olurdu."

"Evet, elbette," dedi Jace. "Ya da bir sürü paltoyla size saldırmaya kalksaydım."

Simon, Jordan'ın arkasından Jace'e bakıyordu. "Kusura bakma, gergin bir sabah geçirdik."

"Sabah daha da gerginleşeceğe benziyor. Seni Enstitü'ye götürmeye geldim, Simon. Merkez seninle görüşmek istiyor ve bekletilmekten hoşlanmazlar."

Clary, Talto Kilisesi'ne girdiği anda kapı arkasından kapandı. New York sokaklarının sesleri ortadan kaybolduğunda kendini

başka bir dünyaya girmiş gibi hissetti. Yüksek tavanlı binanın içi genişti. Ortada bir koridor ve iki tarafta cemaatin oturması için sıralar vardı. Duvarlara yerleştirilen şamdanlarda kalın kahverengi mumlar yanıyordu. İçerisi kötü aydınlatılmıştı ama belki de cadı ışığının parlaklığına alışkın olduğu için ona böyle gelmişti.

Clary ortadaki koridorda ilerlediği sırada spor ayakkabıları zemindeki tozların uçuşmasına yol açtı. *Bir kilisede hiç pencere olmaması ne garip,* diye geçirdi içinden. Koridorun sonuna ulaştığında sunağa çıkan basamaklarla karşılaştı. Bir şeyin daha normal kiliselerden farklı olduğunu keşfederek gözlerini kırpıştırdı. Bu kilisede hiç haç yoktu. Sunakta haçın olması gereken yerde, üstüne baykuş işlenmiş taş bir tablet duruyordu. Tablette şöyle yazıyordu:

TANRIÇANIN EVİ ÖLÜMÜN YOLUDUR.
YOLU ÖLÜMÜN YOLUDUR.
ONA GİDEN BİR DAHA GERİ DÖNMEZ.
BİR DAHA YAŞAMIN YOLUNU SEÇMEZ.

Clary gözlerini kırpıştırdı. Kutsal kitapları çok iyi bilmiyordu, Jace gibi ezbere bölümler söyleyecek durumda değildi ama kulağa dini gelmekle birlikte taşta yazanın garip bir metin olduğunun farkındaydı. Kesinlikle onun kilise anlayışına uymuyordu. Ürpertisine engel olmaya çalışarak sunağa yaklaşınca açık bırakılmış büyük bir kitap gördü. Sayfalardan biri işaretlenmişti.

Clary açıp bakmak için kitabın yanına gidince kitap ayracı sandığı şeyin kara saplı bir hançer olduğunu gördü. Ders kitaplarında resimlerine rastlamıştı, *athame* denilen bıçaklardandı ve iblis törenlerinde kullanılırdı.

Midesi altüst oldu, yine de işaretlenen sayfayı kontrol etmek için eğildi. Bu serüvenden eli boş dönmeyecekti. Karşısındaki kitap İngilizce yazılmış olsaydı bir şansı olabilirdi ama öyle değildi. Sivri harflerden oluşan, kızın daha önce hiç görmediği bir alfabeyle yazılmıştı. Kelimelerin üst tarafında bir çember vardı. İblis efendilerinin iblisleri çağırmak için kullandıkları çemberleri andırıyordu. Zaten genel olarak çember demek bütün büyünün bir noktada toplanmasını sağlamak demekti. Bu çember yeşil mürekkeple sayfaya çizilmişti ve aslında birbirine yakın duran iki ayrı çemberden oluşuyordu. İki çemberin arasındaki boşluğa işaretler çizilmişti. Clary'nin tanıdığı işaretler değildi ama yazıldıkları dili kemiklerinde hissetti. Ölüm ve kan. Baştan aşağı ürperdi.

Sayfayı çevirdiğinde nefesinin kesilmesine yol açan çizimlerle karşılaştı. İlk resimde, sol omzunda kuş olan bir kadın vardı. Tahminen baykuş olan kuş, sinsi ve kurnaz görünüyordu. İkinci resimde kuş gitmişti ve kadın hamileydi. Üçüncü resimde kadın, Clary'nin önünde durduğu sunağa benzeyen bir sunakta yatıyordu. Önünde, elinde modern görünüşlü şırıngalardan tutan cüppeli biri vardı. Şırınga koyu kırmızı sıvıyla doluydu. Kadının kendisine ne enjekte edildiğini bildiği, attığı çığlıklardan anlaşılıyordu.

Son resimde kadın, kucağında bebeğiyle bir koltuğa oturmuştu. Bebek normal görünse de gözleri kapkaraydı. Kadın, bebeğine dehşetle bakıyordu.

Clary'nin tüyleri diken diken oldu. Annesi baştan beri haklıydı. Birileri Jonathan gibi bebekler yapmaya çalışıyordu. Hatta çoktan yapmışlardı.

Sunaktan uzaklaştı. Vücudundaki bütün hücreler bu mekanda bir şeylerin yanlış olduğunu haykırıyordu. Orada bir saniye daha kalamazdı. İpucunu kendi başına keşfetmiş olabilirdi ama bu işin altından tek başına kalkamazdı.

O zaman sesi duydu.

Yumuşak bir hışırtı, geri çekilen dalgaların sesini andıran bir ses... Yukarıdan gelmişti. Athameyi sıkı sıkı tutarak başını yukarı çevirdi. Şaşkınlıktan donakaldı. Üst kat sessiz yaratıklarla doluydu. Gri eşofman giymişlerdi... Spor ayakkabı, gri kazak ve yüzlerini örten kapüşonlu eşofman üstleri. Elleri üst katın tırabzanındaydı. O kadar hareketsizdiler ki onları heykel zannedebilirdiniz. Kıza bakıyorlardı. En azından Clary öyle olduğunu varsaydı ama yüzleri görünmediğinden emin olmak zordu. Erkek mi, dişi mi olduklarını söylemek bile imkansızdı.

"Ben... Özür dilerim," dedi. Sesi taş duvarlarda yankılandı. "İşinizi bölmek istememiştim, şey..."

Kimse yanıt vermedi. Sadece sessizlik... Sessizlik tüm ağırlığıyla Clary'nin üstüne çullanıyordu. Kalp atışları hızlandı.

"Gitsem iyi olacak," dedi güçlükle yutkunarak. Öne çıktı, athameyi sunağa bıraktı ve kiliseden ayrılmaya hazırlandı. O

zaman havadaki tanıdık kokuyu aldı, başını çevirmeden bir saniye önce burun deliklerine çürümüş çöp kokusu doldu. Onunla kapı arasında, bıçak gibi dişleri, keskin pençeleri ve pullu derisiyle, kabuslardan fırlama bir yaratık duruyordu.

Geçen yedi hafta boyunca Clary'ye iblislerle savaşmayı öğretmişlerdi. Ama şimdi, gerçek bir iblisle karşılaştığında, tek yapabildiği çığlık atmak oldu.

11

TÜRÜMÜZ

İblis saldırdı, Clary çığlık atmayı kesip geri çekildi, mükemmel bir sıçrayışla sunağın diğer tarafına geçti ve bir an *Keşke Jace burada olup sıçrayışımı görebilseydi,* diye düşündü. Yere çömeldiğinde, bir şey sunağa çarpıp taşın sarsılmasına yol açtı.

Kilisede güçlü bir uluma duyuldu. Clary dizlerinin üzerinde sunağın kenarından diğer tarafa baktı. İblis başlangıçta düşündüğü kadar büyük değildi ama küçük de değildi. Buzdolabı büyüklüğündeydi ve üç kafası vardı. Kafalar kördü ve iblisin çenelerinden yeşil salyalar akıyordu. Anlaşılan iblis, kızı yakalamaya çalışırken en soldaki kafasını sunağa çarpmıştı, şimdiyse kendine gelmek istercesine kafasını ileri geri sallıyordu.

Clary ne yapacağına karar vermeye çalışırken üst kata baktı ama eşofmanlı yaratıklar önceden nasıl duruyorlarsa hala öyley-

diler. Hiçbiri kıpırdamamıştı. Olup biteni izledikleri bile söylenemezdi. Arka tarafı da kontrol etti ama kilisenin ana kapısından başka çıkış yoktu. İblis de kızın çıkmasını engellemek için o kapıyı tutmuştu. Değerli saniyeleri harcadığını fark eden Clary ayağa kalkıp athameyi eline aldı. O anda saldırıya geçemeyeceği için yeniden sunağın arkasına saklandı. İblis, kafalarından birini sunağın üzerinden ona doğru uzattığında yana kaçtı. Yaratığın boynu sunağın üzerindeydi. Kara dili dışarı çıkmış kızı arıyordu. Clary bir çığlık atarak athameyi yaratığın boynuna sapladı. Ardından oyalanmadan bıçağı çekti ve kafadan uzaklaştı.

İblis de çığlık attı, kafasını geri çektiğinde kızın açtığı yaradan siyah kanlar damlıyordu. Ama ölümcül bir darbe değildi. Clary'nin gözü önünde yara yavaş yavaş iyileşti, iblisin siyah-yeşil derisinin iki tarafı, dikilen bir kumaş gibi yeniden bir araya geldi ve yara kapandı. Kızın bütün umudu söndü. Elbette. Gölge Avcıları üzerine mühürler işlenmiş silahlar kullanırdı çünkü ancak o mühürler iblislerin yaralarının iyileşmesini engellerdi.

Sol eliyle kemerindeki stele uzandı ve iblis ona saldırırken steli yerinden çıkardı. Yana sıçrayıp merdivenlere koştu ve aşağı inip ilk sıranın arkasına saklandı. İblis dönüp yeniden saldırıya geçti. Clary bıçağı sol, steli sağ eline alıp athamenin üzerine *enkeli* işaretini çizdi.

Güçlü bir sembol olduğundan bıçaktaki diğer işaretler erimeye başladı. Clary başını kaldırdığında iblisin neredeyse ona ulaştığını gördü. Üç kafasıyla uzanmış kızı arıyordu. Clary kendini ayağa kalkmaya zorladı, kolunu geriye alıp bıçağı bütün gücüyle savurdu. Ortadaki kafayı tutturduğunda kendisi de şaşırdı. Bıçak iblisin kafatasına saplandı. Kafa çatlarken iblis yine çığlık attı. İşaretin işe yaradığını görmek Clary'yi rahatlatmıştı. Ama iblis geri kalan iki kafasıyla kızı aramayı ve saldırmak için fırsat kollamayı sürdürüyordu.

Yukarıdan ayak sesleri duyuldu. Clary başını kaldırdığında eşofmanlı yaratıkların kaybolduklarını gördü. Rahatlatıcı bir manzara değildi. Kalbi göğüskafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Dönüp ön kapıya koştu ama iblis ondan hızlıydı. Yaratık onun üstünden atlayıp yeniden yolunu kesti. Tıslayıp ona doğru ilerliyor, kalan iki kafasını ileri geri sallıyordu. Sonunda bütün gücüyle Clary'ye saldırmak üzere harekete geçti...

Simşeği andıran bir parıltının ardından iblisin etrafını altın rengi bir şey sardı. İblis, kafasını çevirip tısladı ama çok geçti. Kafaları saran altın rengi çember gittikçe daraldı ve sonunda iki kafayı birden kopardı. Clary üzerine iblis kanı sıçramaması için geri çekildi. İblisin kafasız vücudu kıza doğru devrildi.

Ve ortadan kayboldu. İblis yere yıkılmış ve yok olmuştu. Clary temkinli bakışlarını kilisede dolaştırdı. Ön kapı açıktı ve girişte çizmeleri, siyah elbisesi ve altın ışıltılar saçan kamçısıyla Isabelle duruyordu. Isabelle iblisin kafalarını koparmakta kullandığı kamçıyı bileğine doladı ve kiliseyi kontrol etti. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Clary'yle göz göze geldiklerinde sırıttı.

"Başın hiç beladan kurtulmuyor," dedi Isabelle. "Bu sefer neye bulaştın böyle?"

Vampirin hizmetkarlarının dokunuşu soğuk ve belirsizdi. Buzdan kanatların dokunuşu gibiydi. Gözüne sardıkları bağı çözdükleri sırada Simon hafifçe ürperdi. Hizmetkarlar eğilerek selam verdikten sonra geri çekildi.

Simon gözlerini kırpıştırarak etrafa bakındı ve nerede olduğunu çözmeye çalıştı. Birkaç dakika önce Yetmiş Sekizinci Sokak'la İkinci Cadde'nin tam köşesinde duruyordu. Camille'in şüphelenmesine yol açmadan mezar toprağını kullanmak için Enstitü'den mümkün olduğunca uzaklaşması gerektiğine karar vermişti. Şimdi ise mermer zeminli, zarif mermer sütunlarla kaplı, yüksek tavanlı, büyük ve lüks bir odadaydı. Sol tarafta camlı bölmeler vardı, altlarındaki pirinç levhalarda VEZNE yazıyordu. Duvardaki pirinç levha ise mekanın Douglas Ulusal Bankası olduğunu gösteriyordu. Her taraf toz içindeydi ve bir zamanlar insanların çek yazmak ve para çekmek için kullandıkları veznelerin yıllardır kullanılmadığı açıkça belli oluyordu. Tavandan sarkan lambalar paslanmıştı.

Odanın ortasında yüksek arkalıklı bir koltuk vardı ve Camille tahtı andıran o koltukta oturuyordu. Gümüşümsü sarı saçları omuzlarına dökülürken her zamankinden güzel görünüyordu. Yüzünde makyaj olmadığı halde dudakları hala kırmızıydı. Bankanın loş ışığında Simon'ın görebildiği yegane renk, kadının dudaklarının kırmızısıydı.

"Normalde gündüz saatinde buluşmayı kabul etmezdim, gündüzyürüyen, ama söz konusu sen olunca bir istisna yapmaya karar verdim," dedi kadın.

"Teşekkürler." Simon kendisi için de bir koltuk çıkarıldığını fark etti, bir an oturmayı düşündüyse de ayakta durmaya devam etti. Merkez'in arzusuyla bu planın parçası olmayı kabul ettiğinde Camille'den ne kadar korktuğunu unutmuştu. Mantıksız bir korku olabilirdi -dişi vampir ona ne yapabilirdi ki?- ama yine de korkuyordu.

"Anladığım kadarıyla teklifimi düşünüp kabul ettin," dedi Camille.

"Kabul ettiğimi de nereden çıkardın?" diye sordu Simon.

Camille sabırsızca gözlerini kırpıştırdı. "Teklifimi reddetmeye karar vermiş olsaydın haberi bizzat getirmezdin. Öfkemden korkardın."

"Öfkenden korkmam mı gerekiyor?"

Camille arkasına yaslanıp gülümsedi. Koltuğun bankadaki geri kalan her şeyden farklı olarak rahat bir görüntüsü vardı. Oraya, sessiz heykeller gibi iki tarafta dikilen hizmetkarlar tarafından getirilmiş olmalıydı. Anlaşılan Camille'in kölelerinin, efendileri için yapmayacakları hiçbir şey yoktu.

"Pek çokları korkar," dedi kadın, "ama senin benden korkmana gerek yok. Benimle temasa geçmek için son anı beklemiş olsan da doğru kararı verdiğini hissediyorum."

O anda Simon'ın telefonu çalmaya başladı. İrkildi ve içini kaplayan dehşete aldırmamaya çalışarak ceketinin cebinde telefonunu aradı.

"Özür dilerim," dedi telefonu açarken. "Buna bakmam gerek."

Simon'ın görgüsüzlüğü Camille'i dehşete düşürmüştü. "Sakın o telefona yanıt verme!"

Simon telefonu kulağına götürdü. Bunu yaparken birkaç kere fotoğraf makinesinin deklanşörüne basmayı başardı. "Bir saniye bile sürmez."

"Simon!"

Gönder düğmesine bastıktan sonra telefonu kapatıp kaldırdı. "Özür dilerim, düşüncesizlik ettim."

Nefes almamasına karşın Camille'in göğsünün inip kalkması kadının ne kadar öfkelendiğinin göstergesiydi. "Hizmetkarlarımın bana şimdi gösterdiğinden daha fazla saygı göstermelerini beklerim," diye bağırdı Camille. "Bunu bir daha asla yapmayacaksın, yoksa..."

"Yoksa ne?" dedi Simon. "Canımı yakamazsın. Kimse yakamaz. Ayrıca bana hizmetkarın olacağımı söylemedin. Ortağın olacağımı söyledin." Duraksayıp ölçülü bir kibirle konuşmasına devam etti. "Belki de teklifini kabul etmeden önce tekrar düşünmeliyim."

Camille'in yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Tanrı aşkına, budalalık etme."

"O kelimeyi nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sordu Simon.

Camille zarif kaşlarını çattı. "Hangi kelimeyi? Sana budala demem mi canını sıktı?"

"Hayır. Şey, aslında evet, ama sorduğum o değildi. Diğer kelime."

Kelimeyi söyleyemediği için sustu.

"Tanrı'ya inanmadığım için o kelimeyi rahatlıkla söyleyebiliyorum, seni aptal çocuk," dedi Camille. "Sense inandığın için söyleyemiyorsun." Kadın başını yana eğip oğlana baktığında, bakışları kaldırımdaki solucana bakan kuşunki gibiydi. "Belki de kan yemini etmemizin zamanı gelmiştir."

"Kan yemini mi?" Simon doğru duyduğuna emin olamadı.

"Maalesef geleneklerimizle ilgili hiçbir şey bilmediğini sürekli unutuyorum." Camille başını sallayınca saçları dalgalandı. "Bana sadık olduğuna dair kanla mühürlenmiş bir yemin edeceksin. Böylece gelecekte emirlerime asla karşı gelemeyeceksin. Bunu bir tür... evlilik anlaşması olarak kabul et." Gülümsediğinde vampir dişleri ortaya çıktı. "Gel." Parmaklarını şaklattı ve hizmetkarları hemen yanına koşturdu. İlk hizmetkar, dişi vampire eski moda dolmakalemleri andıran kıvrık uçlu bir kalem uzattı.

"Kendi kendini kesmek zorundasın," dedi Camille. "Normalde ben yapardım ama mühürün beni engelliyor. Geleneğin bu bölümünü değiştirmek zorundayız."

Simon tereddüt etti. İşler iyiye gitmiyordu. Doğaüstü dünyayı, yeminlerin Aşağı Dünyalılar için ne anlama geleceğini bilecek kadar tanıyordu. Yemini kolay kolay bozamazdınız.

Çoğu bağlayıcıydı. Eğer kan yemini ederse büyük ihtimalle sonsuza kadar Camille'e sadık kalması gerekecekti.

"Buraya gel," dedi Camille sabırsız bir sesle. "Oyalanmaya gerek yok."

Simon yutkunup isteksizce kadına doğru ilerledi. Hizmetkarlardan biri önünü kesip ona bir bıçak uzattı. Simon bıçağı alıp bileğine yaklaştırdı. Ardından ellerini indirdi.

"Acıdan hoşlanmam. Bıçakları da sevmem. Başka bir yolu olmalı," dedi.

"Dediğimi yap!" diye bağırdı Camille.

"Başka bir yolu olmalı."

Camille ayağa kalktı. Simon kadının dişlerinin tamamen ortaya çıktığını gördü. Öfkeden küplere bindiği belliydi. "Zamanımı ziyan etmeyi kesmezsen..."

Yumuşak bir patlama sesi duyuldu ve karşı duvarda ışıldayan bir boşluk belirdi. Camille o tarafa dönünce yüzünde şok geçirdiğini gösteren bir ifade belirdi. O ışık tek bir şeye ait olabilirdi: Boyutlararası bir geçit. Işığın içinden geçen Gölge Avcıları bankayı doldurdu.

"Tamam," dedi Isabelle ilkyardım çantasını bir kenara kaldırarak. Enstitü'nün Merkez üyelerinin ziyareti için ayrılmış boş odalarından birindeydiler. İçeride bir odada ihtiyaç duyulabilecek her şey vardı. Yatak, dolap ve ufak bir banyo. Elbette bütün

odalarda ilkyardım seti de bulunuyordu. Çoğunda yedek stellere rastlamak bile mümkündü. "Iratzeler tamam ama morlukların geçmesi zaman alacak. Ve bunlar..." Clary'nin kolundaki yanıkları işaret etti. "Bunlar yarından önce iyileşmez. Dinlenirsen daha hızlı iyileşeceklerine eminim."

"Yardımın için teşekkürler, Isabelle." Clary ellerine baktı, sol eli bandajlıydı ve giysileri paramparça olmuştu ama Izzy'nin işaretleri yaraları iyileştirmeye başlamıştı bile. Iratzeleri kendi de çizebilirdi ama birinin onunla ilgilenmesi güzeldi. Üstelik Izzy, Clary'nin tanıdığı en sıcakkanlı insanlardan biri sayılamayacağı halde canı istediğinde gayet şefkatli olabiliyordu. "Hayatımı kurtardığın için de teşekkürler. Sen olmasan o yaratıkla, adı her ne haltsa, nasıl..."

"Hidra iblisi. Sana söyledim. Bir sürü kafaları vardır ama çok aptaldırlar. Ben gelene kadar fena bir iş çıkarmamışsın. Athame'yi değiştirmeni takdir ettim. Baskı altında hızlı düşünmüşsün. Gölge Avcılığının önemli bir parçası da budur." Isabelle yatağa, Clary'nin yanına oturdu. "Merkez üyeleri dönmeden Talto Kilisesi'ni araştırsam iyi olacak. Belki neler döndüğünü öğreniriz. Hastanede olanlar, bebekler..." Isabelle ürperdi. "Bunlar hiç hoş değil."

Clary, Isabelle'e kilisedeyken keşfettiklerini ve hastanedeki iblis bebeği anlatmış ama durumdan şüphelenen kişinin annesi olduğunu söylememişti. Onu bu işe karıştırmaya gerek yoktu. Clary, Isabelle'e bebeği tarif edince kızın midesi bulanmıştı. Özellikle pençemsi eller ve kapkara gözlerden rahatsız olmuştu.

"Kardeşim gibi bir bebek daha yapmaya çalışıyorlar. Sanırım zavallı sıradan bir kadını denek olarak kullandılar," dedi Clary. "Ama bebek doğduğunda kadın aklını kaçırdı. Kim böyle bir şey yapabilir? Valentine'ın takipçileri mi? Kaçanlardan biri onun projelerini mi sürdürüyor?"

"Belki. Belki de iblise tapan tarikatlardan biridir. Piyasada bir sürü var. Gerçi birilerinin neden Sebastian'ın benzerlerini yaratmak istediğini anlamıyorum." Kızın sesinden nefret okunuyordu.

"Onun gerçek adı Jonathan."

"Jonathan, Jace'in adı," dedi Isabelle. "O canavara kardeşimle aynı adla seslenmeyeceğim. Benim için hep Sebastian olarak kalacak."

Clary, Isabelle'in haklı olduğunu kendine itiraf etti. O da Jonathan ismini kullanmakta güçlük çekiyordu. Gerçek Sebastian'a haksızlık etmek istemese de onunla hiç tanışmamışlardı. Valentine'ın zalim oğluna bir yabancının ismiyle hitap etmek hepsi için daha kolaydı.

Isabelle rahat bir ses tonuyla konuşsa da Clary kızın seçenekleri değerlendirdiğinin farkındaydı. "Bana mesaj atmana sevindim. Mesajından garip şeyler döndüğü anlaşılıyordu ve itiraf etmem gerekirse canım oldukça sıkkındı. Herkes Merkez'in gizli işlerinden birini halletmeye gitti. Simon da orada olacağı için gitmek istemedim. Ondan nefret ediyorum."

"Simon, Merkez üyeleriyle mi?" Clary bunu duyduğuna şaşırmıştı. Enstitü'nün her zamankinden boş olduğu dikkatini

çekmişti ama önemli bir şeyler döndüğü aklına gelmemişti. "Daha bu sabah konuştuk, Merkez'le bir işi olduğundan bahsetmedi," diye ekledi Clary.

Isabelle omuz silkti. "Vampir politikalarıyla ilgili bir şeyler. Tek bildiğim bu."

"Sence Simon iyi midir?"

Isabelle'in bu soruya canı sıkıldı. "Onu korumana ihtiyacı yok, Clary. Kabil'in mührüne sahip. Havaya uçsa da, vurulsa da, boğulsa da ona bir şey olmaz." Clary'ye öfkeli bir bakış fırlattı. "Bakıyorum da neden Simon'dan nefret ettiğimi sormuyorsun. Hem Maia'yla hem de benimle çıktığını biliyor muydun?"

"Biliyordum. Sana söylemediğim için özür dilerim," diye itiraf etti Clary.

Isabelle *boş ver* dercesine elini salladı. "Simon'ın en yakın arkadaşısın, bilmemen garip olurdu."

"Sana söylemem gerekirdi ama sürekli Simon'la ciddi olmadığınızı iddia edip duruyordun," dedi Clary.

Isabelle surat astı. "Değildik. Ama Simon'ın ilişkimizi ciddiye aldığını düşünmüştüm açıkçası. Ne de olsa ben ondan bir gömlek üstünüm. Bana çıktığım diğer çocuklardan daha iyi davranmasını bekledim."

"Belki de Simon kendini ondan üstün gören biriyle çıkmamalıydı," dedi Clary alçak sesle. Isabelle'in bakışları kızarmasına yol açtı. "Özür dilerim. İlişkiniz beni ilgilendirmez."

Isabelle ne zaman canı sıkılsa yaptığı gibi saçlarını topladı. "Evet, ilgilendirmez. Sana neden Jace'e değil de bana mesaj

attığını ve kilisede seninle buluşmamı istediğini sormadım. Aptal değilim. Sokak aralarında sevişseniz de aranızda bir sorun olduğunu biliyorum." Meraklı gözlerle Clary'ye baktı. "Hala yatmadınız mı?"

Clary kıpkırmızı oldu. "Hayır, yatmadık. Ama bunun olanlarla ne ilgisi var?"

"Yok, sadece merakımdan soruyorum," dedi Isabelle. Saçlarıyla oynamayı bıraktı. "Neden yatmıyorsunuz?"

"Isabelle!" Clary bacaklarını göğsünde birleştirip içini çekti. "Bilmiyorum. İşleri ağırdan alıyoruz. Ben hiç... Bilirsin."

"Sen kimseyle yatmamış olabilirsin ama Jace daha önce birileriyle yattı," dedi Isabelle. "Yani tahminimce yatmıştır. Kesin bilmiyorum. Ama bir şeye ihtiyacın olursa..." Cümlesini tamamlamadı.

"Neye ihtiyacım olursa?"

"Doğum kontrolüne. Bilirsin, böyle şeylere dikkat etmelisin," dedi Isabelle. Elbiselerden bahsedermiş gibi rahat bir ses tonuyla konuşuyordu. "Meleklerin doğum kontrol işareti de verecek kadar öngörülü olacağını sanırsın ama öyle bir şey yok."

"Elbette zamanı geldiğinde dikkatli olacağım," dedi yanakları daha da kızaran Clary. "Bu konuyu kapatalım. Birden çok garip geldi."

"Kızlar böyle şeylerden bahseder. Hayatın boyunca tek arkadaşın Simon olduğu için sana garip geliyor. Ona Jace'ten bile bahsedemiyor olman gerekirdi. Asıl garip olan, bunları onunla konuşman olurdu."

"Jace sana onu neyin rahatsız ettiğini söyledi mi?" diye sordu Clary.

"Sorunun ne olduğunu söylemedi ama ikinizin tavırlarından bir şeyler döndüğü anlaşılıyor. Benimle konuşmaya keşke daha önce gelseydin."

"Jace iyi mi?" diye sordu Clary.

Isabelle yataktan kalkıp kıza tepeden baktı. "Hayır," dedi. "İyi olduğu söylenemez. Ya sen?"

Clary başını iki yana salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Isabelle.

Simon'ı asıl şaşırtan, Gölge Avcıları'nı gören Camille'in kendini savunmaya çalışmaması oldu. Dişi vampir bir çığlık atıp kapıya koştu ama gün ışığını fark ettiğinde donup kaldı. Bankadan çıkamazdı. İnleyip sırtını duvara yasladı ve gırtlağından bir tıslama döküldü.

Merkez'in yolladığı Gölge Avcıları içeriye doluşurken Simon ayakaltından çekildi. Yüzü mermer kadar solgun ve katı olan Jace'in, kılıcını çekip vampirin insan hizmetkarlarından birine sapladığını gördü. Maryse'in dövüşerek ilerleyişiyse Simon'a Isabelle'i anımsattı. Gölge Avcısı önüne çıkan ikinci hizmetkarı da seraf bıçağıyla savuşturduktan sonra Camille'in üstüne yürüdü. Jace ve uzun boylu başka bir Gölge Avcısı, Maryse'in iki yanında durmuş, kadının arkasını kolluyordu.

Geri kalan Gölge Avcıları bankaya dağılmış, ellerindeki garip aletlerle iblis aktivitesi olup olmadığını kontrol ediyorlardı.

"Camille Belcourt," dedi Maryse ve sesi mermer duvarlarda yankılandı. "Yasa'yı çiğnedin ve Yasa'ya göre cezalandırılacaksın. Teslim olup bizimle gelecek misin, yoksa savaşacak mısın?"

Camille ağlıyordu, kanla karışan gözyaşlarını gizlemek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Kanlı gözyaşları kadının yüzünde kırmızı çizgiler oluşturdu. "Walker... Archer..."

Maryse şaşırdı. Solundaki adama döndü. "Neden bahsediyor, Kadir?"

"İnsan hizmetkarlarının yasını tutuyor galiba," diye karşılık verdi Gölge Avcısı.

Maryse umursamazca elini salladı. "İnsanları köleleştirmek Yasa'ya aykırıdır."

"Onları Aşağı Dünyalılar sizin lanet olası kurallarınıza tabi olmadan önce yaratmıştım, seni sürtük. İki yüz senedir benimleydiler. Çocuklarımı öldürdünüz."

Maryse elindeki bıçağın kabzasını daha da sıkı tuttu. "Sen çocuktan ne anlarsın?" diye fısıldadı. "Senin türün yok etmekten başka ne bilir?"

Camille'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde anlık bir zafer ifadesi belirdi. "Biliyordum," dedi. "Ne yalanlar söylerseniz söyleyin aslında benim türümden nefret ediyorsunuz."

Maryse'in yüzü buz gibi oldu. "Götürün onu," diye emretti.

Camille'in bir tarafına Jace, diğer tarafına Kadir geçti. Kadını iki kolundan tutup aralarında sürüklediler.

"Camille Belcourt, insanları öldürmekle suçlanıyorsun," dedi Maryse. "Gölge Avcıları'nın cinayetlerinden sorumlusun. Sorguya çekileceksin. Gölge Avcısı öldürmenin cezası ölümdür ama işbirliği yaparsan hayatını bağışlarız. Beni anlıyor musun?"

Camille meydan okurcasına başını kaldırdı. "Sorularını yanıtlayacağım tek bir adam var," dedi. "Eğer onu bana getirmezseniz size hiçbir şey anlatmayacağım. Beni öldürseniz de konuşmam."

"Öyle olsun," dedi Maryse. "Kimmiş o adam?"

Camille dişlerini sıktı. "Magnus Bane."

"Magnus Bane mi?" Maryse şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Brooklyn'li başiblis efendisi mi? Neden onunla konuşmak istiyorsun?"

"Sadece ona yanıt veririm," diye tekrarladı Camille. "Aksi takdirde sorularınız yanıtsız kalır."

Hepsi bu kadardı. Kadın başka tek kelime etmedi. Simon, Gölge Avcıları'nın kadını sürükleyişini izledi. Kendini zafer kazanmış gibi hissetmiyordu. İçinde büyük bir boşluk hissi oluşmuştu, her nedense midesi bulanıyordu. Yerdeki cesetlere baktı. Kadının kölelerinden hoşlanmamıştı ama öldürülmeyi hak etmiyorlardı. Belki Camille de öldürülmeyi hak etmiyordu. Ama Nefilimler için o bir canavardı. Belki Gölge Avcıları'nı öldürmemiş olsa da onun canavar olduğunu düşünürlerdi çünkü Gölge Avcıları için başka türlüsü mümkün değildi.

Camille hala parlayan geçitten geçirilirken Jace, Simon'a onları takip etmesini işaret etti. "Gelsene!"

Ne yalanlar söylerseniz söyleyin aslında benim türümden nefret ediyorsunuz.

"Geliyorum," dedi Simon ve isteksizce geçide ilerledi.

12

SIĞINAK

"Sence Camille neden Magnus'u görmek istiyor?" diye sordu Simon.

Simon ve Jace, bir koridorla Enstitü'nün kalanına bağlanan Sığınak'ın arka tarafındaki duvara yaslanmışlardı. Orası teknik olarak Enstitü'nün parçası değildi, vampirlerin ve kurtadamların girebilmesi için kutsal olmayan topraklara inşa edilmişti. Yansıtma teknolojisi geliştirildiğinden beri Sığınak'ın modası geçmişti -en azından Jace öyle söylüyordu- ama şimdi olduğu gibi hala arada sırada işe yaradığı oluyordu.

Sütunlu, taş duvarlı, çok büyük bir odaydı. Enstitü'ye uzanan koridorla arasında iki kalın kapı vardı. Taş zemindeki korkunç izlerden, yıllar önce oraya kapatılanların oldukça korkunç oldukları anlaşılıyordu. Simon hayatının ne kadarını böyle

sütunlu odalarda geçireceğini düşündü. Camille sütunlardan birine yaslanmıştı, elleri arkasındaydı ve başında Gölge Avcıları nöbet tutuyordu. Maryse odayı arşınlıyor, arada bir Kadir'le bir şeyler konuşuyordu. Plan yapmaya çalıştıkları ortadaydı. Odanın açıkça ortada olan nedenlerden ötürü penceresi yoktu ama her yana yerleştirilen cadı ışıkları içeriyi aydınlatıyordu.

"Bilmiyorum, belki Paris modası hakkında konuşmak istiyordur," dedi Jace.

"Annenin yanındaki adam kim?" diye sordu Simon. "Tanıdık geldi."

"Kadir. Kardeşiyle tanışmışsındır. Malik. Valeintine'ın saldırısında öldü. Kadir annemden sonra Merkez'in en önemli isimlerinden. Annem ona çok güvenir."

Simon, Kadir'in Camille'in ellerini sütunun arkasına alışını izledi. Dişi vampirin bileklerine kelepçeler ve zincirler takıldı. Kadın hafif bir çığlık attı.

"Kutsanmış metal," dedi Jace en ufak bir duygusallık belirtisi göstermeden. "Onları yakar."

Onlar... Beni de kastediyorsun, diye düşündü Simon. *Ben de onlardan biriyim ama beni tanıdığın için onlarla aynı kefeye koymuyorsun.*

Camille inliyordu ama Kadir onun yakınmalarından etkilenmedi. Savaşçının esmer tenine işlenen mühürler sarmaşık misali vücudunu sarıyor, boğazına kadar uzanıyordu. Maryse'e bir şeyler söyledi. Simon sadece *Magnus Bane* ve *ateş mesajı* kelimelerini duydu.

"Yine mi Magnus?" dedi Simon.

"Magnus ve Camille çok yaşlılar, birbirlerini tanımaları garip değil," dedi Jace. Ardından konuyla ilgilenmediğini göstermek istercesine omuz silkti. "Her neyse, Magnus'u çağıracakları kesin. Maryse bilgi edinmek istiyorsa kimse önünde duramaz. Camille'in Gölge Avcıları'nı kanları için öldürmediğini biliyor ve kadının gerçek nedenini öğrenmek istiyor. Kimse sadece kan için bu kadar zahmete girmez."

Simon, Maureen'i düşündü ve midesi bulandı. "Sanırım bu durum Alec'in de geri geleceği anlamına geliyor. En azından bu iyi haber, değil mi?"

"Elbette." Jace'in sesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. İyi göründüğü de söylenemezdi. Odadaki beyaz ışık, elmacık kemiklerinin iyice çıkık görünmesine neden oluyordu. Kilo kaybettiği ortadaydı. Tırnakları kemirilmiş, gözleri uykusuzluktan morarmıştı.

"En azından planın işe yaradı," dedi Simon, Jace'i neşelendirmek için. Cep telefonuyla fotoğraf çekmesi Jace'in fikriydi. Böylece Merkez'dekiler geçidi nereye açacaklarını tespit edebilmişti. "Harika bir fikirdi."

"İşe yarayacağını biliyordum." Jace'in sesi neşeli değil bıkkındı. Enstitü tarafındaki kapıların açılmasıyla beraber ikisi birden o tarafa döndü. Isabelle saçlarını savurarak içeri girdi. Camille'e ve diğer Gölge Avcıları'na göz ucuyla baktıktan sonra doğrudan Jace ve Simon'ın yanına ilerledi. Topuklarının sesi taş duvarlarda yankılanıyordu.

"Magnus'u ve Alec'i geri çağırmakla ilgili anlatılanlar da ne?" diye sordu Isabelle. "Operaya biletleri vardı!"

Jace olanları anlatırken Isabelle ellerini kalçalarına koyup Simon'ı tamamen görmezden gelerek anlatılanları dinledi.

"Demek öyle," dedi Isabelle hikayenin tamamını dinlediğinde. "Tüm bunlar çok saçma. Vampir kesin zaman kazanmaya çalışıyor. Magnus'la konuşacak neyi olabilir?" Omzunun üstünden, şimdi bir de gümüş zincirlerle sütuna bağlanan Camille'e baktı. Çapraz gelecek şekilde gövdesinden ve bileklerinden geçen zincirler kadının hareket etmesini imkansız kılıyordu. "Kutsanmış metal mi?"

Jace başını salladı. "Kımıldamazsa zincirlerin altına yerleştirilen koruyucular canının yanmasını engeller ama hareket etmeye kalkacak olursa..." Cızırtıyı andıran bir ses çıkardı. Simon, İdris'teki hücresine çizilen Davud yıldızına dokunduğunda elinin nasıl yandığını hatırladı.

"Siz vampirleri tuzağa düşürmekle meşgulken ben de Hidra iblisiyle dövüşüyordum," dedi Isabelle. "Clary'yle birlikte."

O ana kadar olup biten hiçbir şeye en ufak bir ilgi göstermeyen Jace, Clary'nin adını duyar duymaz yerinden fırladı. "Onu beraberinde iblis avlamaya mı götürdün? Isabelle!"

"Elbette onu ben götürmedim. Ben oraya vardığımda zaten iblisle dövüşüyordu."

"Nerede olduğunu nasıl..."

"Bana mesaj attı, ben de gittim." Isabelle her zamanki gibi mükemmel olan tırnaklarını inceledi.

"Sana mı mesaj attı?" Jace, Isabelle'i bileğinden yakaladı. "Clary iyi mi? Yaralandı mı?"

Isabelle elini bırakmasını söylercesine bileğine baktıktan sonra gözlerini genç adamın yüzüne çevirdi. Simon ikisinin de yüzlerinden ne hissettiklerini çıkaramıyordu ama Isabelle'in sesinde alaycı bir ton vardı.

"Evet, yaralandı. Yukarıda kan kaybından ölüyor ama gerilimi uzatmak için size hemen haber vermeyeyim dedim."

Jace ancak o anda ne yaptığını fark etmiş gibi Isabelle'in bileğini bıraktı. "Clary burada mı?"

"Üst katta dinleniyor," dedi Isabelle.

Jace kıza başka bir şey söyleme fırsatı tanımadan dışarı fırladı. Kapılardan geçip Enstitü'ye koştu. Arkasından bakan Isabelle başını salladı.

"Böyle yapacağını tahmin etmiş olmalısın," dedi Simon.

Isabelle bir şey söylemedi. Simon bir an, kızın onu sonsuza kadar görmezden geleceğini düşündü. "Aralarında neler döndüğünü bilmek isterdim," dedi Isabelle sonunda.

"Onların da bildiğinden emin değilim."

Isabelle hafifçe alt dudağını ısırdı. Her zamankinden genç görünüyordu ve anlaşılan kafası karışıktı. Kendinden emin olmamak hiç Isabelle'e göre değildi. Onun bir şeyler söyleyeceğini anlayan Simon hiç ses çıkarmadan Isabelle'in karar vermesini bekledi.

"Onlar gibi olmak istemiyorum," dedi Isabelle. "Gel, seninle konuşmamız gerek." Enstitü'nün kapılarına doğru ilerledi.

"Öyle mi?" dedi Simon şaşkınlıkla.

Isabelle dönüp öfkeli bir bakış fırlattı. "Şimdi böyle düşünüyorum ama daha ne kadar böyle düşüneceğimin garantisini veremem."

Simon pes edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ben de seninle konuşmak istiyorum, Izzy. Ama Enstitü'ye giremem."

Isabelle'in kaşları çatıldı. "Neden?" Simon'ın kapılara, Camille'e ve yeniden kapılara baktığını gördü. "Doğru ya, sen de vampirsin. Buraya nasıl getirildin?"

"Bir geçit açılmıştı," dedi Simon. "Jace dışarı açılan başka kapılar da olduğunu söyledi. Böylece vampirler geceleri içeri girebiliyormuş." Birkaç adım ötedeki dar kapıyı işaret etti. Üstünde uzun zamandır kullanılmadığını belli eden paslı bir kilit vardı.

Isabelle omuz silkti. "Öyle olsun."

Kilidi açarlarken kulak tırmalayan bir gıcırtı duyuldu ve pas parçaları yere döküldü. Kapının arkasında kilise girişini andıran ufak bir oda vardı. Odanın diğer ucunda tahminen dışarıya açılan kapılar yer alıyordu. Pencere olmasa da kapının altından süzülen soğuk havayı hissetmemek imkansızdı. Mini elbiseli Isabelle titredi.

"Dinle, Isabelle," dedi Simon söze kendisinin başlaması gerektiğini anlayarak. "Yaptığım şey için özür dilerim. Hiçbir bahanem yok."

"Olamaz da," dedi Isabelle. "Hazır başlamışken bir de neden Maia'yı kurda çeviren adamla takıldığını açıklar mısın?"

Simon, Jordan'ın hikayesini anlattı. Hiçbir detayı değiştirmemeye büyük özen gösterdi. Başlangıçta Jordan'ın kim olduğunu bilmediğini ve hikayeyi dinlediğinde Jordan'ın gerçekten pişman olduğunu anladığını söyledi. "Pişman olması yaptığını doğru kılmıyor," diye sözünü tamamladı. "Ama bilirsin..." *Hepimiz kötü şeyler yaptık,* diye düşündü ama kıza Maureen'i anlatamadı. Şimdi olmazdı.

"Biliyorum," dedi Isabelle. "Praetor Lupus'u duymuştum. Onu aralarına almışlarsa işe yaramazın biri değildir." Simon'a yakından baktı. "Neden seni koruması için birine ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum. Ne de olsa şu var..." Alnını işaret etti.

"Hayatımı bana saldıran insanları ve mührün onları yok etmesini izleyerek geçiremem," dedi Simon. "Beni kimin öldürmeye çalıştığını öğrenmem gerekiyor. Jordan ve Jace bana yardım ediyorlar."

"Gerçekten Jordan'ın sana yararı olduğuna inanıyor musun? İstersen Praetor'la konuşup onun yerine başkasını yollamalarını sağlayabiliriz."

Simon tereddüt etti. "Hayır," dedi. "Jordan'ın çok yararı oldu ve sizinkilere çok güvendiğimi söyleyemem."

"Öyle olsun." Isabelle duvara yaslanıp konuyu değiştirdi. "Neden kardeşlerimden bu kadar farklı olduğumu düşündün mü?" diye sordu herhangi bir giriş yapmaksızın. "Alec ve Jace'i kastediyorum."

Simon gözlerini kırpıştırdı. "Senin kız, onların erkek olması dışında bir şeyden mi bahsediyorsun?"

"Ah, seni aptal. Demek istediğim, ikisine bir bak. Aşık olmakla ilgili en ufak bir sorunları yok. İkisi de aşık. Sonsuza dek süren türde aşklar. Jace'e bak. Clary'yi dünyadaki her şeyden çok seviyor, sanki hayatındaki en önemli varlık o. Alec için de aynısı geçerli ve Max..." Bir an devam edemedi. "Yaşasa nasıl birine dönüşürdü bilmiyorum ama herkese güvenirdi. Oysa bildiğin gibi ben kimseye güvenmem."

"Herkes birbirinden farklıdır," dedi Simon anlayışlı davranmaya çalışarak. "Sevebilmeleri, senden daha mutlu oldukları anlamına gelmez."

"Elbette gelir," dedi Isabelle. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sertçe Simon'a baktı. "Annemleri tanıyorsun."

"Hayır, çok iyi tanımıyorum." Isabelle'in annesiyle babasının ondan hoşlanmadığını biliyordu ve bunu öğrendikten sonra Simon'ın da onlarla vakit geçirmek gibi bir hevesi kalmamıştı.

"İkisinin de bir zamanlar Valentine'ın takipçisi olduklarını biliyorsun. Ama hepsinin annemin fikri olduğunu bilmiyorsundur eminim. Babamı o ikna etmiş. Kıyamet koptuğunda da uzaklaştırılmışlar. Hayatlarının mahvolduğunu kavradıklarında babam annemi suçlamaya başlamış. Ama Alec varmış ve ben de doğmak üzere olduğumdan ayrılmamışlar. Alec dokuz yaşlarındayken babam başka birini bulmuş."

"Baban anneni aldatmış mı?" diye sordu Simon şaşkınlıkla. "Çok korkunç!"

"Annem bana bunu anlattığında on üç yaşındaydım. Eğer Max'e hamile olmasa babamın onu terk edeceğini ama yeni

bir çocukları olacağı için yanında kaldığını ve diğer kadından ayrıldığını söyledi. Diğer kadının kim olduğunu söylemedi. 'Erkeklere güvenemezsin,' demekle yetindi. Sonra da bu hikayeyi kimseye anlatmamamı öğütledi."

"Öğüdünü tuttun mu? Kimseye anlattın mı?"

"Şu ana kadar hayır," dedi Isabelle.

Simon bu sırrı saklayan, kardeşlerine bile anlatmayan Isabelle'i düşündü. Ailenin diğer üyelerinin hiçbir zaman öğrenmeyecekleri şeyler biliyordu. "Annen asla senden bu sırrı saklamanı istememeliydi," dedi öfkeyle. "Hiç adil değil."

"Belki haklısın," dedi Isabelle. "Ama o zaman bu sır bana kendimi özel hissettirmişti. Beni ne kadar değiştirdiğini fark etmedim. Ne zaman kardeşlerimden birinin aşık olduğunu görsem *Aptallık ettiğinizin farkında değil misiniz?* diye düşünüyordum. Kalpler kırılır. Sen iyileştiğini sansan da asla önceki gibi olmazsın."

"Bazen kalp kırıklığı iyidir," dedi Simon. "Benimki beni daha iyi birine dönüştürdü."

"Clary'nin senin kalbini kırdığı zamanı mı kastediyorsun?"

"Kalbimi paramparça etmişti. Başka birinin sana tercih edilmesinin insanın özgüvenini artırdığı söylenemez. Hele de rakibin Jace gibi biriyse. Asla Jace'le birlikte olamayacaklarını keşfedince pes edip bana döneceğini sanmıştım ama sonunda Jace'i sevmekten asla vazgeçmeyeceğini anladım. Benimle olmasının yegane nedeni onunla olamaması olacaksa yalnız olmayı tercih ederdim, bu yüzden ilişkiyi sona erdirdim."

"Ondan ayrılanın sen olduğunu bilmiyordum," dedi Isabelle. "Sanıyordum ki..."

"Kendime hiç saygımın olmadığını mı sanıyordun?" Simon'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

"Hala Clary'ye aşık olduğunu ve başka hiç kimseyi gerçekten sevemeyeceğini düşündüm," dedi Isabelle.

"Çünkü sürekli asla seni gerçekten sevmeyecek erkekleri seçiyorsun, böylece senin de gerçekten onları sevmen gerekmiyor," dedi Simon.

Isabelle'in gözleri öfkeyle parıldadı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sana önem veriyorum," dedi Simon. "Hep önem verdim."

Isabelle ona doğru bir adım attı. Zaten ufak olan odada birbirlerinin iyice yakınında duruyorlardı. Kızın nefes alıp verişini ve hatta kalbinin atışını duyan Simon gülümsedi. Isabelle şampuan, ter, gardenya ve Gölge Avcısı kanı kokuyordu.

Kanın düşüncesi Maureen'i hatırlamasına yol açtı ve elinde olmadan kasıldı. Bu değişim Isabelle'in gözünden kaçmadı. Savaşçı olarak yetiştirildiği için en ufak değişimleri bile fark etme becerisine sahipti. Kız hemen geri çekildi. "Tamam, konuştuğumuza sevindim," dedi.

"Isabelle..."

Ama Isabelle çoktan gitmişti. Simon peşinden Sığınak'a daldıysa da ona yetişemedi. Enstitü'ye açılan kapılardan geçen Isabelle gözden kaybolmuştu bile.

Simon asla geçemeyeceği kapılara baktı.

Clary zihnindeki bulutları dağıtmak istercesine başını salladı. Nerede olduğunu hatırlamak birkaç saniyesini aldı. Enstitü'deki boş odalardan birindeydi. Pencereden süzülen ışığa bakılacak olursa akşam olmuş olmalıydı. Battaniyeyi üzerinden attı. Kotu, ceketi ve ayakkabıları yatağın yanındaki koltuğa yerleştirilmişti. Ve yanında Jace vardı. Rüyasından fırlayıp canlanmış gibi kıza bakıyordu.

Jace dövüşten yeni çıkmış gibi görünüyordu. Üstünde savaş giysileri vardı, saçları karmakarışıktı ve pencereden süzülen loş ışıkta gözlerinin altındaki halkalar daha da büyümüş görünüyordu. Modigliani'nin resimlerindeki gerçekdışı güzel yaratıklar gibiydi.

Clary gözlerini ovuşturup uykunun son kırıntılarını da üzerinden attı. "Saat kaç? Ne kadardır..."

Jace onu kendine çekip öptü. Clary donup kaldı ve birden üstündeki tek şeyin ince bir tişört ve iç çamaşırları olduğunu fark etti. Sonra bunu bir yana bıraktı ve öpücüğe karşılık verdi. İnsana her şeyin yolunda olduğunu hissettiren öpücüklerdendi. Sanki hiçbir sorun yoktu, aralarında hiçbir kopukluk yaşanmamıştı. Ama Jace'in elleri tişörtünün altına kayınca Clary onu itti.

"Hayır," dedi bileklerinden tutarak. "Her görüştüğümüzde üzerime atlayamazsın. Konuşmamız gereken şeyler var."

Jace konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Neden bana değil de Isabelle'e mesaj attın? Başın beladaysa..."

"Çünkü Isabelle'in geleceğini biliyordum," dedi Clary. "Şu aralar senin ne yapacağından pek emin olamıyorum."

"Başına bir şey gelseydi..."

"Er ya da geç duyardın. Telefonu açmaya zahmet edersen elbette." Hala Jace'in bileklerini tuttuğunu fark edince ellerini çekip arkasına yaslandı. Bu kadar yakınında olup ona dokunmamak zordu ama ellerini birleştirip oldukları yerde kalmaya zorladı. "Ya bana sorunun ne olduğunu söylersin ya da bu odadan çıkıp gidersin."

Genç adamın dudakları aralandı ama hiçbir şey söyleyemedi. Clary uzun zamandır ilk kez onunla bu kadar sert konuşuyordu. "Özür dilerim," dedi Jace sonunda. "Garip davrandığımı biliyorum ve açıklamamı dinlemek zorunda değilsin. Hatta buraya da gelmemeliydim ama Isabelle yaralandığını söylediğinde kendime engel olamadım."

"Birkaç yanık, önemli bir şeyim yok," dedi Clary.

"Başına gelen her şey benim için önemli."

"Öyleyse neden telefonlarıma çıkmıyorsun? Seni son gördüğümde en ufak bir açıklama yapmadan kaçıp gittin. Kendimi bir hayaletle çıkıyormuşum gibi hissediyorum."

Jace'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Isabelle bir keresinde bir hayaletle çıkmıştı. Sana hiç de böyle olmadığını anlatabilir..."

"Ne kastettiğimi biliyorsun," dedi Clary.

Bir süre konuşmadılar. "Yanıklarına bir bakayım," dedi Jace.

Clary kollarını uzattı. Bileklerinde ciddi yanıklar vardı, çoğunun nedeni iblisin kanıydı. Jace izin istercesine kızın yüzüne baktıktan sonra nazikçe bileklerine dokundu. O zaman Clary genç adamın ona ilk dokunduğu zamanı ve sahip olmadığı mühürleri arayışını hatırladı.

"İblis kanı," dedi Jace. "Birkaç saat içinde geçer. Canın yanıyor mu?"

Clary başını iki yana salladı.

"Bana ihtiyacın olduğunu bilmiyordum," dedi Jace.

Clary sesi titreyerek yanıt verdi. "Sana her zaman ihtiyacım var."

Jace bileklerindeki yanıkları öptü. Dudakları tenine değdiği anda Clary kendini alev almış gibi hissetti, sanki içinde kelebekler uçuşuyordu.

"Bilmiyordum," dedi Jace. Kızın omzundaki yıldız izine dokundu. İkisinde de aynı izden vardı. Meleklerle temasa geçen kişilerin çocukları olduklarını gösteren izlerdi. "Son zamanlarda garip davrandığımı biliyorum ama nedeni sen değilsin. Seni seviyorum ve bu hiç değişmeyecek."

"O zaman neden?"

"Galiba İdris'te olanlar etkisini göstermeye başladı. Valentine, Max, Hodge ve hatta Sebastian... Hissettiklerimi bastırmaya, olanları unutmaya çalışıyorum ama olmuyor. Söz veriyorum, iyileşmenin bir yolunu bulacağım."

"Demek söz veriyorsun..."

"Melek üstüne yemin ederim." Başını eğip kızı yanağından öptü. "Hatta onu boş ver, ilişkimiz üzerine yemin ederim."

Clary parmaklarını onun tişörtünün altına soktu. "Neden ilişkimiz üzerine yemin ediyorsun?"

"Çünkü şu dünyada daha fazla inandığım hiçbir şey yok." Jace başını yana eğdi. "Eğer evlenirsek..." diye söze başladı. Kızın gerildiğini hissetmiş olacak ki gülümseyerek devam etti. "Paniğe kapılma, sana evlenme teklifi etmiyorum. Gölge Avcısı düğünlerinin nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Yüzük yok," dedi Clary. "Sadece mühürler."

"Buraya bir tane," diyen Jace, parmak ucuyla kızın kolundaki yaralardan birine dokundu. "Ve buraya bir tane." Parmağını kızın boynuna doğru kaydırıp kalbine indirdi. "Hazreti Süleyman'ın kitabından gelme bir törendir. İki kişi birbirinin kalbini mühürlemiş olur. Kola yapılan mühür de aşkın ölüm kadar güçlü olduğunun göstergesidir."

"Bizimki ölümden de güçlü," diye fısıldadı onu ölümden döndürüşünü hatırlayan Clary. Ve gözlerinin rengi koyulaştığında uzanıp dudaklarını onunkilerin üstüne koydu.

Uzun uzun öpüştüler, sonunda güneş tamamen battı ve oda karanlığa gömüldü. Jace yeniden ona dokunmaya çalışmadı veya herhangi bir hamle yapmadı. Clary onun harekete geçmek için iznini beklediğini hissetti.

Ve o anda, daha ileri gidip gitmeme kararının tamamen kendisine ait olduğunu kavradı. İstiyordu. Jace bir şeylerin yanlış gittiğini ama bunun onunla ilgisi olmadığını söylemişti. İlişkileri ilerleme gösteriyordu. Bu itirafı yaptığı için onu ödüllendirmesi gerekmez miydi? Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. Kimi kandırıyordu, kendisi de onunla olmayı her şeyden çok istiyordu. Karşısındaki Jace'ti, aşık olduğu gençti ve o kadar yakışıklıydı ki bazen onun kendisine aşık olduğuna inanamıyordu.

Gerçek olduğuna emin olmak istercesine parmak ucuyla onu dürttü.

"Ah," dedi Jace. "Bunu neden yaptın?"

"Tişörtünü çıkar," diye fısıldadı Clary. Bu işi kendi yapmak için uzandı ama Jace çoktan tişörtünü çıkarıp yere fırlatmıştı.

"Otur," dedi Clary yumuşak bir sesle. Kalbi deliler gibi çarpıyordu. İdarenin onda olması alışıldık bir durum değildi ama Jace itaat edip oturdu, sonra kızı kendine doğru çekti. Clary de onun kucağına oturdu. Yüz yüzeydiler. Birbirlerinin nefesini hissedebiliyorlardı. Jace onun tişörtüne uzandı ama Clary onun elini itti. Parmaklarını onun göğsünde, kollarında, siyah mühürlerle süslü kaslarında dolaştırdı ve parmakları yıldız şeklindeki mührün üzerine gelince durdu. İşaretparmağıyla göğüs kaslarının hatlarını takip etti ve midesine kadar indi. Kot pantolonuna ulaşıp düğmesini açtığında Jace hiç kımıldamadı. Yüzündeki ifade şöyle diyordu: *Sen nasıl istersen.*

Clary kalbi deliler gibi çarparak kendi tişörtünü çıkarıp attı. Daha heyecan verici bir sutyen giymiş olmayı dilerdi. Üzerindeki sutyen düz beyazdı. Ama Jace'in yüzündeki ifadeyi görünce bu düşünce uçup gitti. Genç adamın dudakları aralandı, göz-

lerinin rengi o kadar koyulaşmıştı ki neredeyse siyahtı, Clary onlarda kendi yansımasını görebiliyordu. O zaman sutyenin siyah, beyaz veya fosforlu yeşil olmasının önemli olmadığını anladı. Jace'in gözü sadece onu görüyordu.

Clary onun ellerini tutup beline yerleştirdi. *Artık bana dokunabilirsin,* der gibi Jace'e baktı. Jace başını öne eğdi ve hemen ardından yeniden öpüşmeye başladılar. Ateşli bir öpüşmeydi. Jace'in elleri kızın saçlarında, vücudunda, her yerindeydi. Clary aralarındaki tek şeyin Jace'in kotu ve kendi iç çamaşırları olduğunun farkına vardı. Beyninin bir kısmı *Ne yapıyoruz? Ne kadar ileri gideceğiz?* gibi sorular sorsa da beyninin geri kalanı bu soruları susturuyor ve kendini onun kollarına bırakmasını söylüyordu. Clary dokunmaya ve öpüşmeye devam etmek istiyordu. Jace'in ona sarılmasını, gerçek olduğunu, yanında kalacağını ve onu asla bırakmayacağını söylemesini istiyordu.

Jace'in parmakları sutyeninin klipsine gidince tedirgin oldu. Genç adamın gözleri karanlıkta parlıyordu, nazikçe gülümsedi. "Bir sakıncası var mı?"

Clary başını salladı. Güçlükle nefes alıyordu. Hayatında hiç kimse onu üstsüz görmemişti. Annesi dışında hiç kimse. Onun gerginliğini hisseden Jace bir eliyle nazikçe Clary'nin yüzünü okşadıktan sonra dudaklarını dudaklarına değdirerek onu hafifçe öptü ve gerilimi azaltmaya çalıştı. Sağ eli önce kızın yanağına, sonra omzuna, sonra sırtına kaydı. Ama Clary hala tedirgindi. Jace'in diğer elinin sutyenin klipsini açmasını bekliyordu ama o sanki başka bir şeye uzanıyor gibiydi... Ne yapıyordu?

O anda Clary'nin aklına Isabelle'in söyledikleri ve doğum kontrol konusu geldi. Tedirgin olup geri çekildi. "Jace, bu kadar ileri gitmek..."

Karanlıkta gümüş rengi bir parıltı görüldü ve keskin bir şey koluna doğru savruldu. Clary'nin tek hissettiği şaşkınlık ve sonra acıydı. Ellerini geri çekti, gözlerini kırpıştırdı ve omzundan dirseğine uzanan kesiği gördü.

"Ah," dedi şaşkınlık veya acıdan çok can sıkıntısıyla. "Ne..."

Jace yataktan fırlayıp uzaklaştı ve odanın ortasına gitti. Yüzü bembeyazdı.

Clary yaralı kolunu tutarak yatakta doğruldu. "Jace, neler oluyor?"

Kızın başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Jace'in elindeki bıçağı gördü. Bir zamanlar Jace'in babasına ait olan, kutuyu izinsiz karıştırırken gördüğü gümüş saplı bıçağı tanıdı. Bıçağın üzerinde kan vardı.

Omzundaki yaraya, sonra dönüp tekrar ona baktı. "Anlamıyorum..."

Jace elini açınca bıçak takırdayarak zemine düştü. Genç adam bir an kaçıp gidecekmiş gibi durdu, ardından yere yığılıp başını ellerinin arasına aldı.

"Ondan hoşlandım," dedi Camille, Isabelle'in arkasından. "Bana beni hatırlatıyor."

Simon kadına bakmak için döndü. Sığınak'ın içi oldukça karanlıktı ama kadını görmek zor değildi. Sırtı sütuna yaslanmış, elleri sütunun arkasında bağlanmıştı. Gölge Avcıları'ndan biri Enstitü'nün kapılarında nöbet tutuyordu ama ya Camille'i duymamış ya da söylediğiyle ilgilenmemişti.

Simon, Camille'e yaklaştı. Kadını zapt etmekte kullandıkları zincirlerin ona göre garip bir çekiciliği vardı. Kutsanmış metal. Simon kadının bileklerinin kanadığını sandı. "Sana hiç benzemiyor."

"Sen öyle san." Camille başını yana eğince gümüşümsü sarı saçları yana döküldü. "Gölge Avcısı arkadaşlarını çok seviyorsun bakıyorum," dedi. "Kendisini kör eden ve köle yapan efendiyi seven şahin gibisin."

"Yanlış biliyorsun," dedi Simon. "Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar birbirinin düşmanı değil."

"Evlerine bile giremiyorsun," dedi Camille. "Seni dışarıda bırakıyorlar, yine de onlara hizmet etmeye heveslisin. Kendi türün yerine onların tarafını tutuyorsun."

"Benim türüm falan yok," dedi Simon. "Onlardan değilim ama sizden de değilim. Senin gibi olmaktansa onlar gibi olmayı tercih ederim."

"Sen bizden birisin." Dikkatsizce hareket edince zincirler kaydı ve kutsanmış metal tenini yaktı. Camille acıyla inledi. "Bankadayken sana söylemediğim bir şey var." Çektiği acıya rağmen gülümsedi. "Senden insan kanı kokusu alıyorum. Yakın zamanda gerçek bir insandan beslenmişsin."

Simon'ın midesi düğümlendi. "Ben..."

"Muhteşem değil miydi?" Kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Vampire dönüştüğünden bu yana ilk kez açlık çekmiyorsun."

"Yanılıyorsun," dedi Simon.

"Yalan söylüyorsun." Kadının sesi kendinden emindi. "Nefilim, doğamızla savaşmamızı söylüyor. Ancak olmadığımız bir şey gibi davranırsak bizi kabul ediyorlar. Avcı değilmişiz, yırtıcı yaratıklar değilmişiz gibi davranmamızı bekliyorlar. Arkadaşların asla senin gerçek kimliğini kabullenmeyecek. Senin onlar için yaptığını onlar senin için yapmazdı."

"Bana bunları neden söylediğini bilmiyorum," dedi Simon. "Olan oldu, bu iş bitti. Gitmene izin vermeyeceğim. Seçimimi yaptım. Bana sunduğun şeyi istemiyorum."

"Belki şimdi istemiyorsun ama ileride isteyeceksin," dedi Camille alçak sesle.

Gölge Avcısı nöbetçi kenara çekilip kapının açılmasına izin verdi. Maryse içeri girdi. Yanında Simon'ın tanıdığı iki kişi vardı: Isabelle'in kardeşi Alec ve erkek arkadaşı iblis efendisi Magnus Bane.

Alec siyah bir takım giymişti. Magnus'un üzerinde de onunkine benzeyen bir takım vardı ama boynuna ipek eşarp dolamış ve eşarba uyan beyaz eldivenler takmıştı. İblis efendisini bu kadar normal görmek Simon'ı çok şaşırttı. Saçları her zamanki gibiydi ama ışıldamıyordu. Onu görünce Camille birdenbire sustu.

Magnus henüz vampiri görmemişti, Maryse'i dinlemekle meşguldü. "Bu kadar çabuk gelmeniz iyi oldu," diyordu Maryse. "Sizi en erken yarın bekliyorduk."

Alec canının sıkıldığını belli etmek istercesine boşluğa doğru bakıyordu. Orada olmaktan mutlu olmadığı belliydi. *Bundan fazlası var,* diye düşündü Simon. Alec değişmişti. Saçları ve gözleri aynıydı ama tavırlarındaki bir şeyler olgunlaştığını gösteriyordu.

"Neyse ki Viyana Operası'nın yakınlarında bir geçit vardı," dedi eşarbının ucunu omzuna atan Magnus. "Mesajınızı alır almaz geldik."

"Bunun bizimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi Alec. "Demek kötü işler peşinde bir vampir yakaladınız. Her zaman öyle değiller mi?"

Bu söz Simon'ın kendini tokat yemiş gibi hissetmesine yol açtı. Gülümsediğini görmeyi bekleyerek Camille'e baktı ama dişi vampirin gözleri Magnus'un üzerindeydi.

O anda Simon'ı gören Alec kıpkırmızı oldu. Teni bembeyaz olduğu için kızardığında hemen belli oluyordu. "Özür dilerim, Simon. Seni kastetmemiştim. Sen farklısın."

Dün gece on dört yaşında bir kızdan beslendiğimi görseydin acaba yine böyle mi düşünürdün? diye geçirdi Simon içinden. Ama bir şey söylemek yerine başını sallamakla yetindi.

"Camille öldürülen üç Gölge Avcısı yüzünden burada. Bildiklerini öğrenmemiz gerekiyor ve sadece Magnus Bane'le konuşacağını söyledi," dedi Maryse.

"Gerçekten mi?" Alec meraklı bakışlarını Camille'e çevirdi. "Sadece Magnus'la mı?"

Magnus, Alec'in baktığı yöne baktı ve içeri girdiğinden beri ilk kez -en azından Simon'a göre ilk kez- Camille'i gördü. Aralarında bir tür enerji akımı yaşandı. Magnus'un dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Evet," dedi Maryse. İblis efendisiyle vampir arasındaki bakışmayı o da yakalamış ve şaşırmıştı. "Eğer Magnus da kabul ederse onunla konuşmasını istiyoruz."

"Elbette sizin için Camille'le konuşurum," dedi Magnus. Eldivenlerini çıkardı.

"Camille mi?" Alec soru sorarcasına Magnus'a döndü. "Onu tanıyor musun?"

"Birbirimizi tanıyoruz," dedi Magnus omuz silkerek. "Bir zamanlar kız arkadaşımdı."

13

ÖLÜ BULUNAN KIZ

"Kız arkadaşın mı?" Alec'le Maryse şaşkına dönmüştü.

Simon da o kadar şaşırmıştı ki kendine engel olamadı. "Bir vampirle mi çıktın? Dişi bir vampirle?"

"Yüz otuz yıl önceydi, o zamandan beri görüşmedik," dedi Magnus.

"Bana neden söylemedin?" diye sordu Alec.

Magnus içini çekti. "Alexander, ben yüzlerce yıldır hayattayım. Erkek ve kadın sevgililerim oldu, hatta periler, iblis efendileri, vampirler, listede birkaç cin bile var." Dehşete düşmüş görünen Maryse'e baktı. "Bilmek istediğinizden fazlasını mı söyledim?"

"Her neyse," dedi Maryse. "Kadir'le konuşmam gereken şeyler var. Birazdan dönerim."

Maryse, Kadir'in yanına gitti ve kapıdan çıkıp gözden kayboldular. Simon da birkaç adım geri çekilip duvara bakıyormuş gibi yaptı ama işitme duyusu güçlü olduğu için istese de istemese de Magnus'la Alec'in konuşmalarını duyabiliyordu. Ayrıca Camille'in de duyduğunu biliyordu. Kadın başını yana eğmiş, düşünceli gözlerle onları izliyordu.

"Toplam kaç kişiden bahsediyoruz?" diye sordu Alec. "Bana kabaca bir rakam ver."

Magnus başını iki yana salladı. "Sevgililerimin çetelesini tutmuyorum. Zaten bir önemi yok. Önemli olan tek şey sana karşı hissettiklerim."

"Yüzden fazla mı?" diye sordu Alec. Magnus'un yüzü ifadesizdi. "İki yüz?"

"Bu konuşmayı şimdi yaptığımıza inanamıyorum," dedi Magnus ortaya bakarak. Simon adama hak vermeden edemedi.

"Neden bu kadar çok sevgilin oldu?" Alec'in mavi gözleri karanlıkta parlıyordu. Simon genç adamın öfkeli olup olmadığını kestiremedi. Sesi öfkeli değil kırgın çıkmıştı. Ama Alec içine kapanık biri olduğundan belki de öfkesi böyleydi. "Hepsinden çabucak sıkıldın mı?"

"Ben sonsuza kadar yaşayacağım," dedi Magnus. "Herkes sonsuza kadar yaşamıyor."

Alec tokat yemiş gibi oldu. "Yani yaşadıkları sürece onlarla kalıyor, sonra başkasını mı buluyorsun?"

Magnus önce hiçbir şey söylemedi. Kedi gözleriyle Alec'i süzdü. "Sonsuza kadar yalnız kalmamı mı tercih edersin?"

Alec'in dudakları seğirdi. "Gidip Isabelle'e bakacağım," dedikten sonra dönüp hızlı adımlarla Enstitü'ye girdi.

Magnus hüzünlü gözlerle onun ardından baktı. Hüznü insan hüznü gibi değildi. Orada yüzyılların acısını bilen birinin kederi vardı. Magnus, Simon'ın neler düşündüğünü anlamışçasına ona döndü. "Bizi mi dinliyordun, vampir?"

"Vampir diye çağrılmaktan hoşlanmıyorum, benim bir adım var," dedi Simon.

"Sanırım ezberlesem iyi olacak. Ne de olsa yüz, iki yüz sene sonra sadece senle ben kalmış olacağız." Magnus düşünceli gözlerle Simon'ı süzdü.

Bunun düşüncesi bile Simon'ın kendini düşen bir asansördeymiş gibi hissetmesine yol açtı. Sanki binlerce katlı bir gökdelenden aşağı uçuyordu. Ölümsüz olmanın getirdiği sorunları daha önce de düşünmüş ama her seferinde bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmayı tercih etmişti. Clary, Jace ve geri kalan herkes yaşlanıp çocuk sahibi olurken kendisinin daima on altı yaşında kalacağını bilmek korkunçtu.

Başlangıçta sonsuza kadar on altı yaşında olmak kulağa hoş geliyordu. Ama biraz düşününce aslında çok korkunç olduğu ortaya çıkıyordu.

Magnus'un kedi gözleri altın rengi ile yeşil arasıydı. "Sonsuzluk düşüncesi seni korkutuyor bakıyorum," dedi. "Hiç eğlenceli değil, ha?"

Simon yanıt veremeden Maryse geri geldi. "Alec nerede?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Isabelle'e bakmaya gitti," dedi Simon, Magnus bir şey söyleyemeden.

"Tamam." Maryse zaten düzgün olduğu halde ceketinin önünü düzeltti. "Şimdi işimize bakalım..."

"Camille'le konuşacağım," dedi Magnus. "Ama bu işi yalnız yapacağım. Beni Enstitü'de beklersen işim bittiğinde yanına gelirim."

Maryse tereddüt etti. "Ona ne sorman gerektiğini biliyor musun?"

Magnus'un bakışlarından kararlı olduğu anlaşılıyordu. "Onunla nasıl konuşacağımı biliyorum. Söyleyeceği bir şey varsa söyleyecektir."

İkisi de Simon'ın orada olduğunu unutmuştu. "Ben de gideyim mi artık?" diye sordu daha fazla dayanamayan Simon.

Maryse orada olduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı. "Ah, evet. Yardımın için teşekkürler, Simon, ama sana ihtiyacımız kalmadı. İstersen eve dönebilirsin."

Magnus hiçbir şey söylemedi. Simon omuz silkip dışarıya açılan kapıya yöneldi. Kapıya vardığında duraksayıp son bir kez odaya baktı. Maryse ve Magnus hala konuşuyordu ama Enstitü'nün kapısındaki nöbetçi çıkmaya hazırlanıyordu. Sadece Camille, Simon'ın varlığının farkındaydı. Durduğu yerden ona gülümsedi. Gözlerinde bu oyunun henüz bitmediğini gösteren bir parıltı vardı.

Simon dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Her gece aynı şeyi yaşıyorum." Jace yere oturmuş, kollarını dizlerinin etrafına dolamıştı. Bıçak, yataktaki Clary'nin yanındaydı. Kendini korumak için değil Jace'in içi rahat olsun diye onu elinin altında tutuyordu. Jace bütün enerjisini kaybetmiş gibiydi, sesi bile güçsüzdü, sanki kıza çok uzaklardan sesleniyordu. "Rüyamda odama geldiğini ve sevişmeye başladığımızı görüyorum. Sonra canını yakıyorum. Seni kesiyorum, boğazlıyorum veya bıçaklıyorum ve kollarımda ölüyorsun. Yeşil gözlerindeki son yaşam belirtilerinin de kaybolup gidişini izliyorum."

"Hepsi sadece rüya," dedi Clary yumuşak bir sesle.

"Öyle olmadığını az önce gördün," dedi Jace. "Bıçağı eline aldığımda tamamen uyanıktım."

Clary onun haklı olduğunu biliyordu. "Delirmekten mi korkuyorsun?"

Jace yavaşça başını sallayınca saçları gözlerine döküldü. Bir eliyle saçlarını itti. Her zamankinden daha uzundular. Clary, Jace'in neden bir süredir saçlarını kestirmediğini merak etti. Artık nasıl göründüğünü umursamıyor muydu? Ama gözlerinin altındaki morluklar, kemirilmiş tırnaklar ve yorgun görüntüsüyle kıyaslandığında saçları o kadar da önemli değildi.

"Delirmekten korkmuyorum, seni incitmekten korkuyorum," dedi Jace. "Rüyalarıma sızan zehir her neyse, ya gerçek

hayatıma da karışır ve sana zarar verirsem..." Cümlesini bitiremedi.

"Bana asla zarar vermezsin."

"Az önce bıçak elimdeydi, Clary." Jace ona baktı, sonra hemen bakışlarını kaçırdı. "Seni incitirsem..." Sustu. "Gölge Avcıları'nın çoğu genç yaşta ölür. Bunu hepimiz iyi biliyoruz. Gölge Avcısı olmak istediğinde seni durdurmadım çünkü ne yapacağını söylemek bana düşmez. Hele kendim de aynı riskleri alırken. Sana dövüşmemeni söyleyemezdim ama ölürsen hayatımın nasıl olacağını düşündüm. Eminim sen de aynı şeyi düşünmüşsündür."

"Nasıl olacağını biliyorum," diye karşılık verdi gölü, kılıcı ve Jace'in kanlar içindeki vücudunu hatırlayan Clary. Genç adam ölmüş ve Melek Raziel tarafından geri getirilmişti. Ama ölü kaldığı dakikalar Clary'nin hayatının en kötü dakikaları olmuştu.

"Ölmek istedim. Ama pes edersem seni hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum."

Jace'in yüzünde zayıf da olsa bir gülümseme belirdi. "Ben de aynı şeyi düşündüm. Ölürsen yaşamak istemem ama kendimi öldürmem çünkü öteki hayatta da seninle olmak istiyorum ve kendimi öldürürsem benimle bir daha konuşmazsın. Hiçbir hayatta. Bu yüzden bir gün seni kaybedersem yeniden seninle olana dek elimden geleni yapmaya karar verdim. Ama seni öldüren ben olursam, o zaman hiçbir şey kendimi yok etmeme engel olamaz."

"Böyle konuşma." Clary baştan aşağı ürperdi. "Jace, olup biteni bana anlatmalıydın."

"Anlatamazdım."

"Neden?"

"Ben Jace Lightwood olduğumu sanıyordum," dedi. "Yetiştirilme tarzımın beni etkilemeyeceğini düşünüyordum. Değişebileceğimi sandım ama belki de insanlar hiçbir zaman değişemiyordur. Belki ben her zaman Jace Morgenstern olarak kalacağım. Her zaman Valentine'ın oğlu olacağım. On yıl boyunca beni o büyüttü, benimle o ilgilendi, belki de o leke asla silinmeyecek."

"Baban yüzünden böyle düşünüyorsun," dedi Clary.

Jace'in anlattığı acıklı hikayeyi hatırladığında Valentine'ı Jace'in babası olarak görmenin, genç adamı bu yüzden olup bitenlerden sorumlu tutmanın ne kadar garip olacağını kavradı. Ne de olsa kendisinin damarlarında Valentine'ın kanı akıyordu. Oysa Jace'in aslında Valentine'la kan bağı yoktu. Ama Clary, Valentine'ı hiçbir zaman baba olarak görmemiş, Jace ise bir zamanlar buna inanmıştı.

"Demek tüm bunları öğrenmemi istemedin?" diye sordu Clary.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Şu dünyada arzuladığım tek şey sensin," dedi Jace. "Belki Jace Lightwood arzuladığı şeyleri elde etmeyi hak ediyordur ama Jace Morgenstern etmiyor. İçten içe bunu biliyor olmalıyım. Yoksa sahip olduklarımızı yok etmeye çalışmazdım."

Clary derin bir nefes alıp yavaşça nefes verdi. "Haklı olduğunu sanmıyorum."

Jace başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen durumun psikolojik olduğunu sanıyorsun," dedi Clary. "Kendinde bir bozukluk olduğunu düşünüyorsun. Bence yanılıyorsun. Bence bunu sana biri yapıyor."

"Hayır, ben..."

"Benim rüyalarımı Ithuryel yolluyor," dedi Clary. "Belki seninkileri de biri yolluyordur."

"Ithuryel sana yardım etmek için o rüyaları yolluyor. Sana gerçekleri gösteriyor. Benim gördüğüm rüyaların anlamı ne? Onlar hastalıklı, anlamsız, sadist..."

"Belki senin fark etmediğin bir anlamları vardır. Ya da belki onları yollayan kişi seni incitmeye çalışıyordur."

"Bunu yapmayı kim ister?"

"İkimizden de hoşlanmayan biri," dedi Clary ve elinde olmadan Periler Kraliçesi'ni düşündü.

"Belki," dedi Jace alçak sesle, gözlerini ellerine çevirerek. "Sebastian..."

Demek o da ona Jonathan demek istemiyor, diye düşündü Clary. Jace'i suçlayamazdı. "Sebastian öldü," dedi sert bir sesle. "Hem böyle bir gücü olsaydı önceden de kullanırdı."

"Sence bunu bana gerçekten başka biri yapıyor olabilir mi?"

Clary'nin kalbi göğüskafesinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Emin değildi ama öyle olmasını umuyordu. Önce Jace'i boşu

boşuna umutlandırmak istemediyse de sonra onun uzun zamandır umutsuzluk içinde olduğunu hatırladı ve biraz umudun zararı olmayacağını düşündü.

"Bence Sessiz Şehir'e gitmeliyiz," dedi Clary. "Sessiz Kardeşler zihnine girip rüyaların başka birinin işi olup olmadığını anlayabilir. Benim için bunu yapmışlardı."

Jace itiraz edecek gibi oldu ama fikrini değiştirdi. "Ne zaman gidelim?" dedi sonunda.

"Şimdi," dedi Clary. "Oyalanmak istemiyorum. Ne dersin?"

Jace yanıt vermek yerine tişörtünü aldı. Clary'ye bakıp belli belirsiz gülümsedi. "Sessiz Şehir'e gideceksek giyinsen iyi olur. Ben iç çamaşırlı halini çok beğeniyorum ama Sessiz Kardeşlerin seni bu halde görmekten hoşlanacaklarını sanmıyorum. Zaten sayıları iyice azaldı, kalanların da heyecandan ölmesini istemem."

Clary doğrulup Jace'in kafasına bir yastık fırlattı. İçi rahatlamıştı. Giysilerine uzanıp tişörtünü üstüne geçirdi. Kumaş başından aşağı kaymak üzereyken yatakta duran bıçağı gördü, gümüşten bir alev gibi parlıyordu.

"Camille," dedi Magnus. "Uzun zaman oldu. "

Dişi vampir gülümsedi. Teni iblis efendisinin hatırladığından daha beyazdı ve örümcek ağını andıran damarları görünmeye başlamıştı. Kadının saçları gümüşümsü sarı, gözleri kedilerinki gibi yeşildi. Hala çok güzeldi. Magnus ona bakarken Londra'yı hatırladı. Gaz lambasıyla aydınlanan sokaklar, is kokusu, çamurlu yollar ve at arabaları gözünün önüne geldi. Alec'inki gibi siyah saçları ve mavi gözleri olan oğlanı, kahverengi kıvırcık saçları ve ciddi bir yüzü olan kızı hatırladı. Her şeyin geçici olduğu bir dünyada kalıcı olan az sayıdaki şeyden biri de o kızdı.

Ve bir de Camille vardı.

"Seni özledim, Magnus," dedi Camille.

"Hayır, özlemedin." İblis efendisi üstünün kirlenmesine aldırmadan yere oturdu. İyi ki yanına atkısını almıştı, yoksa daha da üşüyor olurdu. Giysilerine rağmen mermerin soğuğunu hissetti. "Neden beni çağırttın? Zaman kazanmak için mi?"

"Hayır." Camille öne eğilince zincirler şıngırdadı. İblis efendisi metalin kadının tenini yakmasının çıkardığı tıslamayı duydu. "Hakkında pek çok şey duydum, Magnus. Artık Gölge Avcıları'nın koruması altında olduğunu söylüyorlar. Aralarından biriyle aşk yaşıyormuşsun. Sanırım az önce yanında gördüğüm çocuk. Her zaman farklı şeyler denemeyi sevmişsindir zaten."

"Dedikodulara kulak vermek yerine doğrudan benimle konuşabilirdin," dedi Magnus. "Bunca yıldır Brooklyn'deyim, uzağında sayılmam, tek bir kez olsun benimle konuşmak istemedin. Partilerimden bir tekine bile gelmedin. Aramızda her zaman buzdan bir duvar oldu, Camille."

"O duvarı ben inşa etmedim." Dişi vampirin yeşil gözleri irileşti. "Seni her zaman sevdim."

"Beni terk ettin," dedi Magnus. "Beni önce evcil hayvana dönüştürdün, sonra da tek başıma bıraktın. Eğer sevgi yemek olsaydı, açlıktan ölmüş olurdum." Magnus aradan uzun zaman geçtiği için artık acı çekmeden o günleri anabiliyordu.

"Bütün sonsuzluk bizim," diye itiraz etti kadın. "Sana döneceğimi bilmeliydin."

"Camille," dedi sabrının sınırına gelen Magnus. "Ne istiyorsun?"

Vampirin göğsü inip kalktı. Nefes almaya ihtiyacı olmadığı için Magnus kadının bunu onu etkilemek için yaptığını biliyordu. "Gölge Avcıları seni dinliyor, sana güveniyorlar. Onlarla benim adıma konuşmanı istiyorum."

"Demek senin için bir anlaşma yapmamı istiyorsun," diye özetledi Magnus.

Dişi vampir, hemen konuya girerek kabalık etmiş gibi adamı süzdü. "Her zaman aşırı modern olmuşsundur."

"Gölge Avcıları'ndan üçünü öldürdüğünü söylüyorlar, doğru mu?" diye sordu Magnus.

"Çember üyeleriydi," diyen dişi vampirin alt dudağı titredi. "Geçmişte benim türümden olanlara işkence etmişlerdi. Bizi avladılar."

"Bu yüzden mi yaptın? İntikam için mi?" Kadın yanıt vermeyince devam etti. "Nefilimleri öldürenlere ne olduğunu biliyorsun, Camille."

Vampirin gözleri parladı. "Benim için onlarla konuşmalısın, Magnus. Suçlarımın affedilmesini istiyorum. Vereceğim bilgiler

karşılığında Merkez'in hayatımı bağışlamasını ve beni özgür bırakmasını istiyorum."

"Seni asla serbest bırakmazlar."

"O zaman niçin meslektaşlarının ölmesi gerektiğini asla öğrenemezler."

"Gerektiğini mi?" Bu kelime Magnus'u düşündürdü. "İlginç bir kelime seçimi, Camille. Bu işin göründüğünden çok daha karışık olduğunu tahmin etmekte haksız mıyım? Kan açlığından veya intikamdan fazlası mı var?"

Dişi vampir hiçbir şey söylemeden adama bakmayı sürdürdü. Rolünün bir parçası olarak göğsü hala inip kalkıyordu. Kadının her hareketi teatraldi. Saçlarının dökülüşü, boynunu yana eğişi, bileklerindeki kan bile.

"Onlarla senin adına konuşmamı istiyorsan elime bir koz vermelisin," dedi Magnus. "İyi niyetini gösterecek herhangi bir şey."

Camille gülümsedi. "Onlarla benim adıma konuşmayı kabul edeceğini biliyordum, Magnus. Geçmişimizi unutmadığına emindim."

"Geçmişimizle ilgili ne istersen onu düşünebilirsin ama şimdi gerçeği öğrenmek istiyorum," dedi Magnus. "Camille?"

Dişi vampir, dilini dudağında dolaştırdı. "Onlara, bana öyle emredildiği için o Gölge Avcıları'nı öldürdüğümü söyleyebilirsin. Türümü avladıklarını bildiğimden onları öldürmek beni rahatsız etmedi, hepsi hak edilmiş ölümlerdi. Ama benden çok daha güçlü biri talep etmiş olmasaydı bunu asla yapmazdım."

Magnus'un kalp atışları hızlandı. Duyduklarından hoşlanmamıştı. "Kim?"

Camille başını iki yana salladı. "Önce af ve dokunulmazlık, Magnus."

"Camille."

"Hepsini yazılı olarak istiyorum. Yoksa kalbime bir kazık saplayıp yavaş yavaş ölmemi izlerler," dedi kadın. "Nefilim öldürenlerin cezası budur."

Magnus ayağa kalktı. Atkısı yerde sürünmekten toz içinde kalmıştı. Pişman pişman kumaştaki lekelere baktı, başını iki yana salladı. "Elimden geleni yapacağım, Camille. Ama hiçbir söz vermiyorum."

"Hiçbir zaman vermezsin," diye mırıldanan Camille gözlerini yumdu. "Buraya gel, Magnus. Bana yaklaş."

Magnus onu sevmiyordu ama Camille geçmişin, geçmişe dair bir rüyanın parçasıydı. Dişi vampirin neredeyse dokunabileceği kadar yakınına gitti.

"Hatırlasana," dedi Camille. "Londra'yı unuttun mu yoksa? De Quincey'deki partileri? Will Herondale'i? Hatırladığını çok iyi biliyorum. Yeni bulduğun oğlan, Lightwood, aynı ona benziyor."

"Gerçekten mi?" dedi Magnus sanki hiç fark etmemiş gibi.

"Her zaman hoş çocuklardan hoşlanmışsındır," dedi vampir. "Ama bir ölümlü sana ne verebilir? On yıl? Yirmi yıl? Sonra zaman izlerini göstermeye başlar. Kırk-elli yıl içinde ölüp giderler. Ben seninle sonsuzluğu paylaşabilirim."

Magnus onun yanağına dokundu. Zeminden de soğuktu. "Sen geçmişimsin," dedi kederli bir sesle. "Alec ise geleceğim."

"Magnus..."

Enstitü'nün kapıları açıldı ve Maryse kapının eşiğinde belirdi. Hemen arkasında Alec vardı. Magnus, Alec'in bu konuşmayı duyup duymadığını merak etti. Duymamış olmasını umuyordu.

"Magnus, bir anlaşmaya varabildiniz mi?" diye sordu Maryse Lightwood.

Magnus elini indirdi. "Anlaşma denir mi bilmiyorum ama konuşmamız gereken önemli şeyler var," dedi iblis efendisi, Maryse'e dönerek.

Sethra

Clary giyindikten sonra Jace'le beraber genç adamın odasına gitti ve ufak bir çantaya Sessiz Şehir'de ihtiyaç duyabilecekleri şeyleri doldurdular. Çoğunluğu silahlar oluşturuyordu: Seraf bıçakları, Jace'in steli ve son anda akıllarına gelen gümüş saplı bıçak. Jace siyah deri bir ceket giydi, fermuarını çekti, saçlarını ceketin yakasından kurtardı. Omzunda çantasıyla dönüp kıza baktığında gülümsüyordu. Clary onun ne kadar mükemmel göründüğünü düşünmeden edemedi. O kadar yakışıklıydı ki gözlerini ondan alamıyordu.

Jace elini kıza uzattı. "Gidelim."

Bir taksiye binip Houston üzerinden mezarlığa gitti. Clary geçitlerden birini kullanıp Kemikler Şehri'ne gideceklerini

varsaymıştı ama Jace uymaları gereken kurallar olduğunu söylemişti.

Yol boyunca taksinin arka koltuğunda yan yana oturup el ele tutuştular. Jace parmaklarını onun kollarındaki şekillerin üzerinde dolaştırdı. Bu dokunuş bile Clary'nin dikkatini dağıtıyordu, yine de Jace'in anlattıklarını dinlemeye çalıştı. Simon'ı, Jordan'ın hikayesini, Camille'in yakalanışını ve Magnus'la konuşmayı talep ettiğini öğrendi.

"Simon iyi mi?" diye sordu endişeli bir sesle. "Demek Enstitü'deydi ama onu görme şansım bile olmadı."

"Enstitü'de değildi, Sığınak'taydı. Başının çaresine bakabiliyor. Hem de yakın zamana kadar insan olan biri için çok iyi idare ettiğini söyleyebilirim."

"Ama yaptığınız plan çok tehlikeliymiş. Camille delinin teki değil mi?"

Jace parmaklarıyla bu defa kızın ellerini şefkatle okşadı. "Simon'ı ölümlü biriymiş gibi düşünmeyi bırakmalısın. Artık onu kurtarmana ihtiyacı yok. Kimse ona zarar veremez ki. Çizdiğin mührün nasıl çalıştığını görmedin. Ama ben gördüm. Tanrı'nın hışmının dünyaya inmesi gibi. Çok iyi bir iş çıkarmışsın."

Clary ürperdi. "Ben olsam o kadar emin olmazdım. O mührü çizdim çünkü çizmek zorundaydım ama lanet lanettir. Simon'ın başına neler geldiğini bilmiyordum. Bana hiçbir şey anlatmadı. Isabelle ve Maia'nın birbirlerini öğrendiklerini biliyordum ama Jordan'dan haberim yoktu. Demek Maia'nın

eski sevgilisiymiş." Çünkü sormadın. Kafan Jace'le o kadar meşguldü ki arkadaşının ne durumda olduğuna dikkat bile etmedin. Hiç iyi değil.

"Sen ona neler yaptığını anlatıyor muydun?" diye sordu Jace. "Güven karşılıklıdır."

"Hayır, kimseye neler yaptığımdan bahsetmedim," dedi Clary. Maryse ve Luke'la Sessiz Şehir'e yaptıkları yolculuğu, hastanenin morgunda gördüğü bebeği ve Talto Kilisesi'nde bulduklarını anlattı.

"Öyle bir kiliseden bahsedildiğini duymamıştım ama Isabelle haklı. Ortalıkta iblislere tapan bir sürü garip tarikat var. Çoğu iblis çağırmayı falan başaramaz ama anlaşılan senin bulduğun başarmış."

"Sence öldürdüğümüz iblis taptıkları iblis miydi? Artık tapınmayı keserler mi?"

Jace başını iki yana salladı. "Öldürdüğünüz Hidra iblisiymiş, onlar aynı bekçi köpekleri gibidir. Ayrıca tabeladaki yazıda tanrıçadan bahsedildiğini söylemedin mi? Bana dişi bir iblismiş gibi geldi doğrusu. Hem bebeklere korkunç şeyler yapanlar genelde dişi iblislere tapan tarikatlardır. Doğum ve bereketle ilgili çok garip fikirleri olur." Jace arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. "Merkez'in kiliseyi kontrol edeceğine eminim ama bir şey bulacaklarını sanmıyorum. Kiliseyi koruyan iblisi öldürdüğüne göre tarikattakiler şimdiye kadar bütün delilleri yok etmiştir. Başka bir yerde ortaya çıkmalarını beklemek zorunda kalabiliriz."

"Amaç..." Clary'nin midesi düğümlendi. "O bebek... Kitapta gördüğüm resimler... Bence Sebastian gibi başka çocuklar yaratmaya çalışıyorlar."

"Yapamazlar," dedi Jace. "İnsan bebeğine iblis kanı vermek korkunç bir şey ama Sebastian gibi birini yaratmaları için Gölge Avcısı bir bebeği kullanman gerekir." Sakin olmasını sağlamak için kızın elini sıktı. "Tarikattakilerin iyi insanlar olduklarını sanmıyorum ama işe yaramadığını gördükleri için aynı numarayı bir daha denemeyeceklerdir."

Taksi, Houston ve İkinci Sokak'ın köşesinde durdu. "Taksimetre bozuk," dedi şoför. "On dolar."

Jace farklı koşullar altında olsalar alaycı bir yorum yapardı muhtemelen ama bu defa taksi şoförüne bir yirmilik verip arabadan indi. Clary'nin de inebilmesi için kapıyı tuttu. "Hazır mısın?" diye sordu şehre açılan demir kapılara doğru yürürlerken.

Clary başını salladı. "Buraya yaptığım son yolculuğun eğlenceli olduğunu söyleyemem ama evet." Jace'in elini tuttu. "Birlikte olduğumuz sürece her şeye hazırım."

Sessiz Kardeşler sanki geleceklerini biliyormuş gibi onları şehrin kapısında bekliyordu. Clary grubun arasında Kardeş Zacharia'nın da olduğunu gördü. Tek sıra halinde dizilmiş Clary'nin ve Jace'in yolunu kesiyor, şehre girmelerine engel oluyorlardı.

Neden buraya geldiniz, Valentine'ın kızı ve Enstitü'nün oğlu? Clary konuşanın hangisi olduğuna emin olamadı. Belki hepsi

birden konuşuyordu. Çocukların Sessiz Şehir'e, *yanlarında onları denetleyecek birileri olmadan girmeleri sıra dışı bir durumdur.*

Çocuk lafı sinir bozucu olsa da Clary, Gölge Avcıları için on sekiz yaşının altındaki herkesin çocuk sayıldığını ve farklı kurallara tabi olduğunu biliyordu.

"Yardımınıza ihtiyacımız var," dedi Clary, Jace'in bir şey söylemeyeceğini anlayınca. Jace gözlerini dikmiş Sessiz Kardeşlere bakıyordu. Hastalığına teşhis konması için doktor doktor dolaşan ve her seferinde umutlanan insanlardan farksızdı. "Gölge Avcıları'na yardım etmek sizin işiniz değil mi?"

Yine de sizin hizmetkarınız değiliz. Bütün sorunlarınızı çözmek bize düşmez.

"Ama bu sorun sizin alanınıza giriyor," dedi Clary. "Birinin Jace'in zihnine dokunduğuna, anılarıyla ve rüyalarıyla oynadığına inanıyorum. Ona yapmak istemediği şeyler yaptırıyor."

Hipnomansi, dedi Sessiz Kardeşlerden biri. *Rüya büyüsü. Sadece en güçlü yaratıklar onu kullanabilir.*

"Melekler gibi," dedi Clary ve ödülü tedirgin, şaşkın bir sessizlik oldu.

Belki de bizimle Konuşan Yıldızlar Meydanı'na gelmelisiniz, dedi Kardeş Zacharia. Bu bir davet değil açık bir emirdi. Sessiz Kardeşler, Jace ve Clary'nin onları izleyip izlemediğine bile bakmaksızın şehrin kalbine yürümeye başladı.

Meydana ulaştıklarında Kardeşler siyah masanın başındaki yerlerini aldı. Ölümlü kılıç her zamanki yerindeydi, arkalarındaki duvarda gümüş bir kuşun kanadı gibi parlıyordu. Jace

salonun ortasına geçip zemindeki altın rengi ve kızıl yıldızlara baktı. Clary kalbi sızlayarak onu izledi. Jace'i bu halde görmek hiç hoş değildi. Her zamanki enerjisi tükenmiş, eski halinden eser kalmamıştı.

Jace başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdığında Clary, Sessiz Kardeşlerin onunla konuştuğunu anladı. Kızın duyamadığı şeyler söylüyorlardı. Jace cevaben başını salladı. "Bilmiyorum. Onların sıradan rüyalar olduklarını düşündüm, aklıma başka bir şey olabilecekleri gelmedi." Genç adamın dudakları gerilince Clary ona ne sorduklarını merak etti. "Kehanet mi? Hiç sanmıyorum. Evet, Melek Raziel'le karşılaştım ama geleceği gösteren rüyalar gören Clary. Ben değilim."

Clary gerildi. Jace'e o gece Melek'le neler yaşandığını sormaya fazlasıyla yaklaşmışlardı. Bunu akıl etmeleri gerekirdi. Sessiz Kardeşler insanın zihnine girdiklerinde ne görüyorlardı? Sadece aradıkları şeyi mi, yoksa her şeyi mi?

Jace başını salladı. "Tamam, siz hazırsanız ben de hazırım."

Gözlerini kapattı. Clary biraz olsun rahatlayarak onu izledi. Demek Sessiz Kardeşler kızın zihnine girdiğinde, olup biteni izleyen Jace de kendini böyle hissetmişti. Clary o zaman fark etmediği detayları fark etti. Jace'in vücudunun gerildiğini gördü. Genç adamın başı geriye devrildi. Elleri açılıp kapanırken yerdeki yıldızlar parladı. Işık o kadar güçlüydü ki Clary'nin gözlerinden yaşlar aktı. Gümüş ışık selinin içindeki Jace'in siluети son derece zarifti. Sanki ışıktan şelalenin ortasında duruyordu. Etrafları gürültüyle ve anlaşılamaz fısıltılarla doluydu.

Jace dizleri üstüne çöktü, elleri yere yapıştı. Clary'nin kalbi sıkıştı. Sessiz Kardeşler beynine girdiğinde bayılacak gibi olduğunu hatırladı ama Jace kızdan daha güçlüydü. Yoksa değil miydi? Onun iki büklüm olmasını, acılar içinde kıvranmasını izledi ama Jace tek bir çığlık dahi atmadı. Clary artık katlanamayacak noktaya geldiğinde ışık selinin arasından geçip Jace'e doğru koştu ve diz çöküp ona sarıldı. Her taraftan itiraz fısıltıları yükselirken Jace başını kaldırıp ona baktı. Gümüş rengi ışık yüzünden gözleri mermer parçaları gibi görünüyordu. Dudakları kızın adını fısıldadı. Derken hepsi kesildi. Işık, ses, her şey sona erdi ve kendilerini yere diz çökmüş halde buldular. Jace titriyordu. Tırnakları etine battığı için elleri kan içindeydi. Clary sevgilisine sarılmayı sürdürerek çevrelerindeki Sessiz Kardeşlere baktı. Öfkesini güçlükle kontrol ediyordu. Hayat kurtarmak amacıyla acı verici bir tedaviye girişen doktora kızmanın anlamsız olduğunu bilse de sevdiği birinin acı çektiğini görmek çok zordu.

Bize anlatmadığın bir şey var, Clarissa Morgenstern, dedi Kardeş Zacharia. İkinizin bizden sakladığınız bir sır var. Bunu biliyorum.

Buz gibi bir el Clary'nin kalbini sıkıştırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Genç adam ölümün işaretini taşıyor. Konuşan başka bir Kardeş'ti, belki Enoch.

"Ölüm mü?" dedi Jace. "Yani ölecek miyim?" Şaşırmış gibi değildi.

Çoktan öldüğünü söylüyoruz. Gölgeler Diyarı'na geçmişsin, ruhun vücudundan ayrılmış.

Clary ve Jace birbirine baktı. Clary yutkundu. "Melek Raziel..." diye söze başladı.

Evet, genç adamda onun izini de gördük. Enoch'un sesinde duygudan eser yoktu. Ölüyü geri getirmenin iki yolu vardır. Biri nekromansi, çan, kitap ve mumla yapılan kara büyüdür. Dönen şey hayatın taklididir. Ama ancak Tanrı'nın meleklerinden biri insanın ruhunu vücuduna gerçekten geri koyabilir. Hayat ve ölüm, iyilik ve kötülük arasındaki denge hassas bir dengedir, genç *Gölge Avcıları. Siz o dengeyi bozmuşsunuz.*

"Ama Raziel bir melek," dedi Clary. "Ne isterse yapabilir. Ona tapmıyor musunuz? Eğer bunu yapmayı seçmişse..."

Bunu yapmayı o mu seçti? diye sordu Kardeşlerden biri.

"Ben..." Clary, Jace'e baktı. Her şeyi isteyebilirdi. Dünyada barış olmasını, hastalıkların iyileşmesini, sonsuza kadar yaşamayı... Ama tek istediği Jace'ti.

Töreni biliyoruz, dedi Zacharia. *Melek sana bir dilek hakkı tanıdı. Dileğini reddetme şansı yoktu.*

Clary kararlı bir tavırla başını kaldırdı. "Olan oldu."

Jace acı bir kahkaha attı. "Beni öldürüp dengenin geri gelmesini sağlayabilirler," dedi kıza.

Clary sevgilisine daha sıkı sarıldı. "Saçmalama."

Bunun düşüncesi bile korkutucuydu. Kardeş Zacharia, Sessiz Kardeşlerden ayrılıp yanlarına gelince kızın tedirginliği daha da arttı. Kardeş, Jace'e doğru uzandığında Clary adamın

elini itmemek için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı. Kardeş Zacharia, Jace'in çenesine dokundu. Zacharia'nın parmakları genç bir adamın parmaklarıydı. Clary daha önce Sessiz Kardeşlerin yaşları üzerine hiç düşünmemişti ama insan elinde olmadan onların yaşlı olduklarını varsayıyordu.

Jace başını kaldırdı, kör gözleriyle ona bakan Zacharia'ya baktı. Clary'nin aklına ortaçağ resimleri geldi.

Burada olsaydım, büyüyüşünü görebilseydim, yüzünden tüm gerçekleri okurdum, Jace Lightwood. Kim olduğunu bilirdim, dedi beklenmedik ölçüde nazik bir sesle.

Jace şaşkındı ama başını çekmedi.

Zacharia ötekilere döndü. *Oğlana zarar veremeyiz ve vermemeliyiz. Herondale'ler ve Kardeşler arasındaki bağ köklüdür. Ona yardım etmek boynumuzun borcu.*

"Ne için yardım etmek?" diye sordu Clary. "Sorununun ne olduğunu görebildiniz mi?"

Bir Gölge Avcısı doğduğunda özel törenler yapılır ve çocuğun vücuduna Sessiz Kardeşler ve Demir Kadınlar tarafından koruyucu büyüler yerleştirilir.

Clary, Demir Kadınların Sessiz Kardeşlerinkini andıran ama kadınlardan oluşan bir grup olduğunu ve Gölge Avcıları'nın silahlarını ürettiklerini kitaplardan okumuştu.

Kardeş Zacharia devam etti. *Jace ölüp yeniden doğduğunda bu korumalardan yoksun kaldı. Düşmanlar için zihni şimdi kilitsiz bir kapı gibi. Her tür iblis şu anki haliyle onu etkilemeyi deneyebilir.*

"İblisler tarafından ele geçirilebileceğini mi söylüyorsunuz?" Clary korkudan ölmek üzereydi.

Ele geçirilemez ama etki altında kalabilir. Şeytani bir gücün senin kulağına korkunç şeyler fısıldadığını sanıyorum, Jonathan Herondale. Güçlüsün ve onunla savaşıyorsun ama denizin kayaları yıpratması gibi o fısıltılar da senin kalkanlarını yıpratacak.

"Benim adım Jace Lightwood," diye fısıldadı genç adam. "Herondale değil."

Clary konuyu saptırmamaktan yanaydı. "İblis olduğuna emin misiniz? Jace'i rahat bırakması için ne yapmalıyız?"

Tören yeniden yapılmalı, korumalar ikinci bir kez, yeni doğmuş gibi onun üstüne yerleştirilmeli, dedi Enoch düşünceli bir sesle.

"Yapabilir misiniz?" diye sordu Clary.

Zacharia başını öne eğdi.

Yapılabilir ama bir hazırlık süreci var. Demir Kadınlardan biri çağrılmalı, madalyon işlenmeli. Jonathan tören tamamlanana kadar bizimle kalmalı. Burası güvende olabileceği tek yer.

Clary, Jace'in yüzüne bakıp onun ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Umutlu muydu, rahatlamış mıydı? Ama Jace'in yüzünden ne düşündüğü okunmuyordu. Jace yavaşça konuştu. "Burada ne kadar kalmam gerekecek?"

Zacharia ellerini iki yana açtı. *Birkaç* gün. Bu tören normalde bebekler içindir. *O yüzden değişiklik yapmamız gerekebilir, yetişkinlere uydurmamız gereken bölümleri var. On sekizinden büyük olsaydın imkansız olurdu, bu haliyle bile çok zor. Ama kurtarılamayacak durumda değilsin.*

Clary'nin duymayı umduğu şey bu değildi ama anlaşılan bu kadarıyla yetinmek zorundaydı. Sorunun basit olduğunu söylemelerini ve hemen çözmelerini ummuştu. Jace'e baktı. Saçları öylece alnına dökülürken o kadar kırılgan bir havası vardı ki... Kızın kalbi acıdı.

"Tamam. Ben de seninle kalacağım," dedi Jace'e bakarak.

Hayır, dedi Kardeşler hep bir ağızdan. *O burada tek başına kalmalı. Yapmamız gereken şey düşünülürse Jonathan'ın dikkatinin dağılması riskine giremeyiz.*

Clary, Jace'in gerildiğini hissetti. Sessiz Şehir'de son kalışında haksız yere hapsedilmiş, Sessiz Kardeşlerin öldürülmesine şahit olmak zorunda kalmış ve Valentine'dan işkence görmüştü. Orada yalnız kalma fikrinden hiç hoşlanmadığı kesindi.

"Jace," diye fısıldadı. "Sen ne dersen onu yapacağım. Gitmek istersen..."

"Kalacağım," dedi Jace. Başını kaldırdı, sesi gür ve güçlüydü. "Kalacağım. Bu sorunu çözmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Izzy'yi ve Alec'i arayıp Simon'la olduğumu, ona göz kulak olmam gerektiğini söyle. Yarın veya sonraki gün görüşeceğimizi söyle."

"Ama..."

"Clary." Jace kızın ellerini ellerinin arasına aldı. "Haklıydın. Sorun ben değilmişim, her şeyin psikolojik olduğunu düşünmekle yanılmışım. Bana bunu biri yapıyor. Bize bunu biri yapıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? İyileşebilirim demek. Artık yanında olmaktan korkmam gerekmeyecek. Gere-

kirse Sessiz Şehir'de bin gece bile kalabilirim, yeter ki sonunda sana kavuşacağımı bileyim."

Clary, Sessiz Kardeşlere aldırmadan eğilip onu öptü. "Seni almaya geleceğim," diye fısıldadı. "Yarın gece. Ironworks'teki partiden sonra gelip seni göreceğim."

Jace'in gözlerindeki umutsuzluk kızın kalbinin daha da kırılmasına yol açtı. "Belki o zamana dek iyileşmiş olurum."

Clary parmaklarının ucuyla onun yüzüne dokundu. "Belki..."

Simon kabuslarla dolu bir gecenin ardından hiç dinlenmeden uyandı, sırtüstü uzanıp yatak odasının penceresinden süzülen ışığa baktı.

Diğer vampirler gibi gündüzleri uyusa daha mı rahat ederdi acaba? Güneş ona zarar vermese de gecenin onu kendine çektiğini içten içe hissediyordu. Aslında özünde bir gece yaratığına dönüşmüştü. Güneş altında boş boş dolaşmaktansa yıldızlar altında keşfe çıkmayı tercih edebilirdi. Gölgelerde onu çeken, onda merak uyandıran bir şeyler vardı. Bir parçası güneşten hiç hoşlanmıyordu ve diğer yandan yine o parçası sürekli kan açlığı çekiyordu. Yaptıklarını hatırladığında bir kere daha beti benzi attı.

Doğrulup üstüne rasgele bir şeyler giydi ve salona gitti. Havada kahve ve kızarmış ekmek kokusu vardı. Jordan her

zamanki gibi taburelerden birine oturmuştu. Saçları darmadağınık, omuzları çöküktü.

"Günaydın," dedi Simon. "Ne var ne yok?"

Jordan göz ucuyla oğlana baktı. Teni o sabah her zamankinden solgundu. "Büyük bir sorunumuz var," dedi.

Simon gözlerini kırpıştırdı. Önceki günden beri ev arkadaşıyla görüşmemişlerdi. Enstitü'den geldiğinde yatağa yığıldığı için konuşmaya fırsatları olmamıştı. Zaten Jordan genelde evde olmuyordu. Simon onun işe gittiğini düşünmüştü ama belki de başka bir yerdeydi.

"Ne oldu?"

"Bunu kapının önüne bırakmışlar." Jordan bir gazeteyi Simon'a doğru ittirdi. New York Sabah Haberleri'ydi. En üstte korkunç bir fotoğraf vardı. Kaldırımda bir ceset bulunmuştu ama cesede insan demeye bin şahit isterdi. Bacakları garip bir açıyla ikiye ayrılmıştı, başı bir tarafa savrulmuştu. Simon, Jordan'a cesedin onları neden ilgilendirdiğini soracaktı ki fotoğrafın altındaki yazıyı okudu.

GENÇ KIZIN CESEDİ BULUNDU

Yetkililer pazar gecesi Üçüncü Cadde'deki Büyük Elma Restoranı'nın çöplüğünde cesedi bulunan on dört yaşındaki Maureen Brown'ın katilini bulma yolunda büyük aşama kat edildiğini söyledi. Ölüm nedeni resmi olarak açıklanmamış olsa da cesedi bulan restoran sahibi Michael Garza kızın gırtlağı-

nın kesildiğini söylüyor. Polis henüz cinayet silahını bulamadı...

Simon gerisini okuyamadan koltuğa yığıldı. Artık kim olduğunu bildiği için fotoğrafa baktığında Maureen'i tanıyabiliyordu. Gökkuşağı desenli aptal kolluklar, son gördüğünde giydiği o aptal pembe şapka. *Aman Tanrım,* demek istedi ama o kelimeyi telaffuz edemedi.

"Sana gelen notta eğer bahsi geçen adrese gitmezsen kız arkadaşının boğazını kesecekleri yazmıyor muydu?" diye sordu Jordan.

"Hayır," dedi Simon başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır! Bu imkansız."

Sonra konuşulanları hatırladı.

Eric'in küçük kuzeninin arkadaşı. Adı neydi? Simon'a aşık olan kız. Bütün konserlere geliyor ve herkese Simon'ın kız arkadaşı olduğunu söylüyor.

Simon kızın telefonunu hatırladı. Pembeydi ve üstünde çıkartmalar vardı. Maureen onu kullanıp ikisinin fotoğraflarını çekmişti. Kızın dokunuşunu hatırladı. Daha ön dört yaşındaydı! Dizlerini göğsüne çekip kendi kendine sarıldı. Keşke yer yarılsaydı da içine girebilseydi.

14

RÜYALAR GERÇEK OLSA

Jace, Sessiz Şehir'deki rahatsız yatağa kendini bıraktı. Kardeşlerin nerede uyuduklarını bilmiyordu, hiçbiri bu bilgiyi onunla paylaşmaya niyetlenmemişti. Kendisinin uyuyabileceği tek yerse şehrin altındaki hücrelerdi. Normalde mahkumların konduğu yer şimdi genç adama ev sahipliği yapıyordu.

Sessiz Kardeşler kendini hapiste hissetmesin diye kapıyı açık bırakmıştı, yine de kaldığı odanın sevimli olduğu söylenemezdi.

İçerisi basık ve havasızdı. Jace tişörtünü çıkarıp kotuyla yatağa uzandı. Yine aşırı sıcaktı. Gri duvarlarda tek bir resim dahi yoktu. Yatağın başucuna JG harflerini kazınmıştı. Jace harflerin kime ait olduğunu düşündü. Odada yataktan, lavabodan ve parçalar halinde kendini gördüğü kırık aynadan başka eşya yoktu. Orada olmak bütün korkunç anıları da beraberinde getirmişti.

Sessiz Kardeşler bütün gece zihnine girip çıkmıştı, öyle ki Jace kendini delik deşik bir halı gibi hissetmeye başlamıştı. Her şeyi sır gibi sakladıklarından Kardeşlerin bir ilerleme kaydedip kaydetmediklerini de bilmiyordu. Hallerinden memnun görünmüyorlardı ama zaten hiçbir zaman hallerinden memnun görünmezlerdi.

Gerçek test, uyuduğu zamandı. Rüyasında ne görecekti? Uyumak rüya görmek demekti. Yatağında dönüp durdu, yüzünü koluna gömdü, Clary'yi incittiği rüyaları düşünmemeye çalıştı. Delirmekten korkuyordu.

Ama ne olacağını görmenin tek yolu uyumaktı. Jace de gözlerini kapadı ve kendini uykunun kollarına bıraktı.

Vadiye geri dönmüştü. İdris'te, Sebastian'la savaşıp neredeyse öldüğü yerdeydi. Son kez orada olduğu zamanki gibi yaz değil sonbahardı. Yapraklar altın ve kızıl-kahve renklerdeydi. Vadiyi ikiye bölen nehrin -hayır, derenin- kenarında duruyordu. Uzaktan ona doğru gelen biri vardı. Henüz kim olduğunu net olarak göremiyordu ama her kimse ona doğru kararlı adımlarla ilerliyor, gittikçe yaklaşıyordu.

Başlangıçta onun Sebastian olduğundan emindi ama yeterince yakına gelince o olmadığını anladı. Sebastian uzun boyluydu, Jace'ten bile uzundu. Oysa bu kişi her kimse ufak tefekti. Yüzü görünmese de Jace'ten en az iki baş kısaydı. Cılızdı, çocuklarınki gibi kemikli omuzları vardı ve gömleğinin kolları kısa geldiği için kemikli elleri daha da uzun görünüyordu.

Max.

Küçük kardeşini görmek Jace için yumruk yemek gibiydi. Çimenlerin üstüne çöktü. Düşüş canını yakmadı. Sıradan rüyalarda olduğu gibi bu rüyada da her şey normalden yumuşaktı. Max her zamanki gibi görünüyordu. Bir deri bir kemik, büyümekte olan bir çocuktu. (Gerçi artık asla büyüyemeyecekti.)

"Max," dedi Jace. "Çok üzgünüm."

"Jace." Max olduğu yerde durdu. Rüzgar kahverengi saçlarını uçuşturup oğlanın yüzünden çekti. Gözlerinde ciddi bir bakış vardı. "Buraya kendim için gelmedim," dedi. "Buraya canını acıtmaya veya sana kendini suçlu hissettirmeye gelmedim."

Elbette o yüzden gelmedi, dedi Jace'in zihninde beliren ses. *Max seni sever, sana tapardı. Senin harika biri olduğunu düşünürdü.*

"Gördüğün rüyalar aslında bir mesaj," dedi Max.

"O rüyaları bir iblis yüzünden görüyorum. Sessiz Kardeşler dedi ki..."

"Yanılıyorlar," dedi Max çabucak. "Sayıları azaldı ve güçsüzler. Eskisi gibi değiller. Rüyalar sana bir mesaj iletmek için yollandı. Baştan beri onları yanlış anlıyorsun. Onlar sana Clary'yi incitmeni söylemiyor, zaten incittiğini söylüyor."

Jace başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Melek seninle konuşmam için beni yolladı çünkü seni tanıyorum," dedi Max o berrak çocuk sesiyle. "Sevdiklerine asla bile isteye zarar vermeyeceğini biliyorum. Ama Valentine'ın senin üzerindeki bütün etkisi yok olmuş değil. Sesi hala kulağına korkunç şeyler fısıldıyor. O sesi duymadığını sanıyorsun ama

duyuyorsun. Rüyalar sana Valentine'a ait olan parçanı öldürene dek Clary'yle olamayacağını söylüyor."

"O zaman o parçamı öldürürüm. Ne gerekiyorsa yaparım," dedi Jace. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Max yüzünde meleklerinkini andıran bir gülümsemeyle ağabeyine baktı ve ona bir şey uzattı. Gümüş saplı bir bıçaktı. Stephen Herondale'in gümüş saplı bıçağı. Jace onu hemen tanıdı. "Bunu al ve kendine çevir," dedi Max. "Ölmesi gereken parçan bu rüyada seninle birlikte. Bunu başarırsan temizlenmiş olarak uyanacaksın."

Jace bıçağı aldı.

Max gülümsedi. "Güzel. Burada senin için endişelenen pek çok kişi var. Hepimiz senin iyi olmanı istiyoruz. Baban da burada."

"Valentine değil de..."

"Gerçek baban. Bana bıçağı nasıl kullanacağımı o gösterdi. Ruhundaki bütün çürümüşlüğü kesip alacak."

Jace bıçağı kendine doğru çevirirken Max melek gülümsemesiyle ağabeyine baktı. Ama Jace son anda bıçağı kendine saplamakta tereddüt etti. Valentine'ın ona yaptığı şeye fazlasıyla benziyordu. Kalbine bıçağın saplanışını düşündü. Bıçağı alıp koluna dirsekten bileğe dek uzanan bir kesik attı. Acı hissetmedi. Bıçağı sağ eline alıp aynı hareketi diğer kolunda tekrarladı. İki kesikten de kanlar akmaya başladı. Rüyadaki kan gerçek hayattakinden daha kırmızıydı, yakut rengiydi. Kan kollarından aşağı akıp zümrüt yeşili çimenleri kırmızıya boyadı.

Max'in nefes alışının hızlandığını duydu. Jace eğilip sağ elinin parmaklarıyla kana dokundu. Parmaklarını çektiğinde onlar da kan rengiydi. Jace, çok yakınında durduğu için şimdi Max'in yüzünü bütün detaylarıyla görebiliyordu. Pürüzsüz çocuk teni, yarı şeffaf gözkapakları, gözleri... Jace kardeşinin gözlerinin bu kadar koyu renk olduğunu unutmuştu. *Hayır, bir yanlışlık var,* diye geçirdi içinden. Max elini Jace'in göğsüne yasladı, kalbinin tam üstüne ve oraya kanla bir işaret çizmeye başladı. Jace'in daha önce gördüğü işaretlerden hiçbirine benzemiyordu, üst üste binen köşeleri ve garip açılar çizen kenarları vardı.

İşi bittiğinde Max geri çekildi, başını yana eğip bir sanatçı dikkatiyle yarattığı eseri inceledi. Jace'in içini ani ve katlanılamaz bir acı kapladı. Göğsü ateşler içindeymiş gibiydi, derisi yanıyordu. Max öylece durup gülümseyerek onu izledi.

"Canın mı yanıyor, Jace Lightwood?" dedi Max, Max'in olmayan bir sesle. Yüksek perdeden, buğulu ve tanıdık bir tınısı vardı.

"Max..." diye fısıldadı Jace.

"Acı veren acı çekmeli," dedi yüzü değişmeye devam eden Max. "Başkalarının canını yaktın, şimdi de senin canın yanacak. Artık benimsin, Jace Lightwood. Artık benimsin."

Acı kör ediciydi. Jace iki büklüm öne yığıldı. Ellerini göğsünde birleştirip karanlıkta titremeye başladı.

Simon koltuğa yığılmış, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Zihninde korkunç bir uğultu vardı. "Hepsi benim hatam," dedi. "Kanını içtiğimde Maureen'i öldürsem de aynı şey olurdu. Hepsi benim suçum. Benim yüzümden öldü."

Jordan onun karşısındaki koltuğa geçti. Kot üstüne yeşil kazak giymişti, kazağın manşetlerinde parmaklarını geçirdiği delikler vardı. Boynundaki Praetor Lupus madalyonu parlıyordu.

"Hadi ama," dedi Simon'a bakıp. "Böyle olacağını bilemezdin. Onu taksiye bindirdiğimde iyi durumdaydı. Adamlar onu daha sonra kaçırıp öldürmüş olmalı."

Simon'ın başı dönüyordu. "Ama onu ısırmıştım. Şimdi vampir olarak geri gelmeyecek değil mi? Onun vampir olmasını istemiyorum!"

"Gayet iyi biliyorsun ki birinin vampire dönüşebilmesi için ona kanından vermen gerekir. Eğer Maureen senin kanını içip ölseydi o zaman vampir olurdu ve evet, mezarlığa gidip kalbine kazık saplamamız gerekirdi. Ama senin kanından içmedi. İçseydi hatırlardın."

Simon ağzında kanın kekremsi tadını aldı. "Onu benim kız arkadaşım sandılar," dedi. "Gelmezsem onu öldürecekleri konusunda beni uyarmışlardı ve sonunda da onu öldürdüler. Zavallı kız, herhalde bütün gün gelip gelmeyeceğimi görmek için beklemiş olmalı. Geleceğimi ummuştur tabii..." Midesi altüst oldu, öne eğildi ve öğürmelerin arasında nefes almaya çalıştı.

"Asıl soru, *onlar* kim?" dedi Jordan. Simon'a ciddi bir bakış fırlattı. "Sanırım artık Enstitü'yü aramanın zamanı geldi. Gölge Avcıları'nı sevdiğim söylenemez ama inanılmaz bir arşivleri olduğunu duydum. Belki nottaki adresle ilgili bir şey biliyorlardır."

Simon tereddüt etti.

"Hadi," dedi Jordan. "Onlar için bir sürü şeye katlandın. Onlar da senin için bu kadarını yapmalı."

Simon omuz silkip telefonunu almaya gitti. Salona dönerken Jace'in numarasını çevirdi. Telefonu açan Isabelle oldu. "Yine mi sen?"

"Özür dilerim," dedi ne diyeceğini bilemeyen Simon. Anlaşılan Sığınak'taki konuşma kızı tahmin ettiği kadar yumuşatmamıştı. "Jace'i arıyordum ama sanırım seninle konuşsam da olur. Ben..."

"Her zamanki gibi çok naziksin," dedi Isabelle. "Jace'in seninle birlikte olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Simon bir terslik olduğunu hissetti. "Jace'in benimle olduğunu kim söyledi?"

"Clary," dedi Isabelle. "Belki birlikte bir yerlere kaçmışlardır." Kızın sesinde endişe yoktu. Aslında söyledikleri mantıklıydı, Jace'in başı belada olsa onlara ilk haber veren Clary olurdu. "Her neyse. Jace telefonunu odasında unutmuş. Onu görürsen Ironworks'teki partiye gelmesi gerektiğini hatırlat. Gelmezse Clary onu öldürür."

Simon kendisinin de partiye gitmesi gerektiğini neredeyse unutmuştu.

"Tamam," dedi. "Isabelle, lütfen dinle, ciddi bir sorunum var."

"Anlat bakalım. Sorun dinlemeye bayılırım."

"Buna bayılacağından şüpheliyim," dedi tereddütlü bir sesle ve kıza olup bitenleri anlattı. Maureen'i ısırışını anlatırken genç kız inledi. Simon kendini daha da berbat hissetti.

"Simon," diye fısıldadı Isabelle.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Simon. "Üzgün olmadığımı mı sanıyorsun? Kendimi korkunç hissediyorum."

"Onu öldürmüş olsaydın Yasa'yı çiğnemiş olurdun. Seni öldürmem gerekirdi!"

"Ama onu öldürmedim," dedi Simon tireyen bir sesle. "Cinayeti ben işlemedim. Jordan onu sağ salim taksiye bindirdiğine yemin ediyor. Gazeteler Maureen'in boğazının kesildiğini söylüyor. Biri bunu bana ulaşmak için yaptı. Ama nedenini bilmiyorum."

"Bu konunun kapandığını sanma." Kızın sesi çok ciddiydi. "Şimdi bıraktıkları nottan bahset. Yazanları yüksek sesle okur musun?"

Simon söyleneni yapınca Isabelle neredeyse çığlık atacaktı.

"O adresi biliyorum! Clary'yle dün orada buluştuk," dedi. "O adreste bir kilise var. İblislere tapan tarikatlardan birinin merkezi."

"İblislere tapan bir tarikatın benimle ne işi olabilir?" dedi Simon ve konuşmanın sadece yarısını duyan Jordan'ın soru soran bakışlarıyla karşılaştı.

"Bilmiyorum. Sen gündüzyürüyensin. Çılgınca güçlerin var. Bir sürü delinin ve kara büyüyle uğraşanların hedefi olacaksın. Bu işler böyle," dedi Isabelle.

Simon kızdan biraz daha anlayış beklerdi.

"Dinle," diye devam etti Isabelle, "Ironworks partisine geleceksin, değil mi? Orada buluşup ne yapacağımıza karar veririz. Merkez zaten Talto Kilisesi'ni araştırıyor, söylediklerini de dosyaya eklerler."

"Sanırım dediğin gibi yapmamızın bir sakıncası olmaz," dedi Simon. Aslında partiye falan gitmek istemiyordu.

"Jordan'ı da yanında getir," dedi Isabelle. "Fedaiye ihtiyacın olabilir."

"Yapamam. Maia da orada olacak."

"Ben onunla konuşurum," dedi Isabelle. Simon onun Maia'yı nasıl ikna edeceğini merak etti. "Orada görüşürüz."

Isabelle telefonu kapadı. Simon kanepeye uzanıp başını yastığa gömmüş olan Jordan'a döndü. "Ne kadarını duydun?"

"Partiye gideceğimizi anlayacak kadarını," dedi Jordan. "Ironworks partisini duymuştum. Garroway sürüsünden olmadığım için davetli değilim."

"Sanırım artık benim kavalyem olarak geliyorsun," dedi Simon ellerini ceplerine sokarak.

"Bence bir sakıncası yok," diye sırıttı Jordan. "Ama hoş bir şeyler giysek iyi olacak," diye seslendi, odasına dönen Simon'ın arkasından. "Hoş görünmeni istiyorum."

Yıllar önce Long Island sanat galerileri ve kafelerle dolu bir yer değil de sanayi bölgesiyken Ironworks bir tekstil fabrikasıydı. Şimdiyse boş bir depodan farksızdı. Ama hoş bir havası vardı. Yer kat kat demirdi, zarif sütunlar tavanı taşıyordu, çelik kirişlere beyaz ışıklar yerleştirilmişti. Süslemeli demir merdivenlerden bitkilerle süslenmiş balkona çıkılıyordu. Cam tavandansa yıldızları görmek mümkündü. Dışarıda nehre bakan bir teras bile vardı ve hava uygun olduğunda Queens'ten Manhattan'a kadar her yeri görebilirdiniz.

Luke'un sürüsü mekanı daha da güzelleştirmek için ne gerekiyorsa yapmıştı. Fildişi rengi çiçeklerin yerleştirildiği vazolar kenarlara konmuş, Kurtadam Dörtlüsü'nün müzik yaptığı sahnenin önüne yerleştirilen masalara ipek masa örtüleri serilmişti. *Keşke Simon da burada olsa*, diye geçirdi içinden Clary. Onun Kurtadam Dörtlüsü'nün harika bir grup adı olduğunu düşüneceğine emindi.

Clary masaların arasında dolaşıp düzeltilmesi gerekmeyen şeyleri düzeltti, düzenlenmesi gerekmeyen şeyleri düzenledi. Yamuk durmayan çatal bıçakları hizaladı, vazoları sağa sola döndürdü. Misafirlerin çoğu henüz gelmemişti, gelenlerin arasında da kızın tanıdığı kimse yoktu. Annesi ve Luke kapının yanında duruyor, gelenleri karşılıyordu. Luke takım elbise içinde hiç

rahat değildi, Jocelyn ise mavi elbisesiyle enfes görünüyordu. Son birkaç günde yaşananlardan sonra annesini yeniden mutlu görmek Clary'yi rahatlatmıştı. Gerçi annesinin gülümsemesinin gerçek olup olmadığına emin olamıyordu. Jocelyn'in dudaklarındaki gülümsemenin donukluğunda Clary'yi endişelendiren bir şeyler vardı. Acaba acısını bastırmaya mı çalışıyordu?

Clary annesinin buruk sevincine yabancı değildi. O da ne olursa olsun Jace'i düşünmeyi bırakamıyordu. Sessiz Kardeşler ona ne yapıyordu? İyi durumda mıydı? Onu iyileştirebilecekler miydi? İblisi uzaklaştırabilecekler miydi?

Clary bütün gece karanlıkta oturup endişelenmiş, Jace'in başına gelebilecek korkunç şeyleri düşünmüştü. O kadar endişeleniyordu ki neredeyse kendini hasta edecekti.

En kötüsü de Jace'in böyle mutlu bir günde yanında olamamasıydı. Clary o gece giyeceği elbiseyi büyük bir özenle seçmişti. Soluk altın rengi ona bütün renklerden çok yakışıyordu. Jace'in onu o elbiseyle görüp beğeneceğini ummuştu. Endişelenmesini gerektirmeyecek kadar önemsiz bir konu olduğunu biliyordu, çuval da giyse Jace onu severdi. Zaten kıza sürekli ne kadar güzel olduğunu söyleyip duruyordu ve bir kere bile kızın giydiği kot pantolonlardan veya tişörtlerden yakınmamıştı.

Ama o gece farklıydı. Clary aynanın karşısına geçtiğinde ne kadar güzel göründüğünü fark edip şaşırmıştı. Annesinin de geç açıldığı söylenirdi ve aynaya bakarken Clary kendisi için de aynısının geçerli olabileceğini düşünmüştü. Artık tahta göğüslü bir kız değildi, geçen yıldan beri bir beden büyük sutyen

giyiyordu ve gözlerini kısıp baktığında -evet, kesinlikle- hoş kalçaları vardı. Vücudu yavaş yavaş şekilleniyordu. Kıvrımlar hala belirsizdi ama görebiliyordunuz.

Çok az mücevher takmıştı.

Clary elini boynuna astığı Morgenstern yüzüğüne götürdü. Günlerdir ilk kez o sabah yüzüğü yeniden takmıştı. Jace'e duyduğu güvenin bir göstergesi olarak onu boynunda taşıyordu. Yüzük ona sadakatinin ve inancının deliliydi. Jace'in bilip bilmemesi önemli değildi. Onu görmeye giderken de yüzüğü çıkarmamaya karar verdi.

"Clarissa Morgenstern?" dedi arkasından gelen bir ses.

Clary şaşkınlıkla sesin geldiği yöne döndü. Tanıdık bir ses değildi. Karşısında yirmili yaşlarda, bembeyaz tenli bir kız duruyordu. Saçları sarıydı ama yeşile kaçan tutamlar da vardı. Gözleri mermer mavisiydi ve ipince mavi bir elbise giymişti. *Soğuktan donuyor olmalı,* diye düşündü Clary.

"Kaelie," dedi Clary yavaşça. Taki'de otururken bir keresinde Lightwood'lara servis yapan periyi tanımıştı. Zihninin derinliklerinde bir yerlerde Jace ve Kaelie arasında bir zamanlar bir şeyler yaşandığına dair bir ışık yandı ama o an bunu dert edecek durumda değildi. "Luke'un arkadaşı mısın?"

"Beni diğer misafirlerle karıştırma," dedi Kaelie. Cılız elini havada sallayarak diğerlerini işaret etti. "Hanımım beni buraya seni bulmam için yolladı, şenliğe katılmam için değil." Peri meraklı bakışlarını kızın annesine çevirdi. "Annenin bir kurtadamla evlendiğini bilmiyordum."

Clary kaşlarını çattı. "Ne olmuş?"

Kaelie eğlendiğini saklamaya gerek duymadan kızı süzdü. "Hanımım şirin görünsen de kaba saba davrandığını söylemişti. Bizim sarayımızda olsak bu tavırların yüzünden küçük görülürdün."

"Sizin sarayınızda değiliz," dedi Clary. "Taki'de de değiliz. Sen bana geldin, bu da demek oluyor ki Kraliçe'nin ne istediğini dile getirmek için beş saniyen var. Oyun oynayacak havada değilim."

Kaelie yeşil tırnağıyla Clary'nin boynunu işaret etti. "Hanımım seni bulmamı istedi. Neden Morgenstern yüzüğünü takıyorsun? Babanı herkesin içinde sahiplenmek için mi?"

Clary'nin eli boynuna gitti. "Jace için. Yüzüğü bana o vermişti," dedi birden kendini susturma fırsatı bulamadan. Sonra da içinden boşboğazlığı için kendine küfretti. Periler Kraliçesi'ne hiçbir zaman söylemeniz gerekenden fazlasını söylememeniz gerekirdi.

"Ama o Morgenstern değil Herondale," dedi Kaelie. "Onların kendi yüzükleri var. Sembolleri sabahyıldızı değil balıkçıl. Lusifer gibi düşen bir melektense balıkçıl Jace'e daha çok yakışmıyor mu?"

"Kaelie," dedi sabrının sınırına dayanan Clary. "Periler Kraliçesi ne istiyor?"

Peri kızı güldü. "Sana bunu vermemi." Elinde çan şeklinde bir kolye ucu vardı. Kaelie elini kımıldattığında çandan yağmur sesini andıran bir çınlama duyuldu.

Clary çanı almadı. "Hanımının hediyelerini istemiyorum," dedi. "Hanımının hediyeleri asla karşılıksız değildir, her zaman bir bedelleri vardır. Kraliçe'ye borçlu olmayacağım."

"Bu bir hediye değil," dedi Kaelie sabırsızca. "Kraliçe'yi çağırabilmen için. Hanımım önceki kabalıklarını affetti. Yakında onun yardımına ihtiyacın olacağını söyledi. Eğer onu çağırırsan yardıma gelecek. Çanı çalman yeterli, saraydan biri gelip seni ona götürecek."

Clary başını iki yana salladı. "O çanı asla çalmayacağım."

Kaelie omuz silkti. "Yine de almanın bir sakıncası olmaz."

Clary rüyadaymışçasına çana uzanıp onu parmaklarının arasına aldı.

"Onu kurtarmak için her şeyi yaparsın," dedi Kaelie çanınkini andıran tatlılıktaki sesiyle. "Bedeli ne olursa olsun yaparsın. Cennet ya da cehennem senden ne bedel isterse ödersin, yanılıyor muyum?"

Clary'nin zihninde geçmişten kopup gelen sesler belirdi. *Annenin sana anlattığı hikayede ne yalanlar olduğunu düşünmeyi bıraktın mı? Sana neden yalan söylediğini biliyor musun? Geçmişindeki bütün sırları bildiğini mi sanıyorsun?*

Madam Dorothea, Jace'e yanlış kişiye aşık olacağını söyledi.

Clary çanı eline aldığında çan hafifçe çınladı, kız hemen avucunu kapadı. Kaelie gülümsedi ve mavi gözleri boncuk gibi parladı. "Akıllıca bir seçim."

Clary tereddüt etti ama çanı peri kızına geri veremeden birinin seslendiğini duydu. Dönüp bakınca annesinin ona doğru

ilerlediğini gördü. Periye döndü ama Kaelie dağılan sabah sisi gibi çoktan kaybolup gitmiş, insanların arasına karışmıştı.

"Clary!" diye seslendi Jocelyn yeniden. "Seni arıyordum, sonunda Luke nerede olduğunu bulup bana gösterdi. Neden tek başına burada duruyorsun? Her şey yolunda mı?"

Neden burada tek başına duruyorsun? Clary, Kaelie'nin üstünde nasıl bir göz boyama büyüsü olduğunu merak etti. Annesi normalde doğaüstü yaratıkların çoğunu görürdü. "Bir şeyim yok, anne."

"Simon nerede? Onun da geleceğini sanıyordum."

Elbette ilk aklına gelen Jace değil Simon oldu, diye düşündü Clary. Jace'in de kutlamaya gelmesi gerekiyordu, üstelik Clary'nin erkek arkadaşıydı ve mantıken çoktan orada olması gerekirdi ama annesi asla onu sormayacaktı. "Anne," dedi, "sence bir gün Jace'ten hoşlanman mümkün mü?"

Jocelyn'in bakışları yumuşadı. "Erkek arkadaşının da burada olmadığını fark ettim, Clary, ama bu konuyu benimle konuşmak isteyip istemediğinden emin olamadım."

"Sormak istediğim..." Clary şöyle bir düşündü. "Jace'ten hoşlanmanı sağlayabilecek bir şey var mı?"

"Evet," dedi Jocelyn. "Seni mutlu ederse ondan hoşlanırım." Nazikçe Clary'nin yüzüne dokunduğunda Clary farkında olmadan avcunu sıktı ve çanın kenarlarının tenine battığını hissetti.

"Beni mutlu ediyor ama olup biten her şeyi kontrol etmesi mümkün değil," dedi Clary. "Bir sürü şey oluyor..." Doğru kelimeleri bulamadı. Kendini mutsuz edenin Jace değil de ona

olanlar olduğunu, neler olduğunu anlatmadan nasıl açıklayabilirdi?

"Onu çok seviyorsun ve bu sevgi beni korkutuyor," dedi Jocelyn. "Seni olabilecek felaketlerden korumak istiyorum."

"Şimdiye kadarki korumacı tavırlarının ne kadar başarılı olduğuna bak," diye söze başlayan Clary kendini toparlayıp daha yumuşak bir sesle devam etti. Luke bir kenarda durmuş sevgi dolu gözlerle onları izlerken annesiyle kavga etmenin zamanı değildi. "Eğer Jace'i tanısaydın severdin," dedi çaresizce. "Ama herhalde herkes kendi erkek arkadaşı hakkında aynı şeyi söylüyordur."

"Haklısın," dedi Jocelyn onu şaşırtarak. "Onu tanımıyorum. Ama bana annesini hatırlatan bir havası var. Neden bilmem, aslında onun gibi görünmüyor. Gerçi o da çok güzel bir kadındı ve aşırı kırılgandı..."

"Kırılgan mı?" Clary şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Birinin Jace'in kırılgan olduğunu düşüneceği aklının ucundan bile geçmezdi.

"Ah, evet," dedi Jocelyn. "Stephen'ı Amatis'ten uzaklaştırdığı için o kadına kızabilmeyi çok istemiştim ama Celine'de onu korumayı istememe yol açan bir kırılganlık vardı. Jace'te de aynısı var." Anılara daldı. "Belki de güzel şeyler çabucak kırıldığı içindir." Elini çekti. "Bir önemi yok. Bana acı veren anılarım var ama onlar *benim* anılarım, geçmişin cezasını Jace çekmemeli. Sana şu kadarını söyleyeyim -eğer seni bu kadar sevmeseydi ve evet, seni ne kadar sevdiği yüzünden anlaşılıyor-

ona bir saniye tolerans göstermezdim. Bana kızdığında bunu da hatırla lütfen."

Jocelyn, Luke'un yanına dönmeden önce kızına kalabalığın arasına karışmasını öğütledi. Clary evet dercesine başını salladı, başka bir şey söylemeden annesinin arkasından baktı ve avucuna batan çanı düşündü. Kendini sanki kibriti yanan ucundan tutuyormuş gibi hissetti.

Ironworks partisinin yapıldığı bölge çoğunlukla depolardan ve galerilerden oluşuyordu, gece vakti ortalıkta hiç kimse yoktu, bu sayede Jordan ve Simon'ın park yeri bulmaları uzun sürmedi. Simon araçtan indiğinde Jordan'ın çoktan inip onu beklediğini gördü.

Simon evden ayrılırken yanına şık bir giysi almamıştı, zaten şık denebilecek giysilere sahip olduğu da söylenemezdi. Bu yüzden Jordan'la birlikte öğleden sonrayı Village'da giyecek düzgün bir şeyler arayarak geçirmişlerdi. Sonunda yaldızlı çizmeler ve altmışlardan kalma Pucci eşarplar satan bir ikinci el eşya dükkanında Zegna takımlarla karşılaştılar. *Simon, Magnus giysilerini buradan alıyor olmalı,* diye düşündü parlak kırmızı gömlekleri gördüğünde.

"Ne var?" diye sordu Simon farkında olmadan ceketini çekiştirirken. Ceket küçük geliyordu ama Jordan düğmeleri iliklemezse fark edilmeyeceğini söylemişti. "Kötü mü görünüyorum?"

Jordan omuz silkti. "Aynaları çatlatacak kadar değil," dedi. "Silahlı olup olmadığını merak ediyordum. Bıçak falan ister misin?" Ceketinin önünü açtığında pantolonunun kemerine iliştirdiği silahlar göründü.

"Jace'le birbirinizden bu kadar hoşlanmanıza şaşmamalı. İkiniz de ayaklı cephanelik gibisiniz." Simon başını önüne eğip Ironworks'ün girişine ilerledi. Fabrika sokağın diğer tarafındaydı ve girişe üzerine kurt deseni çizilmiş kırmızı halı serilmişti. Simon altın rengi kurda bakarken gülümsemekten kendini alamadı.

Kırmızı halının kenarındaki sokak lambalarından birinin dibinde Isabelle duruyordu. Saçları tepede toplanmıştı ve yırtmaçlı kırmızı elbisesiyse her zamankinden de çekici görünüyordu. Sağ kolu altın bileziklerle doluydu. Daha doğrusu bilmeyen biri onların altın bilezikler olduğunu düşünürdü ama aslında kamçısının bileğine dolanmış haliydi. Her yanı mühürlerle kaplıydı. Kollarından yukarı uzanan işaretlerin benzerleri göğüs dekoltesini de süslüyordu. Simon kızın göğüslerine bakmamak için bütün iradesini kullandı.

"Selam, Isabelle."

Jordan da kızın dekoltesine bakmamak için çaba harcıyordu. "Şey..." dedi. "Merhaba, ben Jordan."

"Tanışmıştık," dedi Isabelle buz gibi bir ses tonuyla. Oğlanın uzattığı eli sıkmadı. "Maia boğazını parçalamaya çalışıyordu, seni ben kurtarmıştım. Gerçi kurtarmamalıymışım, bunu şimdi anladım."

Jordan'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Maia burada mı? İyi mi?"

"Burada," dedi Isabelle. "Gerçi seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Kendimi ondan sorumlu hissediyorum," dedi Jordan.

"Bu hissin kaynağı kalbin değil pantolonunun içindeki olmasın?" diye onu tersledi Isabelle.

Jordan başını önüne eğdi.

Isabelle süslü elini havada sallayarak konuyu kapadı. "Dinle, geçmiş geçmişte kaldı. Praetor Lupus'ta olduğunu biliyorum ve Maia'ya da bunun anlamını söyledim. Burada olduğun gerçeğini kabullendi ve seni görmezden geleceğini söyledi. Ama hepsi bu. Ona yaklaşmayı deneme. Onu rahatsız etme. Onunla konuşmaya, hatta ona bakmaya kalkma. Eğer ona dokunmaya kalkacak olursan seni öyle ufak parçalara ayırırım ki kurt konfetisi olursun."

Gülmemeye çalışan Simon kahkahayla boğulma arası bir ses çıkardı.

"Dilediğin kadar gül," dedi Isabelle ona. "Maia seninle de konuşmak istemiyor. Yani bu gece muhteşem görünse de -eğer erkek olsaydım kesinlikle onunla olmak isterdim- ikinizin de ona yaklaşma izniniz yok. Anlaşıldı mı?"

İkisi birden, okul müdüründen azar işiten öğrencilerin itaatkar tavrıyla başını salladı.

Isabelle sokak lambasına yaslanmayı bıraktı. "Harika. Hadi işe koyulalım.

15

BEATI BELLICOSI

Ironworks fabrikasının içi süslemelerle canlanmıştı. Her tarafı rengarenk ışıklarla donatılmıştı. Misafirlerin birkaçı artık oturuyordu ama çoğu ellerinde şampanya kadehleriyle insanların arasında dolaşıp sohbet ediyordu. Garsonlar da Simon'ın görebildiği kadarıyla kurt kanındandı. Partiyi çekip çeviren herkes Luke'un klanındandı. Şampanya kadehleriyle dolu tepsiyi taşıyan garsonlardan biri Simon'ın yanına geldi. Simon içkiyi reddetti. Magnus'un partisinden beri, başkaları tarafından hazırlanmış içkileri içmemeyi tercih ediyordu.

Maia kiremit sütunlardan birinin dibinde diğer kurtadamlarla konuşup gülüşüyordu. Parlak turuncu saten bir elbise giymişti ve gerçekten de Isabelle'in söylediği kadar muhteşemdi. Saçları bukle bukle omuzlarına dökülüyordu. Simon ve Jordan'ı

gördüğünde başını çevirmeyi tercih etti. Sırtını döndüğünde elbisesinin arkasında V şeklinde derin bir dekolte olduğunu gördüler. Omurgasının alt tarafında bir kelebek dövmesi vardı.

"Eskiden böyle bir dövmesi yoktu," dedi Jordan. "Olsa kesinlikle fark ederdim."

Simon, Jordan'a baktı. Eski kız arkadaşından bahsederken sesi özlemle doluydu. Kızdan hala çok hoşlandığı belliydi ama eğer dikkatli davranmaz ve kızla konuşmayı denerse Isabelle'den yumruk yiyeceği kesindi.

"Hadi," dedi Simon, Jordan'ın sırtını sıvazlayarak, "gidip oturacak bir yer bulalım."

Omzunun üstünden onlara bakan Isabelle gülümsedi. "İyi fikir."

Kalabalığın arasından geçip masaların dizildiği bölüme ulaştılar ve oturmaları gereken masayı yarı yarıya dolu buldular. Clary koltuğuna çökmüş, içi zencefilli birayla dolu şampanya kadehine bakıyordu. Kızın yanında, Viyana'da gelirken üzerlerinde olan takım elbiselerle Alec ve Magnus vardı. Magnus eşarbının ucuyla oynuyordu. Alec ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini uzaklara dikmişti.

Simon ve Jordan'ı gören Clary ayağa fırladı. Masanın diğer tarafına dolanıp Simon'a sarıldığında Simon onun altın rengi, sade bir elbise giydiğini gördü. Topuklu ayakkabı olmayınca çok ufak tefek görünüyordu. Gümüş zincirin ucundaki Morgenstern yüzüğü boynundaydı. Clary ona sarılırken kulağına "Galiba Magnus'la Alec kavgalı," diye fısıldadı.

"Öyle görünüyor," dedi Simon. "Erkek arkadaşın nerede?"

Bu söz üzerine Clary kollarını onun boynuna dolamayı kesti. "Enstitü'de kalması gerekti." Diğer tarafa döndü. "Merhaba, Kyle."

Kyle utangaçça gülümsedi. "Artık Jordan."

"Duydum." Clary masayı işaret etti. "Otursak iyi olacak. Yakında şerefe kadeh kaldırmaların başlayacağını sanıyorum. Sonra da umarım yemeklerimize kavuşacağız."

Hep birlikte oturdular. Uzun süren, garip bir sessizlik oldu.

"Söylesene, Jordan," dedi sessizliği bozan Magnus şampanya kadehini kaldırarak, "Praetor Lupus'ta olduğunu duymuştum ve grubun madalyonunu taktığını görüyorum. Üstünde ne yazıyor?"

Jordan başını eğip madalyona bakarken kızardı. Dikkatinin masada olmadığı belliydi, söylenenleri ancak yarım kulak dinliyordu. Gözleri belli etmemeye çalışsa da Maia'nın üzerindeydi. "Beati bellicosi. Savaşçıları kutsa."

"Sizinki iyi bir grup," dedi Magnus. "1800'lerde onu kuran adamla tanışmıştım. Woolsey Scott. Köklü bir kurtadam ailesinden geliyordu."

Alec'in boğazından bir homurtu yükseldi. "Onunla da yatmış mıydın?"

Magnus'un kedi gözleri kısıldı. "Alexander!"

"Geçmişinle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, unuttun mu?" diye onu tersledi Alec. "Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Önemi olmadığını söyleyip geçiştiriyorsun."

Magnus'un yüz ifadesi düşündüklerini saklasa da sesinde öfkeli bir tını vardı. "Ne zaman yeni birinden bahsetsem bana aynı soruyu mu soracaksın? Onlarla ilişkim olup olmadığını mı öğrenmek isteyeceksin?"

Alec'in yüzünde inatçı bir ifade belirdi. Simon elinde olmadan oğlana sempati duydu. Mavi gözlerinden ne kadar incindiği anlaşılıyordu. "Belki."

"Napolyon'la da tanışmıştım," dedi Magnus. "Ama ilişkimiz olmadı. Bir Fransız için fazlasıyla dar kafalıydı."

"Napolyon'la mı tanıştın?" Konuşmanın başını kaçıran Jordan hayran hayran Magnus'a baktı. "Demek iblis efendileriyle ilgili söylenenler doğru."

Alec ona hiç hoş olmayan bir bakış fırlattı. "Ne söyleniyormuş?"

"Alexander!" dedi Magnus buz gibi bir sesle. Clary ve Simon birbirine baktı. İşte başlıyoruz, diye geçirdi içinden Clary bezgin bir şekilde. "Benimle konuşan herkese kabalık etmeyi kesmelisin."

Alec aldırmıyormuş gibi elini havaya savurdu. "Neden? Tarzını mı bozuyorum? Belki de sevgili kurtadamımızla flört etmek istiyorsundur. Dağınık saçları sayılmazsa oldukça çekici biri. Tam senin tipin. Geniş omuzlar, sportif duruş..."

Magnus başını ellerinin arasına aldı.

"Burada bir sürü de kız var. Her iki türden de hoşlandığına göre eminim onlar arasında da hoşuna gidenler vardır," dedi Alec.

"Denizkızlarını severim," dedi Magnus. "Yosun kokarlar."

"Hiç komik değil," dedi Alec neredeyse bağırarak. Ardından iskemlesini itip öfkeli adımlarla kalabalığa karıştı.

Magnus'un başı hala ellerinin arasındaydı. "Geçmişin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," dedi iblis efendisi. "Bana hiç öyle gelmiyor."

Simon'ı şaşırtan, soruyu Jordan'ın yanıtlaması oldu. "Geçmiş her zaman önemlidir. Praetor'a katıldığında insana ilk bunu öğretirler. Geçmişi unutursan hatalarından ders alamazsın."

Magnus başını kaldırıp yeşil gözlerinde öfkeli parıltılarla ona baktı. "Kaç yaşındasın? On altı mı?"

"On sekiz." Jordan şimdi ürkmüş görünüyordu.

Alec'le aynı yaşta, diye düşündü Simon ve gülümsemesini güçlükle bastırdı. Alec ve Magnus'un melodramını komik bulmuyordu ama Jordan'ın haline gülmemek zordu. Jordan, Magnus'un iki katı falandı. Magnus uzundu ama zayıftı. Buna rağmen Jordan'ın iblis efendisinden korktuğu açıktı. Simon bunu söylemek için Clary'ye döndü ama kız girişe bakıyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Elindeki peçeteyi masaya bırakıp bir şeyler mırıldanarak ayağa fırladı.

Magnus pes edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Hep birlikte buradan kaçacaksak..." dedikten sonra zarifçe eşarbını savurdu ve ayağa kalktı. O da kalabalığa karıştı. Muhtemelen Alec'i aramaya gitmişti.

Simon, Maia'yı gözleyen Jordan'a baktı. Kız şu anda Luke ve Jocelyn'le konuşuyordu. Kahkahalarından eğlendikleri anlaşılıyordu. "Bunu aklına bile getirme," dedi Jordan'a. Ayağa kalkarken Jordan'ı yeniden uyardı. "Masadan ayrılma."

"Burada kalıp ne yapacağım?"

"Praetor Lupus ne yaparsa onu yapacaksın. Meditasyon yap. Jedi güçlerini çalıştır. Beş dakika sonra döndüğümde seni yine burada bulmak istiyorum."

Jordan arkasına yaslanıp aksi aksi bir şeyler mırıldanarak ellerini göğsünde kavuşturdu. Ama Simon'ın dikkati artık onda değildi. Dönüp Clary'nin peşinden kalabalığa karıştı çünkü onun nereye gittiğini merak etmişti. Neyse ki altın parıltılar saçtığı için onca insana rağmen kalabalığın arasında onu seçmekte zorlanmıyordu.

Simon ışıklarla süslenmiş sütunlardan birinin yanında kıza yetişti. Clary, Simon omzuna dokununca kendini korumak istercesine elini havaya kaldırdı. Gelenin Simon olduğunu görünce rahatladı. Aşırı gergin bir hali vardı. "Beni korkuttun," dedi.

"Belli," dedi Simon. "Neler oluyor? Neden bu kadar ürkmüş görünüyorsun?"

"Ben..." Elini indirip omuz silkti. Normal davranmaya çalışsa da üzerindeki gerginlik hala geçmemişti ve kalbi deli gibi çarpıyordu. "Jace'i gördüğümü sandım."

"Tahmin ettim," dedi Simon. "Ama?"

"Ama ne?"

"Korkmuş görünüyorsun."

Neden böyle söylediğinden emin değildi, kızın ne söylemesini umduğunu da bilmiyordu. Clary gergin olduğu zamanlarda

yaptığı gibi dudağını ısırdı. Bakışları uzaklara kaydı. Simon bu yüz ifadesini tanıyordu. Clary'nin sevdiği yanlarından biri de kızın çabucak kendini hayal dünyasına kaptırabilmesi, lanetler, prensler ve büyüyle dolu bir dünyaya çekilebilmesiydi. Bir zamanlar Simon da benzer bir hayal dünyasında yaşıyordu ama şimdi iki dünya birbiri üstüne bindiği için ve hayaller gerçek olduğundan işler karışmıştı. Clary de bazen eski normal yaşantılarını özlüyor muydu acaba?

Simon eskiden ne kadar değerli olduğunu kavrayamadığı normal hayatını çok özlüyordu.

"Jace zor zamanlar geçiriyor," dedi Clary alçak sesle. "Onun adına korkuyorum."

"Biliyorum," dedi Simon. "Seni zorlamak istemem ama sorununun ne olduğunu çözdü mü? Ona yardım edebilecek birilerini buldunuz mu?"

"O..." Clary cümlesini tamamlamadı. "Jace iyi. Valentine meselesiyle yüzleşmekte zorluk çekiyordu. Bilirsin işte."

Simon kızın neden bahsettiğini biliyordu ama yalan söylediğinin de farkındaydı. Clary eskiden ondan hiçbir şey saklamazdı. Azarlarcasına kıza baktı.

"Sürekli kabus görüyordu," diye açıkladı Clary. "İşin içinde bir iblisin olabileceğinden şüphelendik."

"İblis mi?" Simon kulaklarına inanamıyordu. Jace'in kabus gördüğünü biliyordu aslında, genç adam o kadarını anlatmıştı ama iblislerin işe karışmış olabileceğinden ona hiç bahsetmemişti.

"Anlaşılan rüyalarında sana ulaşmayı deneyebilecek iblisler varmış," dedi Clary. Kızın sesinden bundan bahsetmekten hoşlanmadığı apaçık belliydi. "Ama önemli bir şey olmadığına eminim. Herkes bazen kötü rüyalar görmez mi?" Elini Simon'ın koluna koydu. "Gidip Jace'in nasıl olduğuna bakacağım. Hemen dönerim." Clary'nin bakışları terasa açılan kapılara kaydı. Simon olduğu yerde durup başını sallayarak onun gitmesine izin verdi.

Kalabalığa karışan Clary her zamankinden de ufak tefek duruyordu. Birinci sınıftaki hallerini hatırlayan Simon, kızı evine bıraktığı günleri hatırladı. Clary, elinde beslenme çantası, kararlı adımlarla evine uzanan merdivenleri çıkar, Simon da arkada kalıp şimdi olduğu gibi onun arkasından bakardı. Artık çarpmayan kalbinin birden kasıldığını hissetti. Şu dünyada, insanın sevdiklerini koruyamaması kadar korkunç bir şey daha yoktu.

"Hasta görünüyorsun," dedi puslu ve tanıdık bir ses. "Ne kadar korkunç biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Simon başını çevirince Maia'yla karşılaştı. Kız hemen arkasındaki sütuna yaslanmıştı. Arkadan vuran ışıklar yüzünün aydınlanmasını sağlamıştı ve beyaz ışıkların altında yüzünün şampanyadan kızardığı net olarak görülüyordu.

"Belki de ne kadar korkunç bir vampir olduğunu demeliydim ama öyle söyleyince vampirlikte berbatmışsın gibi oluyor."

"Vampirlikte de kötüyüm, erkek arkadaşlıkta da kötüyüm," dedi Simon.

Kız sırıttı. "Bat, sana yüklenmemem gerektiğini, iş kızlar olunca oğlanların aptalca şeyler yaptığını söylüyor. Özellikle de o zamana dek kızlarla hiç şansı olmamış inek oğlanların."

"Demek Bat ruhumu okumuş."

Maia başını iki yana salladı. "Sana kızmak zor," dedi. "Ama hala uğraşıyorum." Başını çevirip gitmeye hazırlandı.

"Maia," dedi Simon. Beyni ağrımaya başlamıştı ve hatta hafifçe başı dönüyordu ama onunla şimdi konuşmazsa bir daha asla konuşamayacaktı. "Lütfen, bekle."

Maia döndü, onu baştan aşağı süzdü ve soru sorarcasına kaşlarını çattı.

"Yaptıklarım için özür dilerim. Daha önce de söylediğimi biliyorum ama gerçekten çok üzgünüm."

Kız omuz silkmekle yetindi.

Simon beynindeki ağrıyı bastırmaya çalıştı. "Belki de Bat haklıdır," dedi. "Ama bence bundan fazlası var. Seninle olmak istedim çünkü bana kendimi normal hissettiriyordun. Eskiden olduğum kişiymişim gibi davranabiliyordum."

"Kurt kanı taşıyorum, Simon, normal olduğum söylenemez."

"Ama se-sen..." diye kekeledi Simon. Kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. "Sen gerçeksin ve içtensin. Tanıdığım en dürüst insanlardan birisin. Halo oynamak, çizgi romanlardan bahsetmek, konsere gitmek gibi sıradan şeyler yapmak istiyordun. Normal şeyler. Bana normal biriymişim gibi davranıyordun. Bana asla vampir veya gündüzyürüyen demedin. Senin için hep Simon oldum."

"Arkadaşlar böyledir," dedi Maia. "Söylediklerin arkadaşlıkla ilgili şeyler, kız arkadaşın olmamla değil."

Simon kıza bakakaldı. Beynindeki ağrı katlanılmaz boyutlara ulaşmıştı.

"Şimdi de yanında Jordan'la dolaşıyorsun," dedi Maia. "Bunun ne anlama geldiğini söyler misin?"

"Hiç adil davranmıyorsun," dedi Simon. "Onun senin eski sevgilin olduğunu..."

"Bilmediğini biliyorum. Isabelle her şeyi anlattı," diye araya girdi Maia. "Yine de bunu söyleyip canını sıkmak istedim."

"Öyle mi?"

Simon, Jordan'ın oturduğu yöne baktı. Sevgilileri baloya gelmemiş zavallı oğlanlar gibi iki büklüm olmuş, masanın kumaşıyla oynuyordu. Simon kendini çok yorgun hissediyordu. Herkes için endişelenmekten, kendini suçlu hissetmekten, yaptıklarının ve yapacaklarının acısını şimdiden çekmekten yorgundu. Ağır ağır konuştu. "Izzy, Jordan'ın sırf sana yakın olabilmek için beni görev olarak seçtiğini de söyledi mi? Sürekli seni soruyor. Senden nasıl bahsettiğini bir duymalısın. Hala sana deliler gibi aşık olduğu belli. Seni aldattığımı duyduğunda az kalsın beni bir temiz dövecekti."

"Beni aldatmıyordun. Biz çıktığımıza dair birbirimize bir şey söylememiştik. Aldatmak başka bir şeydir."

Simon, Maia'nın sözünü kesti. Yüzü kızarmıştı. "Demek ondan o kadar nefret ediyorsun ki bu konuda benim tarafımı bile tutabiliyorsun."

"Aradan uzun yıllar geçti, benimle konuşmayı hiç denemedi," dedi Maia.

"Denemiş," dedi Simon. "Seni ısırdığı gecenin onun ilk dönüşümü olduğunu biliyor muydun peki? O gece ilk kez kurt olmuş."

Maia başını iki yana salladı. Bukleleri sallandı ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Hayır. Onun baştan beri bildiğini..."

"Kurtadam olduğunu bildiğini mi sanıyordun? Hayır. Kontrolünü kaybetmeye başladığını fark etmiş ama kimin aklına kurtadam olduğu gelir ki? Seni ısırdıktan sonra sana ulaşmaya çalışmış ama ona engel olmuşlar. Praetor'dakiler seni aramayı bırakması gerektiğini söylemiş. Yine de bırakmamış. Onu senden uzak tutmuşlar. Son iki yılda seni düşünmeden tek bir gün dahi geçirdiğini sanmıyorum."

"Neden onu savunuyorsun?" diye fısıldadı Maia.

"Çünkü gerçekleri bilmek hakkın," dedi Simon. "Erkek arkadaş olarak rezalettim. Sana bu kadarını borçluyum. Jordan'ın seni terk etmek istemediğini, buna mecbur bırakıldığını bilmelisin. Görev olarak beni seçmiş çünkü notlarda senin adına rastlamış."

Kızın dudakları aralandı. Başını iki yana sallayınca kolyesindeki taşlar yıldız gibi ışıldadı. "Söylediklerinle ne yapmamı beklediğini bilmiyorum, Simon. Şimdi ne yapmalıyım?"

"Bilmiyorum," dedi Simon. Beynine çiviler çakılıyordu sanki. "Tek bir şey söyleyebilirim, ilişkiler konusunda öğüt

alacağın son kişi benim." Elini alnına bastırdı. "Dışarı çıkmalıyım. Temiz havaya ihtiyacım var. Konuşmak istiyorsan Jordan oradaki masada."

Simon masayı işaret ettikten sonra dönüp kızın soru soran bakışlarına aldırmaksızın dışarıya yöneldi. Kalabalıktan yükselen gürültüleri ve kahkahaları duymamaya çalışarak kapıya doğru yalpaladı.

Clary terasın kapılarını açtığında serin rüzgar yüzüne çarptı. Vücudunu saran titremelere engel olmaya, soğuğa aldırmamayı çalıştı. İçeri dönmek istemiyordu. Kapıyı arkasından kapatıp terasa çıktı.

Taş duvarlı terasın her tarafında demirler vardı. Köşelere yerleştirilen pirinç meşaleler terası aydınlatsa da ısı konusunda pek bir yararları olduğu söylenemezdi. Belki de bu yüzden terasta sadece Jace vardı. Demirlere yaslanmış, gözlerini nehre dikmiş duruyordu.

Jace'in yanına koşmak istediyse de tereddüt etti. Jace koyu renk takım elbise ve beyaz gömlek giymişti, diğer tarafa baktığı için önce kızı görmedi. Clary, Jace'in böyle giyindiğini daha önce hiç görmemişti. Takım elbise onun daha yaşlı ve daha mesafeli durmasına yol açmıştı. Soğuk rüzgar saçlarını uçuştururken demire tutunmuş nehre bakan Jace kızın tanıdığı kişiye benzemiyordu. Clary, Jace'in boynunda Simon ısırdığı zaman

oluşan yarayı gördü ve Jace'in buna izin vermesini hatırladı. Hayatını o gün Clary için seve seve riske atmıştı.

"Jace," dedi.

Döndü, ona bakıp gülümsedi. Kızın içindeki bir şeylerin serbest kalmasını sağlayan tanıdık bir gülümsemeydi. Clary koşa koşa terası geçip kollarını Jace'in boynuna doladı. Jace ayaklarını yerden kesip onu uzun süre kucağında tuttu. Yüzünü kızın boynuna gömmüştü.

"İyisin!" dedi Clary, Jace onu yere bıraktığında. Gözlerine dolan yaşları sildi. "Yani... İyi olmasan Sessiz Kardeşler gitmene izin vermezlerdi. Ama törenin zaman alacağını söylemişlerdi. Hatta günlerce beklemen gerektiğini söylediler. Neler oldu?"

"Beklemem gerekmedi." Jace ellerini kızın yüzünün iki yanına yerleştirdi ve gülümseyerek ona baktı. Arkasında bütün haşmetiyle suya hükmeden köprü görülüyordu. "Sessiz Kardeşleri bilirsin. Her şeyi büyütürler. Aslında oldukça basit bir törendi." Sırıttı. "Kendimi oldukça aptal hissettim diyebilirim, ne de olsa çocuklar için düzenlenmiş bir tören. Ama gelip seksi gece elbisen içinde seni görme düşüncesi her şeye katlanmamı sağladı." Bakışlarını kızın üzerinde dolaştırdı. "Açık konuşmalıyım, beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadın. Enfes görünüyorsun."

"Sen de fena sayılmazsın." Clary gözyaşları arasında bir kahkaha attı. "Takım elbisen olduğunu bile bilmiyordum."

"Yoktu. Bir tane almam gerekti." Başparmaklarını kızın yanaklarında dolaştırıp gözyaşlarını sildi. "Clary..."

"Neden buraya çıktın?" diye sordu Clary. "Dışarısı dondurucu soğuk. İçeri gelmek istemez misin?"

Jace başını iki yana salladı. "Seninle konuşmak istediğim şeyler var."

"Öyleyse konuş," diye fısıldadı Clary. Jace ellerini yüzünden çekip beline indirdi. Ona sarılma isteği dayanılmazdı. "Yanlış giden bir şeyler mi var? İyi olacak mısın? Lütfen benden hiçbir şeyi saklama. Tüm yaşananlardan sonra kötü haberlere dayanabileceğimi biliyorsun." Clary'nin kalbi sanki saniyede bin kez çarpıyordu. "Düzelmeni o kadar istiyorum ki."

Jace'in gözlerinin rengi açık kahverengiye döndü. "O kutuyu karıştırıp duruyorum. Babama ait olan kutuyu. Hiçbir şey hissetmiyorum. Mektuplar, fotoğraflar... O insanların kim olduğunu bile bilmiyorum. Bana gerçek gelmiyorlar. Valentine gerçekti."

Clary gözlerini kırpıştırdı. Duymayı beklediği şeyler bunlar değildi. "Hatırlasana, zaman alacağını biliyordun..."

Jace bunları duymak istemiyormuş gibi sözünü kesti. "Eğer gerçekten Jace Morgenstern olsaydım yine de beni sever miydin? Sebastian olsaydım beni sevebilir miydin?"

Clary onun parmaklarını nazikçe sıktı. "Sen asla öyle biri olmazsın."

"Eğer Valentine ona yaptığını bana da yapsaydı beni sevebilir miydin?"

Bu soruda kızın anlamadığı bir endişe vardı. "Ama o zaman sen sen olmazdın," dedi Clary.

Jace bu söz sanki kalbini parçalamış gibi sarsıldı. Ama Clary nasıl yalan söyleyebilirdi? Söylediği şey doğruydu. Jace, Sebastian gibi değildi. O kendi gibiydi.

"Kim olduğumu bilmiyorum," dedi Jace. "Aynaya bakıyorum ve Stephen Herondale'i görüyorum ama Lightwood gibi davranıp babam gibi, Valentine gibi konuşuyorum. Gözlerine baktığımda kim olduğumu görüyorum ve o kişi olmaya çalışıyorum çünkü sen o kişiye inanıyorsun. Belki bana olan inancın o kişiye dönüşmemi sağlayabilir."

"Sen zaten o kişisin, hep öyle oldun," dedi Clary.

Ama onun gözlerine baktığında boşa konuştuğunun farkına vardı. Neler oluyordu böyle? Jace sanki onu duymuyordu. Kaç kere onu sevdiğini söylerse söylesin, sanki Jace bu sözleri işitmiyordu.

"Kimliğinden şüpheye düştüğünü biliyorum ama ben seni tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum. Bir gün sen de bunu anlayacaksın. Bu arada beni kaybetmekten endişelenmene gerek yok çünkü kaybetmeyeceksin," dedi Clary.

"Bir yolu var," dedi Jace başını kaldırıp gözlerinin içine bakarak. "Bana elini ver."

Clary şaşırsa da elini uzattı. Jace'in onun elini ilk tutuşunu ve artık elinde olan açık göz mührünü aramasını hatırladı. İlk kalıcı mührü oydu. Jace onun elini çevirip bileğine, tenin en hassas olduğu yere baktı.

Clary titredi. Nehirden esen rüzgar iliklerine işliyordu. "Jace, ne yapıyorsun?"

"Gölge Avcısı düğünleriyle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? Yüzük değiş tokuş etmek yerine birbirimize aşk ve bağlılık mühürleri çizdiğimizi söylemiştim. Unuttun mu?" Kıza baktı, altın kirpiklerinin altında gözleri hassas ve kırılgandı. "Sana ikimizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak bir mühür çizmek istiyorum, Clary. Ufak bir mühür ama kalıcı olacak. Buna izin verir misin?"

Clary tereddüt etti. Bu yaşta kalıcı bir işaret... Annesi küplere binecekti. Ama diğer hiçbir şey işe yaramıyor, Jace'i bir türlü onu gerçekten sevdiğine ikna edemiyordu. Belki bunu kabul ederse Jace ona inanırdı.

Clary bir şey söylemeden stelini çıkarıp sevgilisine uzattı. Jace steli alırken kızın parmaklarına dokundu. Clary artık daha da şiddetli titriyordu. Jace'in dokunduğu yer dışında her tarafı buz gibiydi. Jace kolunu sıkıca tutup steli tenine yaklaştırdı, nazikçe dokundurup yukarı aşağı hareket ettirdi ve sonra, itiraz etmediğini görünce, daha sertçe deriye bastırdı. Clary buz gibi olduğundan stelin verdiği yanma hissinden rahatsız olmadı. Stelin ucundan çıkan karanlık çizgilerin bileğine yayılmasını izledi.

Fakat birden sinirleri gerildi, beyni alarma geçti. Çizilen şekil aşk veya bağlılıkla ilgili değildi. Orada başka bir şey vardı, karanlık bir şey. Kontrol ve iradeyi teslim etmekle ilgili bir mühürdü, kayıptan ve boşluktan bahsediyordu. Jace yanlış mührü mü çiziyordu? Ama karşısındaki Jace'ti, asla yanlış mühürler çizmezdi. Stelin dokunduğu yerden vücuduna yayılmaya başlayan

hissizliği algıladı, acı verici karıncalanma hissini baş dönmesi takip etti. Sanki yer sarsılıyordu.

"Jace." Clary'nin sesi gergin ve kırgındı. "Jace, doğru mührü çizdiğini sanmı..."

Jace kolunu bıraktı. Steli bir silahı tutar gibi zarifçe elinde tuttu. "Özür dilerim, Clary," dedi. "Sana bağlanmak istiyorum, bu konuda asla yalan söylemedim."

Clary ağzını açıp neden bahsettiğini sormaya çalıştığında konuşamadığını fark etti. Karanlık her yanı sardı. Hissettiği son şey, Jace'in ona sarılmasıydı.

Magnus son derece can sıkıcı bir partide geçirdiği hiç geçmeyecekmiş gibi gelen dakikaların ardından sonunda Alec'i bulmayı başardı. Köşedeki masalardan birinde, yapay çiçeklerin arkasına saklanmış duruyordu. Önündeki masa şarap kadehleriyle doluydu, misafirler gelip geçerken ellerindeki kadehleri bıraktıkları için bir kısmı yarı dolu, bir kısmıysa tamamen boştu. Alec de oraya bırakılmış yarı dolu bir kadehten farksızdı. Çenesini ellerinin arasına almış, dalgın gözlerle bıkkın bıkkın boşluğa bakıyordu. Magnus karşısındaki iskemleyi çekip oturduğunda bile başını kaldırıp ona bakmadı. Bir süre karşılıklı öylece oturdular.

"Viyana'ya dönmek ister misin?" diye sordu iblis efendisi.

Alec yanıt vermek yerine boşluğa bakmayı sürdürdü.

"Başka bir yere de gidebiliriz," dedi Magnus. "Nereye istersen. Tayland, Teksas, Brezilya, Peru... Ah, Peru olmaz, oraya gitmem yasak. Tamamen aklımdan çıkmış. Dinlemek istersen uzun ama eğlenceli bir hikayedir."

Alec'in yüz ifadesinden dinlemek istemediği anlaşılıyordu. Başını çevirip Magnus'a arkasını döndü ve kendini Kurtadam Dörtlüsü'nü dinlemeye verdi.

Bunun üstüne Magnus şampanya kadehlerinin renklerini değiştirerek kendini eğlendirmeye karar verdi. Birini mavi, diğerini pembe yaptı ve yeşille uğraştığı sırada Alec uzanıp bileğini tuttu.

"Kes şunu," dedi. "İnsanlar bize bakıyor."

Magnus mavi kıvılcımlar saçan parmaklarına baktı. Tamam, belki biraz aşırıya kaçmıştı. Ellerini yumruk yaptı. "Peki, ama kendimi oyalayacak bir şeyler bulmam gerek, yoksa sıkıntıdan öleceğim. Üstelik sen de benimle konuşmuyorsun."

"Hayır," dedi Alec. "Yani seninle konuşmuyor değilim."

"Öyle mi?" diye sordu Magnus. "Az önce sana Tayland'a veya Viyana'ya gidelim mi diye sordum, bana yanıt verdiğini hatırlamıyorum."

"Bir yerlere gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedi Alec. Başını öne eğip plastik çatalla oynamaya başladı. Gözleri yere dönük olsa da mavilikleri seçilebiliyordu çünkü gözkapakları şeffaf denecek kadar beyazdı. Magnus insanların her zaman dünyadaki diğer yaratıklardan çok daha güzel olduklarını düşünmüştü ve sık sık bunun nedenini merak ederdi.

Çünkü çabucak çürüyorlar, demişti Camille bir keresinde. İnsanları insan yapan ölümlü olmalarıydı, ölümsüz olsalar bu kadar ateşli olmazlardı ya da en azından ateşleri bu kadar parlak olmazdı. *Güzellik ölümden gelir,* demiş bir şair. İblis efendisi Melek'in insan hizmetkarlarını, Nefilimleri ölümsüz yapmayı düşünüp düşünmediğini merak etti. Ama hayır, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, hepsi savaşlarda birer birer ölüp gidiyordu.

"Yüzünde yine o ifade var," dedi Alec kirpikleri arasından bakarak. "Sanki benim göremediğim bir şeye bakıyorsun. Camille'i mi düşünüyorsun?"

"Pek sayılmaz," dedi Magnus. "Konuşmamızın ne kadarını duydun?"

"Çoğunu." Alec çatalla masa örtüsünü dürttü. "Kapıdan dinliyordum. Hemen hepsini duydum."

"Ama hepsini duymamışsın." Magnus çatala baktı, çatal Alec'in elinden fırlayıp masanın diğer tarafına uçtu. İblis efendisi ona baktı. "Bir şeylerle oynamayı kes. Camille'e söylediklerim bu kadar mı canını sıktı?"

Alec mavi gözlerini adama dikti. "Will kim?"

Magnus hafif bir kahkaha attı. "Bu yüzden mi somurtuyordun? Will... Ah, Tanrım. Çok çok uzun zaman önce olan şeyler. Will, Gölge Avcıları'ndandı ama ona hiç benzemiyorsun. Jace ona daha çok benziyor, en azından kişilik olarak. Seninle olan ilişkimin Will'le bir alakası yok. Canını sıkan bu muydu?"

"Ölmüş birine benzediğim için benden hoşlanıyor olma ihtimalini sevmedim."

"Bunu ben söylemedim, Camille söyledi. O bir manipülasyon ustasıdır. Hep öyleydi."

"Ama ona haksız olduğunu söylemedin."

"Eğer fırsat tanırsan Camille elindeki her şeyi kullanıp sana saldırır. Bir tarafı savunurken başka taraftan açık verirsin. Onunla baş etmenin tek yolu gerçekten baştan yenilmiş gibi yapmaktır."

"Sürekli güzel oğlanlarla olduğundan bahsetti. Kendimi senin oyuncaklarından biri gibi hissettim," dedi Alec. "Biri ölüyor, sen de gidip yerine yenisini buluyorsun. Ben hiçbir şeyim. Geçiciyim."

"Alexander..."

"Bu haksızlık," dedi Alec. "Çünkü sen benim için her şeysin. Senin için bütün hayatımı değiştirdim. Ama senin için her şey aynı, değil mi? Sanırım sonsuza kadar yaşayınca öyle oluyor. Hiçbir şeyin fazla bir önemi kalmıyor."

"Sana benim için ne kadar önemli olduğunu defalarca söyledim."

"Beyaz Kitap'ı neden bu kadar çok istiyorsun?" diye sordu Alec aniden.

Magnus şaşkın şaşkın baktı. "Nedenini biliyorsun. O çok güçlü bir büyü kitabı."

"Ama orada özellikle aradığın bir şey var, yanılıyor muyum? Bir büyü?" Alec güçlükle nefes aldı. "Yanıt vermene gerek yok, yüzünden haklı olduğum anlaşılıyor. Beni ölümsüz yapacak bir büyü mü arıyorsun?"

Magnus'un bütün benliği sarsıldı. "Alec," diye fısıldadı. "Hayır. Sana bunu asla yapmam."

Alec delecekmiş gibi bakan mavi gözlerini iblis efendisine dikti. "Neden? Neden onca ilişkine rağmen tek bir kez bile sevgilini ölümsüz yapmayı denemedin? Sonsuza kadar benimle olmayı istemiyor musun?"

"Elbette isterim!" Magnus neredeyse bağırarak karşılık verdiğini fark edince sesini kontrol altına aldı. "Anlamadığın şeyler var. Her şeyin bir bedeli vardır. Ölümsüzlüğün bedeli..."

"Magnus." Isabelle elinde telefonla koşa koşa onlara doğru geliyordu. "Magnus, seninle konuşmalıyım."

"Isabelle." Magnus normalde Isabelle'i severdi ama o anda onunla uğraşmak istemiyordu. "Sevgili, güzel Isabelle. Lütfen gider misin? Kötü bir zamanda geldin, ikimiz özel şeyler konuşuyorduk."

Isabelle önce Magnus'a, sonra Alec'e baktı ama söylenenleri umursamadı. "Yani sana Camille'in az önce Sığınak'tan kaçtığını ve annemin hemen Enstitü'ye dönmeni emrettiğini söylememi istemiyorsun öyle mi? Yardımına ihtiyaçları varmış."

"Hayır, bana bunların hiçbirini söylemeni istemiyorum," dedi Magnus.

"Çok geç," dedi Isabelle. "Söylediklerim doğru ne yazık ki. Gitmek zorunda değilsin elbette ama..."

Kızın cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Magnus da eğer gitmezse Merkez'dekilerin onun da işin içinde olduğundan şüpheleneceklerini gayet iyi biliyordu. Camille'in kaçışıyla ilgisi

olmadığını ispatlamak için gitmek zorundaydı. Maryse'in öfkeden köpürmesini de istemezdi. Alec'le ilişkisi zaten yeterince karışıktı. Yine de...

"Kaçmış mı? Şimdiye kadar Sığınak'tan kaçan kimse olmamıştı," dedi Alec.

"Artık biri var," diye karşılık verdi Isabelle.

Alec iskemlesine gömüldü. "Git," dedi Magnus'a. "Acil bir durum. Şimdi gitmelisin. Sonra konuşuruz."

"Magnus..." dedi Isabelle yeniden, bu sefer özür dilercesine. Ama kızın ses tonundan hemen gitmeleri gerektiği açıkça anlaşılıyordu.

"Tamam." Magnus ayağa kalktı, gitmeden önce Alec'in kulağına doğru eğildi. "Ama benim için geçici olmadığını bil."

Alec kızardı. "Öyle diyorsan..."

"Öyle diyorum." Magnus ardından Isabelle'i talip edip salondan çıktı.

Hala dışarıda olan Simon, Ironworks fabrikasının sarmaşıkla kaplı tuğla duvarına yaslanmış, dalgın dalgın gökyüzüne bakıyordu. Köprünün ışıkları yıldızları örttüğü için karanlık dışında görülecek bir şey yoktu. Keşke soğuk gece havasını ciğerlerine doldurabilseydi. Beyni, yüzü, teni alev alevdi. İnce bir gömlek giymiş olması durumu değiştirmiyordu çünkü vampirler üşümezdi. Üşümenin nasıl bir his olduğunu dahi hatırlamıyordu.

O da kendisinden çalınan insanlığının bir parçasıydı, başka bir hayata aitti.

"Simon?"

Olduğu yerde donup kaldı. Zayıf ama tanıdık ses gecenin içinde ve zihninde yankılandı. O gülümseme...

Hayır, o olamazdı. O ölmüştü.

"Bana bakmayacak mısın, Simon?" Ses o kadar zayıftı ki güçlükle duyuluyordu. "Buradayım!"

Simon omurgasında bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Gözlerini açıp başını yavaşça sesin geldiği tarafa çevirdi.

Maureen, Vernon Bulvarı'nın köşesindeki sokak lambasının dibinde duruyordu. Kurban edilmeyi bekleyen bakirelerin giydiği türden uzun ve beyaz bir elbise giymişti. Lambanın ışığında sapsarı görünen saçları omuzlarına dökülüyordu. Saçlarında hala mezar toprağı vardı. Ayaklarına terlik giymişti. Yüzü bembeyazdı, yanakları kırmızıya boyanmıştı ve dudakları kalemle çizilmiş gibi mordu.

Simon'ın dizleri çözüldü. Yaslandığı duvardan aşağı kaydı, yere oturdu, dizlerini göğsünde birleştirdi. Beyni patlayacak gibi ağrıyordu.

Maureen küçük kızlara özgü bir kıkırdamayla lambadan uzaklaştı. Ona doğru ilerleyip tepeden baktı, yüzünde hem eğlenen hem tatmin dolu bir ifade vardı.

"Şaşıracağını biliyordum," dedi.

"Vampire dönüşmüşsün," dedi Simon. "Ama nasıl? Sana bunu ben yapmadım. Yapmadığımı biliyorum."

Maureen başını iki yana salladı. "Sen değildin ama senin yüzündendi. Kız arkadaşın olduğumu sandılar. Gece yarısı beni yatak odamdan kaçırdılar ve bütün gün bir kafeste tuttular. Endişelenmememi, beni almaya geleceğini söylediler. Bekledim ama gelmedin. Hiç gelmedin."

"Gelmedim, çünkü senin onların elinde olduğunu bilmiyordum," dedi Simon. "Bilseydim gelirdim."

Maureen saçlarını, Simon'a Camille'i hatırlatan bir şekilde yana savurdu. "Artık bir önemi yok," dedi küçük kız çocuğu sesiyle. "Güneş battığında bana ölmek veya vampir olarak yaşamak arasında seçim yapabileceğimi söylediler. İstersem bu şekilde sonsuza kadar yaşayabilecektim."

"Sen de *bunu* mu seçtin?"

"Ölmek istemiyordum," diye karşılık verdi Maureen. "Artık sonsuza kadar genç ve güzel olacağım. Bütün gece ayakta kalabilirim, eve dönmem de gerekmiyor. O bana iyi bakıyor."

"Kimsen bahsediyorsun? O kim? Camille mi? Dinle, Maureen, o kadın delinin teki. Onu dinlememelisin." Simon ayağa fırladı. "Sana yardım etmelerini sağlayabilirim. Kalacak bir yer bulurum. Vampir olmayı sana öğretebilirim."

"Ah, Simon." Kız gülümsediğinde inci gibi dişleri ortaya çıktı. "Senin de vampir olmayı bildiğini sanmıyorum. Beni ısırmak istemediğin halde ısırdın. Çok iyi hatırlıyorum. Gözlerin köpekbalıklarınınki gibi kapkara oldu. Ve beni ısırdın."

"Çok özür dilerim. Sana yardım etmeme izin vermelisin. Lütfen..."

"Benimle gelebilirsin," dedi Maureen. "Benimle gelmenin bana yardımı olur."

"Seninle nereye gelebilirim?"

Maureen boş sokağı kolaçan etti. Beyaz elbisenin içinde bir hayaleti andırıyordu. Soğuk rüzgar elbisenin eteklerini uçuşturdu ama kızın üşümediği belliydi. "Sen seçilmiş kişisin çünkü gündüzyürüyensin. Bana bunu yapanlar seni istiyor ama mührü taşıdığını artık biliyorlar. Onlara gitmeyi seçmediğin sürece sana dokunamazlar. Bu yüzden haberci olarak beni yolladılar." Maureen başını hafifçe yana eğdi. "Senin umurunda olmayabilirim ama gelecek sefer başka birini alacaklar. Kimse kalmayana dek teker teker sevdiklerini öldürecekler. Şimdi benimle gelip ne istediklerini öğrenmen daha akıllıca."

"Benden ne istediklerini biliyor musun?" diye sordu Simon. "Bir fikrin var mı?"

Maureen başını iki yana salladı. Teni o kadar solgundu ki lambanın ışığında neredeyse şeffaf görünüyordu. Sanki Simon gözlerini zorlasa kızın içini görebilecekti. *Eskiden olduğu gibi,* dedi kendi kendine.

"Fark eder mi?" dedi Maureen elini uzatarak.

"Hayır, sanırım fark etmez," dedi Simon ve elini tuttu.

16

NEW YORK ŞEHRİNİN MELEKLERİ

"Geldik," dedi Maureen, Simon'a.

Kaldırımın ortasında durmuş, yolun kenarındaki devasa taş yapıya gözlerini dikmiş duruyordu. Binanın İkinci Dünya Savaşı'ndan önce Manhattan'a dikilen lüks yapılar gibi görünmesi için çaba harcandığı belli oluyordu ama modern mimari kendini ele veriyordu. Yüksek pencereler, pasın dokunamadığı bakır çatı işlemeleri... Binanın önündeki ilanda "Lüks daireler, 750.000 $" yazıyordu. İlandan anlaşıldığı kadarıyla dairelerden birini alırsanız aralık ayından itibaren çatıdaki bahçeyi, spor salonunu, ısıtılmış havuzu ve 24 saat kapıcı hizmetini kullanmaya hak kazanıyordunuz. Ama bina şimdilik hala inşaat halindeydi. UZAK DURUN ÖZEL MÜLKTÜR yazısı, binayı

çevreleyen demirlere kimsenin gözünden kaçmayacak şekilde yerleştirilmişti.

Simon kıza baktı. Vampir olmaya çok çabuk alışmış gibiydi. Köprüyü geçip İkinci Cadde'ye ve sonra da bu yapının önüne gelmişlerdi. Maureen hayran hayran binaya bakarken yüzünde başka bir ifade daha belirdi. Simon o ifadenin beklenti olduğu sonucuna vardı.

"Maureen, burası kapalı," diyerek açıkça ortada olan gerçeği dile getirdi. "Biz..."

"Şşş." Kız uzandı, binaya girilmesini engelleyen levhalardan birini kenara çekti. Levha gıcırdayarak yana kaydığında, dayalı olduğu duvardan boya parçaları döküldü. Maureen levhayı kenara yatırıp ortaya çıkan deliğe baktı.

Köpeğiyle beraber sokaktan geçen yaşlı bir adam durup ikisini süzdü. "Küçük kız kardeşini buradan götürmelisin," dedi Simon'a. "O kadar cılız ki bu havada her an üşütüp hastalanabilir."

Simon karşılık veremeden Maureen adama döndü ve vahşi bir bakış fırlattı. Sonra bu da yetmezmiş gibi vampir dişlerini çıkarıp adama hırladı. "Ben onun kardeşi değilim!"

Adam bembeyaz oldu, köpeğini de sürükleyerek kaçıp gitti.

Simon başını iki yana salladı. "Aslında bunu yapman gerekmiyordu."

Dişleri kızın dudağını zedelemişti. Vampir dişlerine alışamadığı için sık sık Simon'ın da başına aynı şey geliyordu. Kan ince iki çizgi halinde kızın ağzından aşağı aktı. "Bana ne yapıp

ne yapmamam gerektiğini söyleme," dedi Maureen ve dişleri yerlerine geri döndü.

Eliyle çenesini silince kan bütün çenesine yayıldı. Çocukça bir hareketti. Dönüp açtığı girişteki deliğe baktı. "Hadi gel," dedi Simon'a.

Kız iki büklüm olup delikten içeri girince Simon da peşinden gitti. İnşaat ekibinin çöpleri attıkları bölümden geçtiler. Yerlerde kırık aletler, tuğlalar, plastik torbalar, kola kutuları ve yiyecek artıkları vardı. Maureen eteklerini toplayıp yüzünde iğrenme ifadesiyle yıkıntıların arasından geçti. Ana kapıya giden merdivenlere vardığında kırık dökük olmalarına aldırmadan çıkmaya başladı. Simon da mecburen kızı takip etti.

Merdiven can kapılarda sona erdi. Kapılar açıktı ve arkalarında mermer kaplama resepsiyon vardı. Tavandan sarkan lamba çalışmıyordu, büyük avizenin ucunda sallanan kristallerden de en ufak bir ışık gelmediği için içerisi insanların hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlıktı. En öne resepsiyonistin oturacağı masa yerleştirilmişti ve aynanın önüne konulan yeşil kanepenin müstakbel misafirleri beklediği açıktı. Masa ve kanepenin karşısında asansörler yer alıyordu. Maureen asansörün düğmesine bastığında asansör çalıştı. Binanın elektriğinin bağlanmadığını düşünmüş olan Simon buna şaşırdı ve ilk kez tehlikede olabileceklerinden şüphelendi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Kız önce soruyu yanıtlamadı. Asansör gelince duraksamadan bindi, Simon da peşinden içeri girdi. Asansörün paneli altın

rengi ve kırmızıydı, üç duvarı da ayna kaplıydı. "Yukarı," dedi Maureen. Çatı katının düğmesine bakıp kıkırdadı. "Cennete çıkıyoruz," dedi kapılar kapanırken.

"Simon'ı bulamıyorum."

Ironworks'ün sütunlarından birine yaslanmış olan Isabelle başını kaldırdığında Jordan'ı gördü. *Bu çocuk gerçekten aşırı uzun*, diye düşündü. Onu ilk gördüğünde koyu renk saçları ve yeşil gözleriyle çekici olduğunu düşünmüştü ama Maia'nın eski sevgilisi olduğunu bildiğinden artık onu pek çekici bulmuyordu. Onu zihnindeki *dokunulmayacak erkekler* bölümüne yerleştirmişti.

"Nerede olduğunu bilmiyorum, bir süredir onu görmedim," dedi Isabelle. "Senin ona göz kulak olman gerekmiyor muydu?"

"Bana hava almaya çıktığını, hemen döneceğini söyledi," dedi Jordan. "Ama bu kırk dakika önceydi. Tuvalete gittiğini sanmıştım."

"Ne biçim bir fedaisin sen? Onunla tuvalete de gitmen gerekmez miydi?" diye sordu Isabelle.

Jordan yüzünü buruşturdu. "Erkekler başka erkeklerle tuvalete gitmez."

Isabelle derin derin içini çekti.

"Hep aynı homo zannedilme korkusu," dedi. "Hadi gidip Simon'ı bulalım."

İçeriyi dolaşıp onu aradılar. Alec bir masada oturmuş somurtuyor, boş şampanya kadehleriyle oynuyordu. Ona Simon'ı görüp görmediğini sordular. "Hayır, görmedim," dedi. "Ama etrafta olup bitene dikkat etmiyordum, buradan geçtiyse bile görmemişimdir."

"Onu aramamıza yardım edebilirsin," dedi Isabelle. "Bir şeylerle meşgul olursan kendini daha az sefil hissedersin."

Alec omuz silkip onlara katıldı. Üçe ayrılıp bütün alanı taramaya karar verdiler. Alec balkonlara bakmaya çıktı. Jordan terası kontrol etmeye gitti. Isabelle alt katı aldı. Aptalca olacağını bilse de masaların altına bakıp bakmamayı düşünürken Maia'yla karşılaştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Maia. Yukarıdaki Alec'e ve Jordan'ın gittiği yöne baktı. "Birini aradığınız belli. Kimi arıyorsunuz? Birinin başı belada mı?"

Isabelle ona Simon'ın kaybolduğunu anlattı.

"Yarım saat önce onunla konuştum."

"Jordan da onu en son o zaman görmüş. Birileri onu öldürmeye çalıştığı için biraz endişelendik."

Maia elindeki kadehi masaya bıraktı. "Aramanıza yardım edeyim."

"Buna mecbur değilsin. Şu aralar Simon'ı çok sevmediğini biliyorum."

"Başı beladaysa yardım etmeyi istemeyecek kadar kızgın değilim," dedi Maia. "Jordan'ın ona göz kulak olması gerekmiyor muydu?"

Isabelle ellerini havaya kaldırdı. "Evet, ama anlaşılan erkekler tuvalete birlikte gitmezmiş. Ya da öyle bir şeyler. Söyledikle-rinden pek bir şey anlamadım."

"Asla gitmezler," dedi Maia. Birlikte kalabalığa karıştılar ama o noktada Isabelle artık Simon'ı bulamayacaklarından emindi. İçinde kötü bir his vardı ve o his gittikçe güçleniyordu. Baş-ladıkları noktaya döndüklerinde kızın zihinde alarm çanları çalmaya başlamıştı.

"Simon burada değil," dedi.

Jordan küfredip suçlu gözlerle Maia'ya baktı. "Özür dilerim."

"Daha kötü küfürler de duydum," dedi Maia. "Sırada ne var? Ona telefon etmeyi denediniz mi?"

"Telesekreter çıkıyor," dedi Jordan.

"Nereye gitmiş olabilir?" diye sordu Alec.

"En iyi ihtimalle dairemize dönmüştür," dedi Jordan. "En kötü ihtimalle peşindekiler sonunda ona ulaşmıştır."

"Peşindekiler mi?" Alec soru soran gözlerle Isabelle'e baktı. Isabelle, Maia'ya Simon'ın durumunu anlatmıştı ama Alec'e anlatma fırsatı olmamıştı.

"Ben daireye dönüyorum," dedi Jordan. "Oradaysa size haber veririm. Orada değilse bile işe başlamamız gereken yer orası. Nerede yaşadığını biliyorlar, mesajları oraya yolluyorlardı. Belki biri yine bir mesaj bırakmıştır." Ama sesi pek umutlu değildi.

Isabelle hemen o anda kararını verdi. "Seninle geliyorum."

"Gelmek zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım. Simon'a bu gece buraya gelmesini ben söyledim. Ondan sorumluyum. Hem zaten parti de çok sıkıcı."

"Evet," dedi Alec. Oradan kurtulma fikrinden hoşlandığı açıktı. "Belki hep birlikte gitmeliyiz. Clary'ye de haber verelim mi peki?"

Isabelle başını iki yana salladı. "Bu onun annesinin partisi, haksızlık olur. Üçümüz ne yapabiliyoruz önce ona bakalım."

"Üçünüz mü?" diye sordu Maia can sıkıntısını saklamaya gerek duymadan.

"Bizimle gelmek ister misin, Maia?" Bunu soran Jordan'dı. Isabelle donup kaldı, eski sevgilisinin sorusuna Maia'nın ne tepki vereceğinden emin değildi. Maia'nın ağzı hafifçe aralandı, bir an Jordan'a baktı. Ama bakışları nefret dolu değildi, daha ziyade düşünceliydi.

"Söz konusu olan Simon," dedi sonunda. "Gidip paltomu alayım."

Asansörün kapıları karanlık bir hole açıldı. Maureen yeniden kıkırdadı ve dans ederek karanlığa daldı. Simon bu sefer kızı takip etmeden önce bir saniye düşündüyse de başka seçeneği olmadığı için sıkıntıyla iç geçirip takip etti.

Mermerden, penceresiz bir salondaydılar. İçerde ışık yoktu ama Simon asansörlerin solundaki ikiz cam kapılardan çatıyı ve zayıf ışıltılar saçan yıldızlarla dolu gökyüzünü görebiliyordu.

Rüzgar yine bütün şiddetiyle esmeye başlamıştı. Maureen'in peşinden kapılardan geçip dışarı çıktı. Rüzgar kızın elbisesinin eteklerini çırpınan bir kuşun kanatları gibi bir o yana bir bu yana uçuşturuyordu. Çatıdaki bahçe, aşağıdaki ilanda vaat edildiği kadar zarifti. Zemin altıgen fayanslarla kaplanmıştı, camekanlar içinde yetiştirilen çiçekler ve hayvan şeklinde budanmış bodur ağaçlar dikkat çekiciydi. Ağaçların arasından geçen yol yanıp sönen ışıklarla aydınlatılmıştı. Çatıda durup etrafa bakınca cam ve çelikten yapılan gökdelenler ve elektrik ışığıyla aydınlanmış pencereler görülebiliyordu.

Yürüdükleri yol bir dizi fayans kaplama basamakta sona erdi. Yukarıda, bahçenin sınırlarını belirleyen duvarların üç taraftan kuşattığı ufak bir meydan vardı. Bu meydanın, binanın müstakbel sakinlerinin toplanabilecekleri bir yer olması amacıyla düzenlendiği açıktı. Meydanın ortasına koca bir beton parçası yerleştirilmişti. *Bir gün ızgara yapmayı planlıyorlar anlaşılan,* diye düşündü Simon. Tüm meydan, haziranda açacak iyi budanmış yabani güllerle çevrelenmişti. Bitkilerin yaprakları ve kenarlara ekildiğini tahmin ettiği sarmaşıklar, mevsimi geldiğinde duvarları süsleyecekti. Çatı katındaki bahçede oturup yeni açan çiçeklerin tadını çıkarmak ve New York'a tepeden bakarak nehrin üzerinden güneşin batışını izlemek güzel bir fikirdi. Çatı gerçekten de hoş bir yere benziyordu.

Tek bir şey hariç. Zemini döşemekte kullanılan fayanslar bir tür yapış yapış siyah sıvıyla kaplanmıştı. Meydana yine aynı sıvıyla biri geniş, diğeri daha dar iki çember çizilmişti. Çemberlerin arasında karalamayı andıran işaretler vardı. Simon, Gölge Avcısı olmasa da Gri Kitabı gördüğü için Nefilim işaretlerini tanıyordu. Bunlar o işaretlerden değildi. Yanlış, hatta tehditkar bir havaları vardı, sanki bilinmeyen bir dilde edilmiş küfürlerdi ama bu dili tanımıyordu.

Çemberin tam ortasında beton bir blok yer alıyordu. Üstünde koyu renk kumaşa sarılmış büyükçe, dikdörtgen bir nesne vardı. Şekli, tabutlarınkinden pek farklı değildi. Beton bloğun tabanına başka işaretler çizilmişti. Eğer Simon'ın kalbi hala çarpıyor olsaydı o anda korkudan durmuş olurdu.

Maureen ellerini çırptı. "Ah, şuna bak," dedi incecik genç kız sesiyle. "Ne kadar da güzel."

"Güzel mi?" Simon göz ucuyla çimentonun üstündeki garip şekle baktı. "Maureen, neler oluyor?"

"Demek onu getirdin," dedi bir kadın sesi. Etkili, güçlü ve tanıdık bir sesti. Başını çevirdi. Biraz önce yürüdükleri yolda, uzun boylu ve kısa saçlı bir kadın duruyordu. Çok inceydi, koyu renk uzun palto giymiş, casus filmlerindeki kötü kadın casuslar gibi belindeki kemeri sıkarak paltonun önünü kapamıştı. "Teşekkürler, Maureen," diye devam etti kadın. Sert bakışlara rağmen güzel bir yüzü ve çıkık elmacıkkemikleri vardı, gözleri biraz ayrıktı. "İyi iş çıkardın. Şimdi gidebilirsin." Kadın bakışlarını Simon'a çevirdi. "Simon Lewis, geldiğin için teşekkürler."

Adını telaffuz ettiği anda Simon kadını tanıdı. Onu son gördüğünde Alto Bar'ın dışında, yağmurun altındaydılar. Maureen'i ısırdığı korkunç geceydi. "Sen! Seni hatırlıyorum.

Bana kartvizitini vermiştin. Menajer olduğunu sanmıştım. Grubumun menajerliğini yapmayı gerçekten çok istiyor olmalısın, bunca zahmete girmeye değecek kadar iyi olduğumuzu bilmiyordum."

"Alaycılığın gereği yok," dedi kadın. "Bunlarla vakit kaybetmeyelim." Yan tarafa baktı. "Maureen, sana gidebileceğini söyledim!" Sesi bu sefer daha sert çıkmıştı ve o ana kadar küçük bir hayalet gibi kenarda oyalanan Maureen güçsüz bir inlemenin ardından geldikleri yöne geri dönüp gözden kayboldu. Simon kızın asansörlere giden kapılardan geçişini izlerken neredeyse gitmesine üzülecekti. Maureen harika bir eşlikçi sayılmazdı ama o da olmayınca bir anda içine garip bir yalnızlık hissi çökmüştü. Karşısındaki garip kadın her kimse, üzerinde karanlık bir aura vardı ve o kadar güçlüydü ki önceki karşılaşmalarında kandan sarhoş olmasaydı bunu o zaman da fark ederdi.

"Beni iyi oynattın, Simon," diyen kadının sesi artık başka bir yönden, daha da uzaktan geliyordu. Simon etrafa bakındığında kadının şimdi çemberin ortasındaki betonun yanında durduğunu gördü. Ayın önüne sürüklenen bulutların gölgesi yüzüne düşmüştü. Simon hala basamakların dibinde olduğu için kadına bakmak için başını yukarı çevirmesi gerekiyordu. "Seni ele geçirmenin kolay olacağını düşünmüştüm. Sıradan bir vampir olduğunu sandım. Üstelik yeni dönüştürülmüş bir vampir. Daha önce karşılaştığım şeylerle kıyaslandığında gündüzyürüyen olmanın bile bir önemi yok. Gerçi en az yüz yıldır hiç gündüzyürüyen çıkmamıştı." Kadın, Simon'ın bakışları

karşısında gülümsemeden edemedi. "Evet, göründüğümden yaşlıyımdır."

"Zaten yaşlı görünüyorsun."

Kadın bu hakareti duymazdan geldi. "En iyi adamlarımı peşine taktım, sadece bir tanesi geri geldi, o da Tanrı'nın hışmı ve kutsal ateşlerle ilgili bir şeyler geveledi. Açıkçası o kadar sarsılmıştı ki artık işime yaramazdı, onu ortadan kaldırmam gerekti. Oldukça can sıkıcıydı. O zaman seninle kendim ilgilenmeye karar verdim. Verdiğiniz o aptal konsere geldim ve konserden sonra yanına yaklaştığımda onu gördüm. Alnındaki mühür. Kabil'i şahsen tanıdığım için o şekli de çok iyi bilirim."

"Kabil'i şahsen mi tanıyordun?" Simon başını iki yana salladı. "Bu kadarına inanmamı bekleyemezsin."

"İster inan ister inanma," dedi kadın. "Benim için fark etmez. Ben senin hayal bile edemeyeceğin kadar yaşlıyım, ufaklık. Cennet bahçelerinde dolaştım. Adem'i Havva'dan önce tanıyordum. Onun ilk karısı bendim ama ona boyun eğmeyi reddettiğim için Tanrı beni dışarı attı ve Adem'e yeni bir eş yarattı. Bu seferkini Adem'e boyun eğmesini garantilemek için Adem'in kaburgasından yaptı." Belli belirsiz gülümsedi. "Pek çok adım vardır ama beni Lilith diye çağırabilirsin. Ben ilk iblisim."

Bu söz aylardır soğuğu hissetmeyen Simon'ın baştan aşağı ürpermesine neden oldu. Daha önce Lilith adını duymuştu. Nereden duyduğuna emin değildi ama bu ismin karanlıkla, şeytanla ve korkunç şeylerle eşdeğer olduğunu biliyordu.

"Alnındaki mühür yüzünden ciddi bir sorunla karşı karşıyayım," dedi Lilith. "Sevgili gündüzyürüyen, senin yaşam gücüne, kanına ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Ama seni zorlamam veya sana zarar vermem mümkün değil."

"Kan içmen mi gerekiyor?" diye sordu Simon. Kendini kötü bir rüyanın içine sıkışmış gibi hissediyor, başı dönüyordu. Tüm bunlar gerçek olabilir miydi?

Kadın bir kahkaha attı. "Kan iblisler için sadece besin demek değildir, seni aptal çocuk. Senden istediğim şeyi kendim için istemiyorum." Zarif elini uzattı. "Yaklaş."

Simon başını iki yana salladı. "Ben o çembere adım atmam."

Kadın omuz silkti. "Öyle olsun, tek istediğim daha iyi görebilmeni sağlamaktı." Parmaklarını perdeyi kenara çekermiş gibi neredeyse aldırışsız denilebilecek bir tavırla yana kaydırdı. Tabutumsu nesnenin üstünü örten siyah örtü bir anda kayboldu.

Simon ortaya çıkan şeye gözlerini dikti. Örtünün altında büyük cam bir kutu vardı. Bir insanın sığabileceği kadar uzundu. *Pamuk Prenses'inki gibi cam bir tabut,* diye düşündü. Ama bu bir peri masalı değildi. Tabutun içinde bulanık bir sıvı vardı ve sıvının içinde belden yukarısı çıplak, sarı saçları yosunlar gibi yüzüne yapışmış Sebastian yatıyordu.

Jordan'ın dairesinin kapısına iliştirilmiş veya paspasının üzerine bırakılmış herhangi bir mesaj yoktu. Dairenin içinde de dikkat

çekici bir değişiklik görünmüyordu. Alec merdivenlerde nöbet tutarken Maia ve Jordan, Simon'ın salonda bıraktığı sırt çantasını karıştırdı, Isabelle ise Simon'ın yatak odasının kapısında durup oğlanın son birkaç gündür uyuduğu odayı inceledi. İçerisi oldukça boştu. Çıplak duvarlar, üstünde düzgün katlanmış battaniyesiyle yatak ve B Caddesi'ne bakan pencere.

Isabelle şehrin gürültülerini duyabiliyordu, o gürültülerle büyümüş, bebekliğinden beri onları duymaya alışmıştı. Araba alarmlarının, bağrışan insanların, siren seslerinin ve New York'u sabahın erken saatlerinde bile terk etmeyen müzik seslerinin olmadığı İdris'in donuk bir yer olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi kapının eşiğinde durmuş Simon'ın küçük yatak odasına bakarken tek düşünebildiği, onca gürültünün insana kendini ne kadar yalnız hissettirdiğiydi. Acaba Simon da tek başına yatağa uzanıp tavanı izlerken kendini yalnız hissetmiş miydi?

Ama Isabelle onun asıl evindeki yatak odasını, posterlerle kaplı duvarları, kupaları, oynamaktan hoşlandığı oyunların kutularını yerleştirdiği dolabı, müzik enstrümanlarını ve kitaplarını görmemişti. Hiçbir zaman onun dairesine davet edilmeyi istememiş, Simon da onu hiç davet etmemişti. Simon'ın annesiyle tanışmanın düşüncesi bile ürkütücüydü. Üstelik ilişkilerini bir adım öteye taşımak anlamına geliyordu ve Isabelle o adımı atmaya hazır değildi. Yine de şimdi karşısındaki bomboş odaya bakıp şehrin her yanı saran canlılığını hissederken Simon için korkmaktan ve yapmadığı onca şey için pişman olmaktan kendini alamıyordu.

Isabelle odaya bakmayı bırakıp salona döndüğünde içeriden gelen fısıltıları duyup duraksadı. Maia'nın sesini tanıdı. Jordan'dan ne kadar nefret ettiği düşünülecek olursa kızın yeni bir öfke krizine tutulmamış olması şaşırtıcıydı.

"Üzerlerinde maç skorlarının yazılı olduğu kağıtlardan ve anahtarlardan başka bir şey yok," diyordu Maia. Isabelle onların kendisini göremeyeceği ama kendisinin Maia'yı görebileceği bir noktada durdu. Kız, mutfakla salonu ayıran tezgahın bir tarafına geçmiş Simon'ın çantasının içine bakıyordu. Isabelle hafif yana sarkıp Jordan'ın, tezgahın diğer tarafından kızı izlediğini gördü. *Ne yaptığını değil, onu izliyor,* diye düşündü Isabelle. Kızın her hareketinden büyülendiği, ona deliler gibi aşık olduğu belliydi. Maia, Simon'ın cüzdanını bulmuştu. "Cüzdanını kontrol edeceğim."

Resmi giysilerini çıkarıp kot pantolon ve kot ceket giymiş olan Jordan kaşlarını çattı. "Cüzdanını bırakmış olması garip. Bakabilir miyim?" Tezgahın üzerinden kıza uzandı. Maia öyle bir hızla geri çekildi ki cüzdan elinden uçtu.

"Sana dokunmaya çalışmıyordum," dedi Jordan çabucak elini geri çekip. "Özür dilerim."

Maia derin bir nefes aldı. "Dinle," dedi, "Simon'la konuştum. Beni dönüştürmeyi planlamadığını biliyorum. Başına gelenin ne olduğunu anlamamıştım. İlk dönüşümümün nasıl olduğunu hatırlıyorum. Çok korkmuştum."

Jordan ellerini yavaşça, ani hareketlerden özellikle kaçınarak tezgaha yasladı. Isabelle bu kadar uzun ve iri birinin zararsız

görünmek için çaba harcamasını izlemenin garip olduğunu düşündü. "Yanında olmalıydım."

"Praetor sana izin vermemiş," dedi Maia. "Ayrıca kabul etmelisin, kurtadamlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyordun. Aynı çemberde dönüp duran körlerden farksız olurduk. Belki de yanımda olmaman daha iyiydi. O sayede evden kaçıp yardım buldum. Sürüye katıldım."

"Başlangıçta Praetor Lupus'takilerin seni getirmelerini, seni yeniden görebilmeyi umuyordum," diye fısıldadı Jordan. "Sonradan bunun ne kadar büyük bir bencillik olduğunu kavradım. Hastalığı sana hiç bulaştırmamış olmayı dilemeliydim. Şansının yüzde elli elli olduğunu biliyordum. Şansının yaver gitmiş olmasını diledim."

"Gitmedi," dedi Maia. Sesinde şimdi kırgınlık veya kızgınlık yoktu. "Yıllar içerisinde zihnimde seni bir canavara dönüştürdüm. Bile bile beni kurda dönüştürdüğünü varsaydım. O çocuğu öptüğüm için benden intikam aldığını zannediyordum. Senden nefret ettim ve o nefret hayatımı kolaylaştırdı. Suçlayacak birine sahip olmanın bazı avantajları var."

"Suçluyum, tüm olanlar benim hatam," dedi Jordan.

Maia elini tezgahın üzerinde dolaştırıp Jordan'ın gözlerine bakmaktan kaçınarak karşılık verdi. "Hala seni suçluyorum ama önceki kadar değil."

Jordan eliyle alnına dökülen saçları geriye attı. "Sana yaptığım şeyi düşünmediğim tek bir gün bile olmadı. Seni ısırdım. Seni dönüştürdüm. Benim yüzümden bu haldesin. Sana vur-

dum. Canını yaktım. Dünyada herkesten çok sevdiğim birinin canını yaktım."

Maia'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bir daha sakın böyle söyleme. Söylediklerinin beni daha da incittiğini görmüyor musun? Hiç mi umurunda değil?"

Isabelle geldiğini belli etmek için öksürerek oturma odasına girdi. "İşe yarar bir şey buldunuz mu?"

Maia bakışlarını kaçırıp ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. Jordan ellerini indirdi. "Hiçbir şey. Simon'ın cüzdanını karıştırıyorduk." Cüzdanı Maia'nın düşürdüğü yerden aldı. "İşte." Cüzdanı Isabelle'e fırlattı.

Isabelle cüzdanı yakalayıp açtı. İçine bir göz attı. Okul kimliği, New York eyaleti kimliği. On dolar ve bir fatura. Derken başka bir şey gözüne ilişti. Bir kartvizit. Kartvizit dikkatsizce Simon ve Clary'nin fotoğrafının arkasına yerleştirilmişti. İkisinin de gülümsedikleri, fotoğraf kabinlerinde çekilmiş ucuz fotoğraflardandı.

Isabelle kartviziti çıkarıp baktı. Üzerinde bulutların üzerinde uçan gitarı andıran, neredeyse belirsiz bir tasarım vardı. Altında bir isim yazıyordu: *Satrina Kendall. Menajer.* İsmin altındaki telefonu ve adresi gören Isabelle kaşlarını çattı. Bir şeyler hatırlar gibiydi ama tam olarak ne olduğunu çözemiyordu.

Isabelle birbirlerine bakmamak için inanılmaz çaba harcayan Jordan ve Maia'ya kartviziti gösterdi. "Ne düşünüyorsunuz?"

Yanıt vermelerine fırsat kalmadan dairenin kapısı açıldı ve Alec içeri girdi. Suratı asıktı. "Hiçbir şey bulamadınız mı? Yarım

saattir nöbet tutuyorum ve kimse gelmedi. Elbette basamaklara kusan üniversite öğrencisini saymazsak."

Isabelle kartviziti Alec'e uzattı. "Şuna bak. Sana da garip gelmiyor mu?"

"Herhangi birinin Lewis'in rezil müzik grubuyla ilgilenmesinden daha büyük bir gariplik mi demek istiyorsun?" diye sordu Alec ve kartviziti parmakları arasında çevirdi. Sonra kaşları çatıldı. "Satrina?"

"İsim tanıdık mı geldi?" diye sordu Maia. Gözleri hala kırmızı olsa da sesinin kontrolünü geri kazanmıştı.

"Satrina, Lilith'in on yedi adından biri. Lilith bütün iblislerin anasıdır, bu yüzden iblis efendilerine Lilith'in çocukları denir," dedi Alec. "İblis efendilerini yaratan iblislerin yaratıcısı odur."

"Lilith'in diğer adlarını hatırlıyor musun?" diye sordu Isabelle.

Alec isimleri saymaya başladı. "Satrina, Lilith, İtha, Kali, Batna, Talto..."

"Talto!" diye bağırdı Isabelle. "İşte bu. Zihnimi kurcalayan bir şeyler olduğunu biliyordum. Arada bir bağ olduğuna emindim!" Çabucak onlara Talto Kilisesi'ni, Clary'nin orada bulduklarını, bunların yarı iblis bebek ve Beth Israel Hastanesi'yle bağlantısını anlattı.

"Keşke bunları bana daha önce anlatsaydın," dedi Alec. "Talto, Lilith'in adlarından biridir ve Lilith baştan beri bebeklerle bağlantılıdır. Adem'in ilk karısıydı ama Adem'e boyun

eğmek istemediği için cennet bahçesinden kaçtı. Tanrı da emirlerine karşı geldiği için onu lanetledi, doğuracağı bütün çocuklar ölmeye mahkum oldu. Efsaneye göre Lilith pek çok kez çocuk sahibi olmayı dener ama bütün çocukları ölü doğar. O da bebekleri öldürerek Tanrı'dan intikam almaya yemin eder. Ona ölü çocukların iblis tanrıçası da diyebilirsiniz."

"Ama onun iblislerin anası olduğunu söyledin," dedi Maia.

"İblislerin onun kanından yaratıldığı söylenir. Onlar Lilith'in Tanrı'ya ve insanlara olan nefretinden doğmuştur." Birden herkesin ona baktığını görünce omuz silkti. "En azından efsane böyle."

"Bu tür efsanelerin çoğunlukla gerçek olduğunu biliyoruz," dedi Isabelle. Çocukluğundan beri ona böyle öğretilmişti. Bütün Gölge Avcıları efsanelere inanırdı. Dinlerde anlatılan hikayeler ve en eski masallar ya gerçekti ya da en azından gerçeklik payı taşırlardı. "Efsanelerde gerçeklik payı olduğunu sen de biliyorsun, Alec."

"Bildiğim bir şey daha var," dedi Alec kartviziti geri uzatırken. "Orada yazan adres ve telefon numarası uydurma. Gerçek olmalarına imkan yok."

"Belki haklısındır," dedi Isabelle ve kartviziti cebine attı. "Ama aramaya başlayacak başka bir yerimiz olmadığına göre işe oradan başlayacağız."

Simon gözlerini cam tabuttan ayıramıyordu. Tabuttaki sıvının içinde yüzen cesette, Sebastian'da, en ufak bir yaşam belirtisi yoktu ya da en azından nefes almıyordu. Ama ölmediği de açıktı çünkü olayın üzerinden iki ay geçmişti. Ölmüş olsa şu an göründüğünden çok daha kötü durumda olurdu. Çürümemiş olması Simon'a göre bu işte büyük bir yanlışlık olduğunun göstergesiydi. Sebastian'ın vücudu mermer kadar beyazdı ve kesik eli bandajlıydı. Ama bunlar sayılmazsa vücudunda hiçbir sorun görünmüyordu. Uyuyormuşçasına gözleri kapalıydı, kolları vücudunun iki yanında gevşekçe duruyordu.

"O öldü," dedi Simon aptalca bir şey söyleme riskini göze alarak. "Jace onu öldürdü."

Lilith elini cam tabutun üstüne yerleştirdi. "Jonathan," dediğinde Simon tabuttaki çocuğun gerçek adının da Jonathan olduğunu hatırladı. Kadının sesinde bebekleriyle konuşan annelerinkine özgü bir yumuşaklık vardı. "Sence de çok güzel değil mi?"

"Şey..." Simon cam tabuttaki yaratığa baktı. Dokuz yaşındaki Max Lightwood'u öldüren cani. Hodge'u öldüren cani. Geri kalan herkesi öldürmeye çalışan cani. "Benim tipim olduğu söylenemez."

"Jonathan eşsiz," dedi kadın. "Bildiğim kadarıyla iblis kanı taşıyan tek iblis avcısı o. Bu sayede geri kalan bütün Gölge Avcıları'ndan daha güçlü."

"O öldü," dedi Simon. Her nedense tekrar tekrar bunu hatırlatmayı görev bellemişti, bunu söylemenin önemli olduğunu

düşünüyor ve Lilith'in bu gerçeği kavrayamamasına şaşırıyordu. İlk iblis, Simon'ın söylediklerini duymamış gibi bir süre daha tabuta baktı.

Ardından bakışlarını Sebastian'dan ayırıp kaşlarını çattı. "Doğru, Jace Lightwood onu sırtından bıçakladı ve bıçağı kalbine kadar sokmayı başardı."

"Sen nereden..."

"Ben de İdris'teydim," dedi Lilith. "Valentine iblis dünyalarına açılan kapıyı açtığında ben de kapıdan çıktım. Elbette onun aptal savaşında savaşmak gibi bir niyetim yoktu. Sırf meraktan etrafı şöyle bir kolaçan etmek istemiştim. Valentine'ın böyle bir şeye cesaret etmesi bile..." Sözünü yarım bırakıp omuz silkti. "Cennet elbette onu cezalandırdı. Yaptığı fedakarlığı, verdiği kurbanı ve Melek'in ona sırtını döndüğünü gördüm. Ölümden döndürülen çocuğu gördüm. Ben iblislerin en yaşlısıyım, eski kanunları iyi bilirim. Bir hayata karşılık bir hayat. Jonathan'ın yanına koştum. Az kalsın geç kalacaktım. Oğlanın insan parçası hemen o anda ölmüştü. Kalbi atmayı, ciğerleri çalışmayı bırakmıştı. Eski kanunlar artık bir işine yaramazdı. Onu geri döndürmeye çalıştım ama çok geçti. Fazla ölüydü. Tek yapabileceğim onu bu *an* gelene dek korumaktı. Onun için bu tabutu yarattım."

Simon koşup çılgın iblisin yanından geçse ve kendisini binanın çatısından aşağı atsa neler olacağını düşündü. Mühür yüzünden başka hiçbir yaratık ona zarar veremezdi ama mührün gücü onu kendi kendine vereceği zararlardan korumuyordu. Sonra vampir olduğunu hatırladı. Kırk kat aşağı düşüp vücudundaki bütün kemikleri kırsa bile iyileşir miydi acaba? Güçlükle yutkunup başını kaldırdığında Lilith'in eğlenen gözlerle onu izlediğini gördü.

"Hangi andan bahsettiğimi bilmek istemiyor musun?" diye sordu Lilith buz gibi ama aynı zamanda da baştan çıkarıcı bir sesle. Simon'dan cevalp beklemeden dirseklerini tabuta yasladı. "Eminim Nefilim'in yaratılış hikayesini duymuşsundur. Melek Raziel kanını insan kanıyla karıştırır ve içmesi için bir insana verir, o insan ilk Nefilim'dir. Bunu biliyor muydun?"

"Hikayeyi duymuştum."

"Sonuçta Melek yeni bir ırk yarattı ve şimdi Jonathan'la da yeni bir ırk daha doğacak. Gölge Avcısı Jonathan, Nefilim'i yönetti, bu Jonathan da benim yaratmayı planladığım ırkı yönetecek."

"Yaratmayı planladığın ırk mı?" Simon pes edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Yeni ırkına bir ölüyle başlamayı planlıyorsan hiç durma. İyi de, tüm bunların benimle ne ilgisi var ki?"

"Şu anda ölü olabilir ama hep böyle kalmayacak." Lilith'in sesi soğuk ve duygusuzdu. "Aşağı Dünyalılar arasında kanıyla ölüleri yeniden diriltmeyi sağlayan tek bir tür var. Hangisi olduğunu tahmin edebilecek misin?"

"Vampirler," dedi Simon. "Sebastian'ı vampire dönüştürmemi mi istiyorsun?"

"Onun adı Jonathan." Kadının sesi keskin ve öfkeliydi. "Ve evet. Bir bakıma. Onu ısırmanı, kanını içmeni ve karşılığında ona kanını vermeni istiyorum."

"Yapmayacağım."

"Emin misin?"

"Sebastian'sız bir dünya Sebastian'lı bir dünyadan çok daha iyi." Simon bile bile ve vurgulayarak Sebastian adını kullanmıştı. Elinde olmadan içindeki öfkenin kabardığını hissetti. "Ayrıca istesem bile onu geri getiremem. O öldü. Vampirler ölüleri geri getiremez. Her şeyi o kadar iyi biliyorsan bunu da bilmen gerekir. Ruh vücuttan ayrıldı mı hiçbir şey onu geri getiremez. Neyse ki."

Lilith bakışlarını onun üzerinde dolaştırdı. "Gerçekten İdris'te o gün neler olduğunu bilmiyorsun değil mi? Clary sana hiç söylemedi."

Simon bu konuşmadan iyice sıkılmıştı ve artık olabildiğince çabuk oradan ayrılmak istiyordu. "Bana neyi söylemedi?"

Dişi iblis genç bir kız gibi kıkırdadı. "Göze göz, dişe diş, hayata hayat. Her şey düzen içinde olmazsa kaos doğar. Işığa bir hayat verilmişse karanlığa da bir hayat verilmesi gerekir."

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Simon. "Umurumda da değil. Korkunç planların canımı sıkmaya başladı. Ben gidiyorum. İstersen beni durdurmayı deneyebilir, tehditler savurabilir veya canımı yakmaya kalkabilirsin. Hatta bunu yapman için sana meydan okuyorum."

Dişi iblis onu şöyle bir süzdükten sonra yeniden kıkırdadı. "Kendimi sanki gerçekten Kabil'le konuşuyormuşum gibi hissettim," dedi. "Mührünü taşıdığın kişiye benziyorsun. O da senin gibi inatçı ve budalaydı."

"Onun karşı çıktığı kişi..." Simon yine Tanrı kelimesini söyleyemedi. "Bense sana karşı çıkıyorum, işimin zor olduğu söylenemez." Oradan ayrılmak için döndü.

"Bana sırtını dönme, gündüzyürüyen," dedi Lilith. İblisin sesindeki bir şeyler Simon'ın yeniden Sebastian'ın tabutuna yaslanmış kadına bakmasına yol açtı. "Seni incitemeyeceğimi sanıyorsun," dedi kadın sırıtarak. "Sana karşı parmağımı bile kıpırdatamam. Kutsal ateşi ve Tanrı'nın gazabını iyi bilirim, sana saldıracak kadar aptal değilim. Tanrı'nın gazabını üzerime çekmeye hiç niyetim yok. Ben Valentine değilim, anlamadığım şeylerle pazarlık etmeye kalkmam. Ben sadece iblisim ama çok yaşlı bir iblisim. İnsanoğlunu senin zannettiğinden çok daha iyi tanıyorum. Gururunuzun, güce duyduğunuz arzunun, ete duyduğunuz arzunun, açgözlülüğün, kibrin ve sevginin sizi ne kadar zayıf düşürdüğünü biliyorum."

"Sevgi zayıflık değildir."

"Gerçekten mi?" Kadın buz gibi gözlerle onun arkasında bir noktaya baktı ve Simon'a da dönüp bakmasını işaret etti.

Simon istemese de mecbur olduğunu bilerek dönüp arkasında onu neyin beklediğine baktı.

Jace tuğla yolun başında duruyordu. Koyu renk takım elbise ve beyaz gömlek giymişti. Önünde, Ironworks partisinde giydiği altın rengi elbiseyle Clary vardı. Kızın uzun kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. Jace'in kollarının oluşturduğu çemberin içindeydi ve tamamen hareketsizdi. Bunun son derece romantik bir manzara olduğu düşünülebilirdi, eğer Jace'in elinde kemik

saplı bir bıçak olmasa ve bıçağı Clary'nin boğazına dayamasa...

Simon tam bir şokla Jace'e baktı. Jace'in yüzünde duygudan eser yoktu. Gözleri donuktu. Hiçbir şey görmüyor gibiydi.

Jace başını hafifçe öne eğerek dişi iblisi selamladı.

"Onu getirdim, Leydi Lilith," dedi. "Benden istediğin şeyi yaptım."

17

KABİL DİRİLİNCE

Sethra

Clary hayatında hiç bu kadar üşümemişti.

Öksürüp zehirli sular kusarak Lyn Gölü'nden çıktığında bile bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu. Jace'in öldüğünü zannettiğinde bile kalbi böylesine dondurucu bir buzla kaplanmamıştı. O zaman içi öfke doluydu, babasına öfkeliydi ve o öfke kalbini tutuşturuyordu. Donma hissini dengeleyecek bir alev vardı. Oysa şimdi tek hissettiği buzdu. Geriye, başından ayaklarına kadar bütün vücudunu kaplayan donma hissinden başka bir şey kalmamıştı.

Clary kendine geldiğinde garip binanın mermer kaplı lobisinde, çalışmayan avizenin hemen altındaydı. Jace onu kucağında taşıyordu. Genç adamın bir kolu kızın dizlerinin, diğeri ise boynunun altındaydı. Clary'nin başı dönüyordu, önce neler

olduğunu hatırlamakta güçlük çekti, başını onun boynuna yaslayıp olup bitenleri hatırlamaya çalıştı.

"Neler oldu?" diye fısıldadı.

Asansöre ulaştılar. Jace asansörün düğmesine bastığında Clary makinenin çıkardığı gürültüleri duydu. Asansör onlara doğru geliyordu. İyi de neredeydiler?

"Bayıldın," dedi genç adam.

"Ama neden?" Clary o zaman olanları hatırladı. Sustu. Jace'in elinin dokunuşu, stelin tenine batışı, karanlığın her yanı kaplayışı gözünün önüne gelmişti. Bileğine çizilen işarette bir şeyler yanlıştı. Görünüşü de, hissettirdikleri de Clary'ye doğru gelmemişti. Bir süre kımıldamadan durup Jace'in onu taşımasına izin verdi. Sonra fikir değiştirdi: "Beni indir."

Jace onu birden yere bırakınca durup birbirlerine baktılar. Aralarında çok az mesafe vardı. Clary istese uzanıp Jace'e dokunabilirdi ama tanıştıklarından beri ilk kez bunu yapmak istememişti. Hatta kendini bir yabancıya bakıyormuş gibi hissetmişti. Jace gibi görünen, Jace gibi konuşan ve Jace gibi dokunan biriydi. Ama gözleri değişmişti. Karşısındaki kişinin gözlerinde garip ve mesafeli bir bakış, dudaklarında ise sinsi bir gülümseme vardı.

Asansörün kapıları açıldı. Clary, Enstitü'deki o günü, asansörün kapılarının kapanmasını ve Jace'in arkasından onu sevdiğini söylediğini hatırladı. Şimdiyse oğlanın arkasındaki boşluk karanlık bir mağaranın girişini andırıyordu. Clary cebinde steli aradı ama yerinde yoktu.

"Beni bayılttın," dedi Jace'e. "Beni kontrol altında tutmak için bileğime bir işaret çizdin, sonra da beni buraya getirdin. Neden?"

Jace'in güzel yüzünde pişman bir ifade belirdi. "Yapmam gerekeni yaptım. Seçme şansım yoktu."

Clary o zaman dönüp son hızla kapıya koştu ama Jace ondan hızlıydı. Her zaman ondan hızlı olmuştu. Kızın önüne geçip yolunu kesti ve kollarını iki yana açarak onu durdurdu. "Clary, kaçma," dedi. "Lütfen. Beni seviyorsan dur."

Clary inanamayan gözlerle ona baktı. Sesi aynıydı. Tıpkı Jace gibi konuşuyordu. Ama bir şekilde farklıydı. Önceden yapılmış bir kayıt gibiydi. Ses tonu ve kelimeleri vurgulayışı aynıydı ama en ufak bir yaşam kırıntısı yoktu. Nasıl olmuş da Clary bunu daha önce fark etmemişti. Acı ve gerilim yüzünden konuşmasının mesafeli olduğunu düşünmüştü, oysa gerçek neden bu değildi. Jace orada yoktu, o kelimeleri söyleyen genç adamın kendisi değildi. Clary'nin midesi altüst oldu, yeniden kapıya koştu ama Jace onu bileğinden yakalayıp kendine çekti. Clary, Jace'i itince parmakları gömleğinin düğmelerine takıldı ve kumaşın yırtılmasına, gömleğin önünün ikiye ayrılmasına yol açtı.

Clary donup kaldı. Gözleri Jace'in göğsüne takılmıştı. Kalbinin hemen üzerinde ne olduğunu çözemediği bir işaret vardı.

Kızın daha önce görmediği bir işaretti. Gölge Avcıları'nın işaretleri gibi siyah değil kan rengiydi. Ayrıca üzerinde Gri Kitap'taki çizgilerin taşıdığı zarafetten eser yoktu. Çirkindi,

keskin hatları vardı ve kıvrımların yerini sert köşeler almıştı.

Jace üzerine kazınan mührü görmüyor gibiydi. Clary'nin neye baktığını anlamak istercesine önce göğsüne, sonra şaşkın şaşkın kıza baktı. "Bir şeyim yok, beni incitmedin."

"O işaret..." diye söze başlayacak oldu Clary ama cümlesini tamamlayamadı. Belki de Jace işaretin orada olduğunu gerçekten bilmiyordu. "Gitmeme izin ver, Jace," dedi ondan uzaklaşarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bu konuda yanılıyorsun," dedi Jace tekrar ona uzanarak.

Clary bu sefer mücadele etmedi. Kaçsa ne olacaktı ki? Jace'i orada tek başına bırakamazdı. Jace hala karşısındaki vücudun içinde bir yerlerdeydi, boş bakışlı gözlerin arkasına hapsolmuş, onun yardımını bekliyor, belki de yardım etmesi için çığlıklar savuruyordu. Clary onunla kalmak zorundaydı. Neler olacağını öğrenmek zorundaydı. Jace'in onu yeniden kucağına almasına ve asansöre taşımasına izin verdi.

"Sessiz Kardeşler yokluğunu fark edecektir," dedi Clary asansör harekete geçtiğinde. Yavaş yavaş yukarı çıktılar. "Merkez'e haber verecekler, herkes seni arayacak..."

"Kardeşlerden korkmuyorum. Üstelik orada mahkum değil sadece misafirdim. Şehirden ayrılmamı beklemiyorlardı. Sabah olup uyanana kadar yokluğumu fark etmezler."

"Ya daha önce fark ederlerse? Ya daha erken uyanırlarsa?"

"Uyanmazlar," dedi Jace kendinden emin bir sesle. "Ama Ironworks partisindekilerin senin yokluğunu fark edecekleri kesin. Neyse ki yapabilecekleri hiçbir şey yok. Nereye gittiğini

bilmiyorlar ve bu bina koruyucu işaretlerle korunuyor." Jace uzanıp kızın saçlarını yüzünden çektiğinde Clary donup kaldı. "Bana güven, kimse seni kurtarmaya gelmeyecek."

Jace asansörden inene kadar bıçağı çıkarmadı. "Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun değil mi?" dedikten sonra bıçağın ucuyla kızın saçlarını itti ve kenarını kızın boğazına yasladı. Çatıya çıktıklarında Clary'nin ilk hissettiği, omuzlarına ve kollarına çarpan buz gibi rüzgar oldu. Jace'in dokunduğu yerler sıcaktı. Üzerindeki elbise çok ince olduğundan Jace'in ısısını hissediyordu ama bu ısı Clary'nin içini ısıtmaya yetmiyordu. Aksine, kalbi adeta buz parçalarıyla doluyor gibiydi.

Simon'ı gördüğünde korkusu daha da arttı. Simon şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Şok geçirdiğini belli eden yüzü kağıt gibi bembeyaz olmuştu. Kıza ve elinde bıçakla kızın arkasında duran Jace'e bakarken dünyanın tersine döndüğünü düşündüğü belliydi.

Clary, Simon'ın arkasında duran koyu renk saçlı ve zalim yüzlü kadına ilk anda dikkat etmedi çünkü bakışları beton bloğun üzerindeki cam tabuta kaymıştı. Tabutun içindeki sıvı karanlıkta belli belirsiz parlıyordu ama bu kadarı bile dikkatini çekmeye yetmişti. Jonathan'ın içinde yüzdüğü sıvı belli ki sıradan bir sıvı değildi. Eskiden olsa Clary, ağabeyinin ölüsünün Pamuk Prenses'inki gibi cam bir tabutta, garip renkli bir sıvının içinde yüzdüğünü gördüğünde ciğerlerinin yettiğince çığlık atardı. Ama şu anda içi buz kesmişti, şaşkın gözlerle tabuta bakmakla yetindi.

Kan kırmızısı dudaklar, kar kadar beyaz bir ten, kömür gibi kara saçlar... En azından kısmen doğruydu. Sebastian'la ilk tanıştığında oğlanın saçları kömür gibi karaydı ama şimdi sarı-gümüş rengine dönmüştü, bir kısmı yüzüne yapışmıştı, kalanı albino deniz yosunları gibi tabutun suyunda yüzüyordu. Babalarının saç rengi. Teni o kadar beyazdı ki şeffaf kristalden yapılmış gibiydi. Gözlerinin rengi de kaybolmuştu ve gözkapakları mermer parçalarını andırıyordu.

"Teşekkürler, Jace," dedi Jace'in *Leydi Lilith* dediği kadın. "Çok kısa sürede çok iyi bir iş başardın. Başlangıçta seninle sorun yaşayacağımı düşünmüştüm ama anlaşılan boşuna endişelenmişim."

Clary kadını inceledi. Görünüşü tanıdık gelmese de sesi tanıdıktı. Bu sesi daha önce de duymuştu ama nerede? Jace'ten uzaklaşmaya çalıştı ama onu tutan eller daha da sıkılaştı. Bıçağın kenarı boğazına battı. *Yanlışlıkla oldu,* dedi Clary kendi kendine. Jace -bu Jace bile- asla ona zarar vermezdi.

"Jace'e ne yaptın?" diye hırladı dişlerinin arasından, Lilith'e dönüp.

"Valentine'ın kızı konuştu." Koyu renk saçlı kadın gülümsedi. "Simon? Neler olduğunu arkadaşına sen açıklamak istermisin?"

Simon kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yok." Boğuluyormuş gibi kısık sesle devam etti. "İnan bana, ikinizi de burada görmeyi beklemiyordum."

"Sessiz Kardeşler, Jace'in başına gelenlerden bir iblisin sorumlu olduğunu söyledi," dedi Clary. Bu sözlerin Simon'ı daha da şaşırttığını gördü. Ama kadın, kara volkan taşlarını andıran gözleriyle onları izliyordu.

"O iblis sensin değil mi? Neden Jace'i seçtin? Bizden ne istiyorsun?"

"Biz mi?" Lilith gülmekten küçük dilini yutacaktı. "Bir önemin varmış gibi konuşuyorsun, küçük kız. Neden sen? Çünkü sen amacıma ulaşmakta kullanabileceğim bir araçsın. Çünkü bu iki oğlana ihtiyacım vardı ve ikisi de seni seviyor. Çünkü Jace Herondale'e dünyadaki herkese güvendiğinden daha çok güveniyorsun ve gündüzyürüyenin uğruna hayatını verecek kadar sevdiği tek kişisin. Belki senin canını yakamam," dedi Lilith, Simon'a dönerek, "ama kızın canını yakabilirim. Gerçekten kanını vermektense durup Jace'in onun gırtlağını kesmesini izleyecek kadar inatçı mısın?"

Simon ölü gibi solgundu. Başını iki yana salladı ama herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan Clary araya girdi. "Simon, yapma! Senden istediği her neyse sakın yapma. Buna gerek yok. Jace bana zarar vermez."

Kadın, dipsiz kuyuları andıran gözlerini Jace'e çevirdi. Gülümsedi.

"Ona bir kesik at, küçük bir kesik," dedi.

Clary, Jace'in omuzlarının parkta antrenman yaptıkları zamanki gibi gerildiğini hissetti. Bir şey boğazına battı, sanki can yakan bir öpücüktü, aynı anda hem soğuk hem sıcaktı ve ılık

sıvı kızın boynundan gerdanına doğru yavaşça aktı. Simon'ın gözleri kocaman açıldı.

Jace kızı kesmişti. Gerçekten yapmıştı. Clary onun Enstitü'nün yatak odasında yere oturmuş, acıyla ona bakan gözlerini hatırladı. *Rüyamda odama geldiğini görüyorum. Sonra canını yakıyorum. Seni bıçaklıyorum, boğuyorum veya incitiyorum ve sonra sen ölüyorsun. Kollarımın arasında yeşil gözlerinden yaşam ışığının kayıp gidişini izliyorum.*

Bunları söylediği zaman Clary, Jace'e inanmamıştı. *Jace asla canımı yakmaz,* diye düşünmüştü. Tüm bunlar gerçek olamazdı. Boğazından aşağı akıp elbisesine ulaşan kan damlasına baktı. Kırmızı boyadan farksızdı.

"Gördün değil mi? Ben ne söylersem yapıyor," dedi kadın. "Onu suçlamamalısın. Tamamen etkim altında. Haftalardır yavaş yavaş zihnine süzülüyorum, rüyalarını, korkularını ve arzularını inceliyorum. Suçluluk duygusunu ve en gizli emellerini gayet iyi biliyorum. Rüyadayken benim mührümü kalbine kazıdı ve o mühür yavaş yavaş ruhuna işledi. Artık ruhu benim ellerimde, onu nasıl istersem öyle şekillendirebilirim. Ben ne dersem o olacak. Ben ne dersem onu yapacak."

Clary, Sessiz Kardeşlerin sözlerini hatırladı. *Bir Gölge Avcısı doğduğunda özel törenler yapılır ve çocuğun vücuduna Sessiz Kardeşler ve Demir Kadınlar tarafından koruyucu büyüler yerleştirilir. Jace ölüp yeniden doğduğunda bu korumalardan yoksun kaldı. Düşmanlar için zihni şimdi kilitsiz bir kapı gibi. Her tür iblis şu anki haliyle onu etkilemeye çalışabilir.*

Ona bunu ben yaptım, diye düşündü Clary. *Onu ölümden döndürdüm ve bunu sır olarak saklamak istedim. Eğer birilerine neler olduğunu anlatsaydık belki de tören zamanında yapılır ve Lilith asla Jace'in zihnine giremezdi.* Clary kendinden nefret etti. Arkasında duran Jace ise sessiz ve heykel gibi hareketsiz bir şekilde, bıçağı kızın boğazında tutmayı sürdürüyordu. Clary konuşmadan önce derin bir nefes alınca bıçağın soğuk dokunuşunu hissetti ve sesinin titrememesi için büyük bir çaba harcayarak söze başladı. "Jace'i kontrol ettiğini anlıyorum ama nedenini anlamıyorum," dedi. "Beni tehdit etmenin çok daha kolay yolları olduğundan eminim."

Lilith bu iş iyice can sıkıcı bir hal almış gibi içini çekti. "Simon'a istediğimi yaptırıp bana kanını vermesini sağlamak için sana ihtiyacım var," dedi sabrının tükenmekte olduğunu belli eden bir ses tonuyla. "Jace'in burada olmasının nedeni sadece seni getirmesi için ona ihtiyaç duymam değil, dengeyi sağlamak. Büyüde denge çok önemlidir, Clarissa." Önce yere çizilmiş olan siyah halkaları, sonra Jace'i işaret etti. "O ilk. İlk geri getirilen, bu dünyaya ışık adına geri verilen ruh. Bu yüzden ikinci ruh geri verilirken burada olmak zorunda. Işığa bir ruh verildiyse karanlığa da bir ruh verilmeli. Anlıyor musun, seni aptal kız? Hepimizin burada olması gerekiyor. Simon ölmek için, Jace yaşamak için, Jonathan dönmek için burada. Ve sen, Valentine'ın kızı, herkesi birbirine bağlıyorsun."

Dişi iblisin sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. Clary şok etkisi yaratan bir şaşkınlıkla bu sesi daha önce nerede duyduğunu

hatırladı. Pentagramın içinde durmuş siyah saçlı bir kadınla konuşan babası gözünün önüne geldi. *Damarlarında bu kanla doğan çocuk, dünyalar arasındaki büyük iblislerden bile güçlü olacak. Ama içindeki insanlık yavaş yavaş tükenecek. Zehir, damarlarındaki kandan hayatı çalacak,* demişti kadın.

"Senin kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Clary. "Bileğini kesip babamın uzattığı kaba kanını damlattığını gördüm. Melek Ithuryel o günü bana gösterdi."

Simon'ın bakışları, Clary ile yüzünden şaşırdığı anlaşılan dişi iblis arasında dolaştı.

"Babamın seni çağırdığını gördüm. Sana hangi adla hitap ettiğini biliyorum. Edom'un leydisi. Sen en güçlü iblislerden birisin. Kardeşimi olduğu şeye dönüştüren senin kanındı. Onu yaratığa çevirdin. Sen olmasan..."

"Evet. Söylediklerin doğru. Kanımı Valentine Morgenstern'e verdim, o da bebeğine verdi. Sonuç da bu oldu." Kadın elini şefkatle Sebastian'ın cam tabutunda dolaştırdı. Yüzünde çok garip bir gülümseme vardı. "Bir bakıma Jonathan'ın annesi olduğum bile söylenebilir."

"Size kartvizitteki adresin hiçbir anlam ifade etmediğini söylemiştim," dedi Alec.

Isabelle onu duymazdan geldi. Binanın kapılarından içeri adım attıklarında boynundaki madalyonun ucundaki mücevher

ışıldayıp hafifçe titreşmişti. Demek ki içeride iblisler vardı veya en azından oradan geçmişlerdi. Koşullar farklı olsa Alec'in de kendisi gibi binadaki garipliği sezeceğini biliyordu. Ama oğlanın aklı fikri Magnus'ta olduğundan şu anda hiçbir şey fark edecek durumda değildi.

"Cadı ışığını çıkar," dedi Alec'e. "Ben kendiminkini evde bırakmışım."

Alec, Isabelle'e ters bir bakış attı. Lobi çok karanlıktı, normal bir insanın hiçbir şey görmesi mümkün değildi. Maia ve Jordan kurt kanı taşıdıkları için gece görüşleri mükemmeldi. Giriş holünün iki ucuna geçtiler. Jordan mermer masayı incelerken Maia uzak duvarın dibinde durmuş yüzüklerine bakıyordu.

"Cadı ışığını sürekli yanında taşıman gerekir," diye karşılık verdi Alec.

"Ne yani, senin sensörün yanında mı?" diye tersledi Isabelle. "Kurallara göre onu da sürekli yanında taşıman gerekiyor. En azından ben bunu yanımda getirdim." Madalyonunu işaret etti. "Ve içeride iblislerin varlığını hissedebiliyorum."

Jordan irkilip Isabelle'e döndü. "Burada iblisler mi var?"

"Emin değilim... Belki sadece bir iblis vardır. Mücevher şöyle bir parlayıp söndü," diye açıkladı Isabelle. "Ama yanlış adreste olduğumuzu sanmıyorum. Tesadüflere inanmam. Binayı kontrol etmeliyiz."

Alec cadı ışığını çıkarınca içerisi aydınlandı. Alec cadı ışığını parmakları arasında tutuyor, hoşnutsuz gözlerle Isabelle'e bakıyordu. Gerçi yüzüne düşen gölgeler yüzünden ne düşündüğünü

anlamak pek kolay değildi. Bu ışıkta daha yaşlı görünüyordu ve gözlerinin mavisi koyulaşmıştı. "Öyleyse ne duruyoruz," dedi Alec. "Sırayla bütün katları arayalım."

Hep birlikte asansöre doğru yürüdüler. Alec en öndeydi, arkasında Isabelle, onun arkasında da Jordan'la Maia vardı. Isabelle'in çizmelerinin tabanlarına, gürültü çıkarmasını engelleyen mühürler kazınmıştı ama Maia'nın topuklu ayakkabılarının sesi mermer duvarlarda yankılanıyordu. Genç kurt durakladı, ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayakla yola devam etti. Asansöre bindiklerinde Isabelle, Maia'nın ayak parmağında turkuvaz taşlı altın bir yüzük gördü.

Jordan da yüzüğü görmüştü. "O yüzüğü hatırlıyorum," dedi hayretle. "Onu sana..."

"Kes sesini," dedi Maia ve asansörün kapılarını kapatan düğmeye bastı. Kapılar kayarak kapanırken Jordan sustu.

Her katta durdular. Çoğu inşaat halindeydi. Işık yoktu ve tavandan kablolar sarkıyordu. Pencerelere tahtalar çivilenmişti. Kumaş parçaları, tahtaların arasından süzülen rüzgarda hayaletler gibi uçuşuyordu. Isabelle elini madalyonunun üzerinde tutuyor ve iblisin etkilerini hissetmeye çalışıyordu ama onuncu kata kadar hiçbir şey olmadı. Onuncu kata vardıklarında kapılar açılırken avucundaki yakutun titreştiğini hissetti. Sanki avucunda, kanatlarını açıp uçmaya çalışan bir kuş tutuyordu.

"Burada bir şey var," diye fısıldadı.

Alec başını sallamakla yetindi, Jordan bir şey söyleyecek oldu ama Maia oğlana dirsek attı. Isabelle hepsinin önüne geçip

asansörden çıktı. Yakut titreşmeyi sürdürüyordu, artık çırpınan bir kuştan çok vızıldayan bir sinek gibiydi.

Isabelle hemen arkasındaki Alec'in fısıldadığını duydu. "Sandalphon." Bütün koridoru aydınlatacak kadar güçlü bir ışık belirdi. Gördükleri diğer katların aksine bu katın inşası neredeyse bitmişti. Etraflarındaki duvarlar granittendi. Zemin ise pürüzsüz siyah fayanslarla kaplıydı. Koridor iki yöne devam ediyordu. Bir tarafta inşaat malzemeleri ve kablolar vardı, diğer tarafta ise kemerli bir geçit. Kemerli geçidin arkası karanlıktı.

Isabelle arkadaşlarına bakmak için döndü. Alec cadı ışığı taşını kaldırmış, eline seraf bıçağını almıştı. Bıçağın ışığı etrafı fener gibi aydınlatıyordu. Jordan sağ elinde kasap bıçaklarını andıran bir bıçak tutuyordu. Maia saçını topluyormuş gibiydi ama elini indirdiğinde parmaklarının arasında bıçak gibi keskin bir çubuk vardı, tırnakları uzamış ve eli pençemsi bir görünüşe bürünmüştü. Gözlerinden yeşil ışıltılar saçılıyordu.

"Beni takip edin," dedi Isabelle. "Sessiz olun."

Isabelle'in boynundaki yakut titreşti, sanki koridorda ilerlerken onlara yol gösteriyordu. Isabelle peşinden gelip gelmediklerini kontrol etmek için dönüp bakmadı, seslerini de duymadı ama granit duvara düşen gölgelerden orada olduklarını biliyordu. Boğazı kupkuru, sinirleri gergindi, ne zaman savaşa yaklaşsalar kendini böyle hissederdi. İşin bu kısmından hiç hoşlanmıyordu, dövüşten önceki gerilim katlanılmazdı. Dövüş sırasında önemli olan tek şey dövüşün kendisiydi. Oysa öncesinde, sinirlerinizi sağlam tutmak için mücadele etmeniz gerekirdi.

İşlemeli mermerden yapılma kemerli geçit hemen önlerinde uzanıyordu. Modern bir bina için son derece eski moda olduğu söylenebilirdi, kenarındaki işlemeler ortaçağdan kalma yapıları andırıyordu. Isabelle kemerin altından geçerken işlemeleri incelediğinde birdenbire irkilmekten kendini alamadı. Taşa kazınmış canavarlar vardı. Bazılarının başlarını çevirip onları izlediği hissine kapıldı. Sanki tepedeki canavar dönmüş onlara bakıyordu. Isabelle canavara dil çıkardı ve dikkatini içine girdiği odaya verdi.

Geniş, yüksek tavanlı bir odaydı. Pencereler yerden tavana kadar uzanıyor, enfes bir nehir manzarası sunuyordu. Ne yazık ki nehirle bina arasında, gözden kaçırmanın imkansız olduğu, yanıp sönen bir Coca Cola tabelası vardı. Etraftaki binaların ışıkları Noel ağacını süsleyen ışıklar gibi dışarıyı aydınlatıyordu. Odanın kendisi karanlıktı, garip gölgelerle doluydu ve bu gölgelerden bazıları oldukça ufak tefekti. Isabelle ne olduklarını görebilmek umuduyla gözlerini kısarak baktı. Canlı değillerdi, mobilya yığını olabilirlerdi ama ne...

"Alec," dedi alçak sesle. Kızın boynundaki kolye canlanmışçasına parladı ve yakut aniden tenini yakacak kadar ısındı.

Bir saniye sonra kardeşi yanına gelmişti. Alec bıçağını kaldırınca oda aydınlandı. Isabelle elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Melek aşkına, hayır."

"Sen onun annesi değilsin." Bunu söylerken Simon'ın sesi çatlamıştı. Lilith dönüp ona bakmaya tenezzül etmedi. Elleri hala cam tabutun üzerindeydi. Sebastian her şeyden habersiz, sessizce garip sıvıda yüzüyordu. Ayakları çıplaktı. "Onun bir annesi var. Clary'nin annesi. Clary de onun kardeşi. Sebastian ya da Jonathan, Clary'nin canını yaktığını duysa bundan hiç hoşlanmazdı."

Lilith başını kaldırıp neşesiz bir kahkaha attı. "Cesur bir girişim, gündüzyürüyen," dedi. "Ama gerçekleri biliyorum. Oğlumun büyümesini izledim. Sık sık baykuş kılığına girip onu ziyaret ederdim. Onu doğuran kadının ondan ne kadar nefret ettiğini gördüm. Oğlum da annesini sevmezdi. Açıkçası sevmesi de gerekmezdi. Kız kardeşini sevmesine gerek olmadığı gibi. O, Jocelyn Morgenstern'den çok bana benziyor." Dişi iblisin karanlık bakışları Simon'dan Jace'e ve Clary'ye kaydı. Hala aynı yerdeydiler. Clary, Jace'in kollarında, Jace'in elindeki bıçak ise kızın boğazındaydı. Jace bıçağı umursamazca, neredeyse dikkatsizce tutuyor ve olup biten hiçbir şeye ilgi göstermiyordu. Ama Simon daha önce de Jace'in ilgisizliğinin ne kadar çabuk şiddete dönüşebildiğini görmüştü.

"Jace," dedi Lilith. "Çemberin içine gir. Kızı da getir."

Jace hemen emre uydu, Clary'yi iterek ilerledi. Siyah çizgiyi geçtiklerinde iç taraftaki işaretler kan kırmızısı bir parıltıya büründü. Parlamaya başlayan bir şey daha vardı: Jace'in göğsünün sol tarafındaki, kalbinin üstündeki işaret. O da aniden insanı kör eden parıltılar saçmaya başlamıştı. Simon'ın ken-

dini korumak için gözlerini kapatması gerekti ama gözlerini kapattığında bile hala işareti, o öfkeli çizgileri ve zalim hatları görebiliyordu.

"Gözlerini aç, gündüzyürüyen," dedi Lilith öfkeyle. "Seçim yapma zamanı geldi. Bana kanını verecek misin, yoksa isteğime karşı mı çıkacaksın? Bedelinin ne olacağını biliyorsun."

Simon tabuttaki Sebastian'a baktığında, göğsündeki mührü kontrol etme ihtiyacı duydu. Yanılmamıştı, Jace'in göğsündeki işaretin aynısı onun da göğsüne çizilmişti. Simon'ın bakışları yeniden cam tabuta kaydığında işaret solmaya başladı. Bir saniye sonra tamamen sönmüştü, Sebastian yeniden hareketsiz ve bembeyazdı. Kımıldamıyordu. Nefes almıyordu.

Ölüydü.

"Onu hayata döndüremem," dedi Simon. "O ölü. Kanımı versem de içemez."

Dişi iblis gözlerinde fosforlu, vahşi bir ışıkla tıslayarak karşılık verdi. "İlk önce onu ısırmalısın," dedi. "Sen bir gündüzyürüyensin. Vücudunda meleklerin kanı dolaşıyor, kanında ve gözyaşlarında, hatta vampir dişlerinin salgıladığı sıvıda meleklerin izi var. Gündüzyürüyen olduğun için kanınla onu yutkunabileceği ve kanını içebileceği kadar canlandıracaksın. Onu ısır ve kanını ver. Oğlumu bana geri getir."

Simon delice bir şey söylüyormuş gibi kadına baktı. "Yani ben ölüleri geri getirme gücüne mi sahibim?"

"Gündüzyürüyene dönüştüğünden beri o güce sahipsin," dedi kadın. "Ama kullanma hakkına sahip değilsin."

"Kullanma hakkı mı?"

Kadın gülümsedi ve kan kırmızısına boyanmış tırnağını Sebastian'ın tabutunun üzerinde dolaştırdı. "Tarihi galiplerin yazdığı söylenir," dedi. "Işık ve karanlık arasında zannettiğiniz kadar büyük farklar yoktur. Ne de olsa karanlık, ışık tükendikten sonra kalan şeydir. Işığın kendini tüketişidir."

Simon boş gözlerle kadına baktı.

"Denge," diye açıkladı kadın. "Senin hayal bile edemeyeceğin kadar eski kurallar var. Onlardan biri de ölenlerin geri getirilemeyeceğidir. Ruh vücuttan ayrıldığında artık ölümün malıdır. Bedel ödenmeksizin geri getirilemez."

"Ne yani, sen onun için bedel ödemeye hazır mısın?" Simon inanamıyormuşçasına Sebastian'ı işaret etti.

"O, geri getirilen başka bir ölünün bedeli." Dişi iblis başını geriye savurup güldü. Kahkahası neredeyse insanlarınki gibiydi. "Eğer ışık bir ruhu geri getirirse o zaman karanlığın da bir ruhu geri getirmeye hakkı olur. Onu geri getirmek benim hakkım. Belki de neden bahsettiğimi tatlı arkadaşın Clary'ye sormalısın."

Simon soru soran gözlerle Clary'ye baktı. Genç kız kendini her an bayılacakmış gibi hissediyordu. "Melek Raziel," dedi zayıf bir sesle, "Jace öldüğünde..."

"Jace öldü mü?" Simon elinde olmadan bağırmıştı. Konuşmanın konusu kendisi olsa da Jace sessizliğini koruyordu. Yüzü ifadesizdi ve bıçağı tutan eli titrememişti bile.

"Valentine onu bıçakladı," diye fısıldadı Clary. "Ve sonra Melek, Valentine'ı öldürüp ne istersem dileyebileceğimi söyledi.

Ben de Jace'i geri istediğimi söyledim. Onu bana geri vermesini istedim. Melek de onu benim için hayata döndürdü." Kızın bembeyaz olmuş küçük yüzünde gözleri iki dev mücevher gibi parlıyordu. "Öleli sadece birkaç saniye olmuştu... Belki o kadar bile olmamıştı..."

"O kadarı yeterliydi," diye araya girdi Lilith. "Jace'le yaptığı dövüş sırasında oğlumun yakınındaydım. Düştüğünü ve öldüğünü gördüm. Jace'in peşinden göle gittim, Valentine onu öldürdü ve sonra Melek onu geri getirdi. O zaman bir şansım olduğunu anladım. Nehre koşup oğlumun cesedini çıkardım. Şimdiye dek onu korudum ve bu anın gelmesini bekledim." Dişi iblis sevgiyle tabuta baktı. "Denge korunmalı. Göze göz, dişe diş, hayata hayat. Jace oğlumun geri dönüşünün garantisi. Jace yaşarsa Jonathan da yaşayacak."

Simon gözlerini Clary'den ayıramadı. "Melekle ilgili söyledikleri doğru mu? Bunu birilerine anlatman gerektiği aklına gelmedi mi?"

Soruyu yanıtlayanın Jace olması Simon'ı çok şaşırttı. Jace yanağını Clary'nin saçlarına sürttü. "İkimizin sırrıydı." Clary'nin yeşil gözleri çakmak çakmak oldu ama olduğu yerden kımıldamadı.

"Görüyorsun ya, gündüzyürüyen," dedi Lilith, "ben sadece hakkım olanı alıyorum. Eski kanunlar, ilk geri getirilen kişinin, ikincisi gelirken çemberde olması gerektiğini söylüyor." Parmağının ucuyla belli belirsiz Jace'i işaret etti. "O burada. Sen buradasın. Her şey hazır."

"Öyleyse Clary'ye ihtiyacın yok," dedi Simon. "Onu bu işe karıştırma, bırak gitsin."

"Elbette ona ihtiyacım var. Sana istediklerimi yaptırabilmek için ona ihtiyacım var. Sana zarar veremem, Kabil'in mührünü taşıyorsun. Seni tehdit edemem veya öldüremem ama kızın canını alıp kalbini paramparça edebilirim. Yapacağımdan şüphen olmasın."

İblis, Clary'nin durduğu yöne baktığında Simon'ın bakışları da kadınınkileri takip etti.

Clary. Beti benzi o kadar atmıştı ki teni neredeyse morarmıştı ama bunun nedeni soğuk da olabilirdi. Yeşil gözleri mücevher gibi parlıyordu. Boynundan akan bir damla kan elbisesine bulaşmış, kırmızı bir leke oluşturmuştu. Kızın elleri vücudunun iki yanındaydı. Simon durduğu yerden Clary'nin zangır zangır titrediğini görebiliyordu.

Aklına yedi yaşındaki halleri geldi. Clary o zamanlar çok cılızdı, yanakları çillerle doluydu ve yedi yaşına gelene kadar saçlarına plastik mavi tokalar takmayı sürdürmüştü. Hafızasını zorlayacak olursa kızın büyüyüşünü ve vücudunun genç kız vücuduna dönüşmesini neredeyse günü gününe hatırlayabilirdi. Giydiği bol tişörtler ve kotların altında, vücudunun ergenliğe adım attığını belli eden kıvrımlara kavuşmuştu. Bir zamanlar kıza ne kadar aşık olduğunu hatırladı. Kahkahalarını, kalemini sayfalarda dolaştırmasını, kuleleri olan kaleler, atlar ve kafadan attığı karakterler çizmesini gözünün önüne getirdi. *Okula yürümene ancak ve ancak Simon'ın da seninle gelmesi koşuluyla izin*

veririm, demişti kızın annesi. Karşıdan karşıya geçerken el ele tutuşmalarını ve kızın annesinin ona verdiği yükümlülüğün büyüklüğünü düşündü: Clary'nin güvende olması Simon'ın sorumluluğuydu.

Bir zamanlar ona aşıktı ve belki bir parçası her zaman kıza aşık kalacaktı çünkü Clary onun ilk aşkıydı ama artık bunun bir önemi yoktu. Clary'yi Clary olduğu için seviyordu. O, Simon'ın asla vazgeçemeyeceği bir parçasıydı, her zaman yanında olmuştu ve her zaman yanında olacaktı. Simon, Clary'ye baktığı sırada, kızın başını iki yana salladığını gördü. Ne söylemeye çalıştığını hemen anladı. *Yapma. İstediği şeyi ona verme. Bana ne olacağı önemli değil.*

Simon çemberin içine adım attı. İlk kara dairenin içine girdiği sırada elektrik çarpmış gibi bütün vücuduna bir ürperti yayıldı. Vücudundan bir enerji dalgası geçip gitti.

"Tamam, istediğini yapacağım," dedi dişi iblise.

"Hayır!" diye bağırdı Clary. Simon kıza bakmadı, yüzünde soğuk ve kibirli bir gülümsemeyle olup biteni izleyen Lilith'e bakıyordu. Dişi iblis sol eliyle tabutun camını okşadı.

Tabutun kapağı yavaşça yana kaydı. Daha doğrusu, sardalye konservelerinin açılışı gibi kıvrılarak kenardan sarktı ama cam parçaları tabuttan uzaklaştıkça eriyor ve beton bloğun kenarlarından aşağı akıyordu. Damlalar yere düştükleri anda kumu andıran cam parçacıklarına dönüştü.

Kapağı tamamen açılan tabut, içinde yüzen Sebastian'ın cesediyle, adeta bir akvaryumdan farksızdı. Simon, Lilith tabuta

doğru eğildiğinde, Sebastian'ın kalbinin üzerindeki işaretin bir kez daha yanıp söndüğünü gördü. Dişi iblis, Sebastian'ın kollarını kendisinden beklenmeyecek türde bir şefkatle göğsünde birleştirdi, sonra bandajlı eli sağlam elin altına koydu. Oğlanın ıslak saçlarını yüzünden çekip beyaz alnının ortaya çıkmasını sağladı.

"İşe koyul, gündüzyürüyen," dedi Lilith.

Simon tabuta doğru ilerledi. Sebastian'ın yüzü bembeyaz, gözkapakları kapalıydı. Nabzı atmıyordu. Simon, Maureen'in kanını içmeyi ne kadar istediğini hatırladı. Kan arzusuna karşı koyamamış ve dişlerini kızın damarına saplamak için sabırsızlanmıştı. Ama birazdan yapacağı şey bir cesetten beslenmekti. Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı.

O tarafa bakmıyor olsa da Clary'nin onu izlediğinin farkındaydı. Sebastian'a doğru eğildiği sırada kızın nefes alıp verişini duyabiliyordu. Jace'in boş gözlerle tabuta baktığının da farkındaydı. Camın kenarına yaslandı, ellerini Sebastian'ın soğuk ve kaygan omuzlarına koydu. Mide bulantısını bastırıp öne eğildi ve dişlerini Sebastian'ın boğazına geçirdi. Zehir kadar acı iblis kanı ağzına doldu.

Isabelle hiçbir şey söylemeden sütunların arasında dolaştı. Alec elinde sandalphon, kardeşinin yanında durmuş odayı aydınlatıyordu. Maia bir köşede, elini duvara yaslamış kusuyordu ve Jordan yanı başında durmuş onu izliyordu. Uzanıp kızın sırtını okşamak, onu elinden geldiğince sakinleştirmek

istediği anlaşılıyordu ama azarlanmaktan korktuğu için bunu yapmadı.

Isabelle, Maia'yı kustuğu için suçlayamazdı. Yıllarca eğitim görmemiş olsa kendisi de kusardı. Şimdi baktığına benzeyen bir şeyi hayatında hiç görmemişti. Odada düzinelerce, belki de elli tane sütun ayağı vardı. Her birinin üstüne beşiği andıran sepetler konmuştu. Ve her sepette bir bebek yatıyordu.

Ve bebeklerin hepsi ölüydü.

Onları ilk gördüğünde umutlanmış, tek tek aralarında dolaşıp hala canlı olan bir tanesiyle karşılaşmayı ummuştu. Ama bu bebeklerin bir süredir ölü oldukları belliydi. Tenleri grileşmiş, yüzleri morarmış ve gözleri şeffaflaşmıştı. Battaniyelere sarılmışlardı ama içerisi buz gibi olsa da Isabelle bebeklerin soğuktan öldüğünü sanmıyordu. Nasıl öldüklerine emin değildi ama yakından bakmaya katlanabileceğini sanmıyordu, bu işi Merkez'e havale etmesi gerekecekti.

Kızın arkasında duran Alec yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildi. Bebeklerin yanından geçerken içinden küfrediyordu. Maia doğrulup pencereye yaslanmıştı. Jordan yüzünü silmesi için ona bir mendil uzattı. Dışarıda bütün güçleriyle parlayan şehrin beyaz ışıkları, kara camlı pencerelerden içeri süzülüyordu.

"Izzy," dedi Alec. "Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir? Neden biri böyle bir şey yapsın? Bir iblis için bile korkunç..."

Cümlesini tamamlayamadı. Isabelle, ağabeyinin ne düşündüğünü biliyordu. Max'in doğduğu zamanı düşünüyordu. Isabelle yedi, Alec dokuz yaşındaydı. Küçük kardeşlerinin yattığı

beşiğe doğru eğilip eve yeni gelen o küçücük yaratığı büyülenmiş gözlerle izlemişlerdi. Küçük parmaklarıyla oynamış ve yüzünde beliren ifadelere gülmüşlerdi.

Isabelle'in kalbi sıkıştı. Max. Artık tabuttan farksız olan sepetlerin arasından geçerken karşı konulamaz bir dehşet duygusu kızın için kapladı. Boynundaki madalyonun bütün şiddetiyle parladığı gerçeğini görmezden gelemezdi. Mücevherin kızıl ışıltısının gerçekten büyük bir iblisle karşılaşacakları anlamına geldiğini biliyordu.

Clary'nin Beth Israel Hastanesi'nin morgunda gördüğü bebeği düşündü. *Elleri hariç normal bir bebek gibi görünüyordu. Ellerinin yerinde pençeler vardı...*

Büyük bir dikkatle sepetlerden birine doğru eğildi, bebeğe dokunmamaya özen göstererek üstündeki battaniyeyi çekti.

Çığlığını güçlükle bastırdı. Ciğerlerinde bütün hava tükendi. Sıradan bebek kolları, sıradan bebek bilekleri. Elleri ilk bakışta yumuşak ve yeni doğmuş bebek elleri gibiydi ama daha dikkatli bakınca parmakları yanmış kemik gibi siyahtı ve pençe gibi hafifçe içe kıvrıktı. Her parmağın ucunda sivri tırnaklar vardı. Isabelle elinde olmadan birkaç adım geri çekildi.

"Ne var?" Maia yaklaştı. Hala kusacakmış gibi görünüyordu ama konuşması kontrollüydü. Jordan da elleri cebinde, kızı takip etti. "Ne buldunuz?" diye sordu Maia.

"Melek aşkına." Isabelle'in yanındaki Alec de sepete bakıyordu. "Bu... Clary'nin bahsettiği bebek de böyle miydi? Bety Israel'deki?"

Isabelle yavaşça başını salladı. "Anlaşılan tek bir bebek değilmiş," dedi. "Biri onlardan bir sürü yapmayı denemiş. Bir sürü... Sebastian."

Isabelle, Clary'nin ona anlattıklarını tekrarladı. Morgdaki bebekten ve kızın Talto Kilisesi'nde bulduğu kitaptan bahsetti. "Biri bebekler üzerinde deney yapıyor, başka Sebastian'lar yaratmaya çalışıyor," dedi.

"Neden biri daha fazla Sebastian yaratmak istesin?" Alec'in sesi nefret doluydu.

"Sebastian güçlü ve hızlıydı," dedi Isabelle. Jace'i ve kendisini öldürmeye çalışan kişiye iltifat etmekte zorlansa da bu gerçekti. "Belki de süper savaşçılardan oluşan bir ırk yaratmayı deniyorlardır."

"İşe yaramamış," dedi Maia. O kadar mutsuzdu ki gözlerinde karanlık bir ifade belirmişti.

Karanlıkta, güçlükle seçilecek kadar zayıf bir ses duyuldu. Isabelle dikkatini sese verdi, bakışlarını sepetten ayırdı ve eli belindeki kamçıya gitti. Odadaki gölgelerin arasında, karanlığın içinde, kapının yakınında bir şey kıpırdadı. Hareket belirsizdi ama Isabelle ne gördüğünü biliyordu. Diğerlerinden ayrılıp kapıya koştu. Asansörlerin önündeki hole ulaştı. Orada bir şey vardı... Biri karanlıktan kopup duvar boyunca ilerledi. Isabelle hızlanıp ileri atıldı ve gölgeyi yere devirdi.

Fakat karşısındaki hayalet veya iblis değildi. Birbirlerine dolanıp yere yuvarlandıklarında Isabelle insanlarınkini andıran bir görüntüyle karşılaşıp şaşırdı. Evet, düşmanı kesinlikle

insan gibi görünüyordu. Isabelle'den kısa ve zayıftı, gri eşofman ve spor ayakkabı giymişti. Sivri bir dirsek havaya kalktı ve Isabelle'in göğsüne indi. Karşısındaki her kimse, o kadarla da yetinmedi. Isabelle'in karın boşluğuna diz atıp kızdan kurtulmayı denedi. Isabelle acıyla inleyip kamçısına ulaşmaya çalıştı ama kamçıyı kemerden çıkardığında düşmanı çoktan ayağa kalkmıştı. Isabelle yerde yuvarlanıp kamçıyı havada şaklattı, kamçının ucu yabancıyı ayak bileğinden yakaladı. Isabelle kamçıyı bütün gücüyle çekince düşmanı yere yapıştı.

Isabelle ayağa fırladı, boştaki eliyle elbisesinin önüne taktığı steli çıkardı ve çabucak sol kolun *nyx* mührünü çizdi. Gözleri bir anda içerinin karanlığına alıştı. Gece görüşü işareti etkisini gösterirken kızın gözleri içerisi aydınlıkmışçasına her şeyi görebilmeye başladı. Artık saldırganı da net olarak görebiliyordu. Gri eşofmanlı, spor ayakkabılı, zayıf biriydi. Her kimse, bileğine dolanmış kamçıya rağmen ayağa kalktıktan sonra yalpalayarak geri çekildi ve duvara yaslandı. Kafası kazınmıştı ama yüzünden kadın olduğu anlaşılıyordu. Çıkık elmacıkkemikleri ve koyu renk gözleri vardı.

"Kes şunu," diye bağırdı Isabelle kamçıyı çekerken. Bileği acıyan kadın acıyla inledi. "Kaçmaya çalışmasan senin için daha iyi olur!"

Kadın dişlerini sıktı. "Seni solucan!" dedi. "Seni inançsız! Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Isabelle stelini yeniden elbisesinin içine kaldırdı. "Kamçıyı yeterince sert çekersem ayak bileğini koparır," dedi kadına.

Biraz daha çekip kamçının bileği daha da sıkı sarmasını sağladı ve ilerleyip kadının karşısına dikildi. Aralarında çok az mesafe vardı.

"O bebeklere ne yaptınız?" diye sordu Isabelle.

Kadın hırıltıyla kahkaha arası bir ses çıkardı. "Çok zayıftılar. Güçsüz yaratıklar. Zayıf yaratıklar."

"Ne için zayıf?" Kadın yanıt vermeyince Isabelle tekrar bağırdı. "Ya bana anlatırsın ya da ayağını kaybedersin. Seçim senin. Ama kan kaybından ölmen için seni burada bırakmayacağımı zannetme. Bebek katillerine merhamet göstermem."

Kadın yine dişlerini sıkıp yılan gibi tısladı. "Bana zarar verirsen *O* seni ayağının altında ezer."

"Kim..."

Isabelle sözünü tamamlayamadı çünkü Alec'in söylediklerini hatırlamıştı. *Talto, Lilith'in adlarından biri. Onun ölü çocukların iblis tanrıçası olduğu da söylenir.*

"Lilith," dedi. "Lilith'e tapıyorsunuz! Bunları... onun için mi yaptınız?"

"Isabelle," dedi yanlarına gelen Alec. "Neler oluyor? Maia ve Jordan etrafı araştırıyor, başka bebek olup olmadığına bakacaklar ama sanırım hepsi burada." Karşılarındaki kadını işaret etti. "Kim olduğunu öğrenebildin mi?"

"Bu," dedi Isabelle iğrendiğini saklamaya gerek duymayarak, "Talto Kilisesi tarikatı üyelerinden biri. Anlaşılan Lilith'e tapıyorlar. Bütün bu bebekleri onun için öldürmüşler. Cinayetler Lilith için işlenmiş."

"Cinayet değildi!" Savunmaya geçen kadının duruşu dikleşti. "Cinayet değildi. Onlar kurban verildi. Sınandılar ve güçsüz oldukları ortaya çıktı. Bizim hatamız değildi."

"Dur tahmin edeyim," dedi Isabelle. "Hamile kadınlara iblis kanı vermeyi denediniz. Ama iblis kanı zehirlidir. Bebekler anne rahminde öldü. Ya da çeşitli fiziksel bozukluklarla doğup sonra öldüler."

Kadın inledi. Çok zayıf bir sesti ama Isabelle, Alec'in gözlerini kıstığını gördü. Alec insanları okumakta her zaman kız kardeşinden daha iyi olmuştu.

"O bebeklerden biri senindi, değil mi?" diye sordu Alec. "Nasıl bebeğine iblis kanı verecek kadar zalim olabildin?"

Kadının dudakları titredi. "Bebeğime iblis kanı vermedim. İblis kanını bizler, yani anneler aldık. Daha güçlü, daha hızlı insanlara dönüştük. Kocalarımız da aynısını yaptı. Ama sonra hastalandık. Gittikçe daha da kötüleştik. Saçlarımız döküldü. Tırnaklarımız..." Kadın ellerini kaldırıp kararmış tırnaklarını gösterdi. Bazıları düşmüştü. Kollarındaysa koca morluklar vardı. "Hepimiz ölüyoruz," dedi. Sesinde belli belirsiz bir tatmin duygusu vardı. "Birkaç güne kalmadan ölmüş olacağız."

"Sizi zehir içmeye ikna ettiği halde hala nasıl ona tapabiliyorsunuz?" diye sordu Alec inanamayan gözlerle.

"Anlamıyorsunuz." Kadının sesi rüyada gibiydi. "O bana gelmeden önce hiçbir şeyim yoktu. Hiçbirimizin yoktu. Sokaklarda yaşıyordum. Donarak ölmemek için metro çıkışlarında uyuyordum. Lilith bana yaşayacak bir ev verdi, bana bakacak

bir aile verdi. Onun yanında olmak güvende olmak demekti. Daha önce hiç kendimi güvende hissetmemiştim."

"Demek Lilith'i gördün," dedi Isabelle. Duyduklarına inanamıyor, sesini güçlükle kontrol ediyordu. İblis tarikatlarını bilirdi, Hodge için bir keresinde onlarla ilgili bir ödev hazırlamış ve iyi not almıştı. Çoğu tarikat kendi uydurmaları olan iblislere taparlardı. Bazıları güçsüz iblisleri uyandırmayı başarırdı, o iblisler de serbest kaldıklarında genelde onları serbest bırakan insanları öldürürdü. Veya bazen tarikat üyelerini köleleri olarak kullanır, karşılığında da arada bir onlara ufak tefek ödüller verirlerdi. Büyük iblislere tapan tarikatlar da vardı ama hiçbirinin üyeleri gerçekten iblis falan görmüş değildi. Hele de iblis efendilerinin anası olan Lilith gibi bir iblisi görmek akıl alacak şey değildi. "Lilith'le gerçekten karşılaştın mı? Onunla yüz yüze konuştun mu?"

Kadının gözleri huşu içerisinde yarı yarıya kapandı. "Evet. Kanı kanımda olduğu için yakınımda olduğunda varlığını hissedebiliyorum. Ve o şimdi burada!"

Isabelle farkında olmadan elini boynundaki mücevhere götürdü. Binaya girdiklerinden beri ikinci bir kalp gibi titreşip duruyordu. Önce ölü çocuklarda iblis kanı olduğu için mücevherin sinyal verdiğini sanmıştı ama binada büyük iblislerden birinin olması çok daha mantıklı bir açıklamaydı. "Burada mı? Nerede?"

Kadın kendini uykunun kollarına bırakırmışçasına gözlerini kapadı. "Yukarıda," dedi zor duyulan bir sesle. "Gündüzleri de dışarı çıkabilen vampir çocukla. Bizi onu almaya yolladı ama

başaramadık. Oğlan korunuyordu. Ona dokunamıyorduk. Onu almaya gidenlerin hepsi öldü. Adem Kardeş gelip oğlanı kutsal ateşlerin koruduğunu haber verince Leydi Lilith çok öfkelendi. Adem Kardeş'i oracıkta öldürdü. Ölümü Lilith'in ellerinden olduğu için ne kadar şanslı. Ne kadar şanslı." Sesi titredi, huşu içinde derin bir nefes aldı. "Ama hanımım çok zeki. Leydi Lilith oğlanı getirmenin başka bir yolunu buldu."

Isabelle kamçıyı tutan elinin bir anlığına da olsa hissizleştiğini hissetti. "Simon? Simon burada mı? Nerede? Neden onu buraya getirdiniz?"

"Ona giden kimse geri dönmez," gibisinden bir şeyler mırıldanan kadın yere yığıldı.

Isabelle dizlerinin üstüne çöküp kamçısını topladı.

Birden "Kes şunu!" diye bağırdı titreyen bir sesle. "Saçma sapan şeyler mırıldanmayı kes ve bana Simon'ın nerede olduğunu söyle. Onu nereye götürdünüz? Simon nerede? Konuş, yoksa..."

"Isabelle," diye araya girdi Alec. "Izzy, uğraşma, kadın öldü."

Isabelle inanamayan gözlerle kadına baktı. Gerçekten de ölmüştü. Bir an hayattaydı, sonra yoktu. Gözleri açıktı ve ağzından salyalar akıyordu. Şimdi tüm cılızlığının, kelliğinin ve morlukların altında, yirmili yaşlarda genç bir kadın olduğunu görmek mümkündü.

"Kahretsin!" dedi Isabelle.

"Anlamıyorum," dedi Alec. "Büyük iblislerden biri Simon'dan ne istiyor olabilir? O bir vampir. Güçlü bir vampir olabilir ama bana anlamlı gelmiyor."

"Kabil'in mührü," diye karşılık verdi Isabelle dalgın bir sesle. "Tüm bunların Kabil'in mührüyle bir ilgisi olmalı." Asansöre gidip çağırma düğmesine bastı. "Eğer Lilith gerçekten Adem'in ilk karısıysa, Kabil de Adem'in oğlu olduğuna göre, o zaman dişi iblis, Kabil'in mührünü tanıyacak kadar yaşlı demektir."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yukarıda olduklarını söyledi," dedi Isabelle. "Simon'ı bulana dek aramayı sürdüreceğim."

"İblis, Simon'a zarar veremez, Izzy," dedi Alec, kızın nefret ettiği mantıklı ses tonuyla. "Endişelendiğini biliyorum ama Kabil'in mührünü taşıdığı sürece kimse ona dokunamaz. Lilith en eski iblislerden biri olsa da Simon'a zarar veremez."

Isabelle azarlarcasına kardeşine baktı. "Öyleyse Simon'ı neden buraya getirtti? Sabahları kuru temizlemeciden giysilerini alıp getirecek birine ihtiyaç duyduğu için mi? Tanrım, Alec, sen hiç..."

Ding sesi duyuldu ve onlara en uzak taraftaki asansörün ışığı yandı. Isabelle açılan kapılara doğru ilerledi. Asansörün ışığı holü doldurdu... Ve ışığı erkek ve kadınlardan oluşan bir güruh takip etti. Kel kafalı, gri eşofmanlı, spor ayakkabılı insanlar hole doluştu. Ellerinde inşaat malzemelerinden bozma uyduruk ama ölümcül silahlar, sopalar, çekiçler, demir parçaları vardı. Hiçbiri tek kelime etmedi. Ürkütücü sessizliklerine koruyarak tek bir kişiymişçesine uyum içinde harekete geçip Alec ve Isabelle'e saldırdılar.

18

ATEŞİN AÇTIĞI YARALAR

Gece olduğunda nehrin üzerine toplanan bulutlar sisi de beraberinde getirmişti. Çatıda olanları saklamaya yetecek bir sis değildi ama geri kalan her şeyin üstü belirsiz bir örtüyle kaplanmıştı. Çatı katının etrafındaki binalar artık belirsiz gölgelerdi ve ay, bulutlar yüzünden soluk ışıklar saçan bozuk bir lambaya dönüşmüştü. Çatı katı her zamankinden karanlıktı. Cam tabutun kapağının parçaları keskin kum taneleri gibi yere saçılmıştı, büyükçe kristallerse buz parçaları gibi ışıldıyordu. Ay ışığında her zamankinden solgun görünen Lilith, Simon'ın Sebastian'a doğru eğilip kanını içmesini izledi.

Clary bu manzarayı izlemeye katlanamıyordu. Simon'ın yaptığı şeyi yapmaktan nefret ettiğini biliyordu. Bunu kendisi yüzünden yaptığını da biliyordu. Clary için ve belki biraz da

Jace için. Törenin bir sonraki adımının ne olacağının da ne yazık ki farkındaydı. Simon kendi isteğiyle kanını Sebastian'a verecek, Simon ölecek, Sebastian yaşayacaktı. Kanları tamamen emildiğinde vampirler ölürdü. *Simon ölecek,* diye tekrarladı Clary. Onu sonsuza dek kaybedecekti ve hepsi Clary'nin hatasıydı.

Dönüp bakmasına gerek yoktu, arkasında duran Jace'in onu bırakmayacağının farkındaydı. Jace onu kollarının arasına hapsetmişti ve o kadar yakındı ki Clary onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. İdris'teyken ona nasıl sarıldığını hatırladı. Öpüştüklerinde Clary ağaçların yapraklarını hışırdatan rüzgarın sesini duymuştu. Jace'in ellerinin sıcaklığı kızın yüzüne yayılmıştı. O zaman da Jace'in nabzını hissetmiş ve başka kimsenin kalbinin öyle atmadığını düşünmüştü, sanki kalbinin her atışı kızınkiyle uyumluydu.

Gerçek Jace hala zihninin derinliklerinde bir yerlerde olmalıydı. Clary onu kaybettiğine inanamazdı. Cam hapishanesindeki Sebastian gibi Jace de hapisti. Clary ona ulaşmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Lilith tamamen Simon'a odaklanmıştı. Karanlık bakışları Sebastian'ın kanını emen Simon'ın üzerindeydi, Clary ve Jace umurunda bile değildi.

"Jace," diye fısıldadı Clary. "Jace, ben bunu izlemek istemiyorum."

Kendini kollarına bırakmak istiyormuşçasına ona yaslandı ve boğazındaki bıçak yana kayarken irkilmiş gibi yaptı.

"Lütfen, Jace... Bıçağa ihtiyacın yok. Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Ama neden..."

"Sana bakmak istiyorum. Yüzüne bakmak istiyorum. Sana doğru dönmeme izin ver."

Jace'in göğsünün hızlıca inip kalktığını hissetti. Zihnindeki bir şeylerle savaşıyormuş gibi bocaladı, ağır ağır hareket etti. Sağ koluyla kızı önüne hapsetmeyi sürdürdü ama sol eli bıçağı kemerine geri sıkıştırdı.

Clary'nin kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. *Şimdi kaçabilirim,* diye düşündü ama Jace onu hemen yakalardı. Koşullar ne olursa olsun, Clary onunla yarışacak kadar hızlı değildi. Zaten bir saniye sonra Jace'in sol kolu eski yerine döndü ve kızı döndürmek üzere harekete geçti. Clary, Jace'in parmaklarının omurgasında ve çıplak teninde dolaştığını hissetti.

Clary artık Simon'ı ve dişi iblisi göremiyordu ama onların varlıklarını hala hissedebiliyordu. Omurgasındaki ürperti geçmemişti. Jace'e baktı. Yüzü ne kadar tanıdıktı! Yüzündeki çizgiler, saçının alnına dökülüşü, yanağındaki yara izi, şakağındaki diğer yara izi... Kirpikleri saçlarından koyuydu. Cam parçalarını andıran gözleriyse donuk bir sonbahar sarısına dönmüştü. *Değişen yeri gözleri,* diye düşündü Clary. Karşısındaki kişi hala Jace gibi görünüyordu ama gözleri bomboştu, Clary onlara baktığında boş bir odanın pencerelerine baktığı izlenimine kapılıyordu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Jace'e.

Jace kızın omzunu okşayarak karşılık verdi. Bu ufak hareket Clary'nin vücudundaki tüm sinir uçlarının alev almasına yol açtı. Genç kız kendine kızdı. Jace'in, hele de bu haldeyken, onu böylesine etkilemesine izin vermemeliydi. "Başına bir şey gelmesine asla izin vermem," dedi Jace.

Clary onun gözlerinin içine baktı. *Gerçekten öyle sanıyorsun, değil mi? İblis senden düşünme yeteneğini çaldı.*

"Onu durduramayacaksın, Jace. Sonunda beni öldürecek."

Jace başını iki yana salladı. "Hayır, bunu asla yapmaz."

Clary çığlık çığlığa bağırmak istedi ama yeniden konuştuğunda sesi sakindi. "Orada bir yerlerde olduğunu biliyorum, gerçek sen hala oradasın," dedi Jace'i kendine çekerek. O kadar yakındılar ki Jace'in kemer tokasının kenarı kızın göğsüne batıyordu. "İblisle savaşabilirsin..."

Yanlış bir şey söylemişti. Jace tekrar gerildi. Gözlerinde tuzağa düşürülen vahşi hayvanların öfkesi vardı. Bir saniye sonra bu öfke inada dönüştü. "Yapamam."

Jace'in yüzündeki ifade o kadar korkunçtu ki Clary ürperdi. "Üşüyor musun?" diye sordu Jace. Onun titrediğini görünce yumuşamıştı. O an, kızın iyi olup olmadığını düşünüp endişelenirken tıpkı eski Jace gibiydi. Clary'nin içi sızladı.

Başını evet anlamında sallayarak karşılık verdi ama aklında soğuktan fazlası vardı. "Ellerimi ceketinin içine sokabilir miyim?"

Jace başını hafifçe eğerek ona izin verdi. Ceketinin düğmeleri açık olduğundan Clary ellerini kolayca ceketin içine sokmayı

başardı ve onun arkasında birleştirdi. Elleri şimdi Jace'in sırtına değiyordu.

Sanki tüm şehir bir buz parçasının içine hapsedilmiş gibi hareketsizdi.

Jace yavaş ve düzenli nefesler alıyordu. Gömleği yırtıldığı için göğsündeki işareti Clary açıkça görebiliyordu. Jace nefes aldıkça işaret ikinci bir kalp gibi çarpıyordu. *Mide bulandırıcı,* diye düşündü Clary. İşaret sülük gibi ona yapışmıştı, içinde iyi olan ne varsa emiyordu.

Jace'i Jace yapan ne varsa emiyordu.

Luke'un işaretleri yok etmekle ilgili sözlerini hatırladı. Çizilmiş bir mührü, bir işareti bozabilirsen gücünü azaltabilir veya yok edebilirsin. Savaşlarda düşmanlar bazen *Gölge Avcıları'nın derilerini yakmaya veya kesmeye çalışır, böylece vücutlarındaki mühürlerin güçlerini azaltmayı denerler.*

Clary gözlerini Jace'in gözlerinden ayırmaksızın ne yapabileceğine karar vermeye çalıştı. Şimdi Simon'ı unut. Bıçağı falan da unut. Şimdi söyleyeceğin şeyler daha önce söylediğin her şeyden önemli.

"Parktayken söylediklerini hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.

Jace şaşkın şaşkın baktı.

"Efendim?"

"Sana İtalyanca bilmediğimi söylediğimde ne söylediğini hatırlıyor musun? Yaptığın alıntıyı benim için tercüme etmiştin. Aşkın dünyadaki en büyük güç olduğunu söyledin. O her şeyden güçlüdür, dedin."

Genç adamın kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. "Ben..."

"Evet, hatırlıyorsun." *Dikkatli ol, acele etme,* diye uyardı Clary kendini ama elinde değildi. Sesindeki umudu kontrol edemiyordu. "Hatırlıyorsun. 'Var olan en büyük güç aşktır,' dedin. Cennetten de, cehennemden de güçlü olduğunu söyledin. Lilith'ten de daha güçlü olmalı öyleyse."

Hiç. Jace onun söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış gibi baktı. Boşluğa seslenmek veya karanlık bir tünele bağırmak gibiydi. *Jace, Jace, Jace, orada mısın? Orada olduğunu biliyorum.*

"Hem beni korumanın hem de iblisin istediğini yapmanın bir yolu var," diye devam etti Clary. "En iyi çözüm bu olmaz mıydı?" Vücudunu ona bastırdı. Hem Jace'e sarılmak gibiydi hem değildi. Mutluluk ve dehşet birbirine karışmıştı. Jace'in bu temasa verdiği tepkiyi, kan dolaşımının hızlandığını hissetti. Jace onu arzuluyordu. Lilith zihnini kontrol etse de derinlerde bir yerlerde asıl duyguları hala varlığını koruyordu.

"Kulağına nasıl yapacağını fısıldayacağım," dedi Clary, dudaklarını onun boynuna kaydırdı. Jace'in o çok iyi bildiği kokusu burun deliklerine doldu. "Dinle."

Clary başını hafifçe yukarı kaydırdığında Jace ne söyleyeceğini duyabilmek için başını yana eğdi. O zaman Clary'nin eli genç adamın kemerine kaydı ve parmakları bıçağın sapını buldu. Bıçağı, birlikte antrenman yaptıkları sırada Jace'in gösterdiği gibi avucunda çevirdi ve kabzasından yakalayıp ters tutarak genç adamın göğsüne soldan sağa bir kesik attı. Jace

acıdan çok şaşkınlıktan bir çığlık savurdu, yaradan akan kanlar genç adamın teninden gömleğine ve göğsündeki işarete yayıldı. Jace elini göğsüne götürüp önce kıza, sonra eline baktı. Eli kan içindeydi. O anda gözlerinde samimi bir acı ifadesi belirdi. Sanki kızın ihanetini aklı almıyordu.

Clary ondan uzaklaşırken Lilith'in dudaklarından da bir çığlık döküldü. Simon artık Sebastian'ın üzerine eğilmeyi bırakıp doğrulmuş, Clary'ye bakıyordu. Elinin tersiyle ağzındaki iğrenç kanı silerken siyah iblis kanı elinden gömleğine damladı. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

"Jace," diye bağırdı Lilith şaşkın bir sesle. "Jace, kızı yakala. Sana emrediyorum."

Jace kıpırdamadı. Clary'ye, Lilith'e, ardından kanlı eline baktı. Simon, Lilith'ten uzaklaşmaya başladıysa da fazla ilerleyemeden iki büklüm olup yere yığıldı. Lilith yüzü öfkeden kasılmış halde Simon'a döndü.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı. "Sebastian'ın kanını içtin, şimdi ona kanını ver!"

Simon bin bir güçlükle oturur pozisyona geçmeyi başardı, sonra yeniden yere yığılıverdi. Şiddetli bir şekilde öksürüyor ve oluk oluk siyah iblis kanı kusuyordu. Clary birden, İdris'te yaşananları ve oğlanın Sebastian'ın kanının zehirli olduğunu söylediğini hatırladı. Lilith ona tekme atmak için ayağını geriye aldığında görünmez bir el onu itti. Lilith bu defa baykuş sesini andıran bir çığlık savurdu. Haykırışında kontrolsüz bir öfke ve nefret vardı.

İnsan gırtlağından dökülebilecek bir ses değildi. Clary kulaklarına cam kırıkları saplanıyormuş gibi hissetti. "Simon'ı rahat bırak!" diye bağırdı ona. "O hasta! Hasta olduğunu görmüyor musun?"

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez konuştuğuna pişman oldu. Lilith yavaşça onların durduğu yöne döndü, bakışlarını Jace'in üzerinde dolaştırdı. "Sana emrediyorum, Jack Herondale," dedi buz gibi bir sesle, "kızın çemberden çıkmasına izin verme."

Clary bıçağın hala elinde olduğunu son anda fark etti. Öylesine üşüyordu ki parmakları uyuşmuştu. Kolunu kıpırdatamıyordu. Bıçağı elinden kayıp düştü, fayansa çarpan bıçak Jace'in ayağının dibine yuvarlandı. Jace hayatında ilk kez bir silah görüyormuş gibi bıçağa baktı.

Lilith'in dudakları kan kırmızısı bir çizgiyi andırıyordu. Gözlerinin akı kaybolmuştu, artık kapkaraydılar.

"Jace," diye hırladı kadın. "Bıçağı al ve ya onu ya beni öldür. Seçim senin."

Jace yavaşça eğilip bıçağı yerden aldı.

Alec'in bir elinde *sandalphon*, diğer elinde birden fazla saldırganla savaşmak için ideal silah olan *hachiwara* vardı. Altı tarikat mensubu ayaklarının dibinde yatıyordu, kimi baygın kimi ölüydü.

O güne dek bir sürü iblisle savaşmıştı ama Talto Kilisesi mensuplarında o güne kadar savaştıkları tüm düşmanlardan daha ürkütücü bir şeyler vardı. Öncelikle tek vücut halinde hareket ediyorlardı. Ama en ürkütücü tarafları bu değildi, sessizlikleriydi. Sıradan insanlardan çok daha güçlü ve hızlıydılar. Ve ölümden korkmuyorlardı. Alec'le Isabelle bağırıp tarikat üyelerini geri çekilmeleri konusunda uyarmıştı ama tarikatçılar saldırmayı sürdürdü. Koyun sürüsü gibi düşünmeden hareket ediyor, kendilerini Gölge Avcıları'nın bıçaklarının önüne atıyorlardı. Gölge Avcıları önce uzlaşmayı denemiş ve sütunlu odaya uzanan koridor boyunca geri çekilmişti. Ama kelimeler işe yaramadı. Tarikatçılar ölümüne saldırmayı sürdürdü, bunun üzerine Gölge Avcıları da mecburen karşılık verdi. Gürültüyü duyan Maia ve Jordan da kısa süre sonra dövüşe katıldı. Jordan kurda dönüşmüştü, Maia hala insandı ama pençelerini çıkarmıştı.

Tarikat üyeleri karşılarında kimin olduğuna veya kaç kişiyle dövüştüklerine aldırmıyordu. Kendilerini birer birer Alec'in bıçağının, Maia ve Jordan'ın pençelerinin önüne attılar. Isabelle'in kamçısı havada şaklıyor ve ışıltılar saçarak karşısına çıkanların vücutlarını parçalıyordu. Havada kan kokusu vardı. Özellikle Maia çok iyi iş çıkarmıştı, önünde on ikiye yakın tarikat üyesinin cesedi yatıyordu ve Isabelle ona baktığı sırada bir tanesinin daha işini bitirmek üzereydi.

Tarikatçılardan biri Alec'in yolunu kesip üzerine atladı. Kapüşonu çekili olduğundan yüzünü görmek, hatta cinsiye-

tini veya yaşını tahmin etmek mümkün değildi. Alec bıçağını saldırganın göğsünün sol tarafına sapladı. Adam -sesinden erkek olduğu anlaşılmıştı- bir çığlık atıp yere yığıldı. Ellerini göğsünde birleştirmiş, iki büklüm yerde yatarak giysilerini yakan alevlere bakıyordu. Midesi bulanan Alec başını çevirdi. Seraf bıçağıyla kesik atılan insanların çektiği acıyı görmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Derken Alec aniden sırtında bir yanma hissi duydu ve dönüp baktığında tarikatçılardan birinin elindeki inşaat demiriyle saldırıya geçtiğini gördü. Bu saldırganın yüzü görünüyordu. O kadar zayıftı ki elmacıkkemikleri neredeyse dışarı fırlayacaktı. Saldırgan bağırarak tekrar Alec'e doğru atıldı, genç adam bu defa yana kaçarak saldırıyı savuşturdu, demir çubuk aşağı inerken dönüp adamın eline tekme attı ve demiri düşürdü. Yere düşen demir parçasına bakan adam korkup geriledi ve çareyi kaçmakta buldu. Kaçarken az kalsın yerdeki tarikatçılardan birine takılıp düşecekti.

Alec tereddüt etti. Az önce ona saldıran tarikatçı neredeyse kapıya ulaşmıştı. Belki de adam destek çağırmaya gidiyordu. Alec onun peşinden gitmesi gerektiğini biliyordu ama kendini yorgun ve hasta hissettiği için yapamadı. Bu insanlar iblise tapıyor olabilirdi, hatta içlerinde iblis kanı da olabilirdi ama yine de fazlasıyla insan gibi görünüyorlardı ve Alec insanları öldürmekten hoşlanmıyordu.

Magnus olsa ne derdi? diye düşündü. Aslında ne söyleyeceğini gayet iyi biliyordu. Alec daha önce de böyle yaratıklarla

savaşmıştı. İnsanların kendilerini iblislerin hizmetine adamaları ender rastlanan bir durum değildi. Genç adam önceki çarpışmalarından, iblislerle işbirliği yapan insanların içlerindeki tüm insanlığın taptıkları iblisler tarafından tüketildiğini biliyordu. İnsan gibi görünseler de içlerinde öldürme arzusundan başka bir şey kalmazdı. Onları kurtarmak mümkün değildi. Magnus'un sesini, iblis efendisi yanı başında duruyormuşçasına açıkça duydu: Öldürmek onlara iyilik yapmaktır.

Hachiwara bıçağını yeniden kemerine taktı, kaçan tarikatçıyı kovaladı. Hole vardığında bomboş olduğunu gördü. Uzaktaki asansörlerin kapısı zorla açılmıştı, koridorda tiz bir alarm sesi yankılanıyordu. Diğer tarafta da bir sürü kapı vardı. Alec hangisini seçeceğini bilemeyince omuz silkip rasgele bir kapıyı açtı.

Bir anda kendini tamamlanmamış bir odalar labirentinin ortasında buldu. Ara duvarlar indirilmişti, kalan duvarlarsa tellerin geçirildiği deliklerle doluydu. Temkinli adımlarla odalar arasında dolaştı, derken hareket eden bir şey gördüğünü sanarak dövüş pozisyonuna geçti. Gerilen sinirlerine aldırmaksızın bıçağını aşağı indirince duvardaki delikten ona bakan bir çift kırmızı gözle karşılaştı. Alec'in dudaklarında tatsız bir gülümseme belirdi. *İşte size New York*, diye düşündü. İnşaat halindeki binalarda bile fareler vardı.

Sonunda odalar labirenti bitti ve daha geniş bir salona çıktı. Bebekleri buldukları salon kadar büyük değildi ama diğer odalardan büyüktü. Duvarlardan biri camdandı, üstü kartonla kapatılmıştı.

Salonun köşesinde, gölgelerin arasında bir şey hareket etti. Alec temkini elden bırakmadan o tarafa yaklaştı. Göz yanılsaması mıydı? Hayır. Hareket eden şeklin insan hatlarına sahip olduğunu seçebiliyordu şimdi. Koyu renk giysiler giymiş, iki büklüm duran biri. Gözlerini kısıp ileri atıldığında Alec'in gece görüşü işareti parladı. Şeklin çıplak ayaklı bir kadın olduğu ortaya çıktı. Bileklerinden su borusuna kelepçelenmişti. Alec'in yaklaştığını görünce başını kaldırıp ona baktı ve gümüş rengi saçları odaya süzülen loş ışıkta parıldadı.

"Alexander?" dedi kadın. Sesinden gözlerine inanamadığı belliydi. "Alexander Lightwood?"

Boruya kelepçelenmiş olan kadın, Camille'di.

"Jace." Lilith'in sesi çıplak tenine inen kırbaç darbelerinden farksızdı. Clary bile irkilmekten kendini alamadı.

"Sana emrediyorum," dedi Lilith.

Jace kolunu geriye çekti. Clary kendini olacaklara hazırladı... Ve Jace bıçağı Lilith'e doğru hırsla fırlattı. Islık sesi çıkararak uçan bıçak, dişi iblisin göğsüne hızla saplandığında hazırlıksız yakalanan iblis yalpalayarak geriledi, topukları kaygan fayans üzerinde kaymaya başladı. Hafif bir hırlamanın ardından yeniden dengesini kazanıp kaburgalarına saplanan bıçağı hemen çıkarmak üzere harekete geçti. Clary'nin anlamadığı bir dilde öfkeyle küfrederek bıçağı kabzasından tuttu ve yere fırlattı.

Tıslayarak yere düşen bıçağın ucu, güçlü bir aside daldırılmış gibi erimişti.

Dişi iblis öfkeyle Clary'ye döndü. "Ona ne yaptın? *Ona ne yaptın?*" Bir saniye önce kapkara olan gözleri şişip yerlerinden fırlamıştı, artık gözlerinden ufak siyah yılanlar çıkıyordu. Clary çığlık atıp geri çekildiğinde az kalsın arkasındaki saksılardan birine takılıp düşecekti. Ithuryel'in yolladığı rüyada gördüğü Lilith buydu, yılanlı gözler ve sert, yankılı bir ses. İblis, Clary'nin üzerine yürüdü.

Jace aniden aralarında belirdi, Lilith'in önünü kesti. Clary sevgilisine baktı. Jace yeniden kendisi olmuştu. Lyn Gölü'ndeki o korkunç gecede Raziel'in içinde olana benzer bir öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Seraf bıçağını kemerinden çektiğinde bıçağın parıltısı gözlerine yansıdı. Gömleğinin önünden ve çıplak teninden kanlar damlıyordu. Lilith'e bakarken gözlerinde öyle bir dehşet ve öfke vardı ki Clary *Melekler cehennemin tepesine dikilse herhalde böyle bakarlardı,* diye düşündü.

"Mikail," dedi Jace.

Clary, ismin verdiği güçle mi, yoksa sesindeki öfkeyle mi bilinmez ama Jace'in elindeki seraf bıçağının her zamankinden daha büyük bir güçle parladığını gördü. Işık gözünü aldığı için başını diğer tarafa çevirdi, Sebastian'ın cam tabutunun yanında yatan Simon'a baktı.

O anda Clary'nin kalbi duracak gibi oldu. Simon, Sebastian'ın iblis kanı yüzünden ölümüne zehirlenmiş olabilir miydi? Kabil'in mührü onu zehirden koruyamazdı çünkü

Sebastian'ın kanını kendi rızasıyla içmişti. Ve bunu Clary'yi korumak için yapmıştı.

Simon...

"Ah, Mikail." Jace'in üzerine yürüyen Lilith kahkahalar atıyordu. "Tanrı'nın ordusunun komutanı. Onu da tanırdım."

Jace seraf bıçağını kaldırdığında bıçak yıldızlar gibi parladı. O kadar parlaktı ki Clary ışığın bütün şehirden görülüp görülmediğini merak etti. "Daha fazla yaklaşma."

Bu söz üzerine Lilith'in olduğu yerde durması Clary'yi şaşırttı. "Mikail, sevdiğim iblislerden Sammael'i öldürmüştü," dedi dişi iblis. "Söylesene, Gölge Avcısı, melekleriniz neden bu kadar merhametten yoksun? Neden emirlerine uymayan herkesi ve her şeyi yok ediyorlar?"

"Özgür iradenin bu kadar ateşli bir savunucusu olduğunu bilmiyordum," dedi Jace. Sesinde öyle bir alaycılık vardı ki Clary onun normale döndüğünden kesin emin oldu. "Neden hepimizin çatıdan ayrılmasına izin vermiyorsun? Benim, Simon'ın ve Clary'nin? Buna ne dersin, iblis? İşin bitti. Artık beni kontrol etmiyorsun. Clary'yi incitemezsin ve Clary tehdit altında olmayınca Simon da senin emirlerine uymaz. Canlandırmaya çalıştığın o pisliğe gelince... Çürümeye başlamadan önce ondan kurtulmanı öneririm çünkü geri gelmeyecek. Onun son kullanma tarihi çoktan geçti."

Lilith'in yüzü kasıldı. Jace'e tükürdü, tükürüğü siyah bir ateşe dönüşüp yere düştü ve yere değdiği anda tıslayan bir yılan oldu. Jace çizmesinin topuğuyla yılanın kafasını ezip dişi iblise

saldırdı. Ama Lilith ışık tutulduğunda kaybolan bir gölge gibi ortadan kaybolmuştu. Göz açıp kapayıncaya dek genç adamın arkasında belirdi ve Jace dönüp onunla savaşamadan avucunu Jace'in göğsüne yasladı.

Jace geriye savruldu, Mikail bıçağı elinden uçtu. Metal parçası fayansların üstüne düşerken Jace de balkon duvarının dibine yığıldı. Kafasını çok kötü çarpmış, sersemlemişti.

Clary o ana kadar sadece dövüşü izlemekle yetinmişti, bu kez seraf bıçağını almak için harekete geçtiyse de ona ulaşamadı. Lilith kolayca Clary'yi yakaladı ve buz gibi elleriyle diğer tarafa savurdu. Dişi iblis baş edemeyecekleri kadar güçlüydü. Clary çalılardan birine çarptı, dallar kollarını kesip derin çizikler oluşturdu. Dikenli çalılardan kurtulmayı denedi ama elbisesi dallara takılmıştı. Eteğini kurtarmak için sertçe çektiğinde ipeğin yırtıldığını duydu ve Lilith'in Jace'i kanlı gömleğinden tutup ayağa kaldırdığını gördü.

Dişi iblis sırıtarak Jace'e bakıyordu. Dişleri de karaydı ve metalimsi ışıltılar saçıyorlardı. "Ayağa kalkabilmene sevindim, küçük Nefilim. Öldürdüğümde yüzünün halini görmek istiyorum. Oğluma yaptığın gibi ben seni arkadan bıçaklamayacağım. Seni öldürürken gözlerinin içine bakacağım."

Jace gömleğinin koluyla yüzünü sildi, yanağındaki yaradan akan kan, kumaşı çabucak kızıla döndürdü. "O senin oğlun değil. Kanını vermiş olman onu senin yapmaz. Sana iblis efendilerinin anası diyorlar ama kimsenin annesi değilsin," dedi Jace ve başını çevirip kan tükürdü.

Lilith'in yılan gözleri öfkeyle ileri geri kıpırdandı. Kendini güçlükle çalılardan kurtaran Clary, kadının gözlerinden çıkan yılanların her birinin kendilerine ait bir çift kırmızı gözü olduğunu gördü. Hepsi de Jace'e bakıyordu. Yılanları izleyen Clary'nin midesi bulandı.

"İşaretimin üzerine kesik atmışsın. Ne büyük kabalık," dedi dişi iblis, Clary'ye.

"Etkili bir çözümdü," dedi Jace.

"Beni yenmen mümkün değil, Jace Herondale," dedi dişi iblis. "Sen dünyadaki en muhteşem Gölge Avcısı olabilirsin ama ben büyük iblislerden çok daha fazlasıyım. Ben kötülüklerin anasıyım."

"O zaman dövüş benimle," dedi Jace. "Sen de bir silah seçebilirsin. Ben seraf bıçağımı kullanacağım. Dövüşelim ve kimin kazanacağını görelim."

Lilith ona bakıp başını yavaşça iki yana salladı, koyu renk saçları yüzünün iki yanına döküldü.

"Ben iblislerin en yaşlısıyım," dedi. "İnsan değilim. Bu tür oyunlarla beni kandıramazsın çünkü kırabileceğin bir erkeklik gururum yok benim. Teke tek dövüşle hiç ilgilenmiyorum. Böyle şeyler senin cinsiyetinin zayıflıkları, benimkinin değil. Ben dişiyim. İstediğimi elde etmek için her silahı ve gerekirse bütün silahları kullanırım."

Ardından küçümseyen bir tavırla Jace'in yakasını bıraktı. Jace bir an yalpaladıktan sonra çabucak kendini toparladı ve Mikail bıçağını almak için yere eğildi.

Tam bıçağı eline almıştı ki Lilith bir kahkaha atıp ellerini havaya kaldırdı. Dişi iblisin avuçlarında yarı saydam gölgeler belirdi. Jace şok geçiren gözlerle iblisi izlerken gölgeler iki iblise dönüştü. Kırmızı gözleri parlıyordu. Yere değdikleri anda hırlamaya başladılar. *Bunlar köpek,* diye düşündü büyük bir şaşkınlıkla olup biteni izleyen Clary. Artık Jace'le dişi iblisin arasında zalim bakışlı, doberman benzeri iki iblis köpek duruyordu.

"Cehennem köpekleri," diye bağırdı Jace. "Clary..."

Köpeklerden biri üzerine atladığı için cümlesini tamamlayamadı. Köpek, köpekbalıklarının dişleri gibi keskin dişlerle dolu ağzını açtı ve gırtlağından ulumayı andıran bir ses yükseldi. Bir saniye sonra ikinci köpek de koşup Clary'nin üstüne atlamıştı.

Sethra

"Camille." Alec neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Burada ne işin var?"

Ancak soruyu sormasının hemen ardından bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini birden fark etti. Kendi alnına bir şaplak indirmemek için kendini çok zor tuttu. İstediği son şey Magnus'un eski kız arkadaşının önünde budala durumuna düşmekti.

"Bunu bana Lilith yaptı," dedi dişi vampir titreyen bir sesle. "Tarikat üyeleri Sığınak'a girip beni kurtardı. Sığınak'ta insanların girmesini engelleyecek korumalar yoktur ve iblise hizmet etseler de tarikat üyeleri hala insan. Zincirlerimi kopa-

rıp beni buraya getirdiler ve Lilith'e sundular." Ellerini havaya kaldırdığında bileklerindeki zincirler şıngırdadı. "Bana karşı çok kabaydılar."

Alec eğilip gözlerini Camille'in gözlerine dikti. Vampirlerin vücudunda morluklar olmazdı çünkü çok çabuk iyileşirlerdi ama kadının saçlarının sol tarafı kanla kaplıydı, yani doğruyu söylüyor olabilirdi.

"Diyelim ki sana inandım," dedi Alec. "Lilith senden ne istiyor? Bugüne kadar Lilith'le ilgili pek çok kitap okudum, ne var ki vampirlerle ilgilendiğini gösteren hiçbir delile rastladığımı söyleyemem."

"Merkez'in beni neden hapis tuttuğunu biliyor olmalısın," dedi kadın. "Konuşulanları duymuşsundur."

"Üç Gölge Avcısı öldürdün. Magnus, biri sana onları öldürmeni emrettiği için onları öldürdüğünü söyledi..." Cümlesini tamamlayamadı. "Lilith?"

"Sana neler olduğunu anlatırsam bana yardım eder misin?" Camille'in dudakları titriyordu. Yeşil gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. O anda gerçekten çok güzel bir kadındı. Alec kadının bir zamanlar Magnus'a da o gözlerle bakıp bakmadığını merak etti. Kadını omuzlarından tutup sarsmak, hatta kalbine bir kazık saplamak istedi.

"Belki sana yardım ederim, belki de etmem," dediğinde sesinin soğukluğuna kendi de şaşırdı. "Pazarlık yapacak durumda değilsin. Gidip seni Lilith'le baş başa bırakabilirim. Benim için fark etmez."

"Elbette fark eder," dedi vampir. Artık alçak sesle konuşuyordu. "Magnus seni seviyor. Çaresiz durumdakilere yardım etmeyecek türde bir insan olsan seni sevmezdi."

"Sen öyle birisin ve seni de sevdi," dedi Alec.

Kadının yüzünde dalgın bir gülümseme belirdi. "Magnus uzun zaman önce dersini aldı, artık benim gibilerle ilgilendiğini sanmıyorum."

Alec topukları üzerinde hafifçe sallandı. "Dinle," dedi. "Bana doğruyu söyle. Eğer her şeyi anlatırsan seni Merkez'e götüreceğim. Sana Lilith'ten daha iyi davranacaklarına eminim."

Dişi vampir, boruya zincirlenen bileklerine baktı. "Merkez beni zincire vurdu," dedi. "Lilith de beni zincire vurdu. İkisi arasında çok büyük bir fark görmüyorum."

"Seçim senin, şansını ya benimle ya Lilith'le deneyeceksin," dedi Alec. Büyük bir kumar oynadığının farkındaydı.

Kadının yanıt vermesi için bir süre beklemesi gerekti. "Tamam, Magnus sana güveniyorsa ben de güveneceğim." Başını kaldırıp parçalanmış giysiler ve kanlı saçlarla ne kadar saygın görünebilirse o kadar saygın bir duruş sergiledi. "Ben ona gitmedim, Lilith bana geldi. Manhattan vampir klanını Rafael Santiago'dan geri almanın yolunu aradığımı duymuştu. Ona yardım edersem bana yardım edeceğini söyledi."

"Gölge Avcıları'nı öldürerek mi ona yardım edecektin?"

"Onların kanlarını istiyordu," dedi Camille. "Bebekler için. Annelere Gölge Avcısı ve iblis kanı enjekte ediyor, Valentine'ın oğluna yaptığı şeyi kopyalamaya çalışıyordu. Ama işe yaramadı.

Bebekler korkunç yaratıklar olarak doğdu ve öldü." Alec'in yüzündeki ifadeyi görünce hemen ekledi. "Kanı ne için istediğini başlangıçta bilmiyordum. Beni sevmiyor olabilirsin ama masumların öldürülmesinden hoşlanmadığımı bil."

"Söylediklerini yapmak zorunda değildin," dedi Alec. "Yine de Lilith'le anlaşma yaptın."

Camille'in yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Oyunun kurallarını öğrenmeden benim kadar uzun yaşayamazsın. İttifak kurman gerektiğinde bunu bilirsin. Güçlü olanlarla sadece güce kavuşmak için ittifak kurulmaz, onlara hayır dediğin zaman seni öldüreceklerini de bilirsin. Başka çaren yoktur. Lilith'in söylediklerini yapmasaydım beni öldürürdü. İblisler doğaları gereği karşılarındakilere güvenmeyen yaratıklardır. Ona hayır dediğim anda Lilith, Merkez'dekilere gidip planlarını anlatacağımı düşünür ve beni sustururdu. Vereceğim sözlerin bir anlamı olmazdı. Zihnimde olasılıkları hesapladım ve Lilith'in sizinkilerden daha büyük bir tehlike olduğuna karar verdim."

"Ve Gölge Avcıları'nı öldürmek zorunda olmak umurunda bile değildi."

"Öldürdüklerimin hepsi Çember üyesiydi," dedi Camille. "Hem benim türdeşlerimi hem senin kanından olanları öldürmüşlerdi."

"Ya Simon Lewis? Onunla neden ilgileniyorsun?"

"Herkes gündüzyürüyeni kendi yanında istiyor." Camille omuz silkti. "Kabil'in mührünü taşıdığını biliyordum. Rafael'in yardımcıları arasında hala bana sadık olanlar var. Mührün haberi bana ulaştı ama Aşağı Dünyalılardan çok azı ondan haberdar. Kabil'in mührü Simon'ı çok önemli bir müttefik kılıyor."

"Lilith onu bu yüzden mi istiyor?"

Camille'in gözleri kocaman açıldı. Kadının teni çok solgun olduğundan Alec altındaki damarların koyulaştığını ve Çin porselenindeki çatlaklar gibi yüzünün beyazlığını parçaladığını gördü. Vampirler uzun süre aç bırakılırsa vahşileşir, sonra da bilinçlerini kaybederlerdi. Ne kadar yaşlılarsa açlığa o kadar uzun süre dayanabilirlerdi ama hiç kimse sonsuza dek dayanamazdı. Alec birden kadının en son ne zaman beslendiğini merak etti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Camille.

"Lilith, Simon'ı ayağına çağırtmış," dedi Alec. "Binada bir yerlerdeler."

Camille bir süre boşluğa baktıktan sonra huzursuz bir kahkaha savurdu. "Ne komik, bana gündüzyürüyenden hiç bahsetmedi, ben de ona hiçbir şey anlatmadım ama ikimiz de oğlanın peşindeymişiz. Gündüzyürüyeni istiyorsa kanı içindir," diye ekledi. "Lilith'in kan büyülerinden birini yapmayı planladığına eminim. Oğlanın kanı Aşağı Dünyalı kanı ile Gölge Avcısı kanı karışımı olduğu için çok işine yarayacaktır."

Bu fikir Alec'in aklına yatmadı. "Simon'a zarar veremez. Kabil'in mührü ona engel olur."

"Bu sorunu çözmenin bir yolunu bulacaktır," dedi Camille. "Karşınızdaki Lilith, iblis efendilerinin anası. O çok uzun zamandır yaşıyor, Alexander."

Alec ayağa fırladı. "O zaman gidip neyin peşinde olduğunu öğrensem iyi olacak."

Camille doğrulmaya çalışınca zincirleri şıngırdadı. "Bekle. Bana beni özgür bırakacağını söylemiştin."

Alec kadına tepeden baktı. "Öyle bir şey söylemedim. Seni Merkez'e vereceğimi söyledim."

"Beni burada bırakırsan hiçbir şey önce Lilith'in eline düşmemi engelleyemez." Camille saçlarını geriye savurunca kanın yüzünde bıraktığı izler ortaya çıktı. "Alexander, lütfen, sana yalvarıyorum..."

"Will kim?" diye sordu Alec. Bu soru kendisini de hazırlıksız yakaladı. Kadına bunu sorduğuna inanamıyordu.

"Will mi?" Bir an için Camille, Alec'in neden bahsettiğini anlamadı, ardından ona neredeyse gülümseyerek baktı. "Magnus'la yaptığım konuşmayı duymuşsun."

"Bir kısmını." Alec farkında olmadan içini çekti. "Will öldü, değil mi? Magnus onun uzun zaman önce tanıdığı biri olduğunu söyledi."

"Senin canını sıkan şeyin ne olduğunu ben gayet iyi biliyorum, Gölge Avcısı." Camille'in sesi yumuşak, neredeyse melodikti. Alec kadının arkasındaki pencereden şehrin üzerinde uçan uçağın ışıklarını gördü. "Başlangıçta mutluydun. Geleceği değil bu anı düşünüyordun. Şimdi gerçekleri kavrıyorsun. Sen yaşlanıp öleceksin, Magnus hayatına devam edecek. O hep yaşayacak. Birlikte yaşlanmayacaksınız. Zaman bir gün yollarınızı ayıracak."

Alec uçaktaki insanları düşündü. Gökyüzündeki demir parçasının içinden şehrin elmas parçaları gibi parlayan ışıklarına bakıyorlardı. Elbette, Alec o güne dek hiç uçağa binmediğinden oradakilerin ne gördüklerini ve ne hissettiklerini ancak hayal edebilirdi. Kendilerini yalnız, uzak ve dünyadan kopmuş hissediyor olmalıydılar. "Magnus'la yollarımızın ayrılacağına emin olamazsın."

Vampir onu zalim gözlerle süzdü. "Şimdi yakışıklısın," dedi. "Peki yirmi yıl sonra ne olacak? Kırk yıl sonra? Elli? Mavi gözlerinin ışığı solduğunda, pürüzsüz cildinde kırışıklıklar oluştuğunda, yaşlanıp hantallaşmaya başladığında Magnus seni sevmeye devam edecek mi? Ellerin kırış kırış olup vücudun güçten düştüğünde, saçların beyazladığında..."

"Kes sesini." Sesinin çatladığını fark eden Alec öfkeli çıkışından utandı. "Kes sesini. Bunları duymak istemiyorum."

"Tüm bunlara engel olmak senin elinde." Camille, Alec'e doğru uzandığında yeşil gözlerinde yeni bir ışıltı vardı. "Ya sana yaşlanmak zorunda olmadığını, ölmen gerekmediğini söylesem?"

Alec birden hiç olmadığı kadar öfkelendi. "Vampire dönüşmekle ilgilenmiyorum. Teklif etmeye bile zahmet etme. Ölmek ve vampir olmak arasında seçim yapmam gerekirse kesinlikle ölmeyi seçerim."

Kadının yüz ifadesi bir an duyduklarından rahatsız olduğunu ele verdi ama Camille duygularını çabucak kontrol altına alacak kadar deneyimliydi. Alec'e bakıp gülümsedi. "Önereceğim

şey seni vampire dönüştürmek değildi. Ya sana bir yol daha olduğunu söylersem? İkinizin sonsuza dek bir arada olmanızı sağlayacak başka bir şey?"

Alec yutkundu. Heyecandan ağzı kurumuştu. "Ne olduğunu söyle," dedi.

Camille ellerini kaldırınca zincirler şıngırdadı. "Beni özgür bırak."

"Hayır, önce bana istediğim bilgiyi ver."

Vampir başını iki yana salladı. "Hayır, pazarlık yok." Yüzü de, sesi de mermer kadar katıydı. "Daha önce pazarlık yapacak bir şeyim olmadığını söylemiştin, şimdi var. Bu bilgiyi sana karşılıksız vermem."

Alec tereddüt etti. Magnus'un anlattıklarını hatırladı. İblis efendisi dişi vampirin insanları manipüle etmekte usta olduğunu söylemişti. *O manipülasyon ustasıdır. Hep öyleydi. Ama Magnus, bana böyle olacağını söylememiştin,* diye düşündü. *Beni uyarmadın, bir gün gözlerimi açtığımda senin gelemeyeceğin bir yere gideceğimi kavrayacağımı söylemedin. Aynı olmadığımızı hatırlatmadın. Asla ölmeyecek kişiler için, ölüm bizi ayırana kadar sözünün bir anlamı yoktur.*

Alec, Camille'e doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Sağ kolunu kaldırıp seraf bıçağını tüm gücüyle zincirlere indirdi. Metal paramparça olurken vampirin bilekleri özgür kaldı. Kelepçeler hala yerindeydi ama vampir dilediği yere gitmekte özgürdü. Camille kibirli bir edayla önce ellerine, sonra ona baktı.

"Alec!" Isabelle kapının eşiğinde durmuş odaya bakıyordu. Alec sesin geldiği yöne döndüğünde elinde kırbacıyla girişte dikilen Isabelle'i gördü. Kırbaç da kızın elleri ve ipek elbisesi gibi kan içindeydi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Ben..." Alec o anda kendinden utandı ve hiç düşünmeden, kardeşinin görmesine engel olmak için Camille'in önüne geçti.

"Hepsi öldü." Isabelle'in sesi hüzünlüydü. "Tarikatçılar. Hepsini tek tek öldürdük. Hadi gel. Simon'ı bulmalıyız." Gözlerini kısıp Alec'e baktı. "Sen iyi misin? Gerçekten çok solgun görünüyorsun."

"Onu serbest bıraktım, yapmamalıydım ama yaptım," diye ağzından kaçırdı Alec.

"Kimi serbest bıraktın?" Isabelle odaya girip içeriyi kontrol ederken şehrin ışıkları elbisesini aydınlattı. Görünüşü bir hayaletten farksızdı. "Alec, sen ne geveliyorsun?"

Kızın kafası karışmıştı. Alec dönüp onun baktığı yöne baktı... Ve hiçbir şey göremedi. Boru ve zincir oradaydı, tozlar dağıldığı için bir süre önce orada birinin durduğu anlaşılıyordu ama Camille çoktan gitmişti.

Köpek ona saldırmadan önce Clary'nin ucu ucuna kollarını kaldırıp savunmaya geçecek zamanı oldu. İğrenç nefesli et ve kemik güllesi üstüne indiğinde ayakları yerden kesildi, hava-

dayken Jace'in düşme yöntemleriyle ilgili sözlerini hatırladı. Düşerken kendini nasıl koruyacağıyla ilgili çalışmalar yapmışlardı ama Clary yeterince hızlı değildi. Ne yapacağına karar veremeden dirsekleri üzerine yığıldı ve hissettiği acıyla bütün vücudu sarsıldı. Cehennem köpeği üstüne çıkmış göğsünü eziyordu. Köpek kuyruğunu sallıyor, alaycı tavrı onu daha da iğrenç kılıyordu. Kuyruğun ucu dikenimsi çıkıntılarla doluydu ve gırtlağından yükselen hırlamalar Clary'nin kemiklerini titretecek kadar güçlüydü.

"Kızı orada tut! Kaçmaya çalışırsa boğazını parçala!"

İlk köpek Jace'e saldırırken Lilith ikinci köpeğe talimatlar yağdırmayı sürdürdü. Jace cehennem köpeğiyle dövüşürken Clary'den daha iyi bir iş çıkarıyordu. Köpeğin saldırılarını yana yuvarlanarak savuşturdu, sivri dişlerinden ve kırbacımsı kuyruğundan kurtulmayı başardı.

Acı içindeki Clary başını diğer tarafa çevirip cam tabuta ve hala kımıldamadan yatan Simon'a baktı. Tabutun içindeki garip sıvıda yüzen Sebastian hala cansızdı ama suyun rengi siyaha dönmüştü. Clary, Sebastian'ın kanının, içinde yattığı sıvıya da karıştığını tahmin etti.

Genç kızı yere çivileyen köpek kulağına hırladı. Sadece o sesi duymak bile korku dalgalarının kızın vücuduna yayılmasına neden oldu. Korkuyla beraber içini büyük bir öfke doldurdu. Lilith'e ve kendine çok öfkeliydi. O bir Gölge Avcısı'ydı. Nefilim'in adını bile bilmediği günlerde Ravener iblisi tarafından yere yıkılmak bir şeydi, köpeğin birinden kurtulamamak

bambaşka bir şey. Artık eğitimli bir avcıydı. Daha iyi dövüşebilmesi gerekirdi.

Her şeyi silah olarak kullanabilirsin, demişti Jace. Cehennem köpeğinin ağırlığının altında ezilirken Jace'in parkta öğrettiklerini hatırladı. Boğuluyormuş gibi yapıp ellerini boğazına götürdü, nefes almaya çalışıyormuş gibi davranıyordu. Köpek havladı, hırladı, dişlerini gösterdi ama hareketi saldırı olarak görmedi. Bunu fırsat bilen kız boynundaki Morgenstern yüzüğüne uzandı. Bütün gücüyle çekince zincir klipsten ikiye ayrıldı ve bir ucu hırlayan köpeğin yüzüne indi. İblis köpeğin gözünde kötü bir kesik oluşmuştu. Cehennem köpeği acı içinde uluyarak geri çekildiğinde Clary düşmanını hazırlıksız yakaladığı bu andan yararlandı, yana yuvarlanıp dizleri üzerinde doğruldu. Gözü kanlı köpek gerilip saldırmaya hazırlandı. Yüzük Clary'nin elinden düşüp uzağa yuvarlanmıştı. Köpek harekete geçmeden önce, Clary zincire ulaşmaya çalıştı.

Bıçağın parıltısı geceyi aydınlattı. Clary'nin yüzünün birkaç milim ötesinden geçen ışık, köpeğin kafasını vücudundan ayırdı. Köpek son bir ulumanın ardından toza dönüştü. Ondan geriye sadece yerdeki siyah leke ve havadaki iblis kokusu kalmıştı.

Bir çift el uzanıp Clary'yi nazikçe ayağa kaldırdı. Jace'ti. Işıltılar saçan seraf bıçağını kemerine kaldırırken kıza yüzünde garip bir ifadeyle bakıyordu. Clary o ifadeyi ne tarif edebilirdi ne de kağıda çizebilirdi. O ifadede umut, şok, aşk, özlem ve öfke vardı.

Jace'in gömleği paramparça olmuş kanla ıslanmıştı, ceketi yoktu. Saçları ter ve kan içindeydi. Bir an için birbirlerine bakmakla yetindiler, sonra sımsıkı sarıldılar. Aynı anda konuştular:

"Sen..." diye söze başladı kız.

"Clary." Jace ellerini tutmayı bırakmadan onu kendinden ve çemberden uzaklaştırdı. Asansörlere giden yolu işaret etti. "Git buradan," dedi yorgun bir sesle. "Buradan hemen gitmelisin, Clary."

"Jace..."

Genç adam başını iki yana salladı. Konuşmadan önce derin bir soluk aldı. "Lütfen." Kızın ellerini bıraktı, yeniden seraf bıçağını çıkardı ve çembere döndü.

"Ayağa kalk," diye bağırdı Lilith. "Ayağa kalk dedim, seni küçük pislik."

Bir el omzundan tutmuş onu sarsarken Simon kendini beynine çiviler saplanıyormuş gibi hissetti. Karanlıkta yüzüyordu, gözlerini açtı ve yıldızlarla dolu gökyüzünü gördü. Bir de Lilith'in bembeyaz yüzünü. Artık gözleri yoktu, onların yerini tıslayan yılanlar almıştı. O kadar korkunç bir manzaraydı ki Simon yaşadığı şokla hemen ayağa fırladı.

Ama ayağa kalktığı anda öğürdü ve az kalsın yeniden dizlerinin üstüne yığılacaktı. Gözlerini kapatıp mide bulantısıyla baş etmeye çalıştı. Lilith'in tekrar tekrar ona seslendiğini duydu.

Dişi iblis elini omzuna koymuş onu yönlendiriyordu. Simon karşı koyabilecek durumda değildi. Ağzında Sebastian'ın kanının iğrenç tadı vardı. Kan bütün damarlarına yayılıyor, kendini hasta ve güçsüz hissetmesine yol açıyordu. Başı iyice ağırlaşmıştı. Halsizlik dalgalar halinde zihnini kapladı.

Derken Lilith'in buz gibi dokunuşu aniden kayboldu. Dişi iblisin eli artık kolunda değildi. Gözlerini açan Simon cam tabutun yanında durduğunu fark etti. Bir önceki sefer olduğu gibi Sebastian'a doğru eğilmişti. Sebastian artık siyahımsı bir sıvının içinde yüzüyordu, yüzü bir öncekinden farksızdı ve hala nabzı atmıyordu. Hayır, belki de eskisiyle şimdiki görünüşü arasında ufak bir fark vardı: Dikkatli bakan biri, oğlanın boynunda Simon'ın ısırığının açtığı izi görebilirdi.

Ona kanını ver. Lilith'in sesi zihninde yankılandı. İblis artık beyninin içindeydi. *Dediğimi yap.*

Simon'ın başı dönüyordu. Önünü düzgün göremiyordu. Her tarafı kaplayan karanlıkta Clary'yi ve Jace'i aradı.

Vampir dişlerini kullanıp kendi bileğini parçala. Jonathan'a kanını ver. Oğlumu iyileştir.

Dişi iblisin emirlerine karşı koymak çok zordu. *Onu iyileştirmemi değil, ölümden geri getirmemi istiyor,* diye düşündü Simon. Belki Sebastian'ın eli de yeniden çıkardı. Belki kadın iyileştir derken elini kastetmişti. Simon düzgün düşünemiyordu. Vampir dişlerinin çıkmasını bekledi ama dişler onun iradesine uymadı. *Hastayım,* diye düşündü. Delice kahkahalar atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Yapamam, diye inledi. "Yapamam."

"Lilith!" Jace'in sesi gecenin karanlığını böldü, Lilith sesin geldiği tarafa döndüğünde Simon bileğini indirip neler olduğunu görmeye çalıştı. Önce önünde beliren ışığa odaklandı, sonra onun Jace'in sol elindeki seraf bıçağı olduğunu fark etti. Simon artık daha net görebiliyordu. Jace karanlığı yarıp karşılarında belirdi. Ceketsizdi, pislik içindeydi, gömleği parçalanmış ve kan içinde kalmıştı. Ama gözlerinden bilincine kavuştuğu ve kararlı olduğu anlaşılıyordu. Artık zombi gibi görünmüyordu. Belli ki içine düştüğü korkunç kabustan uyanmıştı.

"Kız nerede?" diye bağıran Lilith'in gözlerinden çıkan yılanlar tısladı. "Kıza ne oldu?"

Clary. Simon, Jace'in etrafına bakındıysa da Clary'yi göremedi. Yavaş yavaş görüşü netleştiğinde yerdeki kanı ve çalılardaki kumaş parçalarını fark etti. Kanlı pati izlerine baktı. Tüm kasları gerildi. Neler olduğunu sorarcasına Jace'e döndü ama Jace ona bakmıyordu. Jace öfkeliydi. Hem de çok öfkeliydi. Ama yıkılmış görünmüyordu. Simon, Clary'ye bir şey olmadığı sonucuna vardı. O zaman Clary neredeydi?

"Clary'nin olup bitenlerle bir ilgisi yok, onu bu işe karıştırma," dedi Jace. "Bana seni öldüremeyeceğimi söyledin, iblis. Bence öldürebilirim. Bakalım hangimiz haklıyız." Lilith o kadar hızlıydı ki hareketlerini takip etmek imkansızdı. Simon'ın yanındaki dişi iblis göz açıp kapayıncaya kadar Jace'in karşısında belirmişti. Elini savurup Jace'e saldırdı, genç adam hamleyi savuşturdu ve kadının arkasına geçip seraf bıçağını iblisin

omzuna sapladı. Dişi iblis bir çığlık atarak Jace'e döndüğünde, sırtındaki yaradan kanlar akıyordu. İblisin kanı oniks taşı gibi siyahtı. Dişi iblis uzanıp Jace'in bıçağını tutmaya çalıştı ama Jace bıçağı geri çekince iblisin elleri birbirine çarptı ve gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Jace çoktan birkaç adım geri çekilmiş, alay edercesine seraf bıçağını havada sallıyordu.

Dişi iblisin karşısındaki başka bir Gölge Avcısı olsaydı çoktan ölmüş olurdu, diye düşündü Simon. Ama Jace farklıydı. O anda Camille'in söylediklerini hatırladı. *İnsanlar, Tanrısal olana meydan okuyamazlar.* Melek kanı taşısalar da Gölge Avcıları insandı. Oysa Lilith sıradan bir iblis değildi, büyük düzenin bir parçasıydı.

Simon acı içinde inledi. Büyük bir şaşkınlıkla vampir dişlerinin sonunda çıktığını ve yanlışlıkla alt dudağını parçaladığını fark etti. Acı ve kan tadı onu iyice öfkelendirdi. Ayağa kalkıp gözlerini Lilith'e dikti. Dişi iblis şu anda onun farkında bile değildi. Gözlerini Jace'e dikmişti.

Lilith boğuk bir hırlamanın ardından Jace'in üzerine atladı. Ateşle savaşan pervaneleri izlemekten farksızdı. İblis ve Jace çatı katında birbirine saldırıp duruyordu. Vampir gözlerine sahip olsa da Simon saldırıları takip etmekte güçlük çekiyordu çünkü ikisi de çok hızlıydı. Lilith, Jace'i duvarlardan birinin dibinde köşeye sıkıştırdı. Ama Jace hızından bir şey kaybetmemişti. Mikail'in ışığı Lilith'in üzerine indi. Başka bir iblis olsa çoktan parçalanmış olurdu ama Lilith kara bir su, hatta duman gibiydi. İstediği zaman belirip istediği zaman kaybolabiliyordu. Jace

henüz yorgun düşmemişti ama kadının bir belirip bir kaybolmasıyla baş etmesi imkansızdı.

Sonunda olan oldu. Jace seraf bıçağını Lilith'e doğru savurdu ve iblis bıçağı havada yakaladı. Bıçağın kestiği yerlerden kara kanlar damlıyordu. Damlalar yere düştüğü anda siyah yılanlara dönüşüp çalıların arasına saklandı.

Lilith bıçağı iki eliyle tutmayı sürdürerek havaya kaldırdı. Katranı andıran kan bileklerinden kollarına aktı. İblisin ellerinin arasında bir şimşek çaktı ve bıçağın ışıltısı söndü. Bir eliyle kararan demiri elinde tutmayı sürdürürken diğer eliyle üstüne bulaşan Melek tozunu temizledi.

Ardından gülümseyerek Gölge Avcısı'na baktı. "Zavallı küçük Mikail," dedi. "Her zaman aslında çok güçsüz olduğunu düşünmüşümdür."

Jace yorgunluktan nefes nefeseydi, ellerini beline koymuş soluk almaya çalışıyordu, saçları terden alnına yapışmıştı. "Onu tanıyorum, bunu tanıyorum diye böbürlenmekten başka yapacak işin yok mu senin?" dedi iblise. "Mikail'i tanıyorum, Samuel'i tanıyorum. Cebrail de bir zamanlar saçlarımı yapardı. İncil'den karakterlerle aynı müzik grubunda çalıyordum demekten farksız."

Jace cesur davranmaya çalışıyor çünkü Lilith'in onu öldüreceğini düşünüyor ve bir korkak gibi ölmek istemiyor, diye düşündü Simon. Genç adam cesur bir savaşçı gibi ölmek istiyordu. Gerçek bir Gölge Avcısı gibi. Ölümü alaycı espriler ve kibirle karşılayacaktı. Yüzünde *Ben senden üstünüm,* diyen bir ifade vardı.

"Lilith," diye devam etti Jace. Her kelimesi küfür gibiydi. "Okuldayken derste senden bahsetmişlerdi. Yanılmıyorsam kısırsın. Bin bebeğin olmuş ve hepsi ölmüş. Yanılıyor muyum?"

Lilith ifadesiz bir yüzle bıçağı Jace'e doğrultu. "Söylediklerine dikkat et, küçük Gölge Avcısı."

"Yoksa ne olur? Beni öldürür müsün?" Jace'in yanağındaki yaradan kan akıyordu ama genç adam yüzünü silmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. "Dene bakalım."

Hayır! Simon adım atmayı denedi ama dizleri tutmadığı için yere düştü. İki büklüm olup karnını tuttu. Ciğerlerine hava doldurmaya çalıştı. Oksijene ihtiyacı yoktu ama nefes almak sakinleşmesine yardım ediyordu. Uzanıp beton bloğun kenarına tutundu ve doğrulmak için ondan destek aldı. Beyni zonkluyordu. Yeterince zamanı var mıydı? Lilith elindeki bıçağı savuracak olursa...

İblis, Jace'i öldürmedi. Jace'e bakıyor ama kımıldamıyordu. Jace önce şaşırdı, sonra sırıtmaya başladı. "Beni öldüremezsin!" dedi alaycı bir sesle. "Şimdi anlıyorum. Dengeyi sağlamak için bana ihtiyacın var. Onu bu dünyaya bağlayan benim." Cam tabutun içindeki Sebastian'ı işaret etti. "Ben ölürsem o da ölür. Yanılıyor muyum?" Geriledi. "Hemen şimdi çatıdan atlayıp kendimi öldürebilir, bu işe son noktayı koyabilirim."

Lilith ilk defa gerçekten gerildi. Başını yana yatırdı, yılan gözleri karanlığı taradı. Zihninden hesaplamalar yaptı. Hep aynı sonuca ulaşıyordu.

"Kız nerede? Nereye gitti?"

Jace yüzündeki kanı ve ter damlalarını sildi. Sırıtarak kadına baktı. Dudağı patlamıştı ve kan çenesinden aşağı akıyordu. "Unut onu. Dikkat etmediğin bir anda Clary'yi aşağı yolladım. Çoktan gitti. Artık ona dokunamazsın."

"Yalan söylüyorsun," diye hırladı Lilith.

Jace bir adım daha geri çekildi. Birkaç adım daha atarsa çatının sınırına varmış olacaktı. Simon, Jace'in pek çok şeyden sağ çıkacak kadar güçlü olduğunu biliyordu ama kırk katlı binadan aşağı uçmak onlardan biri değildi.

"Unutuyorsun ki ben de oradaydım, Gölge Avcısı," diye söze başladı Lilith. "Yenildiğini ve öldüğünü gördüm. Valentine'ın cesedine bakıp ağlamanı izledim. Sonra Melek, Clarissa'ya ne dilediğini sordu ve o kız her şeyi dileyebilecekken senin geri gelmeni diledi. Ölü sevgilisini geri getirip karşılığında bir bedel ödemesinin gerekmeyeceğini sanacak kadar budalaydı. Öyle düşünmediniz mi, sizi aptallar?" Lilith yere tükürdü. "Birbirinize olan sevginiz dünyayı yakacak kadar güçlü. Size bakan herkes bunu görebilir. Hayır, ne söylersen söyle, kız asla buradan ayrılmamıştır. Tehlikede olduğunu düşündüğü sürece hiçbir yere gitmez." Başını yana eğip ellerini yana uzattı ve karanlığı gözden geçirdi. "İşte orada."

Bir çığlık duyuldu, çalılardan biri ikiye ayrıldı. Clary, Jace'in sözünü dinleyip gitmektense çalıların arkasına saklanmış, çatıda olanları izliyordu. Kız tekmeler savurup kendisini çeken güçle savaşmayı denedi. Bir şeylere tutunmaya çalıştı ama şansı yoktu. Tırnakları kırılınca fayansların üzerinde kandan çizgiler oluştu.

"Hayır!" Jace ileri atıldıysa da Clary'nin vücudu havaya savrulduğunda donup kaldı. Clary yere düşmedi, Lilith'in önünde, havada sallanmaya başladı. Ayakları çıplaktı, üzerinde parampça olmuş saten elbisesi vardı ama elbise altın renginden kan rengine dönmüştü. Omuz askılarından biri kopmuştu. Vücudu yara bere içindeydi, saçlarıysa tokalardan kurtulup omuzlarına dökülmüştü. Yeşil gözleri nefretle Lilith'e bakıyordu.

"Seni sürtük," dedi iblise.

Jace dehşet içindeydi. *Gerçekten Clary'nin gittiğini sanmış,* diye düşündü Simon. Genç kızın güvende olduğunu zannetmişti ama Lilith haklıydı. İblis artık bütün kibriyle sırıtıyor ve bir kuklayı oynatır gibi Clary'yi havada sallıyordu. Clary tepinip nefes almaya çalıştı. Lilith parmaklarını şaklattığında gümüş rengi kırbaç Clary'nin vücuduna inip elbisesinden bir parça kopardı ve derisini sıyırdı. Clary çığlık atıp yaraya dokunduğunda kızıl kan damlaları fayanslara saçıldı.

"Clary!" Jace, Lilith'e öfkeyle baktı. "Tamam," dedi. Yüzü bembeyazdı. Bütün cesareti gitmişti. Ellerini o kadar sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. "Gitmesine izin verirsen ne istersen yapacağım. Simon da yapacak. Senin gitmene izin..."

"İzin mi?" Lilith kendini toparlamış, gülümseyerek genç adama bakıyordu. Gözlerindeki yılanlar kıpırdandı ve dudaklarında her zamankinden emin bir gülümseme belirdi. "Seçme şansınız yok ki. Üstelik çok canımı sıktınız. Hepinizden bıktım. En baştan söylediklerimi yapsaydınız belki yaşamanıza izin verirdim. Ama artık böyle bir şansınız olmayacak."

Simon betonu bıraktı ama toparlanabileceğinden emin değildi. Önce olduğu yerde sallandı, sonra güçlükle de olsa dengesine kavuştu. Dişi iblise doğru yürüdü. Bir ayağını diğerinin önüne atmak için büyük çaba harcaması gerekiyordu, sanki her adımda ayaklarını kıpırdatmasını engelleyen kumlarla mücadele etmek zorundaydı. Ne zaman ayağı yere değse vücuduna acı dalgaları yayılıyordu. Yine de ilerlemeye konsantre oldu, her seferinde tek bir adım atıp sonrasını düşünmemeye çalıştı.

"Belki seni öldüremem ama kıza akıl almaz işkenceler edebilirim," dedi Lilith, Jace'e. "Öyle şeyler yaparım ki sonunda çıldırır. Ve seni o işkenceleri izlemek zorunda bırakırım. Ölümden de korkunç şeyler vardır, Gölge Avcısı."

Lilith parmaklarını şaklattığında gümüş kırbaç Clary'nin omzuna indi ve derin bir yara açtı. Clary iki büklüm oldu ama çığlık atmadı. Elleriyle ağzını örtüp bağırma isteğini bastırdı ve vücudunu Lilith'ten korumak istercesine ellerini ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

Jace, Lilith'e saldırmak üzere harekete geçti ve Simon'ı fark etti. Göz göze geldiler. Bir an bütün dünya donup kaldı. Lilith'in bütün dikkati Clary'nin üstündeydi, elini geriye almış yeni ve daha sert bir darbe indirmeye hazırlanıyordu. Jace'in yüzü öfkeden bembeyazdı ama Simon'la göz göze geldiklerinde onun ne düşündüğünü anlamıştı.

Jace bir adım geri çekildi.

Simon'ın görüşü yeniden bulanıklaştı. Öne doğru bir adım daha attığı sırada iki şeyi fark etti. Birincisi, Lilith'e zamanında

ulaşmasının imkansız olduğuydu. Dişi iblis yeniden kamçısını savurmak üzereydi. İkincisi, o ana kadar vampirlerin gerçekten ne kadar hızlı hareket edebildiklerini kavramamış olduğuydu. Bacaklarındaki kasların, sırtının gerildiğini, vücudunun ileri atıldığını ve hatta kemiklerinin ve eklemlerinin kıpırdadığını hissetti.

Ve tam zamanında gitmek istediği noktaya ulaştı. Simon, iblisin eli kamçıyı indirirken Lilith ve Clary'nin arasına girdi. Bıçak gibi keskin gümüş kamçı onun yüzüne ve göğsüne indi, vücuduna şok edici bir acı yayıldı ve sonra bir tür patlama sesi duyuldu. Clary karanlığı bölüp zihninin derinliklerine işleyen bir çığlık attı.

"Simon!"

Lilith donup kaldı. Bakışları Simon'dan hala havada sallanan Clary'ye ve artık boş olan kendi eline kaydı. Gırtlağından dehşet verici bir hırıltı yükseldi.

"Yedi katı..." diye fısıldadı ama son heceyi söylediği sırada geceyi gündüze döndüren kör edici bir ışık görüldü.

Simon sersemlemiş olduğundan tek düşünebildiği, büyüteç tutulan karıncalar oldu. Birden çocukların gün ışığını tek bir noktaya odaklayıp karıncaları yakmalarını hatırladı. Lilith'in durumu da o karıncalardan farksızdı. İblis sessiz çığlıklar savurarak çırpınmayı sürdürdü ama çoktan beyaz alevlerin içine hapsolmuştu. Saçları yanıp kül oldu, teni beyazdan altın rengine döndü. Alevlerden kurtulmaya çalışıyordu ama boşuna bir çabaydı bu. En sonunda o da Simon'a saldıran diğerleri gibi

tuza dönüştü, binlerce tuz kristali rüzgarla uçuşup Simon'ın ayaklarının dibine saçıldı.

Lilith yok olmuştu.

19

CEHENNEM TATMİN OLDU

Clary'nin gözlerini kör eden ışık yavaş yavaş kaybolmaya başladı, sonra onun yerini zifiri karanlık aldı. Her yan gölgelerle kaplıydı. Genç kız soğuk ve sert bir şeyin sırtına değdiğini hissetti. Bütün vücudu acıyordu. Mırıltılar duydu fakat sesler beynini acıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Biri şefkatle boynuna dokundu ama her kimse, elini hemen geri çekti. Clary nefes almaya çalıştı.

Sonunda gözlerini açıp etrafa bakındı, hareket etmemeye çalıştı çünkü kımıldamak acı vericiydi. Çatıdaki bahçenin ortasında, fayansların üzerindeydi, sırtına batan soğuk şey de süsleme için kullanılan taşlardan biriydi. Lilith yok olduğunda yere düşüp kafasını çarpmıştı muhtemelen. Her yanı kesikler ve morluklarla kaplıydı, ayakkabıları kaybolmuştu, dizleri kanı-

yordu ve elbisesi paramparçaydı. Lilith'in büyülü kamçısının açtığı kesikler hala kanıyordu.

Simon yanına diz çökmüştü, yüzü tedirgindi. Kabil'in mührü alnında parlıyordu. "Nabzı atıyor," diyordu Jace'e, "bir şeyler yap. Şifa işaretleri çiz. Yapabileceğin bir şeyler olmalı."

"Stel olmadan hiçbir şey yapamam. Lilith, uyandığında benden çalmasından korktuğu için Clary'nin stelini atmamı emretmişti." Jace gergindi ve öfkesini güçlükle bastırdığı seziliyordu. O da kızın yanına diz çökmüştü. "Onu alt kata taşıyabilir misin? Eğer Enstitü'ye ulaşabilirsek..."

"Onu benim taşımamı mı istiyorsun?" Simon'ın sesi şaşkındı.

"Benim ona dokunmamı isteyeceğini sanmıyorum." Jace orada durmaya katlanamıyormuş gibi ayağa fırladı. "Keşke her şeyi geri alabilsem..."

Cümlesini tamamlayamadı. Dönüp bir saniye önce Lilith'in durmakta olduğu yere baktı. Taşların üstünde artık tuz taneciklerinden başka bir şey yoktu. Clary, Simon'ın içini çektiğini duydu. Oğlan kıza doğru eğilip onu kollarına aldı.

Clary gözlerini açınca göz göze geldiler. Simon onun kendine geldiğini anladı ama hiçbir şey söylemedi. Clary'ninse tek gördüğü, onun alnına çizdiği beyaz yıldızdı. Simon'ın alnı açıkta olduğundan ona bakmak kendini suçlu hissettiriyordu.

Clary, Kabil'in mührünü çizdiğinde onun bu kadar korkunç şeylere yol açacağını bilse yine de çizer miydi? İşareti çizerken bunun beraberinde ne kadar büyük, ne kadar dehşet verici bir

sorumluluk getireceğini düşünmemişti. Arkadaşına baktı. Evet, bedelini bilse bile mührü çizerdi çünkü onun hayatını kurtarmanın başka yolu yoktu. Yine de insanlığın kendisi kadar yaşlı bir iblis olan Lilith'i tuza dönüştüren mühre bakarken içinden *Ben ne yaptım?* demekten kendini alamadı.

"Ben iyiyim," dedi Simon'a. Canı yandığı halde dirsekleri üstünde doğruldu. Yere düştüğü zaman dersi sıyrılmış olmalıydı. "Kendim yürüyebilirim."

Jace onun konuştuğunu duyunca döndü. Ona bakmak bile kızın içini acıtıyordu. Genç adamın her tarafı morarmıştı, üstü başı kan içindeydi, yanağında derin bir kesik vardı, dudağı patlamıştı ve giysileri delik deşikti. Clary onu bu halde görmeye alışık değildi. Steli olmadığı için Jace kendine de şifa işaretleri çizememişti.

Jace'in yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Onu bir kitap gibi okuyabilen Clary bile şimdi ne düşündüğünü çözemiyordu. Jace'in bakışları kızın boynuna kaydı, bıçağın açtığı kesiğe baktı. Kendi açtığı kesiğe. Yüzündeki maskede çatlaklar belirdi ama gözleri duygularını ele vermeden önce başını çevirdi, yüzünü Clary'den sakladı.

Simon'ın yardım için uzattığı eli geri çeviren Clary ayağa fırladı. Bileğinden vücuduna şiddetli bir acı yayılınca ufak bir çığlık attı ama hemen ardından kendini susturmak için dudağını sertçe ısırdı. Gölge Avcıları hiçbir zaman acı dolu çığlıklar atmazdı. *Onlar acıya katlanmayı bilir,* diye hatırlattı kendine. Sızlanmak yoktu.

"Sorun bileğimde," dedi. "Burkmuş olabilirim, belki de kırılmıştır."

Jace, Simon'a baktı. "Sana onu taşımanı söylemiştim," dedi.

Bu sefer Simon, Clary'nin iznini beklemedi, bir elini dizlerinin altına, diğer elini sırtına koyup onu kucağına aldı. Clary kollarını Simon'ın boynuna sımsıkı doladı. Jace binanın içine açılan kapılara doğru ilerledi. Her an kırılabilecek bir Çin porseleniymiş gibi büyük bir dikkatle Clary'yi taşıyan Simon da peşinden gitti. Clary vampire dönüştükten sonra onun ne kadar güçlendiğini unutmuştu. *Artık kendi gibi kokmuyor,* diye düşündü. Eski Simon sabun ve ucuz tıraş losyonu kokardı (tıraşa ihtiyacı olmadığı halde). Bazen de tarçınlı sakız. Bu Simon'ınsa saçları şampuan kokuyordu ama üzerinde başka hiçbir koku yoktu. Teni buz gibiydi. Onun boynuna sarılırken *Keşke vücut ısısı daha yüksek olsaydı,* diye düşündü. Clary'nin parmaklarının uçları morarmıştı ve vücudu hissizleşiyordu.

Önden giden Jace omzuyla cam kapıları açtı. İçerisi neyse ki biraz daha sıcaktı. *Nefes almayan, göğsü inip kalkmayan biri tarafından taşınmak ne kadar garip,* diye düşündü Clary. Simon'ın üzerinde hala garip bir elektrik vardı. Lilith'i yok eden ışığın kırıntıları. Clary, Jace'e nasıl olduğunu sormak istediyse de onun sessizliğinden çekindi.

Jace asansörün düğmesine uzandı ama daha parmakları düğmeye dokunamadan kapılar kendiliğinden açıldı. Az kalsın Isabelle'le çarpışacaklardı. Kızın gümüş rengi kamçısı, kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi arkasından sürükleniyordu. Isabelle'i Alec

takip ediyordu. Karşısındakilerin Jace, Clary ve Simon olduğunu gören Isabelle aniden durunca Alec kardeşine çarptı. Farklı koşullar altında komik bir manzara olabilirdi.

Isabelle de kanlar içindeydi. Güzelim kırmızı elbisesi parçalanmıştı, siyah saçları darmadağınıktı. Alec diğerleriyle kıyaslandığında biraz daha iyi durumdaydı. Ceketinin bir kolu yırtılmış, gömleğinin kenarı parçalanmıştı ama yaralanmış görünmüyordu. "Burada ne işiniz var?"

Jace, Clary ve Simon yanıt veremeyecek kadar şaşkın olduklarından bir süre boş boş Alec'e baktılar. Sonunda karşılık veren Jace oldu. "Biz de aynı soruyu sorabiliriz."

"Ben, senin... Clary ve senin partide olduğunuzu sanıyordum," dedi Isabelle.

"Şeey, sizin burada ne işiniz var?" diye sordu Clary yanıt vermek yerine. Isabelle'i o güne kadar hiç bu kadar kötü durumda görmemişti.

"Simon'ı arıyorduk."

Clary, Simon'ın göğsünün şaşkınlıktan inip kalktığını hissetti. "Beni mi arıyordunuz?"

Isabelle kızardı. "Ben..."

"Jace?" Konuşan Alec'ti ve bir açıklama beklediği belliydi. Şaşkın bakışlarını Clary ve Simon'ın üzerinde dolaştırdıktan sonra dikkati her zaman olduğu gibi Jace'e kaydı. Artık Jace'e aşık olmayabilirdi ama hala birbirlerine bağlıydılar, herhangi bir çarpışmadan sonra kontrol etmeyi düşündüğü ilk kişi daima Jace olacaktı. "Burada ne işin var? Melek aşkına, ne oldu sana?"

Jace, Alec'e bir yabancıya bakıyormuş gibi baktı. Sanki korkunç bir kabusun içine düşmüştü ve merak ettiği için olmasa da karşısına çıkabilecek dehşet verici durumlara hazırlıklı olmak için etrafı inceliyordu. "Stelin yanında mı?" diye sordu Alec'e.

Alec afallayarak kemerine uzandı. "Elbette." Stelini çıkarıp Jace'e uzattı. "Iratze'ye ihtiyacın varsa..."

"Kendim için istemiyorum," dedi Jace aynı garip ses tonuyla. "Onun için istiyorum." Clary'yi işaret etti. "Şifa işaretlerine ihtiyacı var." Gözlerini Alec'in gözlerine dikti. "Lütfen Alec, benim için ona yardım et," diye yalvardı.

Ardından dönüp uzaklaştı, odanın en uzak köşesine gidip cam kapıların dibinde durdu. Belki dışarıdaki bahçeye, belki de kendi yansımasına bakıyordu. Clary hangisi olduğundan emin değildi.

Alec bir an Jace'i süzdükten sonra elinde steliyle Clary ve Simon'ın yanına geldi. Simon'dan Clary'yi yere bırakmasını rica etti. Simon kızı nazikçe yere bıraktı. Bir adım geri çekilip kızın yanına diz çöken Alec'i izledi. Genç adamın yüzünden kafasının karıştığı anlaşılıyordu. Alec kızın kollarındaki ve karnındaki kesikleri inceledi. "Bunu sana kim yaptı?"

"Ben..." Clary çaresizce Jace'e baktı ama genç adamın hala sırtı dönüktü. Cam kapılarda yansıması görülebiliyordu ama belirsiz bir lekeden ibaretti. "Açıklaması zor."

"Neden haber yollamadınız?" diye sordu Isabelle. "Neden buraya geldiğinizi söylemediniz? Neden ateş mesajı yollamadınız? Yardıma ihtiyacınız olduğunu bilseydik daha önce gelirdik."

"Zaman yoktu," dedi Simon. "Doğrusu kendi adıma konuşmam gerekirse ben Clary'yle Jace'in burada olacağını da bilmiyordum. Tek başıma olacağımı sandım. Başka kimseyi kendi sorunlarımın içine sürüklemek istemedim."

"Sorunlarının içine sürüklemek mi?" Isabelle bir an kararsız kaldı. "Sen..." diye söze başladıktan sonra kendisi de dahil herkesi şaşırtan bir şey yaptı ve Simon'ın boynuna sarıldı. Hazırlıksız yakalanan Simon birkaç adım geriye savruldu ama çabucak toparlandı. O da Isabelle'e sarılıp genç kızı sıkı sıkı kollarının arasında tuttu. Clary ne söylediğini duyamasa da -Isabelle çok alçak sesle konuşuyordu- kızın oğlanın kulağına bir şeyler fısıldadığını görebiliyordu.

Alec kaşlarını çattı ama herhangi bir yorum yapmadı. Clary'ye döndü. Steli tenine dokundurduğunda genç kız acıyla inledi.

"Acıttığını biliyorum," dedi Alec. "Sanırım kafanı çarpmışsın. Magnus'a bir görünmelisin. Ya Jace? O da göründüğü kadar kötü durumda mı?"

"Bilmiyorum, ona yaklaşmama izin vermiyor." Clary başını iki yana salladı.

Alec elini kızın çenesinin altına koydu ve başını yana çevirip boynuna, çenesinin hemen altına yeni bir Iratze çizmeye başladı.

"Bu kadar korkunç olduğunu düşündüğü ne yaptı?"

Clary gözlerini kırpıştırıp Alec'e baktı. "Kötü bir şey yaptığını da nereden çıkardın?"

Alec kızın çenesini bıraktı. "Çünkü onu iyi tanıyorum ve kendini nasıl cezalandırdığını iyi bilirim. Yanına gitmene izin vermeyerek seni değil kendini cezalandırıyor."

"Beni yanında istemiyor," dedi Clary inatçı bir sesle. Bu kadar acınası duruma düştüğü için kendine kızıyordu.

"Tek istediği şey sensin," dedi Alec şaşırtıcı ölçüde nazik bir ses tonuyla. Bir eliyle yüzüne dökülen saçları itti. *Alec değişmiş,* diye düşündü Clary. Daha kendinden emin birine dönüşmüştü. Sanki artık hem kendine hem başkalarına karşı daha anlayışlıydı. "Nasıl oldu da buraya geldiniz? Simon'la beraber partiden ayrıldığınızı fark etmedik bile."

"Benimle gelmediler," dedi Simon. O ve Isabelle birbirine sarılmayı bırakmıştı ama hala yan yana duruyorlardı. "Buraya tek başıma geldim. Şey, tam olarak tek başıma geldim denemez aslında. Buraya çağrıldım."

Clary başını salladı. "Doğru. Partiden onunla birlikte ayrılmadık. Jace beni buraya getirdiğinde Simon'ın da burada olacağını bilmiyordum."

"Buraya seni Jace mi getirdi?" diye sordu Isabelle şaşkınlıkla.

"Jace, Lilith'i ve Talto Kilisesi'ni bildiğini neden söylemedin? Birilerine haber vermeliydin."

Jace hala cam kapılardan dışarı bakıyordu. "Aklımdan uçup gitmiş," dedi hissiz bir sesle.

Alec ve Isabelle, Jace'i bir tarafa bırakıp açıklama beklercesine Clary'ye döndü. "Beni buraya getiren tam olarak Jace değildi," dedi sonunda. "Lilith onu kontrol ediyordu."

"Vücudu ele mi geçirilmişti?" Isabelle'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Kızın eli farkında olmadan kamçısının sapına kaydı.

Jace cam kapılardan uzaklaşıp gömleğinin önünü açtı ve diğerlerinin Lilith'in iğrenç işaretini görmesine izin verdi. "Bu Lilith'in mührü," dedi aynı duygusuz sesle. "Onu kullanarak beni kontrol ediyordu."

Alec başını iki yana salladı, duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. "Jace, iblislerle kurulan bağı yok etmenin neredeyse tek yolu iblisi yok etmektir. Lilith gelmiş geçmiş en güçlü iblislerden biri."

"Lilith öldü," diye araya girdi Clary. "Simon onu öldürdü. Daha doğrusu Kabil'in mührü onu öldürdü."

Hepsi birden Simon'a döndü. "Siz ikiniz nasıl oldu da buraya geldiniz?" diye sordu Simon savunmaya geçercesine.

"Seni ararken Lilith'in sana verdiği kartviziti bulduk," diye açıkladı Isabelle. "Jordan daireyi araştırmamıza izin verdi. Maia'yla birlikte alt kattalar." Aşağıda gördüklerini hatırlayınca kız baştan aşağı ürperdi. "Lilith'in ne kadar korkunç şeyler yaptığına inanamazsınız."

Alec ellerini havaya kaldırdı. "Bir dakika, bir dakika... Başımıza neler geldiğini birazdan anlatırız ama önce burada neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Olup biteni açıklamak Clary'nin tahmin ettiğinden kısa sürdü. Önce Alec çatıya çıkıp Merkez'e ateş mesajı yolladı, nerede olduklarını bildirdi, olanları haber verip destek yol-

lamalarını istedi. Kapıdan geçtiği sırada Jace kenara çekilip onu izlemiş ve Alec içeri döndükten sonra eski yerine dönüp dışarı bakmayı sürdürmüştü. Simon ve Clary çatıda olanları anlatırken araya girmedi. Sonra Raziel'in İdris'te Jace'i hayata döndürdüğünü anlattılar. Jace yine sessizliğini korumayı sürdürdü. Sonunda dayanamayıp araya giren Isabelle oldu. Clary, Lilith'in, Sebastian'ın annesi olduğunu ve oğlanın vücudunu cam tabutta sakladığını söylediğinde küplere bindi.

"Sebastian mı?" Isabelle kamçısını öyle bir hızla yere indirdi ki kamçının ucu mermeri çatlattı. "Sebastian çatıda mı? Ölmemiş mi?" Cam kapılara yaslanan Jace'e baktı. "Onun öldüğünü gördüm. Jace omurgasını ikiye böldü. Sebastian nehre düştü. Şimdi tutmuş bana onun hayatta olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Simon hemen. "Sebastian'ın vücudu çatıdaki cam tabutta ama hayatta değil. Lilith'in töreni tamamlama şansı olmadı." Simon elini Isabelle'in omzuna koydu ama kız eli itti. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Hayatta değil demek ölü demekle aynı şey değil," dedi Isabelle. "Oraya gidip onu ufak parçalara ayıracağım." Cam kapılara doğru ilerledi.

"Izzy!" Simon elini kızın omzuna koydu. "Izzy. Hayır!"

"Neden beni durdurmaya çalışıyorsun?" Isabelle inanamayan gözlerle ona baktı. "Bana o pisliği ufak parçalara ayırmamam için tek bir geçerli neden söyle."

Simon'ın gözleri, konuşmasını beklermişçesine Jace'e kaydı. Genç adam ne konuştu ne kımıldadı. İş yine Simon'a kaldı.

"Bahsettiğimiz töreni anlıyorsun, değil mi? Jace ölümden döndüğü için Lilith, Sebastian'ı canlandırma hakkına sahipti. Bunu yapabilmek için Jace'in hayatta olmasına ihtiyacı vardı. Denge bunu gerektiriyordu."

"Sebastian ve Jace'in birbirini dengelediğini söyledi," dedi Clary.

"Jace'in göğsündeki işaret Lilith'in mührü." Simon farkında olmadan kendi göğsünü, kalbinin üzerini işaret etti. "Sebastian'da da aynısı var. Jace çemberin içine adım attığında iki işaretin aynı anda parladığını gördüm."

Isabelle kamçısını sallamayı sürdürüp dişlerini gıcırdatarak sabırsızca "Eee?" diye sordu.

"Sanırım Lilith ikisini birbirine bağladı," dedi Simon. "Eğer Jace ölürse Sebastian da yaşayamayacaktı. Tahminimce şimdi Sebastian'a zarar verirsen..."

"...Jace'e de zarar verirsin," dedi neler olduğunu ancak o anda kavrayan Clary. "Aman Tanrım. Isabelle, Sebastian'a bir şey yapamazsın!"

"Ne yani, yaşamasına izin mi vereceğiz?" diye sordu kulaklarına inanamayan Isabelle.

"Onu dilediğin gibi parçalayabilirsin, ben sana izin veriyorum," dedi Jace.

"Kes sesini," dedi Alec. "Hayatın beş para etmiyormuş gibi davranmayı kes. Izzy, anlatılanları dinlemiyor musun? Sebastian hayatta değil."

"Ölü de değil."

"Merkez'e ihtiyacımız var," dedi Alec. "Merkez, Sebastian'ı Sessiz Kardeşlere götürür. Onlar Jace'le arasındaki bağı koparabilirler. O zaman dilediğini yapabilirsin, Izzy. O, Valentine'ın oğlu. Katilin teki. Hepimiz Alicante'deki savaşta sevdiklerimizi kaybettik. Ona şefkat göstereceklerini mi sanıyorsun? Sebastian'ı ele geçirdiklerinde diri diri parçalayacaklar."

Isabelle bakışlarını ağabeyine dikti. Gözlerine dolan yaşlar yavaşça yanaklarından aşağı süzüldü. "Haklı olmandan nefret ediyorum," dedi Alec'e.

Alec onu kendine doğru çekip saçlarını öptü. "Biliyorum."

Isabelle, ağabeyinin elini hafifçe sıkıp geri çekildi. "Tamam, Sebastian'a dokunmayacağım. Ama yakınlarında olmaya katlanamam," dedi. Jace'in önünde durduğu cam kapılara baktı. "Aşağı inelim. Merkez'dekilerin gelmesini lobide bekleyebiliriz. Ayrıca Maia ve Jordan'a iyi olduğumuzu haber vermemiz gerek, merak ettiklerine eminim."

Simon hafifçe öksürdü. "Biri burada kalıp etrafa göz kulak olmalı. Ben kalırım."

"Hayır." Konuşan Jace'ti. "Sen de diğerleriyle aşağı in. Ben kalırım. Bütün bunlar benim hatam. Bir şansım varken Sebastian'ın öldüğünden emin olmalıydım. Bu gece yaşananların hepsi..."

Cümlesini tamamlamadı. Kendini suçladığı belliydi. Clary, Jace'in Enstitü'nün karanlık koridorunda yüzüne dokunduğu anı ve *Mea culpa, mea maxima culpa,* diye fısıldayışını hatırladı.

Benim suçum, hepsi benim suçum.

Dönüp diğerlerine baktı. Isabelle asansörün düğmesine bastığı anda kapılar açıldı. Isabelle kaşlarını çatıp ağabeyine döndü. "Alec, belki de Jace'le birlikte burada kalmalısın."

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Jace. "Zaten yardım gerektirecek bir şey de yok. Ben idare ederim."

Isabelle elini uzatıp asansörün kapısının kapanmasına engel oldu. "Tamam. Sen kazandın. İstersen burada kalıp somurtmayı sürdürebilirsin." Isabelle asansöre binince Simon ve Alec de peşinden gitti. İçeri son giren Clary oldu. Çatı katından ayrılmadan önce Jace'in yüzüne bakmak için cam kapıların olduğu yöne döndü. Genç adam asansöre değil balkona bakıyordu. Clary onun cama vuran yansımasını gördü. Dudakları ince ve kararlı bir çizgiye dönüşmüş, gözlerinde karanlık bir bakış belirmişti.

Jace, diye düşündü Clary asansörün kapıları kapanırken. Genç adamın zihnine ulaşmaya, onun kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı. Jace kımıldamadı. Clary aniden güçlü ellerin onu omuzlarından ittiğini hissetti. Isabelle'in "Alec, sen ne yaptığını sanıyorsun?" dediğini duydu ve asansörün kapıları kapanmadan hemen önce Clary kendini dışarıda buldu. Kapılar arkasından kapandı ama son anda dönüp asansöre bakan Clary, Alec'in yüzünü görmeyi başardı. Suratında bilmiş bir gülümseme vardı.

Jace'le baş başaydılar.

İçerisi cesetlerle doluydu. Gri eşofmanlı tarikat üyeleri birbiri üstüne yığılmıştı. Maia pencerenin önünde durmuş güçlükle nefes alıyordu, karşısındaki manzara akıl almazdı. İdris'teyken çarpışmalara katılmıştı ve o zamanlar görüp göreceği en korkunç şeyin o savaş olduğunu sanıyordu. Ama bu seferki daha korkunçtu. Tarikat üyelerinden akan kan iblislerin kara kanı değil, kırmızı insan kanıydı. Ve bebekler, pençelerine rağmen oyuncakları andırıyordu. Onları düşünmek bile kızın ürpermesine yol açtı.

Ellerine baktı. Elleri hala pençe şeklindeydi ve kanla kaplıydı. İradesini zorlayıp insan eline dönüşmelerini sağladı ve avucundan bileklerine akan kan damlalarını izledi. Çıplak ayakları da kana bulanmıştı. Omzunda kötü bir kesik vardı ama iyileşiyordu. Likantropinin iyileştirici özelliklerine rağmen Maia ertesi sabah morluklar içinde uyanacağını biliyordu. İnsan olduğu zamanları ve ağabeyi Daniel'dan yediği dayakları hatırladı. Daniel kimsenin durumu anlamaması için başkalarının görmeyeceği yerlere vurmaya özen gösterirdi.

"Maia." Jordan yapımı tamamlanmamış kapılardan birinden geçip odaya girdi. Cesetlere basmamaya çalışarak kıza doğru yürüdü. "İyi misin?"

Onun yüzündeki endişeli ifadeyi görmek kızın midesinin düğümlenmesine yol açtı.

"Isabelle ve Alec nerede?"

Jordan bilmediğini göstermek istercesine başını iki yana salladı. Kıza nazaran çok daha az zarar görmüştü. Deri ceketi,

kotu ve çizmeleri onu korumuştu. Yanağında uzun bir kesik, saçlarında kan vardı. Odanın loş ışığında kanlı bıçağı parlıyordu. "Bütün katı aradım, kimseyi görmedim. Diğer odalarda başka cesetler var. Belki de..."

Karanlığı gümüş rengi parlak bir ışık aydınlattı. Pencereler odayı dolduran ışıkla beraber beyaza döndü. Maia bir an yangın çıktığını sandı ama Jordan pencereye doğru ilerledi. Gümüşten bir perdenin arkasına geçmiş gibi gözden kayboldu. Maia farkında olmadan bir çığlık savurdu, gerilediğinde yanlışlıkla başını cama çarptı. Elleriyle gözlerini örttü.

Ama bir saniye sonra ışık ortadan kaybolmuştu. Maia ellerini aşağı indirdiğinde bir an deprem oluyor sandı. Görmeyen gözlerle etrafı yokladı ve elleri Jordan'ı buldu. Ona sarıldı, eskiden yaptığı gibi kollarını Jordan'ın boynuna doladı ve başını omzuna yasladı.

Genç adamın kızı kollarına alıp buklelerini parmaklarına doladığı zamanlar çok gerilerde kalmıştı. Jordan o zamanlar daha inceydi, omuzları daha dardı. Şimdi kemikleri gelişmiş, vücudu sportif hatlara bürünmüştü. Ona sarılmak, çöl fırtınasının ortasında sapasağlam granit bir sütuna sarılmak gibiydi. Maia ona daha da sıkı sarıldığında Jordan'ın kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Jordan nazikçe kızın saçlarını okşadı. "Maia... Her şey yolunda."

Maia başını kaldırıp dudaklarını Jordan'ın dudaklarına yasladı. Pek çok açıdan değişmiş olsa da onu öpmenin verdiği his aynıydı. Dudakları her zamanki gibi yumuşaktı. Jordan önce

şaşırdı, sonra kızı kendine çekti. Elleri nazikçe kızın çıplak sırtında dolaştı.

Maia ilk öpüştükleri zamanı hatırladı. Küpelerini çıkarıp arabanın torpido gözüne kaldırması için ona uzatmış, Jordan heyecandan titrediği için küpeleri yere düşürmüştü. Üst üste özürler dilemeye başladığında onu susturabilmek için Maia'nın Jordan'ı öpmesi gerekmişti. Kız o zamanlar onun, tanıdığı en tatlı çocuk olduğunu düşünüyordu.

Sonra Jordan ısırılmış ve her şey değişmişti.

Genç kız, Jordan'dan uzaklaştığında başı dönüyor ve güçlükle nefes alıyordu. Jordan, Maia'nın uzaklaşmasına izin verdi, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık halde kızı izledi. Şehrin pencereden içeri süzülen ışıkları ikiliyi aydınlatıyordu. Maia ışık patlamasından sonra pencereden baktığında farklı bir manzarayla karşılaşacağını sanmıştı ama her şey aynıydı. Hiçbir şey değişmemişti. Sokağın diğer tarafındaki binaların pencereleri her zamanki gibi ışıldıyordu. Bir süre aşağıdaki trafiğin gürültüsüne kulak kabarttı.

"Gidip diğerlerini bulmalıyız," dedi Jordan'a dönüp.

"Maia, beni neden öptün?" diye sordu Jordan.

"Bilmiyorum," dedi kız. "Sence asansörle mi çıkmalıyız?"

"Maia..."

"Bilmiyorum, Jordan," dedi Maia. "Seni neden öptüğümü bilmiyorum, seni bir daha öpecek miyim onu da bilmiyorum. Ama korkuyorum ve arkadaşlarım için endişeleniyorum. Artık buradan gitmek istiyorum. Şimdi gidebilir miyiz?"

Jordan başını salladı. Söylemek istediği milyonlarca şey vardı ama hiçbirini söylemedi. Kızın zaman ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Maia, Jordan'ın anlayışlı tavırlarına minnettardı. Genç adam tozları temizlemek için ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. Ardından yüzünde masum bir ifadeyle Maia'ya baktı. "Tamam, gidip diğerlerini bulalım."

Sessizlik. Jace hala cam kapıya yaslanıyordu ama artık alnını da cama dayamış ve gözlerini kapamıştı. *Acaba burada olduğumun farkında mı?* diye düşündü Clary. Öne doğru bir adım attı ama herhangi bir şey söylemeye fırsatı olmadı, Jace cam kapıları itip çatıdaki bahçeye çıktı.

Bir an öylece durup genç adamın arkasından baktı. Asansörü çağırıp aşağı inebilir, diğerleriyle birlikte lobide Merkez'in yollayacağı destek kuvveti bekleyebilirdi. Jace konuşmak istemiyorsa onu konuşmaya zorlamanın alemi yoktu. Alec haklıysa ve yaptığı kendini cezalandırmaksa Clary onun bu sorunu atlatmasını bekleyebilirdi.

Genç kız asansöre döndü... Ve durdu. Zihninde beliren öfke kıvılcımları bütün vücuduna yayıldı. *Hayır,* dedi kendi kendine. Onun böyle davranmasına izin vermeyecekti. Diğerlerine karşı kaba davranabilirdi ama Clary'ye böyle davranmaya hakkı yoktu. Daha iyi davranılmayı hak ediyordu. Birbirlerine bundan fazlasını borçluydular.

Topukları üzerinde dönüp cam kapılara ilerledi. Bileği hala acıyordu ama Alec'in yerleştirdiği Iratzeler yaraları iyileştirmeye başlamıştı. Vücudunun belirli noktalarından gelen acılar dağılıp her yanını kaplayan belli belirsiz bir sızıya dönüşmüştü. Cam kapılara ulaştığında omzuyla itip açtı ve soğuk rüzgara ya da çıplak ayaklarının altındaki buz gibi fayanslara aldırmadan dışarı çıktı.

Jace'i bulmakta güçlük çekmedi, genç adam tuz ve kanla kaplı basamakların yanında diz çökmüştü. Kızın geldiğini görünce ayağa kalktı, elinde parlayan bir şey vardı.

Zincir ve Morgenstern yüzüğü.

Rüzgar Jace'in altın rengi saçlarını uçuşturdu. Genç adam sabırsızca saçları geriye itti. "Yüzüğü düşürdüğünü yeni hatırladım."

Ses tonu şaşırtıcı ölçüde normaldi.

"Yüzüğü aramak için mi arkada kalmak istedin?" diye sordu Clary.

Jace parmaklarını avucundaki yüzüğün üzerine kapattı. "Aptalca olduğunu biliyorum ama bu yüzükle aramda bir bağ var."

"Keşke bir şey söyleseydin... Alec de seninle kalıp..."

"Benim yerim sizin yanınız değil," dedi Jace. "Yaptıklarımdan sonra Iratzeleri, şifayı, sarılışları ve arkadaşlarım tarafından teselli edilmeyi hak etmiyorum. Burada onunla kalmayı tercih ederim." Çenesiyle Sebastian'ın hareketsiz vücudunun yattığı tabutu işaret etti. "Seni de hak etmediğim kesin."

Clary kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim neyi hak edip etmediğimi hiç düşündün mü? Sence olanlar hakkında seninle konuşmayı hak etmiyor muyum? Bana bu kadarını olsun borçlu değil misin?"

Jace gözlerini kıza dikti. Aralarındaki birkaç adım mesafe, sonsuz bir uçurumdan farksızdı. "Bırak benimle konuşmayı, yüzümü görmek istemene bile anlam veremiyorum."

"Jace," dedi genç kız. "Yaptığın şeyleri yapan... aslında sen değildin."

Jace yanıt vermekte tereddüt etti. Gökyüzü o kadar kara, etraftaki gökdelenlerin camları o kadar parlaktı ki mücevherlerden bir ağın ortasında duruyormuş gibi görünüyorlardı. "Onları yapan ben değilsem nasıl oluyor da hepsini ben yapmışım gibi hatırlıyorum? İnsanlar iblisler tarafından ele geçirildiklerinde yaptıkları şeyleri hatırlamazlar. Bu sayede geri geldiklerinde suçlarının yükünden arınmış olurlar. Ama ben her şeyi hatırlıyorum."

Jace aniden topukları üzerinde arkasına dönüp kızdan uzaklaştı, çatıdaki bahçenin uzak duvarına doğru yürüdü. Clary onu takip etti, bir yandan kaçtığı için Jace'e çok kızgındı, bir yandan da Sebastian'ın cesedinden uzaklaştıkları için aslında ona minnettardı. Artık araya çalılar girdiği için cam tabutu göremiyorlardı.

"Jace!" diye seslendi. Genç adam kıza dönüp sırtını duvara yasladı. Arkasında Alicante'nin iblis kulelerini andıran gökdelenlerin ışıkları tüm parıltılarıyla geceyi aydınlatıyordu.

"Hatırlıyorsun çünkü Lilith hatırlamanı istedi," dedi Clary nefes nefese. "Bunu hem sana işkence etmek hem de Simon'a sözünü geçirmek için yaptı. Sevdiğin insanları incittiğini görmeni istedi."

"Her şeyin farkındaydım," diye karşılık verdi Jace. "Sanki bir parçam olup biteni uzaktan izliyordu. Kendimi durdurmak için bağırmayı denedim. Ama zihnimin kalanı beni dinlemedi. Yaptığım şeyin doğru olduğuna inanıyordu. Başka seçeneğim yoktu sanki. Valentine'ın da böyle hissedip hissetmediğini düşündüm. Başka seçeneğin yokmuş gibi düşündüğünde haklı olmak o kadar kolay ki." Bakışlarını kızdan uzaklaştırdı. "Buna katlanamıyorum," dedi. "Burada benim yanımda kalmamalısın. Lütfen git."

Clary uzaklaşmak yerine onun yanına gidip duvara yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirdi. Hava buz gibi soğuktu. Jace sonunda, isteksizce başını çevirip genç kıza baktı. "Clary..."

"Ne yapacağıma sen karar veremezsin," dedi Clary. "Ne zaman istersem o zaman giderim."

"Biliyorum." Jace'in sesi boğuktu. "Her zaman bu özelliğine hayran olmuşumdur. Neden kendim kadar inatçı birine aşık oldum bilmiyorum."

Clary bir an hiçbir şey söyleyemedi. Aşık oldum lafını duyunca kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Ironworks fabrikasının terasında bana söylediklerin ciddi miydi?"

Genç adamın altın rengi gözlerinde sıcak bir ifade belirdi. "Sana ne söyledim?"

Beni sevdiğini söyledin, diyecekti Clary az kalsın ama demedi. Genç adam bunu söylemiş miydi? Hayır, bu kelimeleri kullanmamıştı ama ima etmişti. Gerçi Clary birbirlerine aşık olduklarını zaten biliyordu.

"Sebastian ya da Valentine gibi olsaydım yine de beni sever miydin diye sordun."

"Sen de *O zaman sen olmazdın, başka biri olurdun,* dedin. Ne kadar yanıldığın ortada. Bu gece yaptıklarımı düşünürsen..." Ses tonu hüzünlüydü.

Clary, Jace'e yaklaştı, genç adam gerildi ama uzaklaşmadı. Jace'i gömleğinin önünden tutup kendine çekti ve her kelimeyi tek tek vurgulayarak tekrarladı: "Kendinde değildin."

"Bunu annene anlatmayı dene," dedi Jace. "Ya da Luke'a açıklamayı dene. Bu yaranın nasıl oluştuğunu sorduklarında ne diyeceksin?" Nazikçe kızın boynuna dokundu. Yara iyileşmişti ama teninde ve elbisesinde hala kan izleri vardı.

"Onlara hepsinin benim hatam olduğunu söyleyeceğim," dedi Clary.

Genç adam altın rengi gözlerini kızın üzerine dikti, kulaklarına inanamıyordu. "Onlara yalan söyleyemezsin!"

"Yalan söylemiyorum. Geri gelmeni ben sağladım," dedi Clary. "Ölmüştün ve seni geri getirdim. Dengeyi ben bozdum, sen değil. Lilith'e ve aptal törenine ben davetiye çıkardım. Melek'ten her şeyi isteyebilirdim ama seni istedim." Oğlanın gömleğini o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları soğuktan ve basınçtan bembeyaz olmuştu. "Yine olsa yine yaparım. Seni

seviyorum, Jace Wailand-Herondale-Lightwood. Hangisini tercih ediyorsan. Umurumda değil. Seni seviyorum ve hep seveceğim. Sevmiyormuşum gibi davranmak zaman kaybından başka bir şey olmaz."

Jace'in yüzünde öyle bir ifade belirdi ki Clary'nin kalbi sızladı. Jace acı çekiyordu. Derken genç adam uzanıp kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. Clary'nin yanaklarına dokunan avuçları sıcacıktı.

"Hatırlıyor musun, sana Melek'in gerçekten var olup olmadığını bilmediğimi, ne olursa olsun başımızın çaresine bakmamız gerektiğini söylemiştim," dedi yumuşak bir sesle. "Hala neye inandığımı bilmiyorum ama inanç diye bir şey varsa ona sahip olmayı hak etmediğimi biliyorum. Sonra sen ortaya çıktın, inandığım her şeyi değiştirdin. Parkta sana Dante'den bir dize söylemiştim, hatırlıyor musun? *L'amor che move il sole e l'altre stelle.*"

Başını kaldırıp Jace'e baktığında Clary'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben hala İtalyanca bilmiyorum ama."

"Dante'nin *Cennet*'inden bir dize. Güneşi ve yıldızları hareket ettiren gücün sevgi olduğunu söylüyor. Dante inancı insanı kendinden geçiren bir sevgi olarak tanımlar, belki böyle söylemek günah ama benim sana olan aşkım da öyle. Hayatıma girdiğin andan itibaren bir daha sensiz olamayacağımı anladım, sıkı sıkı tutunabileceğim bir gerçeğe sahip oldum: Ben seni seviyorum, sen de beni."

Jace ona bakıyor gibi görünse de aslında bakışları uzaklarda bir yere odaklanmıştı.

"Sonra o kabusları görmeye başladım," diye devam etti. "Yanılıyor olabileceğimi, belki de seni ve mutlu olmayı hak etmediğimi düşündüm. Bu gece yaptıklarımdan sonra..."

"Kes şunu." Clary, Jace'in gömleğini tutmayı bırakıp ellerini göğsüne yasladı. Parmaklarının altında genç adamın kalp atışlarını hissetti. Jace'in yanakları kızardı. "Jace, bu gece tüm yaşananlara rağmen bir şeyi çok iyi biliyorum. Beni inciten sen değildin. Canımı yakan sen değildin. Senin iyi biri olduğuna inanıyorum ve bu düşüncem asla değişmeyecek."

Jace derin bir nefes aldı, vücudu hafifçe titredi. "Bu sözleri hak etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Ben zaten sana inanıyorum," dedi Clary. "İlişkimize inanıyorum."

Genç adam parmaklarını kızın saçlarının arasına soktu. Hava buz gibi olduğu için her nefes verdiklerinde aralarında beyaz bir buhar bulutu oluşuyordu. "Seni çok özledim," dedi Jace ve onu öptü. Clary'nin dudaklarına değen dudakları nazikti, ne çaresiz ne de aç bir dokunuştu, tanıdık ve yumuşaktı. Her zamankinden şefkatliydi.

Clary gözlerini kapattı. Ellerini yukarı kaydırıp sevgilisinin boynuna sarıldı ve dudaklarına yetişebilmek için parmak ucunda kalktı. Jace'in parmakları kızın vücudunda dolaştı. Teninde ve elbisesinin saten kumaşında dolaşan eller, Clary'nin titreyip ona daha fazla sokulmasına neden oldu. İkisinin de dudakla-

rında kan, kül ve tuz tadı vardı ama bunun bir önemi yoktu. Dünyanın, şehrin ve geri kalan insanların bir önemi yoktu. Her şey tek bir ana ve Clary'yle Jace'e indirgenmişti.

Öpüşmeyi isteksizce de olsa bölen Jace oldu. Bir saniye sonra Clary onun neden geri çekildiğini anladı. Aşağıdan korna sesleri ve ani fren yapan arabaların tekerleklerinin çıkardığı gürültüler geliyordu. "Merkez," dedi Jace. Konuşabilmek için önce hafifçe öksürmesi gerekmişti. Clary ona bakıp gülümsedi. Jace'in yüzü kızarmıştı ama kendi yüzünün de kızardığını tahmin edebiliyordu. "Geldiler."

Clary onun elini tutmayı sürdürerek çatının kenarından aşağı baktı. Bir sürü siyah arabanın binanın önüne dizildiğini gördü. Arabalardan inen insanlar binaya doğru koşuyordu. O yükseklikten kim olduklarını seçmek imkansız olsa da Clary, Maryse'i ve dövüş kıyafeti giymiş diğerlerini gördü. Bir saniye sonra Luke'un kamyonunun gürültüsü duyuldu ve Jocelyn araçtan inip binaya koştu. Clary araçtan inenin annesi olduğunu, kadının hareketlerinden anlamıştı.

Jace'e döndü. "Annem geldi," dedi. "Aşağı insem iyi olacak. Buraya gelip onu görmesini istemiyorum." Çenesiyle Sebastian'ın tabutunu işaret etti.

Jace kızın yüzüne dökülen saçları itti. "Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

"O zaman benimle gel."

"Hayır, biri burada kalmalı." Kızın elini tutup avucuna Morgenstern yüzüğünü bıraktı. Kız çekip kopardığında zincirin

ucundaki klips yamulmuştu ama anlaşılan Jace klipsi düzeltmeyi başarmıştı. "Lütfen bunu kabul et."

Clary'nin bakışları önce yüzüğe, sonra genç adamın yüzüne kaydı. "Keşke bu yüzüğün senin için önemini anlayabilseydim."

Jace omuz silkti. "Neredeyse on yıl bu yüzüğü taşıdım," dedi. "Bir parçam bu yüzüğün içinde. Geçmişim ve geçmişimdeki sırlar konusunda sana güvendiğimi göstermek için onu sana veriyorum. Ayrıca..." Jace yüzüğün kenarındaki yıldıza dokundu. "Güneşi ve yıldızları hareket ettiren şey sevgi değil mi? Yıldızların bu yüzden orada olduklarını düşün, Morgenstern'in sembolü oldukları için değil."

Bu sözler üzerine Clary zinciri boynuna taktı. Bulmacanın bir parçası daha çözülmüştü artık. Göz göze geldikleri zaman aralarındaki iletişim her zamankinden de güçlüydü. Clary onun bu görüntüsünü zihnine kazıdı: Altın rengi saçlar, kirpiklerin yüzüne düşürdüğü gölge, kehribar rengi gözler. "Geri geleceğim," dedi Clary onun elini sıkarak. "Beş dakika sonra buradayım."

"Hadi git." Jace kızın elini bıraktı. Clary koşarak binaya geri döndü. Jace'ten uzaklaştığı anda yeniden soğuğu hissetmeye başlamıştı ve cam kapılara ulaştığında donmak üzereydi. Kapıyı açıp içeri girmeden önce dönüp tekrar ona baktı ama tek görebildiği, New York gökdelenlerinin ışıltısı oldu. *Güneşi ve diğer yıldızları hareket ettiren sevgidir,* diye düşündü ama hemen o anda zihninde Lilith'in sözleri belirdi. *Birbirinize olan sevginiz dünyayı yakacak kadar güçlü.* Baştan aşağı ürperdi. Gözleri Jace'i

aradı ama genç adam gölgelerin arasında kaybolmuştu. Dönüp binaya girdiğinde cam kapılar arkasından kapandı.

Alec, Jordan ve Maia'yı aramak için üst kata çıktığı için Simon ve Isabelle şimdi yalnızdı. Yan yana lobideki yeşil kanepede oturuyorlardı. Alec'in cadı ışığı Isabelle'in elindeydi ve üzerinden yayılan ışık demetleri avizenin kristallerinin ışıldamasına yol açıyordu.

Isabelle, ağabeyi yanlarından ayrıldığından beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Başı öne eğik olduğundan siyah saçları yüzünü örtüyordu, gözleri ise ellerinin üzerindeydi. Parmakları uzun, elleri zarifti ama diğerlerinin elleri gibi onunkiler de yıpranmıştı. Simon kızın sağ elinin yüzükparmağında daha önce görmediği bir yüzük olduğuna dikkat etti. O ışıkta görebildiği kadarıyla yüzüğe alev desenleri ve L harfi işlenmişti. Clary'nin boynuna taktığı yıldız desenli yüzüğe benziyordu.

"Lightwood aile yüzüğü," dedi Simon'ın nereye baktığını fark edince. "Her ailenin bir sembolü vardır, bizimkisi ateş."

Sana yakışıyor, diye düşündü Simon. Kırmızı elbisesi ve sürekli değişen ruh haliyle Izzy ateşi andırıyordu. Çatıda kızın ellerinin ona doğru uzandığını gördüğünde önce Isabelle'in onu boğazlayacağını sanmıştı. Ama kız gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi ona sarılmakla yetinmişti. Şimdiyse aralarında yine mesafe vardı. Tüm bunlar Simon'ın kafasını karıştırıyordu.

Acaba Camille'in söyledikleri doğru muydu? *Gölge Avcısı arkadaşlarını çok seviyorsun bakıyorum,* demişti vampir. *Kendisini* kör eden ve köle yapan efendiyi seven şahin gibisin.

"Çatıda bize söylediklerin doğru muydu?" diye sordu Simon hafif bir tereddütle. Isabelle'in bir tutam saçı arkaya savurmasını izledi. "Gerçekten Clary ve Jace'in kaybolduğunu bilmiyor muydun, benim için mi geldin?"

Yeniden öne düşen saç tutamını kulağının arkasına sıkıştıran Isabelle başını kaldırdı. "Elbette doğru. Partide olmadığını fark ettik. Günlerdir tehlikedeydin. Camille de kaçınca..." Cümlesini tamamlayamadı. "Jordan senden sorumluydu. Sana bir şey olacak diye ödü koptu."

"Yani beni aramaya gelmek onun fikri miydi?"

Isabelle yanıt vermeden önce Simon'ı süzdü. Gözleri dipsiz kuyular gibiydi. "Yokluğunu ilk fark eden ben oldum," dedi. "Seni bulmamız gerektiğini söyleyen bendim."

Simon hafifçe öksürdü. Kendini biraz sarhoş hissediyordu. "Ama neden? Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Yine yanlış bir şey söylemişti. Isabelle başını iki yana sallayınca saçları da iki yana sallandı. Oğlandan uzaklaşıp kanepenin diğer ucuna kaydı. "Simon, her şeyi bu kadar yoğun yaşamak zorunda değilsin."

"Izzy." Simon kızın bileğine dokunmak için uzandı ama dokunmadan hemen önce tereddüt etti. Isabelle hiç kıpırdamadan onu izliyordu. "Camille, Sığınak'tayken bana bir şey söyledi. Gölge Avcıları, Aşağı Dünyalıları umursamıyormuş, bizi

kullanıyormuşsunuz. Benim Nefilim için yaptıklarımı, Nefilim benim için yapmazmış. Ama sen yaptın. Beni bulmaya geldin. Benim için geldin."

"Elbette geldim," dedi Isabelle güç duyulan bir sesle. "Başına bir şey geldiğini düşündüğümde..."

Simon kıza doğru eğildi. Yüzleri arasında şimdi sadece birkaç santimlik mesafe vardı. Avizeden yansıyan ışıklar kızın siyah gözlerinde dans ediyordu. Isabelle'in dudakları aralandı. Simon, Isabelle'in nefesinin sıcaklığını hissetti. Vampire dönüştüğünden beri ilk kez ısıyı hissedebiliyordu. Aralarında büyük bir elektriklenme yaşandı.

"Isabelle," dedi Simon. Izzy değil, Isabelle. "Acaba ben..."

Asansörden gelen sinyal sesinin ardından kapılar açıldı, Alec, Maia ve Jordan dışarı çıktı. Alec şüpheci gözlerle koltuğun ayrı uçlarında oturan Simon ve Isabelle'i süzdü ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan lobinin kapıları açıldı, Gölge Avcıları içeri doluştu. Simon, Kadir ve Maryse'i tanıdı, annesi hemen Isabelle'in yanına gelip neler olduğunu anlatmasını istedi.

Ayağa kalkan Simon oradan uzaklaşmaya çalışırken az kalsın Alec'e doğru koşan Magnus'a çarpıp yere düşecekti. İblis efendisi, Simon'ı görmedi bile. *Yüz, iki yüz sene sonra sadece biz kalmış olacağız,* demişti Magnus, Sığınak'tayken. Oysa şimdi farklı düşündüğü açıktı. Gölge Avcıları'ndan oluşan kalabalığın arasında kendini her zamankinden yalnız hisseden Simon sırtını duvara yaslayıp kimsenin onu fark etmemesini umdu.

Alec başını kaldırıp Magnus'a baktı. Birbirlerine sarıldılar. İblis efendisinin parmakları Alec'in yüzünde dolaştı, sanki morluk veya yara var mı diye kontrol ediyor, bir yandan da belli belirsiz bir şeyler mırıldanıyordu. "Nasıl öylece gidebildin? Hem de bir haber bile vermeden... Yardım edebilirdim."

"Dur." Alec, iblis efendisinden uzaklaştı.

Magnus kendini toparladı, kötü bir rüyadan uyanmış gibiydi. "Özür dilerim," dedi. "Partiden ayrılmamalıydım. Seninle kalmalıydım. Camille çoktan gitmişti. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Vampirlerin izi sürülemediğinden bir şey yapmamız mümkün değildi."

Alec, Camille'in oraya zincirlenmiş görüntüsünü zihninden uzaklaştırmak için çalıştı ama kadının yeşil gözlerini unutamıyordu.

"Şimdi bunların bir önemi yok," dedi. "Camille'in bir önemi yok. Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Partiden ayrıldığın için sana kızgın değilim."

"Ama kızgındın," dedi Magnus. "Kızgın olduğunu biliyorum, bu yüzden çok endişelendim. Bana kızdığın için kaçıp kendini tehlikeye atman..."

"Magnus, ben Gölge Avcısı'yım," dedi Alec. "Kendimi tehlikeye atmak varoluşumun bir parçası. Bunun seninle bir ilgisi

yok. Gelecek sefer bir sigortacıya aşık olmayı deneyebilirsin veya..."

"Alexander," dedi Magnus. "Gelecek sefer diye bir şey olmayacak." Alnını Alec'inkine yaklaştırıp gözlerini gözlerine dikti.

Alec'in kalp atışları hızlandı. "Neden?" diye sordu. "Sen sonsuza kadar yaşayacaksın. Ben öleceğim."

"Biliyorum ama, Alexander..." dedi Magnus.

"Bana Alexander demeyi kes," dedi Alec. "Sadece annemler beni öyle çağırır. Benim ölümlü olmamı kaderci bir tavırla kabullendiğini anlıyorum. Her şeyin öldüğünden bahsedip duruyorsun ama benim ne hissettiğimi hiç sormuyorsun. Sence bunları düşünmek hoşuma mı gidiyor? Sıradan çiftler birlikte yaşlanmayı umar, uzun yaşayıp aynı zamanda ölmeyi diler ama bizim öyle bir şansımız yok. Ne istediğini bile bilmiyorum."

Alec nasıl bir yanıt beklediğini bilmiyordu. Öfkeye, alaycı yanıtlara ve hatta iblis efendisinin savunmaya geçmesine kendini hazırlamıştı ama Magnus bunların hiçbirini yapmadı. İblis efendisi konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Alex... Alec. Sende ölümünü kabullendiğim izlenimi yarattıysam çok özür dilerim. Ölmen fikrini kabullenmeyi denedim. Önümüzde kırk-elli yıl olduğunu düşünüp kendimi avutmaya çalıştım. İleride senden ayrılmaya hazır olacağımı varsaydım. Ama sen özelsin ve seni kaybetmeye katlanabileceğimi sanmıyorum." Magnus elini nazikçe Alec'in yanağına koydu. "Sen benim her şeyimsin."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye fısıldadı Alec.

Magnus omuz silkti ve sonra aniden gülümsedi. Siyah saçları karmakarışık, yeşil gözleri ışıl ışıldı, yaramaz bir çocuğu andırıyordu. "Herkesin yaptığını yapacağız," diye karşılık verdi. "Senin de bir keresinde dediğin gibi, iyi şeyler olmasını umut edeceğiz."

Alec ve Magnus öpüşmeye başladığında Simon bakışlarını kaçırdı. Bu özel anda onlara baktığının düşünülmesini istemiyordu ama geri kalan her yer Gölge Avcıları'yla doluydu. Camille'e karşı onlarla işbirliği yapmış olsa da hiçbiri arkadaş canlısı görünmüyordu. Isabelle onu kabullenmiş ve hatta seviyor olabilirdi ama Gölge Avcıları'nın geneli için aynı şey söylenemezdi. Suratlarına baktığında ne düşündüklerini anlıyordu. *Vampir, Aşağı Dünyalı, düşman,* diye düşünüyorlardı. Kapılar açılıp Jocelyn içeri daldığında Simon biraz olsun rahatladı. Kadının üstünde partideyken giydiği mavi elbise vardı. Luke da birkaç saniye sonra içeri girdi.

"Simon!" diye bağırdı Jocelyn onu görür görmez. Yanına koşup bütün gücüyle sarıldı. "Simon, Clary nerede? Ona bir şey..."

Simon ağzını açtıysa da sesi çıkmadı. O gece olanları Jocelyn'e nasıl anlatabilirdi? Lilith'in şeytani planlarını, öldürdüğü bebekleri, döktüğü kanı Jocelyn'e anlatacak olursa kadının dehşete düşeceğini biliyordu. Hele iblisin, ölü oğlu gibi başka çocuklar

yaratmayı planladığını ve Sebastian'ın cesedinin çatıdaki cam tabutta durduğunu söylemesi imkansızdı.

Ona bunların hiçbirini anlatamam, diye düşündü. *Yapamam.* Sonra beklenti dolu gözlerini üzerine dikmiş olan Luke'a doğru döndü. Diğer Gölge Avcıları, Clary'nin ailesinin arkasında durmuş, olanları heyecan içinde anlatan Isabelle'i merakla dinliyordu.

"Ben..." diye söze başlayacak oldu Simon ama asansörün kapılarının gürültüsü onu susturdu. Neyse ki asansörden inen Clary'ydi. Ayakkabıları yoktu, güzelim saten elbisesi kanlı bir paçavraya dönmüştü, kollarında ve bacaklarında iyileşmekte olan morluklar vardı. Ama gülümsüyordu ve bu gülümseme Simon'ın haftalardır kızın yüzünde gördüğü en mutlu gülümsemeydi.

"Anne!" diye bağırdı Clary ve koşup Jocelyn'i sımsıkı kucakladı. Bir yandan da annesinin omzunun üstünden Simon'a gülümsedi.

Simon etrafı kolaçan etti. Alec ve Magnus birbirine sarılmıştı, Maia ve Jordan ortadan kaybolmuştu, Isabelle olanları Gölge Avcıları'na olanları anlatmakla meşguldü. Simon kalabalıktan yükselen korku ve hayranlık nidalarını duydu. İlgi odağı olmanın Isabelle'in hoşuna gittiğini tahmin edebiliyordu. Isabelle hangi nedenle olursa olsun bütün dikkatlerin üzerinde olmasından hoşlanırdı.

Birinin omzuna dokunduğunu hissetti. Luke. "İyi misin, Simon?"

Simon başını kaldırıp ona baktı. Luke her zamankinden farksızdı: Sağlam, profesyonel, güvenilir. Acil bir durumun düğün partisini bozmuş olması bile onu etkilememişti.

Simon çok uzun zaman önce ölen babasını hatırlamıyordu. Ablası Rebecca onu biraz hatırlıyordu. Örneğin sakalı olduğunu ve kumdan kale yaparken ona yardım ettiğini anımsıyordu. Ama Simon'ın böyle anıları yoktu. Clary'yle ortak noktalarından biri ikisinin de babasız büyümüş olmasıydı. İkisi de güçlü dul kadınlar tarafından yetiştirilmişti.

Artık bu durum değişiyor, diye düşündü Simon. Annesi arada bir birileriyle çıksa da asla uzun süreli bir ilişkisi olmamıştı. Aslında dönüp bakacak olursa hayatında en uzun süredir var olan erkek figürünün Luke olduğunu görüyordu. Bir bakıma Clary'yle Luke'u da paylaşıyorlardı. Üstelik sürü de Luke'un kendilerine yol göstermesini bekliyordu. *Hiç çocuğu olmayan bekar biri olsa da Luke'un ilgilenmesi gereken ne kadar çok kişi var,* diye düşündü.

"Bilmiyorum," dedi Simon. Luke'un, öz babasına vereceği dürüst bir yanıtı hak ettiğini düşündü. "İyi değilim sanırım."

Luke omuzlarından tutup Simon'ı kendine doğru çevirdi. "Her yanın kan içinde ama herhalde senin kanın değildir." Simon'ın alnındaki mührü işaret etti. "Kanla kaplı olsan da, üzerinde Kabil'in mührü olsa da sen hala Simon'sın. Neler olduğunu bana anlatabilir misin?"

"Kanın benim olmadığında haklısın ama gerisi uzun bir hikaye," dedi Simon. Başını geriye devirip Luke'a baktı. Eskiden

bir gün Luke'la göz göze gelebilecek kadar büyüyebileceğini düşünürdü ama artık bu asla gerçekleşmeyecekti. "Luke, insanın geri alamayacağı kadar kötü bir şey yapması mümkün müdür? Kimsenin affedemeyeceği bir şey yapması?"

Luke onu uzun uzun süzdü. "Çok sevdiğin birini düşün, Simon. Gerçekten sevdiğin birini. Yapabilecekleri ve senin onlara olan sevgini değiştirecek bir şey var mı? Onları sevmekten vazgeçebilir misin?"

Simon'ın zihninde geçmişten kareler belirdi. Clary'nin başını çevirip omzunun üzerinden ona bakışı, ablasının görüntüsü, çocukken birbirlerini gıdıklamaları, üstünde battaniyeyle kanepede uyuyan annesi, Izzy...

Bu düşünceleri zihninden kovdu. Clary affedilmeyi gerektirecek kadar korkunç hiçbir şey yapmamıştı. Aklına gelen insanların hiçbiri öyle şeyler yapmamışlardı. Clary'nin, anılarını çaldığı için annesini affettiğini hatırladı. Jace'in çatıda yaptıklarını düşündü. Clary'nin boğazını keserken iblisin etkisinde olsa da Jace'in kolay kolay kendini affedebileceğini sanmıyordu. Sonra Maia'ya yaptıkları için kendini affedemese bile yoluna devam eden ve Praetor Lupus'a katılan Jordan'ı düşündü. Onun çözümü, hayatını başkalarına yardım etmeye adamak olmuştu.

"Birini ısırdım," dedi. Bu kelimeler dudaklarından döküldüğü anda onları geri alabilmeyi diledi. Luke'un yüzünde dehşet dolu bir ifade belirmesini bekledi ama öyle bir şey olmadı.

"Isırdığın kişi hala yaşıyor mu?" diye sordu Luke. "Isırdığın kişiyi öldürdün mü?"

"Ben..." Maureen'in durumunu nasıl açıklayabilirdi? Lilith kıza gitmesini emretmişti ama Simon bunun kızı son görüşü olmayacağına emindi. "Onu öldürmedim."

Luke başını salladı. "Sürü liderlerinin nasıl lider olduğunu biliyorsun," diye söze başladı. "Eski sürü liderini öldürmek zorundadırlar. Ben iki kere ölümüne dövüştüm. Bunu ispatlayan yaralarım da var." Gömleğini kenara sıyırdığında Simon adamın göğsündeki belli belirsiz pençe izini gördü. "İkinci dövüş çok hesaplı bir hamleydi. Hatta soğukkanlı bir cinayet bile diyebilirsin. Lider olmak istiyordum, yapmam gerekeni yaptım." Omuz silkti. "Vampirsin. Doğan gereği kan içmek istiyorsun. Uzun süre buna direndin. Gündüzleri dışarı çıkabildiğini biliyorum, Simon, normal biri gibi davranmaya çalışıyorsun. Ama neysen osun. Ben de neysem oyum. Doğana karşı çıkamazsın. Onu bastırmayı denersen sonunda kontrolü kaybedersin. Olduğun şeyi sahiplen. Kimsenin seni sevmeyi bırakmadığını göreceksin."

Simon başını iki yana salladı. "Annem..."

"Clary, annenle yaşananları ve Jordan Kyle'la kaldığını anlattı," dedi Luke. "Annen de bir gün anlayacaktır, Simon. Amatis'in beni kabullendiği gibi, o da seni kabullenecektir. Sen onun oğlusun. İstersen onunla konuşurum."

Simon başını iki yana salladı. Annesi, Luke'u severdi ama onun kurtadam olduğunu öğrenmesi işleri kolaylaştırmaktan çok zorlaştırırdı. Luke anlıyormuşçasına başını salladı. "Eğer Jordan'ın evine dönmek istemezsen benim kanepemde uyuya-

bilirsin. Clary'nin bizimle kalmana sevineceğine eminim. Yarın da annen konusunda ne yapacağımızı konuşuruz."

Simon omuzlarını dikleştirdi. Odanın diğer tarafındaki Isabelle'e, ışıldayan kamçısına, boynundaki mücevhere ve konuşurken ellerini kullanışına baktı. Hiçbir şeyden korkmayan Isabelle. Annesini ve gözlerindeki korkuyu hatırladı. Bu anıyı zihninin derinliklerine gömmüş ve bir daha düşünmemeye çalışmıştı ama artık kaçmayı bırakması gerekiyordu. "Hayır," dedi. "Teşekkürler, ama bu gece kalacak bir yere ihtiyacım olmayacak. Sanırım eve dönüyorum."

Jace çatıda durmuş, şehri izlemeye koyulmuştu. Nehir, Brooklyn ve Manhattan arasında kıvrılarak yol alan bir yılan gibiydi. Ellerinde, dudaklarında hala Clary'nin dokunuşunun sıcaklığı vardı ama nehirden esen rüzgar buz gibiydi ve sıcaklık uçup gidiyordu. Ceketi olmadığı için rüzgar tenini bıçak gibi kesiyordu.

Derin bir nefes alıp soğuk havayı ciğerlerine doldurdu ve yavaşça bıraktı. Bütün vücudu gerildi. Asansörün sesini duymayı, kapıların açılmasını, Gölge Avcıları'nın bahçeye doluşmasını bekliyordu. Başlangıçta anlayışlı davranacak, onun için ne kadar endişelendiklerini dile getireceklerdi. Sonra, olanları duyunca, anlamlı bakışmalar ve uzaklaşmalar başlayacaktı. Onun içine iblis girmişti, üstelik herhangi bir iblis de değil, büyük iblislerden biri. Merkez'e karşı çıkmış ve başka bir Gölge Avcısı'nı öldürmeye çalışmıştı.

Olanları duyduğunda Jocelyn'in ona ne gözle bakacağını düşündü. Luke anlayışlı davranabilir, hatta bir gün Jace'i affedebilirdi bile ama Jocelyn asla. Kadına kalbinden geçenleri söylemeyi bir türlü başaramıyordu. Bir şansı olsaydı dürüstçe konuşacak, *Kızınızı her şeyden çok seviyorum, ona asla zarar vermem,* diyecekti. Ama artık bu sözlerin de bir anlamı yoktu. Kadın, Clary'ninkini andıran yeşil gözlerini genç adamın üzerine dikecek, bundan daha fazlasının gerektiğini hatırlatacaktı. Genç adamdan henüz emin olmadığı bir şeyi söylemesini isteyecekti.

Ben Valentine gibi değilim.

Değil misin?

Soğuk rüzgarın taşıdığı kelimeler kulağına ulaşan bir fısıltıdan farksızdı. *Anneni hiç tanımadın. Babanı hiç tanımadın. Çocukken kalbini Valentine'a verdin, onu sahiplendin. Şimdi o parçanı basit bir bıçak darbesiyle kesip atamazsın.*

Jace'in sol eli neredeyse donmuş, kaskatı kesilmişti. Bakışlarını eline kaydırınca elinde bir bıçak tuttuğunu şaşkınlıkla farketti: Gerçek babasının gümüş bıçağıydı bu. Lilith'in kanına bulanmış olsa da hala ışıl ışıl parıldıyordu. Göğsüne, soğuk rüzgarla hiçbir ilgisi olmayan başka tür bir soğuk yayılmaya başladı. Kaç kere o korkunç kabuslardan uyanıp da bıçağı elinde tuttuğunu hayretle fark etmişti? Ve her rüyanın sonunda Clary ölüyordu.

Ama Lilith ölmüştü. Her şey bitmişti. Bıçağı kemerine takmaya çalıştı ama eli beyninin verdiği emre uymadı. Göğsünde korkunç bir acı hissetti. Gözleri acının kaynağını aradığında Lilith'in mührünü ikiye bölen kanlı çizgiyi gördü. Clary'nin bıçağı savurup açtığı yara iyileşiyordu. Mühür yeniden parlamaya başlamıştı.

Jace bıçağı kemerine takmayı denemeyi bıraktı. Bıçağın kabzasını sımsıkı tutan parmakları, harcadığı güç yüzünden bembeyaz oldu. Bileğini zorlayıp bıçağın ucunu kendine çevirdi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Kimsenin ona Iratze çizmesine izin vermemişti. Öyleyse mühür nasıl olup da bu kadar çabuk iyileşmişti? Yeniden mührü bozabilirse, geçici olsa bile...

Eli genç adamın emrine uymadı. Kolu vücudunun yanına indi ve vücudu tamamen kendi kontrolü dışında Sebastian'ın tabutuna döndü.

Tabut parlamaya başlamıştı, içinden cadı ışığını andıran yeşilimsi bir ışık yükseliyordu. Bu ışıkta acı verici bir şeyler vardı. İnsanın gözünü yakıyordu. Jace gerilemeyi denedi ama bacakları onu dinlemedi. Her yanını ter bastı. Zihninde aynı fısıltıyı duydu.

Buraya gel.

Sesi tanıyordu. Sebastian'ın sesiydi.

Lilith gittiği için özgür olduğunu mu sandın? Vampirin ısırığı beni uyandırdı, şimdi Lilith'in damarlarımda akan kanı seni kontrol ediyor.

Buraya gel.

Jace karşı koymayı denediyse de vücudu ona ihanet etti. Tabuta doğru sürüklendi. Bilinci açıktı ama hiçbir şey yapamıyordu. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, ayakları tabuta doğru yürümeyi sürdürdü. İçinden geçtiği anda yerdeki çemberden yeşil ışıltılar saçıldı. Ve tabuttan daha da güçlü zümrüt yeşili bir ışık yükseldi. Artık Jace tabutun başında durmuş Sebastian'a bakıyordu.

Dudağını ısırıp acının içine düştüğü bu kabustan onu uyandırmasını umdu. İşe yaramadı. Ağzında kan tadıyla, suyun içinde yüzen bir cesedi andıran Sebastian'a baktı. Bunlar bir zamanlar onun gözleriydi. Saçları renksiz yosunlar gibiydi. Gözkapakları morarmıştı. Dudakları, babalarının dudaklarını andırıyordu. Valentine'ın gençliğine bakmaktan farksızdı.

Jace'in eli tamamen kendi kontrolü dışında havaya kalktı. Hançeri tutan eli, bıçağın ucunu sağ avucunun içine, hayat çizgisiyle aşk çizgisinin kesiştiği yere yasladı.

Hangi dilde olduğunu bilmediği kelimeler dudaklarından döküldü. Ne söylendiğini anlamasa da ne amaçla söylendiğini anlıyordu. Bir töreni gerçekleştirmek üzereydi. Zihni çığlık çığlığaydı, vücuduna durmasını emrediyordu ama vücudu onu dinlemiyordu. Sol eli yeniden havaya kalktı, bıçak bu sefer sağ avucunda bir kesik açtı. Hemen o anda avucundan damlamaya başlayan kan, tabuta döküldü. Elini çekmeyi, kolunu tabuttan uzaklaştırmayı istedi ama vücudu heykelden farksızdı. Dehşet dolu gözlerle, ilk kan damlalarının Sebastian'ın yüzüne düşmesini izledi.

Sebastian'ın gözleri açıldı. Valentine'ın gözlerinden karaydılar, onu yaratan iblisin gözleri kadar karaydılar. O gözler karanlık aynalar gibi Jace'e odaklandı. Jace'in dudakları hala anlamını bilmediği kelimeler söylüyordu.

Kan artık avucundan damla damla değil bütün hızıyla akıyordu ve tabuttaki sıvı koyu kırmızıya dönmüştü. Sebastian kıpırdadı. Kanlı sular dalgalandı ve Sebastian tabutun içinde doğrulup siyah gözleriyle Jace'i süzdü.

Ritüelin ikinci kısmı neredeyse bitti, dedi Jace'in kafasındaki ses. Sebastian'ın her yanından sular akıyordu. Soluk renkli saçları alnına yapışmıştı. Elini kaldırıp öne uzattı ve Jace bunu yapmak istemese de bıçağı tutan elini Sebastian'a uzattı. Sebastian bıçağı keskin tarafından tutarak kendi elini kesti. Avucunda kandan bir çizgi oluştu. Ardından Jace'in kanlı elini kavradı.

Jace, Sebastian'ın bunu yapmasını beklemiyordu. Hareket edemedi, elini çekemedi. Sebastian'ın buz gibi parmaklarının eline dokunuşunu, iki kesiğin birleşmesini hissetti. Sebastian'a dokunmak, buz gibi bir metale dokunmak gibiydi. Soğukluk hissi kesikten eline ve sonra da koluna doğru yayıldı. Jace titremeye başladı. Sonunda bu titremeler o kadar şiddetlendi ki vücudunun altüst edildiği hissine kapıldı. Çığlık atmaya çalıştı.

Ne yazık ki boğazından hiç ses çıkmadı. Sebastian'ın eliyle birleşen eline baktı. Parmaklarının arasından geçen kan, bileklerine doğru akıyordu. Akan bir sıvı gibi değildi, daha çok ikisini birbirine bağlayan kırmızı kabloları andırıyordu. Sanki elleri sonsuza dek birleşmişti.

Jace'in içini garip bir huzur hissi kapladı. Dünya kaybolup gitti. Dağın zirvesinde durmuş her şeye tepeden bakıyordu, neyi istese elde edebilecek kadar güçlüydü. Şehrin ışıkları etrafa saçılmış binlerce elmastan farksızdı. *Doğru olan bu. Baştan beri babanın istediği buydu. Böylesi en iyisi,* diyorlardı.

Zihninin gözüyle Clary'yi, kızın solgun yüzünü ve kızıl saçlarını gördü. Dudaklarının kımıldayışını ve "Beş dakika sonra döneceğim," demesini hatırladı.

Sonra bütün sesler kayboldu ve başka bir ses hepsinin yerini alıp Jace'in zihnini doldurdu. Clary'nin görüntüsü aklına geldi ama kalıcı değildi. Orfeus'un başını çevirip bakmaktan kendini alamadığı Eurydice gibi, parmaklarının arasından kayıp gitti. Jace'in zihni son bir defa çırpındı, kızın ona sarılışını son bir kez hatırladı ve sonra Clary'nin görüntüsü gölgeler arasına karışıp kayboldu.

Artık Jace'in zihninde yeni bir ses vardı. Bir zamanlar nefret ettiği, şimdiyse hoş karşıladığı tanıdık bir ses. Sebastian'ın sesi. Artık ikisinin kanları birbirine karışmış, kanlar karışırken Sebastian'ın düşünceleri Jace'in zihnine işlemişti.

"Artık sen ve ben biriz, kardeşim," dedi Sebastian. "Biz bir bütünüz."

www.twilightturk.com